FORDÍTOTTA GECSÉNYI GYÖRGYI
STEPHEN KING

BORZALMAK VÁROSA

ÁRKÁDIA BUDAPEST 1991
STEPHEN KING
'SALEM'S LOT
DOUBLED AY AND COMPANY, INC., GARDEN CITY, NEW YORK, 1975
© 1975 BY STEPHEN KING
HUNGARIAN TRANSLATION © GECSÉNYI GYÖRGYI, 1991

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Hosszú regényt senki sem ír egyedül, úgyhogy ezúton szeretnék köszönetet mondani azoknak, akik e könyvem megírásában segédkeztek: G. Everett McCutcheonnak (Hampton Academy) a bátorításért és a gyakorlati tanácsokért; dr. John Pearsonnak (Maine, Old Town), Penobscot megye bírósági orvosának, az általános orvosi szakma avatott képviselőjének; Renald Hallee atyának, a Maine állambeli Bangor Szent János katolikus templom lelkészének. S természetesen feleségemnek, aki szigorú és könyörtelen szemmel olvasta végig könyvemet.

Noha a 'Salem's Lot környéki városok valóban léteznek, maga 'Salem's Lot teljesen a szerző fantáziájának a szülötte, így az ott élő és a valóságos személyek közti bárminemű hasonlóság csakis a véletlen műve.

S.K.

Prológus
Öreg barátom, mi után kutatsz?
Eljössz oly sok külhoni év után
Képeiddel, miket
Idegen év növesztett
Távol szülőházádtól.
JORGOSZ SZEFERISZ

1

Szinte mindenki azt hitte, hogy ők ketten apa és fia.

Egy régi Citroennel, főként másodrendű utakat keresve, nagy kitérőkkel délnyugati irányban szelték át az országot, meg-megszakítva az utazást. Három helyen álltak meg, mielőtt elérték végcéljukat: először Rhode Islandben, ahol a magas, fekete hajú férfi egy textilüzemben dolgozott, majd az ohióí Youngstownban, ahol egy traktorgyári futószalag mellett tevékenykedett, végül egy kaliforniai kisvárosban, a mexikói határ közelében, ahol benzinkutas volt és külföldi kiskocsikat javított nagy sikerrel, ami számára meglepő és örvendetes volt.

Bárhol álltak is meg, megvette a portlandi *Press-Herald*-ot, és olyan cikkeket keresgélt, amelyek egy 'Salem's Lot nevű dél-maine- kisvárosról és vidékéről szóltak. Időről időre akadtak ilyen cikkek.

Míg elérték a Rhode Island-Central Fallst, motelszobákban írta regényének vázlatát, majd elküldte ügynökének. Sok-sok évvel korábban egészen sikeres írónak számított, amikor a sötétség még nem ereszkedett életére. Az ügynök legutóbbi kiadójához vitte a vázlatot, aki udvarias érdeklődést igen, ám az előlegfizetésre semmiféle hajlandóságot nem mutatott. Na igen, a köszönet ingyen van, mondta a fiúnak, miközben eltépte az ügynök levelét. Különösebb keserűség nélkül mondta, s nekifogott a könyvnek.

A fiú nem beszélt sokat. Arcán állandóan elkínzott kifejezés ült, szeme sötét volt – mintha

mindig valamilyen belső sivárságot vizsgálna. Ha az út menti kávézókban és benzinkutaknál megálltak, udvarias volt, semmi több. Úgy tűnt, nem akarja szem elől téveszteni a magas férfit, s már akkor is ideges volt, ha az WC-re ment. Nem akart 'Salem's Lotról beszélni, noha a férfi időnként felvetette a témát, s még a portlandi újságokat sem akarta megnézni, amelyeket a másik néha szándékosan elölhagyott.

Mikor a könyv elkészült, egy tengerparti házikóban laktak, nem messze az országúttól, s mindketten rengeteget úsztak a Csendes-óceánban. Melegebb és barátságosabb volt az Atlantinál. Nem fűződtek hozzá emlékek. A fiú egyre barnább lett.

Bár elég jól éltek – naponta háromszor kiadósan ettek és fejük fölött tető volt –, a férfi elbizonytalanodott, és kezdte nyomasztani az életmódjuk. Tanítgatta a fiút, s úgy tűnt, hogy az mindent felfog az oktatásból (a fiú nagy barátja volt a könyveknek, akárcsak annak idején a magas férfi is), mégis úgy érezte, ártana a fiúnak, ha feledtetni akarná vele 'Salem's Lotot. A fiú néha sikoltozott álmában, és a földre hányta a takarókat.

Levél jött New Yorkból. A magas férfi ügynöke azt írta, hogy a Random House kiadó tizenkétezer dollár előleget ajánlott, és a könyvklubbeli terjesztés pedig szinte biztosra vehető. Rendben?

Rendben.

A férfi felmondta állását a benzinkútnál, s a fiúval átlépték a határt.

2

Los Zapatos – azt jelenti: „a cipő” (e név titokban nagyon tetszett a férfinak valamiért) – apró falu volt, nem messze az óceántól. Turisták nemigen látogatták. Nem volt jó az út, az óceánt nem lehetett látni (ahhoz még öt mérföldet kellett menni nyugat felé), s a falucska történelmi emlékekkel sem büszkélkedett. Egyébként a helyi kocsma hemzsegett a svábbogaraktól, és az egyetlen kurva egy ötvenéves nagymama volt.

Ahogy az'Államokat maguk mögött hagyták, szinte földöntúli csend ereszkedett rájuk. Csak néhány repülő húzott el fölöttük, országutak nem voltak, és százmér-földes körzetben senkinek nem volt elektromos fűnyírója (vagy nem is akart ilyet). Volt egy rádiójuk, de még az is értelmetlen zajok forrása volt; a híreket mind spanyolul mondták, amit a fiú már kezdett érteni, ám a férfi számára mindvégig csak halandzsa maradt. A zene szinte csak operákból állt. Éjjel néha sikerült Monterey-ből popzenét befogni, Wolfman Jack frenetikus ordibálásaival, de ez is állandóan el-elúszott. Hallótávolságon belül egy helyi farmer ősrégi, forgó pengéjű kultivátora volt az egyetlen motor. Ha a széljárás megfelelő volt, rendszertelen pöffenései – mint valami nyugtalan szellem – gyengén eljutottak a fülükbe. A vizet kézzel húzták fel a kútból.

Havonta egyszer-kétszer (nem mindig együtt) elmentek a falu kicsiny templomába misére. Noha magát a szertartást egyikük sem értette, azért eljártak. A fojtogató hőségben a férfi néha azon kapta magát, hogy el-elszunnyad az ismerős, monoton ritmusoktól és a kórus kántálásától. Egy vasárnap a fiú kiment a rozoga hátsó verandára, ahol a férfi már új regényén dolgozott, és tétován elmondta, hogy beszélt a pappal arról, hogy fogadják be az egyházba. A férfi bólintott, és megkérdezte, hogy az oktatáshoz megfelel-e spanyoltudása. A fiú azt válaszolta, ő úgy gondolja, ezzel nem lesz probléma.

A férfi hetente egyszer negyven mérföldet utazott, hogy megvegye a portlandi lapot, amely mindig legalább egyhetes volt, és olykor kutyavizelettől sárgállott. Két héttel azután, hogy a fiú közölte szándékát, a férfi rábukkant egy 'Salem's Lotról és egy Momson nevű vermonti városról szóló, fő helyen szereplő cikkre. A történet a magas férfi nevét is megemlítette.

Az újságot az asztalon hagyta, bár különösebb reményeket nem táplált, hogy a fiú észreveszi. A cikk több okból is aggasztotta. Úgy látszik, 'Salem's Lotban még nincs vége a dolognak.

Másnap megjelent a fiú, kezében a kinyitott újsággal, s a főcímre mutatott: – „Kísértetváros

Maine-ben?” Félek-mondta. – Én is – válaszolta a magas férfi.

3
KÍSÉRTETVÁROS MAINE-BEN?

Írta John Lewis, a Press-Herald riportrovat-vezetője

'SALEM'S LOT – 'Salem's Lot Cumberlandtől keletre, Portlandtól húsz mérföldre északra fekvő kisváros. Az amerikai történelemben nem ez az első, s valószínűleg nem is az utolsó város, amely hirtelen elnéptelenedik és eltűnik, de minden bizonnyal a legkülönösebb. Az amerikai délnyugaton igen gyakoriak a kísértetvárosok, ahol szinte egyik napról a másikra egész varosok nőttek ki a földből a dús arany– és ezüstlelőhelyek körül, s szinte ugyanolyan gyorsasággal el is tűntek, amikor a források elapadtak – s csupán üres üzleteket, szállodákat és kocsmákat hagytak hátra az enyészetnek.

New Englandben Jerusalem's Lot – vagy ahogy az ottaniak gyakran nevezik, 'Salem's Lot – titokzatos elnéptelenedéséhez csupán egy vermonti Momson nevű kisváros esete fogható. 1923 nyarán Momson hirtelen elnéptelenedett, s mind a háromszáztizenkét lakosa eltűnt. A házak és a város központjában lévő néhány üzlet még ma is áll, de az ötvenkét évvel ezelőtti nyár óta lakatlanok. Egyes helyekről a berendezést elvitték, de a házak többségében megmaradtak a bútorok – mintha a nap kellős közepén valami iszonyatos szél csak az embereket fújta volna el. Az egyik házban réges-rég elfonnyadt virágokkal díszített vacsorateríték volt az asztalon. Egy másikban az emeleti hálószobában gondosan megvetett ágy várt, mintha csak aludni készülne valaki. A helyi áruházban egy penészes rongydarab hevert a pulton, és egy 1,22 dolláros számla lógott ki a pénztárgépből. A nyomozók majd ötven dollár készpénzt találtak érintetlenül a kasszában.

A környékbeliek szívesen szórakoztatják a turistákat ezzel a történettel, és gyakran célozgatnak arra, hogy itt kísértetek járnak – szerintük ez az oka annak, hogy a város azóta is lakatlan. Ám sokkal valószínűbb magyarázat az, hogy Momson az állam egyik eldugott sarkában húzódik meg, távol a főútvonalaktól. Semmi olyan nem történt, ami másik száz városban ne fordulhatna elő -természetesen a *Mary Celeste* hirtelen elnéptelenedéséhez hasonló rejtélyek kivételével.

Jerusalem's Lotról ugyanezt lehet elmondani.

Az 1970-És népszámlálás idején 'Salem's Lótnak ezerháromszáztizenkilenc lakosa volt, pontosan hatvanhéttel több, mint a tíz évvel korábbi népszámláláskor. Szélesen elterpeszkedő, kényelmes város ez, ahol szinte semmi érdemleges nem történt. Az egyetlen dolog, amiről a parkban és a Crossen Mezőgazdasági Bolt kályhája körül összegyűlő öregek beszélni szoktak, az az '51-És tűz volt, amikor egy hanyagul eldobott gyufa az állam történetének egyik legnagyobb erdőtüzét okozta.

Ha valaki nyugdíjaséveit egy vidéki kisvárosban akarta kihúzni, ahol mindenki csak a maga dolgával törődött, s ahol a hét legnagyobb eseménye az asszonyok pót-főzőversenye volt, akkor 'Salem's Lot jó választásnak bizonyult. Demográfiailag az 1970-És népszámlálás a vidékkel foglalkozó szociológusok és a maine- kisvárosok őslakói számára ismerős tényeket mutatott: rengeteg öreg, jó néhány szegény, s igen sok olyan fiatal, aki diplomáját hóna alá csapva elhagyja a vidéket, ahova soha többet nem teszi be a lábát.

De alig egy éve valami szokatlan dolog kezdődött Jerusalem's Lotban, Emberek tűntek el. Többségük természetesen nem a szó szoros értelmében tűnt el. Parkins Gillespie, Lot korábbi rendőre most nővérével Kitteryben él. Charles James, a gyógyszertárral átellenben lévő benzinkút tulajdonosa a szomszédos Cumber-landben javítóműhelyt nyitott. Pauline Dickens Los Angelesbe költözött. Rhoda Curless pedig Portlandben, a Szent Mátyás-missziónál dolgozik. És a „nem-eltűntek” listáját még folytathatnánk.

Különös, hogy a megtalált emberek közül egyetlenegy sem hajlandó – vagy képes – Jerusalem's Lotról beszélni, és arról, mi történhetett ott, már ha egyáltalán történt valami.

Parkins Gillespie ránézett a lap riporterére, rágyújtott, és azt mondta: „Egyszerűen úgy döntöttem, elmegyek.” Charles James azt állította, hogy őt az üzlet pangása kényszerítette távozásra. Pauline Dickens, aki évekig pincérnőként dolgozott az Excellent Cafénál, a riporter érdeklődő levelére nem is válaszolt. Miss Curless pedig egyáltalán nem hajlandó 'Salem's Lotról beszélni.

Egy kis kutatással és logikus következtetésekkel néhány eset megmagyarázható. Lawrence Crockett, egy helyi ingatlanügynök, aki feleségével és lányával együtt tűnt el, igen sok kétes üzleti vállalkozást és telekügyletet hagyott hátra, köztük egy portlandi telekspekulációs ügyet, ahol most a portlandi sétálóutca és bevásárlóközpont épül. Az eltűntek közt felsorolt Royce McDougal-lék akkoriban vesztették el fiúcsecsemőjüket, s így szinte semmi sem kötötte őket a városhoz. Akárhol lehettek. Másokról ugyanezt lehet elmondani. Peter McFee maine- rendőrfőnök szerint: „Igen sok Jerusalem's Lot-beli személy után nyomoznak – de nem ez az egyetlen maine- város, ahonnan eltűntek emberek. Royce McDougall például egy banknak és két pénzügyi társaságnak tartozik… megítélésem szerint ő egyszerűen fogta magát és titokban lelépett. Idén vagy jövőre egy szép napon használni kezdi a tárcájában búvó hitelkártyát, és akkor a végrehajtók rajtaütnek. Amerikában az eltűnés teljesen hétköznapi eseménynek számít. A motorizáció korát éljük. Az emberek szedik a sátorfájukat, és két-három évenként odébbállnak. Néha nem hagynak maguk után címet. Különösen az adósok.”

McFee kapitány szavainak szenvtelensége és gyakorlatiassága ellenére Jerusalem's Lot esetében vannak megválaszolatlan kérdések. Henry Petrie feleségével és fiával együtt ment el, és Mr. Petrie, a Prudential Biztosítótársaság munkatársa nemigen nevezhető adósnak. A helyi temetkezési vállalkozó, a könyvtáros, a kozmetikus szintén az eltűntek listáján szerepel. S a lista aggasztóan hosszú.

A környező városokban már megindult a legenda kialakulásához vezető pusmogás. 'Salem's Lot kísértetváros hírében áll. Néha színes fényekről érkeznek jelentések, amelyek Maine központi erőműve fölött lebegnek és a várost két részre osztják; s ha valaki azt állítja, hogy Lot lakóit UFÓ-k vitték el, senki sem fogja kinevetni. Fiatalok „sötét bandájáról” indult suttogás, akik a városban feketemisét tartottak, és talán a Szentföld legszentebb városának névrokonára vonták az Úr haragját. Azok, akik nemigen hisznek a természetfölöttiben, emlékezni vélnek olyan fiatalokra, akik tán három évvel ezelőtt „tűntek el” a texasi Houston környékéről, s akiket később iszonyatos tömegsírokban találtak meg.

Ha valaki ellátogat 'Salem's Lotba, ezeket a rémhíreket kevésbé fogja túlzónak találni. Egyetlen bolt sincs nyitva. Legutoljára a Spencer Vegyeskereskedés és Gyógyszertár ment tönkre, és januárban be is zárt. A Crossen Mezőgazdasági Bolt, a Straker Bútorüzlet, az Excellent Café, sőt még a Községháza is be van deszkáz-va. Az új felsőtagozatos elemi iskola is üres, akárcsak az 1967-ben épített megyei gimnázium. Az iskolai berendezéseket és a könyveket ideiglenesen Cumberlandbe szállították, amíg sorsukról népszavazási döntés nem születik az iskolakerület többi városában, ám nem valószínű, hogy a 'Salem's Lot– gyermekek az új tanév kezdetén iskolába fognak járni. Nincsenek gyerekek; csak elhagyott üzletek, áruházak, lakatlan épületek, burjánzó fű, kihalt utcák és üres utak.

A maine- rendőrség további emberek hollétéről is szeretne tudni vagy legalábbis támpontot kapni: John Grogginsról, Jerusalem's Lot metodista templomának lelkipásztoráról; egy Mabel Werts nevű özvegyről, aki jelentős szerepet töltött be 'Salem's Lot egyházi és szociális életében; Lester és Harriet Durhamről, akik a Gates Szövőüzemben dolgoztak; és Eva Millerről, az egyik helyi panzió tulajdonosáról.

4

A cikk megjelenése után két hónappal a fiú belépett az egyházba. Eletében először gyónt – és meggyónt mindent.

5

A falu lelkésze egy fehér hajú öregember volt. Napcserzett arcából – melyet pókhálóként futottak be a ráncok – meglepően élénk, kapzsi szemek villantak elő. Kék ír szemei voltak. Amikor a magas férfi megérkezett, a lelkész a tornácon ült, teát iszogatott. Egy városi ruhás férfi állt mögötte. Középen elválasztott, pomádétól csillogó hajával a magas férfit az 1890-És években készült fényképekre emlékeztette.

Hűvösen így szólt:

– Jesus de la rey Mufioz vagyok. Gracon atya megkért, hogy tolmácsoljak, mivel ő maga nem beszél angolul. Gracon atya nagy szolgálatot tett családomnak, de erről nem beszélhetek. Ajkam arról az ügyről is hallgat, amelyről ő beszélni kíván. Megfelelő ez így önnek?

– Igen. – Kezet fogott Munozzal, majd Graconnal. Gracon spanyolul válaszolt, és elmosolyodott. Már csak öt foga volt, mind alul, de a mosolya derűt és örömöt sugárzott.

– Azt kérdezi, inna-e egy teát. Zöld tea. Felfrissít.

– Igen, boldogan.

A formaságok végeztével a lelkész így szólt: – A fiú nem az ön fia.

– Nem.

– Nagyon furcsa gyónás volt. Lelkészi pályafutásom alatt ennél furcsábbat még nem hallottam.

– Én ezen nem csodálkozom.

– Sírt – folytatta Gracon atya, miközben teáját hörpölte. – Mélyen és megrázóan zokogott. Szíve legmélyéről jött. Vajon fel kell-e tennem azt a kérdést, ami e gyónás kapcsán felmerült bennem?

– Nem – felelte a magas férfi nyugodtan. – Nem szükséges. A fiú az igazat mondta.

Gracon bólintott, még mielőtt Munoz fordított volna, s arca elkomorult. Előrehajolt, kezét térde között összekulcsolta, és hosszasan beszélt. Munoz feszülten, rezzenéstelen arccal figyelt. Amikor a lelkész befejezte, Munoz megszólalt: – Azt mondja, különös dolgok történnek a világon. Negyven évvel ezelőtt egy El Graniones – paraszt hozott neki egy gyíkot, ami úgy visított, mint egy asszony. Látott egy férfit stigmákkal – Urunk szenvedéseinek nyomaival –, s nagypénteken a férfi keze és lába vérzett. Azt mondja, ez borzasztó, sötét dolog. Veszélyes önre és a fiúra nézve. A fiú ebbe belerokkan. Azt mondja…

Gracon ismét megszólalt, röviden beszélt. – Azt kérdezi, tisztában van-e azzal, mit tett abban az Új Jeruzsálemben.

– Jerusalem's Lotban – helyesbített a férfi. – Igen, tudom.

Gracon újra átvette a szót.

– Azt kérdezi, mi a szándéka.

A magas férfi nagyon lassan a fejét ingatta. – Nem tudom. Gracon megint mondott valamit.

– Azt mondja, imádkozni fog magáért.

6

Egy héttel később lidérces álomból riadt fel, verejtékben fürödve, s a fiú nevét kiáltotta.

– Visszamegyek – mondta. Napbarnított bőre alatt a fiú elsápadt.

– Velem jössz? – kérdezte a férfi.

– Szeretsz?

– Igen. Istenemre, igen.

A fiú sírni kezdett, s a magas férfi átölelte.

7

Mégsem jött álom a szemére. Arcok leselkedtek a sötétben, úgy örvénylettek, mint hótól elhomályosított arcok; s ha a szél egy-egy lelógó ágat a tetőhöz csapott, felugrott.

Jerusalem's Lot.

Becsukta szemét, karját a szemére fektette, s az egész kezdődött elölről. Szinte maga előtt látta a papírnehezéket, amiben, ha megrázzák, piciny hóvihar kerekedik.

'Salem's Lot…

Első rész

MARSTEN-HÁZ

Nincs olyan élő organizmus,
amely az abszolút valóság körülményei közt
hosszú ideig képes az egészséges életre;
egyesek szerint még a szöcskék és a pacsirták is
álmodnak. A nem egészséges Hill-ház magányosan állt
a hegyek lábánál, falain belül sötétség;
már nyolcvan éve ott állt, s még nyolcvan évig
ott állhatna. Belül a falai még egyenesek voltak,
a téglák tökéletesen illeszkedtek, a padló szilárd,
s az ajtók érzékelhetően bezárva;
a csönd keményen nekifeszült a fából és kőből épült
Hill-ház falainak, s bármi járt is ott,
magányosan járt. *

SHIRLEY JACKSON:
A Hill-ház kísértete

Első fejezet

BEN(1)

1

Mire Ben Mears az autópályán észak felé elhagyta Portlandet, gyomrában egész kellemes, izgatott bizsergést kezdett érezni. 1975. szeptember 5-e volt, s a nyár utolsó nagy rohamát vívta. A fák őrülten zöldelltek, az ég csupa lágy kékség; s pont Falmouth határában két fiút látott, akik vállukon karabélyszerűen átvetett horgászbotokkal baktattak az autópályával párhuzamos úton.

Az utazósávba sorolt, a megengedett legkisebb sebességre lassított, és nézelődni kezdett: hátha valami megmozgatná az emlékezetét. Először semmit sem vett észre, s így megpróbálta megóvni magát a szinte bizonyosra vehető csalódástól. *Akkor heten voltatok. A huszonöt év víz a híd alatt. A helyek változnak. Akárcsak az emberek.*

Akkoriban a négysávos 295-ös még nem létezett. Ha valaki 'Salem's Lotból Portlandbe akart eljutni, a 12-És úton Falmouth-ig ment, majd az l-esen tovább. Múlik az idő.

Hagyd abba ezt a hülyeséget!

De nehéz volt abbahagyni. Nehéz, amikor-

Az előzősávban egy hatalmas, emelt kormányú BSA-motor zúgott el mellette; elöl egy pólós fiú, a pótülésen pedig egy piros szövetzakós lány ült, óriási, foncsorozott napszemüvegben. Túl hirtelen vágtak be elé, és ő elidegeskedte a dolgot: beletaposott a fékbe, és két kézzel a dudának esett. A BSAbelehúzott, kipufogójából kékes füstöt böffentett; s a lány középső ujjával félreérthetetlen jelet mutatott neki.

Újra gyorsított, s cigarettára vágyott. Keze enyhén remegett. A sebesen távolodó BSA már alig látszott. A kölykök. Azok az átkozott kölykök. Emlékek akarták megrohanni, emlékek a közelmúltból Elhessegette őket. Már jó két éve nem ült motoron. És nem is akart soha többet.

Balról valami vörös villant a szemébe, s amikor arra nézett, öröm áradt el benne, ahogy felismerte. Fehér kupolás vörös pajta állt a dombon, az emelkedő lóhere– és a lucernaföldek fölött – s a távolság ellenére is látta, hogy a napfényben megcsillan a kupolán lévő szélkakas. Régen is ott állt, most is ott áll. Nem változott semmit. Talán minden rendben lesz. Aztán a fák eltakarták a látványt.

Ahogy az országút Cumberland felé fordult, egyre több dolog tűnt ismerősnek. Áthaladt a Royal folyón, ahol gyermekkorukban csukára meg snecire horgásztak. A fák között felvillant Cumberland képe. A távolban ı feltűnt a cumberlandi víztorony, oldalán öles betűkkel a következő szlogen díszelgett: „Tartsuk Maine-t zölden!” Cindy néni mindig megjegyezte, hogy alá kellene pingálni: „Hozz pénzt!”

Kezdeti izgatottsága nőttön-nőtt: gyorsított, és a jelzést kereste. Öt mérfölddel később felvillant a zöld, fényvisszaverő tábla:

12-ÉS ÚT JERUSALEM'S LOT
CUMBERLAND, CUMBERLAND KÖZP.

Hirtelen sötétség borult rá, ami kioltotta jókedvét -mint amikor homokot szórnak a tűzbe. A baljós idők óta szenvedett ettől (elméje Miranda nevét próbálta megformálni, de ő ellenállt), s bár rendszerint sikerült leküzdenie ezt az érzést, most olyan vadul tört rá, hogy az már riasztó volt.

Mit csinál, minek megy vissza abba a városba, ahol gyerekként négy évet töltött? Megpróbál valamit visszaszerezni abból, ami végérvényesen elveszett? Miféle varázslatot kelthet életre azzal, hogy a gyermekkori utakat rója, amelyeket azóta bizonyára aszfaltoztak, kiegyenesítettek, az út menti fákat kivágták, s amelyek mellett eldobott sörösdobozok hevernek szanaszét. A varázslat – a gonosz is, az ártatlan is – eltűnt. Eltűnt a süllyesztőben azon az éjszakán, amikor a motor felett elvesztette uralmát, és jött, jött a sárga teherautó,, majd a felesége, Miranda sikolya, amit hirtelen félbeszakít a megmásíthatatlan, amikor –

Jobboldalt felbukkant az autópálya kijárata, s egy pillanatig azon gondolkodott, hogy elhajtson-e mellette, s továbbmenjen-e Chamberlainbe, vagy Lewistonba, ahol ebédel, aztán visszafordul. Vissza, de hova? Haza? Nevetséges. Ha már otthonról van szó, akkor az itt volt. Még ha csak négy évig is, de az övé volt.

Indexelt, a Citroent lelassította, és fölhajtott a rámpára. A teteje felé, ahol az autópálya rámpája a 12-És útba torkollott (a városhoz közelebb Jointner Avenue néven folytatódott), felnézett a látóhatárra. Két lábbal taposott a fékbe attól, amit ott látott. A Citroën beleremegett, és megállt.

A fák – többnyire fenyők – kelet felé nőttek a szelíd emelkedőn, a látóhatárnál egészen sűrűn. A város nem látszott innen. Csak a fák, és a távolban, ahol a tűlevelek az eget súrolták, a Marsten-ház csúcsos nyeregteteje.

Megigézve bámulta. Iszonyatos gyorsasággal vegyes érzelmek cikáztak át az arcán.

– Még mindig itt van – mormogta. – Istenem.

A karjaira nézett. Libabőrösek voltak.

2

Minden sietség nélkül megkerülte a várost. Átvágott Cumberlanden, majd nyugatról, a Burns Roadon tért vissza 'Salem's Lotba. Megdöbbentette, hogy mennyire nem változott semmi. Csak néhány új ház volt, amire nem emlékezett, a városhatáron kívül egy Dell nevű kocsma és két új sóderbánya. A fák jó részét kivágták. De a városi szeméttelep felé mutató régi bádogtábla még mindig ott volt, az út továbbra is kövezetlen, hepehupás, csupa keréknyom,' s a fák között – ahol Maine központi erőművének távvezetékei északnyugat-délkeleti irányban futnak – rálátott a Schoolyard Hillre. A Griffen-farm most is ott állt, noha a pajtát kibővítették. Azon morfondírozott, vajon még mindig maguk palackozzák és árulják-e a tejet. A márkanév alatt reklámként egy tehén mosolygott: „Napsugár tejet a Griffen-farmról!” Elmosolyodott. Cindy néninél gyakran loccsantott ebből a tejből a reggeli kukoricapehelyre.

Balra fordult, a Brooks Roadra, elhaladt a Harmony Hill temető kovácsoltvas kapuja és alacsony terméskő kerítése előtt, majd lement egy meredek lejtőn, és a túlsó oldalon elindult fölfelé – azon az oldalon, amelyet Marsten Hűiként ismernek.

A domb tetején az út mindkét oldalán megritkult a fák sora. Jobbról pont a városra lehetett látni – Ben ekkor látta meg először. Balra a Marsten-ház állt. Odagurult elé, s kiszállt a kocsiból.

Pontosan ugyanolyan volt, mint régen. Semmit nem változott, az égvilágon semmit. Mintha csak tegnap látta volna utoljára.

A boszorkányfű vadul burjánzott a kertben; benőtte a tornáchoz vezető, fagyrágta öreg kőlapokat. A fűben tücskök ciripeltek, s látta, ahogy a szöcskék szabálytalan parabolaívben ugrálnak.

Maga a ház a város felé nézett. Hatalmas volt, zegzugos és roggyant; ablakai itt-ott ötletszerűen bedeszkázva – ettől pont olyan baljóslatúnak tűnt, mint a hosszú ideig üresen álló vén házak általában.

A festést az időjárás viszontagságai megviselték – a ház egységesen szürke volt mindenütt. A szélviharok sok helyen leszaggatták a zsindelyt, egy kemény havazás kilyukasztotta a tető bal sarkát, amitől az rozzantnak, púposnak látszott. A jobb oldali tornácpillérhez egy megtépázott „Magánterület” felirat volt kiszögelve.

Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy végigmenjen a gyomos ösvényen, a tücskök és szöcskék között, amelyek cipője körül ugrálnának; szívesen felment volna a tornácra, hogy belessen az ablakokon, az ötletszerűen felszögelt deszkák között – a hallba vagy az elülső szobába. Esetleg megpróbálkozhatna a bejárati ajtóval. Ha nincs bezárva, be is mehetne.

Nyelt egyet, s szinte hipnotizáltan a ház felé indult. A ház ostoba közönnyel meredt rá.

A hallon végigmenve a nedves vakolat és a rothadó tapéta szaga bűzlik, a falakban egerek

rohangásznak. Még mindig rengeteg szemét hever szanaszét, valamit – talán egy levélnehezéket – talán föl is lehetne venni, akár zsebre vágni. Majd a hall végén – ahelyett, hogy az ember keresztülmenne a konyhán – balra fordulva elindulhatna a lépcsőn, sa lába alatt az évek során a plafonról lepotyogott vakolat csikorogna. Tizennégy lépcsőfok volt, pontosan tizennégy. De a legfelső alacsonyabb volt, egészen aránytalan – mintha csak azért tették volna oda, hogy a szerencsétlen számot elkerüljék. A lépcső tetején ott a folyosó, amelynek a végén egy csukott ajtóra lehet látni. És ha végigmész a folyosón az ajtó felé – magadat mintegy kívülről szemlélve, ahogy az ajtó egyre közelebb kerül, egyre nő, s kinyújtott kezedet a megsötétedett ajtógombra teszed…

Elfordult a háztól; torkából száraz sípolás tört fel. Még nem. Talán később, de most még nem. Most elég, hogy tudja, a ház még mindig itt áll. És várt rá. A motorháztetőre tette a kezét, és lenézett a városra. Lent majd megtudja, ki kezeli – és talán bérli – a Marsten-házat. A konyha dolgozószobának tökéletesen megfelelne, s az elülső nappali megtenné hálószobának.

De a lépcsőn semmiképpen sem mehet föl.

Hacsak nem kell mennie.

Beszállt a kocsiba, beindította a motort, és gurulni kezdett lefelé a dombról Jerusalem's Lot felé.

Második fejezet
SUSAN (1)

1

Egy padon ült a parkban, amikor észrevette a lányt, aki őt figyelte. Nagyon csinos lány volt, világosszőke haját selyemsál fogta össze. Éppen olvasott, de vázlattömb és egy szénceruzához hasonló valami hevert mellette. Szeptember 16-a, kedd volt, az első tanítási nap, s a parkban mintegy varázsütésre megszűnt a lárma. Csak néhány mama maradt kisgyerekével, egy-két öreg üldögélt a háborús emlékmű mellett, meg ez a lány egy vén, göcsörtös szilfa pettyes árnyékában.

A lány felpillantott, és ránézett. Megdöbbenés villant át az arcán. Könyvére lesett, majd újból felnézett, és kezdett felállni – aztán mintha meggondolta volna magát: felállt, aztán visszaült.

Ő is felállt, és odasétált, kezében a saját könyvével, egy puha fedelű westernnel.

– Hello – mondta kedvesen. – Ismerjük egymást?

– Nem – válaszolta a lány. – Azaz… ön Benjamin Mears, ugye?

– Igen. – Felvonta a szemöldökét.

A lány idegesen felnevetett; nem nézett egyenesen a férfi szemébe, csak hirtelen odapillantott, mintha a szándékait szerette volna kiolvasni. Nyilvánvalóan nem volt hozzászokva ahhoz, hogy idegen férfiakkal csevegjen a parkban.

– Azt hittem, kísértetet látok. – Öléből felemelte a könyvet. A férfi futólag látta, hogy az összecsukott könyv lapjain oldalt a borítók között „Jerusalem's Lot Nyilvános Könyvtár” pecsét díszeleg. A *Légitánc* volt, második regénye. A lány megmutatta a hátsó borítón lévő fényképet – ami immár négyéves volt: fiús és ijesztően komoly arc, a szemek, mint két fekete gyémánt.

– Az ilyen jelentéktelen kezdetekből dinasztiák nőnek ki – mondta a férfi, s bár ártalmatlan megjegyzésnek szánta, az úgy lógott a levegőben; mint valami gúnyos prófécia. Mögöttük néhány apróság boldogan tapicskolt a sekély medencében, és egy anyuka azt mondta Roddynak, hogy ne lökje a húgát olyan *magasra.* A kislány csak szállt fölfelé – a ruhája lobogott –, mint aki az égre tör. Erre a pillanatra még évekig emlékezett, mintha egy különleges, apró szeletet vágtak volna ki az idő tortájából. Ha két ember között semmilyen

viszony nem létezik, egy ilyen pillanat egyszerűen eltűnik az emlékezet süllyesztőjében.

Akkor a lány felnevetett, és odanyújtotta a könyvet. – Dedikálná?

– Egy könyvtári könyvet?

– Megveszem tőlük, és viszek egy másikat. Szvetterzsebében a férfi talált egy töltőceruzát, a címlapnál kinyitotta a könyvet, és megkérdezte: – Hogy hívják?

– Susan Norton.

Gyorsan, gondolkodás nélkül írt: „Susan Nortonnak, a park legcsinosabb lányának. Meleg üdvözlettel: Ben Mears.” Neve alá odafirkantotta a dátumot.

– Most el kell lopnia – mondta, amikor visszaadta a könyvet. – A *Légitánc*-ot már nem nyomtatják, sajna.

– Majd szerzek egy példányt valamelyik New York- antikváriumból. – Elhallgatott, pillantása ezúttal kicsit hosszabb volt. – Borzasztó jó könyv.

– Kösz. Amikor kézbe veszem és belenézek, csodálkozom, hogy egyáltalán kiadták.

– Gyakran veszi kézbe?

– Igen, de szeretnék leszokni róla.

A lány elvigyorodott; mindketten nevetni kezdtek, s ettől minden természetesebbnek hatott. Később volt ideje azon gondolkodnia, hogy az egész milyen egyszerűen, milyen könnyedén ment. Egyáltalán nem volt kellemes gondolat. A sors képét idézte fel, de nem a vak végzetet, hanem az érzékeny éleslátással megáldott sorsét, amely arra törekszik, hogy a reményvesztett halandókat a világegyetem végtelen malomkövei közt megőrölje, hogy valami új, ismeretlen kenyeret gyúrjon belőlük.

– A *Conway lányá*-t is olvastam. Nagyon tetszett. Bár biztos ezt hallja állandóan.

– Meglehetősen ritkán – mondta őszintén. Miranda is nagyon szerette a *Conway lányá*-t, de a kávéházi ismerősök többsége nem mondott véleményt, a kritikusok pedig egyenesen ledorongolták. Hát igen, kemény kritika volt. Cselekmény nincs, csak maszturbálás.

– De én hallom.

– Olvasta már a legújabb könyvemet?

– A *Billy mondta: menj tovább*-ot?Még nem. Miss Coogan, a boltos szerint elég pikáns.

– A fenébe, hiszen majdnem puritán – mondta Ben. – A nyelv kemény, de hát amikor az ember faragatlan vidéki fiúkról ír, nem lehet… figyeljen, meghívhatom egy jégkehelyre vagy ilyesmire? Úgy ennék egyet.

A lány szeme harmadszor is rávillant. Majd melegen elmosolyodott. – Igen. Nagyon jó lenne. Spencernél a legjobb.

Ez volt a kezdet.

2

– Az ott Miss Coogan?

Ben tette fel a kérdést, suttogva. Egy magas, sovány nőt nézett, aki piros nejlonkötényt viselt fehér köpenye fölött. Kékes árnyalatú hajában cakkos vízhullámok voltak.

– Igen. Van egy kis kétkerekű kocsija, azt viszi csütörtök esténként a könyvtárhoz. Tonnaszámra írja a kérőlapokat, és az idegbajba kergeti Miss Starchert.

Piros bőrhuzatú bárszékeken ültek az üdítős pultnál. Ő csokoládés kelyhet kért, a lány epreset. Spencer cukrászdája egyben helyi buszállomásként is szolgált. Onnan, ahol ültek, egy régimódi, díszes árkád alatt beláttak a váróterembe, ahol egy fiatal, magányos férfi, a légierők egyenruhájában, komoran ücsörgött; bőröndje a lába között.

– Nem tűnik valami boldognak, hogy el kell mennie, mi? – mondta a lány, követve a férfi pillantását.

– Gondolom, vége az eltávozásának – mondta Ben. Ka, futott át az agyán, most meg fogja kérdezni, hogy én voltam-e katona.

Ehelyett: – Valamelyik nap én is azon a 10.30-as buszon leszek. Viszlát, 'Salem's Lot. Azt

hiszem, olyan komor leszek én is, mint az a fiú.

– Hová megy?

_ Talán New Yorkba. Hogy megtudjam, képes vagyok-e a saját lábamra állni.

– Miért nem jó itt?

– 'Salem's Lotban? Imádom. De az itteniek, tudja. Mindig csak elnéznének a fejem fölött. Ez elviselhetetlen. Aztán 'Salem's Lot nem sokat ígér egy fiatal, ambiciózus lánynak. – A fejét rázta, majd a szívószál fölé hajolt. Izmos, napbarnított nyaka gyönyörű volt. Színes ruhája szép alakot sejtetett.

– Milyen állást keres?

A lány vállat vont. – A Bostoni Egyetem bölcsészkarán végeztem. .. a diplomám annyit sem ér, mint a papír, amire ráírták. Művészet-angol szakos voltam. Pontosan a művelt hülye kategóriája. A középiskolai osztálytársnőim közül néhányan most zsíros titkárnői állásokban dolgoznak. Nekem meg a gépelés is nehezen ment… – Akkor mi marad?

– Hát… talán egy kiadó – mondta bizonytalanul a lány. – Vagy valamilyen magazin… talán a reklám. Az ilyen helyeknek mindig szükségük van olyasvalakire, aki rendelésre tud rajzolni. Én tudok. Van egy mappám.

– Ajánlatai vannak? – kérdezte kedvesen a férfi.

– Nem… nincsenek. De…

– New Yorkba nem mehet ajánlatok nélkül. Higgyen nekem. Hiába koptatná a cipőjét.

A lány kényszeredetten elmosolyodott. – Maga csak tudja.

– Itt helyben már adott el valamit?

– Ó, igen! – A lány hirtelen felnevetett. – A legnagyobb üzletet eddig a Cinex Corporationnel csináltam. Nyitottak egy háromtermes mozit Portlandben, és egyszerre tizenkét képet vettek meg, hogy legyen mit kiaggatni az előtérbe. Hétszáz dollárt kaptam. Ebből kifizettem a kocsim első részletét.

– Legalább egy hétre New Yorkba kéne mennie; vegyen ki egy hotelszobát – mondta a férfi –, és a mappájával járja körbe az összes fellelhető magazint meg kiadót. Hat hónapra előre jelentkezzen be elbeszélgetésre, amikor a szerkesztőknek meg a személyzetiseknek még üres a naptáruk. De az isten szerelmére, ne kísértse a lehetetlent!

– És maga? – kérdezte a lány, s a szívószálat félretolva kanalazni kezdte a kelyhet. – Mit csinál az ezerháromszázas lélekszámú maine- Jerusalem's Lot virágzó közösségében?

A férfi a vállát vonogatta. – Regényt próbálok írni. A lány hirtelen felvillanyozódott. – 'Salem's Lotban? Miről szól? Miért épp itt? Maga. A férfi komolyan ránézett. – Folyik a fagyija.

– Tessék? Öö… igen. Elnézést. – Pohara alját egy szalvétával törölgette. -Nézze, nem akartam beleütni az orromat. Igazán nem vagyok az a rámenős fajta.

– Nem kell mentegetőznie. Az írók szeretnek a könyveikről beszélni. Néha éjjel az ágyban kitalálok egy *Playboy-interjút* saját magammal. Tiszta időpocsékolás. Csak akkor szólalhatnak meg az írók, ha műveik menők az egyetemeken.

A légierős fiatalember felállt. Egy Greyhound busz épp akkor gördült be a megállóba, a légfékek csikorogtak.

– Gyerekként négy évig éltem 'Salem's Lotban. Ott kint, a Burns Roadon.

– A Burns Roadon? Ott most nincs semmi, csak a mocsár meg egy pici temető. Harmony Hillnek hívják.

– Cindy nénémmel laktam ott. Cynthia Stowens volt a neve. Tudja, az apám meghalt, anyám pedig… hogy is mondjam… idegösszeomlást kapott. Ezért küldött Cindy nénihez, amíg összeszedi magát. Cindy néni pedig pontosan egy hónappal a nagy tűzvész után felrakott egy buszra, hogy menjek vissza Long Islandre anyámhoz. A bárpult falán lévő tükörben az arcát nézegette. – Bőgtem a buszon, amikor anyámat kellett elhagynom, és bőgtem akkor is, amikor Cindy nénitől és Jerusalem's Lottól búcsúztam.

– A tűzvész évében születtem – mondta Susan. A legnagyobb buli, ami a várossal valaha is történt, és én végigaludtam az egészet.

Ben elnevette magát: – Akkor maga hét évvel idősebb, mint amennyinek a parkban gondoltam.

– Igazán? – látszott a lányon, hogy örül. – Köszönöm… igen. A nagynénje háza minden bizonnyal porig égett.

– Igen – válaszolta a férfi. – Az az éjszaka a legtisztább emlékeim közé tartozik. Néhány férfi vizestömlőkkel a hátán az ajtónkhoz jött, és azt mondta, el kell mennünk. Roppant izgalmas volt. Cindy néni remegve összeszedett pár holmit és bedobálta a Hudsonjába. Istenem, micsoda éjszaka volt!

– Volt neki biztosítása?

– Nem, de a házat béreltük, és szinte minden értékünk a kocsiban volt, a tévét kivéve. Próbáltuk megemelni, de mozdítani se bírtuk. Egy Video King volt, tizennyolc centis képernyővel és nagyítóval a képcsőn. Pokoli rossz a szemnek. Úgyis csak egy csatornát tudott fogni – rengeteg countryzene, mezőgazdasági hírek, meg Kitty bohóc.

– És maga visszajött ide, hogy könyvet írjon – csodálkozott a lány.

Ben nem válaszolt azonnal. Miss Coogan épp cigarettáskartonokat bontott fel, és tartalmukat a pénztár melletti polcra rakosgatta. Mr. Labree, a gyógyszerész a magas kiadópult mögött piszmogott, mint valami fagyos szellem. A légierős ifjonc a busz ajtaja előtt várta, hogy a sofőr kijöjjön a vécéről.

– Igen – mondta Ben. Megfordult, és a lányra nézett az arcába, most először. Nagyon bájos arca volt: kíváncsi kék szempár, magas, tiszta, napbarnított homlok. – Ez a város a maga gyermekkora? – kérdezte.

– Igen.

A férfi bólintott. – Akkor tudja. 'Salem's Lotban voltam gyerek, és a város azóta is kísért. Ha erre jártam, mindig elhajtottam mellette, mert féltem, más lesz.

– Itt nem változik semmi – mondta a lány. – Illetve nem sok minden.

– A mocsárnál háborúsdit játszottunk a Gardener gyerekekkel. Kalózosdit a Royal-tónál. A parkban fogócskáztunk meg bújócskáztunk. Anyámmal bejártunk néhány klassz helyet, miután eljöttem Cindy nénitől. Tizennégy éves voltam, amikor öngyilkos lett, de a varázs sokkal korábban megtört. Ami varázs volt, az itt volt És még mindig van belőle. A város nem változott sokat. Ha végignézek a Jointner Avenue-n, olyan, mintha jéghártyán néznék keresztül – amilyet novemberben a víztárolóból lehet fölszedni, ha az ember először a széleit repeszti be –, és azon követném végig a gyermekkorom. Hullámos, homályos, néhol semmivé foszlik, mégis, a lényeg ott van mögötte. – Döbbenten abbahagyta. Egész szónoklatot tartott.

– Pont úgy beszél, mint a könyveiben – mondta a lány félelemmel vegyes tisztelettel.

A férfi felnevetett. – Még soha nem beszéltem így. Legalábbis hangosan nem.

– Mit csinált, miután az anyja… miután meghalt?

– Csavarogtam-mondta kurtán. -Egye a jégkrémét. A lány szót fogadott.

– Azért történt néhány dolog – mondta a lány egy kis idő elteltével. – Mr. Spencer meghalt. Emlékszik rá?

– Persze. Csütörtök esténként Cindy néni mindig bejött a városba, hogy bevásároljon a Crossenben, és ilyenkor mindig ideküldött szénsavas gyökérlevet inni. Ez akkor volt, amikor csak utalványra adták az eredeti Rochester-féle gyökérlevet. Mindig egy zsebkendőbe bugyolált ötcentest nyomott a kezembe.

– Amikor én jöttem, tízbe került. Emlékszik, mit szokott mondani az öreg?

Ben előregörnyedt, egyik kezét kitekerte és görcsösen összeszorította, szája sarkát pedig idétlen, paralitikus vonaglásba merevítette. – A hólyagod – suttogta. – Az a gyökérlé kikészíti a hólyagodat, öcskös.

A lány nevetése szinte nekicsapódott a fejük fölött lassan őrlő ventilátoroknak. Miss Coogan

gyanakodva fölnézett.

– *Tökéletes!* Csak annyi a különbség, hogy engem „kislányom”-nak hívott.

Elragadtatva egymásra néztek.

– Mondja, van kedve este moziba menni? – kérdezte a férfi.

– Igen, remek ötlet.

– Mi van legközelebb?

A lány kuncogni kezdett. – Hát, Portlandben a Cinex. Ahol az előtér Susan Norton halhatatlan festményeivel van dekorálva.

– Máshol is van? Milyen filmeket szeret?

– Valami izgalmasat, amiben autós üldözés van.

– Oké. Emlékszik a Nordicára? Itt volt a városban.

– Persze. 1968-ban zárt be. Négyesben jártunk oda, még gimnazista koromban. Pattogatott kukoricás dobozokat dobáltunk a vászonra, ha rossz volt a film. Általában az volt – vihogott.

– Mindig azokat a kőkorszaki sorozatokat játszottak – mondta a férfi. – *A rakétaember. A rakétaember visszatér. A Callahan-szerencsétlenség és a Vudu halálisten.*

– Az még énelőttem volt.

– Mi történt azzal a mozival?

– Most a Larry Crockett-ingatlanügynökség van ott – válaszolta a lány. – Szerintem a cumberlandi autósmozi tett be neki. Meg a tévé.

Egy darabig csöndben voltak; saját gondolataikba mélyedtek. A Greyhound-óra 10.45-öt mutatott.

Egyszerre szólaltak meg: – Emlékszik arra…

Egymásra néztek, s most már Miss Coogan mindkettőjüket bámulta, amikor a nevetés elcsengett. Még Mr. Labree is átpislogott.

Még jó negyedórát beszélgettek, majd Susan kénytelen-kelletlen megjegyezte, hogy egypár dolgot el kell intéznie, de igen, fél nyolcra elkészül. Amikor útjaik elváltak, mindketten azon csodálkoztak, milyen könnyedén, természetes véletlenszerűséggel akadtak össze.

Ben visszasétált a Jointner Avenue-ra, s a Brock Street sarkán megállt, hogy egy pillantást vessen a Marsten-házra. Emlékezett arra, hogy az 1951-És nagy erdőtűz már a ház kertjét fenyegette, amikor a szél iránya megváltozott.

Ezt gondolta: Talán le kellett volna égnie. Talán úgy jobb lett volna.

3

Nolly Gardener a Községházáról kijőve épp időben ült Parkins Gillespie mellé a lépcsőre, hogy lássa, amint Ben és Susan együtt besétál Spencerhez. Parkins Pall Mallt szívott, és sárgult körmeit egy bicskával tisztogatta.

– Az az író hapsi, ugye? – kérdezte Nolly.

– Aha.

– Susie Norton volt vele?

– Aha.

– Hát ez érdekes – mondta Nolly, és megigazította derékszíját. Csendbiztos-helyettesi csillaga jelentőségteljesen csillogott a mellén. Egy detektívmagazinnak írt, hogy megkaphassa, mivel a város a csendbiztoshelyetteseket nem látta el jelvénnyel. Parkinsnak volt, de a tárcájában tartotta, amit Nolly sehogy sem bírt felfogni. 'Salem's Lotban persze mindenki tudta, hogy rendőr, de hát mégiscsak létezett valami tradícióféle. És létezett olyasmi, hogy felelősség. Ha az ember a törvény szolga– . ja, mindkettőre gondolnia kell. Nolly elég gyakran gondolt mindkettőre, holott a csendbiztos-helyettességet is csak félállásban tudta végezni.

Parkins kése megcsúszott, és beleszaladt a hüvelykujjába.

– A francba – mondta szelíden.

– Szerinted ez igazi író, Park?
– Persze. Három könyve is megvan a könyvtárban.
– Igazi vagy kitalált történeteket ír?
– Kitaláltakat. – Parkins eltette a kést, és felsóhajtott.
– Floyd Tibbits nem fogja komálni, hogy egy pasi a nőjével rohangál.
– Nincsenek összeházasodva – mondta Parkins. – És a lány elmúlt tizennyolc.
– Floyd nem fogja komálni.
– Felőlem Floyd akár a feje tetejére is állhat. Azt csinál, amit akar – mondta Parkins. Cigarettáját elnyomta a lépcsőn, zsebéből előhúzott egy Sucretses dobozt, és a csikket beletéve visszasüllyesztette a zsebébe.
– Hol lakik az az író hapsi?
– Eva felé – mondta Parkins. Sérült hüvelykujját figyelmesen vizsgálta. – A minap a Marsten-ház körül nézelődött. Furcsa képet vágott.
– Furcsát? Hogy érted?
– Furcsát és kész. – Parkins elővette cigarettáit. A nap kellemesen melengette arcát. – Aztán meglátogatta Larry Crockettet. Ki akarta bérelni a házat.
– A *Marsten-házat?*
– Aha.
– Mi az, megőrült?
– Lehet. – Parkins nadrágja bal térdéről elhessegetett egy legyet, és nézte, hogy zúg el a napfényes reggelbe. – Az öreg Larry Crockett az utóbbi időben igencsak elfoglalt. Úgy hallom, elment és eladta a Községi Mosodát. Illetve egy kis időre megint eladta.
– Mit, azt az ócskaságot?
– Aha.
– Mi a fenét akarna bárki is odavinni?
– Nemt'om.
– Hát… – Nolly felállt, és újból megrántotta derékszíját. – Azt hiszem, járok egyet a varosban.
– Jó – mondta Parkins, és rágyújtott egy másik cigarettára.
– Nem jössz?
– Nem, azt hiszem, még egy kicsit elüldögélek itt.
– Oké. Viszlát.

Nolly lement a lépcsőn, és azon töprengett (már nem először), hogy Parkins vajon mikor vonul már nyugdíjba, hogy ő, Nolly teljes állású csendbiztoshelyettes lehessen. Az ég szerelmére, hogy lehet bűnügyeket kinyomozni a Községháza lépcsőjén üldögélve?!

Parkins megkönnyebbülten nézett utána. Nolly nem rossz fiú, csak átkozottul buzgó. Elővette bicskáját, kinyitotta, és újból farigcsálni kezdte a körmeit.

4

Jerusalem's Lotot 1765-ben alapították (kétszáz évvel később a parkban tűzijátékkal és élőképekkel ünnepelték bicentenáriumát; a kis Debbie Forester indián hercegnői jelmeze egy eldobott csillagszórótól meggyulladt, és Parkins Gillespie-nek hat jómadarat kellett hűvösre vágni, hogy kijózanodjanak), kereken ötvenöt évvel azelőtt, hogy Maine a Missouri Egyezmény értelmében megkapta az állami státust.

A város egy meglehetősen prózai eseményről kapta a nevét. A vidék egyik legelső lakója egy Charles Belknap Tanner nevű mogorva ember volt. Disznókat tartott, s az egyik hatalmas kocáját Jerusalemnek hívták. Jerusalem egy nap etetési időben kitört az óljából, és a közeli erdőbe menekült; később teljesen elvadult. Tanner még évekkel később is elkergette birtokáról a gyerekeket – a kapun kihajolva baljóslatú, vészterhes hangon károgott:

„Táguljatok Jerusalem vidékéről,[1] ha nem akarjátok felkoncoltatni magatokat!” A figyelmeztetés hatásos volt, akárcsak a név. Nem sokat bizonyít, csupán azt, hogy Amerikában még egy disznó is pályázhat a halhatatlanságra.

A főutcát – eredetileg Portlandi Postaútként volt ismeretes – 1896-ban Elias Jointnerről nevezték el. Jointner hat évig a Képviselőház tagja volt (egészen haláláig: ötvennyolc éves korában szifilisz vitte el), s a környék őt vallhatta leginkább városa kiválóságának – Jerusalem, a disznó, valamint Pearl Ann Butts kivételével, aki 1907-ben távozott New Yorkba, és beállt Ziegfeld-görlnek.

A Brock Street félúton, merőlegesen keresztezte a Jointner Avenue-t; s bár a város szinte kör alakú volt, keleten, ahol a kanyargós Royal folyó határolta, a kör kissé ellaposodott. Térképen a kör alakú város, benne a .keresztet formázó két főutca, olyan volt, mint amikor az ember teleszkópba néz.

A kép északnyugati negyedében Jerusalem északi része terült el – a város legerdősebb része. Ez magasabban fekvő terület volt –, noha csak a középnyugatról érkező látogató tartaná magasnak. A régi hepehupás utakkal átszőtt ősöreg dombok szelíd lankái a város felé lejtettek, és a Marsten-ház az utolsó dombon álldogált.

Az északkeleti negyed nagy része mező volt – szénát, timótfüvet és lucernát adott. Itt futott az öreg Royal folyó is, amely szinte már talapzatszintig mosta a partjait. A Brock Street piciny fahídja alatt laposan kanyarogva észak felé vette útját, majd a város északi határának közelében eltűnt a földben, ahol is kemény gránit rejtőzött a vékonyka talaj alatt, A folyó egymillió év alatt tizenöt méternyi kősziklán rágta át magát. A gyerekek csak Részegugratónak hívták, mivel néhány évvel azelőtt Tommy Rathbun, Virge Rathbun iszákos bátyja a parton tántorogva keresett egy helyet, ahol átevickélhetett volna. A Royal az Androscoggint táplálta, bár maga megőrizte tisztaságát. Ami az ipart illeti, 'Salem's Lot csak egyetlen fűrészmalommal dicsekedhetett – ami már hosszú évek óta zárva volt. A nyári hónapokban a Brock Street hídján gyakran lehetett horgászokat látni. Csak ritkán fordult elő, hogy a Royal nem szolgált nagy zsákmánnyal.

A délkeleti negyed volt a legszebb. A talaj itt ismét megemelkedett, ám a felszínt nem borította üszök, a humusz nem károsodott a tűzvésztől. A Griffen Road mentén fekvő földek Charles Griffen tulajdonát képezték, aki Mechanic Fallstól délre a legnagyobb tejtermelőnek számított; a Schoolyard Hillről pedig látni lehetett Griffen hatalmas pajtáját, melynek alumíniumteteje úgy csillogott a napon, mint valami óriás heliográf. A környéken több farm is volt, no meg a Portlandbe vagy Lewistonba ingázó fehérgallérosok házai. Néha, amikor az ember ősszel a Schoolyard Hill tetején álldogált, érezhette az égő földek finom illatát, s láthatta a 'Salem's Lot önkéntes tűzoltóinak matchbox nagyságú teherautóját, amint ugrásra készen áll, ha bármi történne. 1951 tanulságára még élénken emlékeztek ezek az emberek.

A délnyugati területet kezdték ellepni a lakókocsik és mindaz, ami ezzel jár; olyan volt, mint valami városon kívüli aszteroidaövezet: roncskócsik egymás hegyen-hátán, rojtos kötelekről lógó autógumihinták, fénylő sörösdobozok az út mentén, ideiglenesen levert póznák közt kifeszített zsinórokról lógó rongyos ruhák, a kutyafuttában felállított fertőtlenítő tartályokból áradó bűz. Az „övezet”-ben lévő házak leginkább a viskókkal , álltak rokonságban, ám szinte mindegyikük tetején tv-antenna csillogott – legtöbbjük színes tévé volt, amit Grantnél vagy Searsnél vásároltak hitelbe. A kunyhók és lakókocsik udvarán általában nyüzsögtek a gyerekek, és játékok, teherautók, hójárók és motorbiciklik voltak mindenfelé. Némelyik lakókocsi elég jó állapotban volt, de zömük meglehetősen megroggyant már. Bokáig ért a pitypang és a boszorkányfű. Valamivel a város határán túl – ahol a Brock Street Brock Roaddá szélesedik – található a Dell nevű kocsma; itt péntekenként egy rock'n'roll-banda, szombatonként egy country- és westerncombo játszott. 1971-ben egyszer leégett, aztán újjáépítették. A szakadt cowboyok és barátnőik számára ez jelentette a társasági életet: egy-

1 Jeruzsálem vidéke angolul: Jerusalem's Lot.

egy sört vagy egy jó kis verekedést.

A telefonvonalak többsége kettes, négyes vagy hatos iker volt, így az embereknek mindig volt kiről pletykálni. A kisvárosokban a botrány mindig úgy fortyog, mint Cindy néni kifutóban lévő bablevese a fazékban. Az Övezet gondoskodott a botrányok jó részéről, de mindig akadt egy-egy tisztesebb polgár, akinek neve megfűszerezte a dolgokat.

A város közigazgatásáról a közgyűlés gondoskodott, s noha 1965 óta napirenden voltak a tárgyalások arról, hogy áttérnek a városi tanácsrendszerre, kétévenkénti nyilvános költségvetési beszámolóval, a javaslat nem kapott zöld utat. A város fejlődése túl lagymatagnak bizonyult ahhoz, hogy az ósdi rendszert tényleg nyűgnek érezze; bár merev, nehézkes demokráciájától néhány új telepesnek bizony vérbe borult a szeme. Volt három tanácsnok, egy csendbiztos, egy szociális gondozó, egy ügyintéző (ha az ember az autóját akarta bejelenteni, egészen a Taggart Stream Roadig kellett elmennie, ahol az udvaron két szabadon rohangászó dühös kutyával került szembe) és a tanfelügyelő. Az önkéntes tűzoltóság évi háromszáz dolláros jelképes juttatást kapott, jóllehet inkább nyugdíjas vén csontok társasklubja volt. A bozóttüzek időszaka jócskán tartogatott számukra izgalmakat, az év hátralévő részében pedig a vészjelző körül ültek, és nagy lódításokkal szórakoztatták egymást. A közművekkel hivatalosan nem foglalkozott senki, mivel nem volt városi víz– és gázvezeték, szennyvízcsatorna vagy áramszolgáltatás. Maine központi erőművének villanyoszlopai átlósan, északnyugat-délkelet irányban szelték át a várost, az erdőségben mintegy ötven méter széles, mély sebet vágva. Az egyik oszlop a Marsten-ház közelében állt, s mint valami idegen őrszem magasodott föléje.

Amit 'Salem's Lot a háborúkról, szörnyűségekről meg kormányválságokról tudott, azt többnyire a tévéből, Walter Cronkite-tól hallotta. Ó, a Potter gyerek meghalt Vietnamban, és Claude Bowie fia műlábbal jött vissza – aknára lépett –, de Kenny Danles kisegítőjeként a postán kapott állást, úgyhogy *ezzel* már nincs gond. A gyerekek megnövesztették a hajukat, és apáikkal ellentétben kerülték a fésűt, de erre már senki nem figyelt. Amikor a megyei gimnáziumban megszüntették a kötelező egyenruhát, Aggie Corliss írt a cumberlandi *Ledger*-nek, de Aggie már évek óta minden áldott héten írt nekik, többnyire az alkohol ördögéről meg arról, hogy ha Jézus Krisztust mint megmentőnket szívünkbe fogadjuk, az csodát művel.

Néhány gyerek kábítózott. Horace Kilby fia, Frank augusztusban Hooker bíró elé került, és ötven dollár bírságot róttak ki rá (a bíró engedélyezte, hogy az összeget az újságkihordásból származó jövedelméből egyenlítse ki); az alkohol azonban komolyabb probléma volt. Mióta a szeszfogyasztás korhatárát tizennyolc évre csökkentették, rengeteg kölök lógott Dellnél. Ámokfutóként hajtottak hazafelé, mintha csak gumiból lennének az utak, és szinte mindennapos esemény volt, hogy meghalt valaki. Mint amikor Billy Smith kilencven mérföldd el a Deep Cut Roadon egy fának rohant, s barátnőjével, La Verne Dube-bal együtt a helyszínen életét vesztette.

Ezektől eltekintve azonban 'Salem's Lot csak felszínes ismeretekkel rendelkezett az ország gyötrelmeiről. Az idő itt más keréken forgott. Ilyen szép kisvárosban nem történhet semmi rossz. Nem, itt nem.

5

Ann Norton éppen vasalt, amikor lánya egy bevásárlószatyorral beviharzott, orra alá nyomott egy könyvet, melynek hátsó borítóján egy meglehetősen keskeny arcú fiatalember képe volt, és fecserészni kezdett.

– Csak lassan – mondta. – Halkítsd le a tévét, és mesélj.

Susan belefojtotta a szót a kvízműsor vezetőjébe, majd elmesélte Ben Mearsszel való találkozását. Mrs. Norton a történet hallatán nyugodtan és megértően bólogatott, a figyelmeztető sárga fények ellenére, amelyek mindig felvillantak agyában, akárhányszor csak Susan említést tett egy új fiúról – most már férfiakról, gondolta; bár nehezére esett elhinni,

hogy Susie már elég idős ahhoz, hogy férfiakkal kezdjen. Azonban ezek a figyelmeztető fények ma kicsit élénkebbek voltak.

– Izgalmasan hangzik – mondta, és férjének egy újabb ingét terítette a vasalódeszkára.

_ Nagyon kedves volt – mondta Susan. – És nagyon természetes.

– Phű, a lábam – mondta Mrs. Norton. Fenékkel lefelé letette a vasalót, amitől az baljóslatúan sisteregni kezdett; majd a panorámaablak melletti hintaszékben kényelembe helyezte magát. A dohányzóasztalon lévő csomagból kihúzott egy szál Parliamentet, és rágyújtott.

– Biztos vagy benne, hogy minden oké vele, Susie? Susan kissé védekezően mosolygott. – Hát persze, hogy biztos vagyok. Olyan, mint… ó, nem is tudom – mint egy főiskolai tanár vagy ilyesmi.

– A Bombás Őrültről azt mondják, úgy nézett ki, mint egy kertész – válaszolta Mrs. Norton elgondolkozva.

– Lószart – mondta Susan vidáman. Ez a kiszólás mindig felidegesítette anyját.

– Hadd nézzem azt a könyvet – nyújtotta a kezét.

Susan odaadta, és hirtelen eszébe jutott a börtönfejezetből egy erőszakos homoszexuális közösülésről szóló jelenet.

– *Légitánc* – mondta Ann Norton elmélázva, és találomra lapozgatni kezdett. Susan rezignáltan várt. Anyja át fogja vizslatni a könyvet. Mindig azt szokta.

Az ablakok tárva-nyitva álltak, és a lusta délelőtti szél a konyha sárga függönyeit fodrozta – a mama állandóan tálalónak nevezte, mintha nagypolgári életet élnének, szép ház volt; masszív téglaház, s bár telente kissé nehéz volt felfűteni, nyáron hűvös volt, akár egy barlang. A külső Brock Street szelíd emelkedőjén laktak, s a panorámaablakból, ahol Mrs. Norton ült, be lehetett látni egészen a városba. Szép volt ez a látkép, s télen a szűz hó csillogása, a távolban az elszórt épületekből a havas földekre vetődő sárga fénynyalábok villózása még jobban lenyűgözte a szemlélőt.

– Mintha olvastam volna róla a portlandi lapban. Nem dicsérték.

– Nekem tetszik – mondta Susan csökönyösen. – És ő is.

– Talán Floydnak is tetszene – mondta Mrs. Norton lustán. – Össze kéne hoznod őket.

Susant úgy elöntötte a düh, hogy egészen megijedt. Azt hitte, hogy anyjával már átvészelték a kamaszkor utolsó viharait, sőt még az utórezgéseket is, és erre tessék, kezdődik megint elölről. Az ő személyiségéről és anyja tapasztalatairól meg véleményéről szóló vitájukat ott folytatták, ahol abbahagyták.

– Floydot már megbeszéltük, anya. Te is tudod, hogy abban a dologban semmi sem biztos.

– Az újság szerint van néhány elég szörnyűséges börtönjelenet is a könyvben. Ahol fiúk kezdenek fiúkkal.

– Jaj, anya, az isten szerelmére! – Vett egyet anyja cigarettájából.

– Nem kell úgy kifakadni – folytatta Mrs. Norton nyugodtan. Visszaadta a. könyvet, és cigarettájáról a hosszú hamut egy hal alakú hamutartóba pöccintette. A hamutartót egyik segélyegyletes barátnőjétől kapta, és Susant valamilyen meghatározhatatlan módon idegesítette. Volt valami obszcén abban, hogy a hamut egy sügér szájába verik.

– Elteszem a zöldségeket – mondta Susan, és felállt. Mrs. Norton csendesen megszólalt: – Csak arra gondoltam, hogy ha te és Floyd Tibbits össze akartok házasodni…

Az ingerlékenység a megszokott dühkitörésbe torkollt. – Honnan az istenből szeded ezt? Mondtam én ilyet valaha is?

– Úgy gondoltam…

– Rosszul gondoltad – vágta rá hevesen Susan, nem teljesen őszintén. De néhány hét alatt érzelmei lassan kihűltek Floyd iránt.

– Úgy gondoltam, hogyha másfél éve ugyanazzal a fiúval jársz – folytatta anyja lágyan és rendíthetetlenül –, akkor ez azt jelenti, hogy a dolgok már túlmentek az ártatlan sétákon.

– Floyd és köztem többről van szó, mint barátságról – mondta Susan hirtelen. Anyja értse, ahogy akarja.

Egy el nem hangzó beszélgetés függött a levegőben.

– *Lefeküdtél Floyddal?*

– *Semmi közöd hozzá.*

– *Mit jelent neked ez a Ben Mears?*

– *Semmi közöd hozzá.*

– *Telebeszélte a fejedet, és most valami hülyeséget fogsz csinálni?*

– *Semmi közöd hozzá.*

– *Szeretlek, Susie. Apád és én nagyon szeretünk.*

És erre nincs válasz. Nincs és nincs. Ez az, amiért New York – vagy más város – annyira fontos. A végén az ember mindig szeretetük kimondatlan barikádjaiba ütközik; mintha a gumiszoba falának rohanna. Szeretetük igazsága minden további beszélgetést lehetetlenné tett, és a korábbiakat megfosztotta tartalmuktól.

– Jól van – mondta Mrs. Norton gyengéden. A sügér száján elnyomta a cigarettát, és a hasába dobta.

– Felmegyek – mondta Susan.

– Jó. Majd elolvashatom én is a könyvet?

– Ha akarod…

– Szeretnék találkozni vele – mondta. Susan széttárta karját, és vállat vont.

– Későn jössz haza?

– Nem tudom.

– Mit mondjak Floyd Tibbitsnek, ha telefonál? Megint elöntötte a düh. – Azt mondasz, amit akarsz.

– Megállt. – Úgyis azt mondasz.

– Susan!

Susan fölment anélkül, hogy visszanézett volna.

Mrs. Norton nem mozdult; kibámult az ablakon, de nem látta a várost. Föntről hallotta Susan lépteit, majd az elhúzott festőállvány csikorgását.

Fölkelt, és újból vasalni kezdett. Mikor úgy gondolta, hogy Susan már teljesen elmélyült a munkában (a gondolat épp hogy csak átfutott az agyán), a tálalóba ment, és felhívta Mabel Wertset. A beszélgetés során csak úgy véletlenül megemlítette, hogy Susan állítása szerint egy híres író forgolódik közöttük, mire Mabel csak szipogott, és azt mondta, hogy biztos a *Conway lányá*-nak írójára gondolsz, és Mrs. Norton azt mondta, igen, mire Mabel azt mondta, hogy az egész egyszerűen csak szexkönyveket ír. Mrs. Norton megkérdezte, hogy valami motelben lakik-e vagy…

A férfi Eváéknál, a város egyetlen szállójában lakott. Mrs. Norton fellélegzett. Eva Miller tisztességes özvegyasszony volt, aki semmiféle gyanús dolgot nem tűrt el. A szálló nőkre vonatkozó házirendje velős és egyértelmű volt. Ha az embert az anyja vagy nővére látogatja meg, az rendben van. Ha nem, akkor irány a konyha. E szabály mindenkire nézve kötelező volt.

Mrs. Norton negyedórával később befejezte a beszélgetést, miután csevegés közben ügyesen kipuhatolta, amire kíváncsi volt.

Susan, gondolta, miközben visszament a vasalódeszkához. Ó, Susan, én csak a javadat akarom. Nem érted?

6

A 295-ös úton jöttek vissza Portlandből, s még egyáltalán nem járt késő́re – alig múlt tizenegy. Portland kertvárosát elhagyva az autópályán ötvenöt mérföld volt az engedélyezett legnagyobb sebesség, s a férfi jól vezetett. A Citroën fényszórói simán szelték a sötétséget.

Mindkettőjüknek tetszett a film, de óvatosan viselkedtek, mint amikor az emberek még csak kitapogatják egymás határait. A lánynak eszébe villant anyja kérdése. – Hol lakik? Lakást bérel?

– Évánál, a Railroad Streeten van egy harmadik emeleti kis kuckóm.

– Hát ez szörnyű! Ott legalább negyven fok lehet!

– Szeretem a hőséget – mondta a férfi. – Jól tudok dolgozni benne. Félmeztelenül bekapcsolom a rádiót, és felhajtok jó néhány sört. Napi tíz oldal is kijön, tisztán. Aztán van ott egypár érdekes öreg fickó. Aztán a végén, ha az ember kimegy a tornácra, és megcsapja a hűs levegő… mennyei.

– Akkor is – mondta a lány kétkedve.

– Gondolkodtam azon, hogy bérbe veszem a Marsten-házat – mondta hirtelen a férfi. – Már érdeklődtem is felőle. De eladták.

– A *Marsten-házat?* – mosolyodott el Susan. – Összetéveszti valamelyik másikkal.

– Nem. Északnyugaton, az első dombon áll. A Brooks Roadon.

– Eladták? Ki a fenének…?

– Én is ezen tűnődtem. Néha azzal vádolnak, hogy nincs ki mind a négy kerekem, pedig én csak arra gondoltam, hogy kibérlem. Az ingatlanügynök nem árult el semmit. Sötét titok lehet.

– Talán valami idegen nyári lakot szeretne belőle csinálni – mondta a lány. – Bárki legyen is, nem normális. Rendbe hozni egy házat, az egy dolog – én magam is szeretném egyszer megpróbálni –, de az a hely teljesen reménytelen. Már akkor romhalmaz volt, amikor én még gyerek voltam. Ben, miért ragaszkodik úgy hozzá?

– Belülről látta már?

– Nem, de egyszer bekukucskáltam az ablakon. Miért, maga látta?

– Igen. Egyszer.

– Rémes egy hely, nem?

Mindketten elhallgattak; a Marsten-házon járt az eszük. Ezt az emléket nem festették be a nosztalgia lágy színei. A ház botrányos és kegyetlen története jóval a születésük előtti időkre megy vissza, ám a kisvárosok emlékezete végtelen, s a megesett szörnyűségek ünnepélyes keretek között hagyományozódnak generációról generációra.

Hubert Marsten és felesége, Birdie története a város szégyenfoltja volt. Hubie az 1920-as években egy hatalmas New England– teherszállító vállalat elnöke volt, amely – egyesek szerint – legsikeresebb üzleteit az éj leple alatt bonyolította: kanadai whiskyt szállított Massachusettsbe.

Feleségével együtt 1928-ban gazdagon nyugdíjba vonult 'Salem's Lotban, s az 1929-És tőzsdekrach hatására vagyonának nagy része (senki, még Mabel Werts sem tudja pontosan, mennyi) elúszott.

A gazdasági válság és a második világháború kitörése közötti tíz évben Marsten és felesége remeteként élt a házban. Csak szerda délutánonként lehetett őket a városban látni, amikor szokásos bevásárlásukat végezték. Larry McLeod, az akkori postás szerint Marsten négy napilapot meg a *The Saturday Evening Post*-ot és a *The New Yorker*-t, valamint egy *Hihetetlen történetek* című ponyvaújságot járatott. Havonta egyszer csekk jött a Massachusettsben lévő Fali River- teherszállító vállalattól. Larry azt mondta, onnan tudja, hogy csekkről van szó, hogy kicsit meghajlította a borítékot, és bekukucskált a címzés résén.

Larry talált rájuk 1939 nyarán. Már vagy ötnapi újság meg magazin – gyűlt össze postaládájukban, úgyhogy több már bele sem fért. Larry fölszedte a lapokat a kerti ösvényről, hogy majd a bejárati ajtó és a szúnyogháló közé teszi.

Augusztus volt, a nyár kellős közepe, a levegő forró és nedves; a zöld, buja fű pedig majd térdig ért Marstenék udvarán. A ház nyugati oldalán a lugast befutotta a lonc, és a kövér méhecskék lustán döngicséltek a viaszfehér, illatos virágok körül. Abban az időben a ház még

mindig nettül festett, a magas fű ellenére, és úgy tartották, hogy Hübie 'Salem's Lot legszebb házát húzta fel, mielőtt bedilizett volna.

Félúton – ahogy ezt a Segélyegylet minden egyes új tagjának szörnyülködve mesélték – Larry valami büdösét érzett; mintha égett hús lett volna. Bekopogott az ajtón, de senki nem jött ki. Belesett az ajtón, de a sűrű homályban semmit sem látott. Ahelyett, hogy bement volna, hátrasétált, és ez lett a szerencséje. A bűz hátul még elviselhetetlenebb volt. Lenyomta a kilincset, s mivel az ajtó nem volt zárva, belépett a konyhába. Birdie Marsten az egyik sarokban hevert, meztelen lábai kitekeredve. Fejét félig szétroncsolta egy közelről jövő 30-06-os lövedék.

(– Legyek – jegyezte meg ezen a ponton mindig Audrey Hersey hűvös nyugalommal. – Larry szerint tele volt velük a konyha. Összevissza cikáztak, rámásztak a… hisz tudja, aztán megint felszálltak. Legyek.)

Larry McLeod kifordult a házból, és egyenesen a városba ment. Elment Norris Varneyért, az akkori csendbiztosért, és összeszedett néhány lézengőt a Cros-sennél – akkortájt még mindig Miit apja vezette az üzletet. Audrey bátyja, Jackson is velük volt. Norris Chevroletjével és Larry postásautójával mentek vissza.

Még soha senki nem járt a házban, így ez is három napig tartó csoda lett. Miután az izgalom egy-kicsit alábbhagyott, a portlandi *Telegram* tekintélyes cikket szentelt az eseménynek. Hubert Marsten házában ijesztő összevisszaságban hevert mindenféle kacat; keskeny, kanyargós folyosók, sárguló újságok, magazinok és penészedő könyvek halmain vezettek keresztül. Dickens, Scott és Mariatt összes műveit Loretta Starcher elődje gyűjtötte össze a Jerusalem's Lot közkönyvtára számára, s azóta is ott álltak kupacokban.

Jackson Hersey felemelte az egyik *Saturday Evening Post*-ot, belelapozott, és megdöbbent. Mindegyik oldalra egy-egy dollár volt gondosan felragasztva.

Norris Varney jött rá, hogy mekkora szerencséje volt Larrynek, amikor a hátsó bejárathoz ment. A gyilkos fegyvert egy székhez kötözték, sa puskacső pontosan a bejárati ajtóra irányult, mellmagasságban. Fel volt húzva a kakas: a ravaszhoz pedig egy zsinórt kötöttek, amely a hallon végigfutott és az ajtógombnál ért véget.

(– A fegyver töltve volt – szokta ekkor hozzátenni Audrey. – Csak egy rántás, és Larry McLeod most egy felhőről iógázná a lábát.)

A házban voltak egyéb, kevésbé veszélyes, idétlen csapdák is. Egy húszkilós újságköteget valaki az ebédlőajtó fölé kötött. Az emeletre vezető lépcső egyik fokát meglazították, így valaki könnyen kitörhette volna a bokáját. Hamar nyilvánvalóvá vált, hogy Hubie Marsten nem csupán ütődött, hanem teljes mértékben őrült volt.

Az emeleti folyosó végén lévő hálószobában találták meg; az egyik tetőgerendán lógott.

(Susannak és barátnőinek kedvenc időtöltései közé tartozott, hogy az idősebbektől hallott történetekkel kínozták magukat: Amy Rawcliffe hátsó udvarán volt egy fa játék ház, ott bezárkóztak, és a sötétben ücsörögve a Marsten-házzal rémisztgették egymást, amely -még mielőtt Hitler lerohanta volna Lengyelországot – a fő borzalmak rangjára emelkedett; s képzeletben a történetet további hátborzongató részletekkel bővítették. Még most is, tizennyolc évvel később, a Marsten-ház Susan számára gonosz varázsigeként hatott; felidézte az Amyék játék házában lapuló kislányok fájdalmasan tiszta képét, amint egymás kezét szorongatják, s Amy dermesztően, furcsán így szól: „Fölpuffadt az arca, megfeketedett nyelve kilógott, és legyek mászkáltak rajta. Az anyukám mesélte Mrs. Wertsnek.”)

– … hely.

– Tessék? Elnézést. – Visszatért a jelenbe, s szinte fizikai fájdalmat érzett. Ben letért az autópályáról, és ráfordult a 'Salem's Lotba vezető kijáratra.

– Azt mondtam, hogy elég kísérteties hely.

– Mesélje el, amikor bement.

Ben komoran felnevetett, és felkapcsolta a reflektorokat. Az elhagyatott, kétsávos út lue– és

szurokfenyőkön vezetett keresztül.

– Az egész olyan gyerekesnek indult. Talán az is volt. Tudja, ez még 1951-ben történt, és a srácoknak ki kellett valamit sütniük szipuzás helyett, ezt akkor még nem találták ki. Elég sokat játszottam az Övezetben lakó fiúkkal, többségük talán már elköltözött onnan… 'Salem's Lot déli részét még mindig Övezetnek hívják?

– Igen.

– Akkoriban Davie Barclayval, Charles Jamesszel mászkáltam – bár őt mi, gyerekek Sonnynak hívtuk –, meg ott volt Harold Rauberson, Floyd Tibbits…

– Floyd? – kérdezte Susan döbbenten.

– Igen. Miért, ismeri?

_– Vele jártam – mondta, s mivel attól félt, hangja furcsán cseng, sietve hozzátette: – Sonny James még mindig errefele lakik. A Jointner Avenue-n benzinkutas. Harold Rauberson meghalt. Leukémiás volt.

– Egy-két évvel mindegyikük idősebb volt nálam. Volt egy klubjuk. Amolyan zárt körű, tudja. Legalább három ajánlás kellett ahhoz, hogy valaki a Véres Kalózok tagja lehessen. – Tréfának szánta, de szavaiban régi keserűség rejlett. – De én kitartó voltam. Nem volt még egy dolog, amire annyira vágytam volna, mint hogy én is Véres Kalóz lehessek… legalább azon a nyáron. Aztán végül beadták a derekukat, és azt mondták, hogy velük mehetek, ha kiállóm a próbát, amit Davie ott rögtön kiötlött. Mindannyian felmentünk a Marsten-házhoz, és az én feladatom az volt, hogy menjek be, és hozzak ki valamit. Zsákmányként. – Felnevetett, de szája kiszáradt.

– És mi történt?

– Bemásztam az ablakon. A ház *még* tizenkét év után is tele volt szeméttel. A háborúban biztos elvitték az újságokat, de a nagyja ottmaradt. A nappaliban az asztalon volt egy olyan hógömb – tudja, mire gondolok. Van benne egy piciny házikó, s ha megrázzák, havazik. Zsebre, vágtam, de még nem mentem. Tényleg be akartam bizonyítani a bátorságomat. Ezért felmentem az emeletre, ahol felakasztotta magát.

– Úristen! – mondta a lány.

– Vegyen már ki egy cigarettát a kesztyűtartóból. Szeretnék leszokni, de ehhez néha rá is kell gyújtani.

A lány kivett egy szálat, és benyomta az automata öngyújtót.

– A ház iszonyúan bűzlött. El sem tudná képzelni, mennyire. Penész, a rohadó kárpit meg valami furcsa, avas szag, mint amikor a vaj megromlik. No, meg élőlények – patkányok, egerek, vagy a jó ég tudja, mik; amik a falba fészkelték magukat, vagy a pincében szunnyadtak. Olyan sárgás, nedves szag volt. Fölmásztam a lépcsőn, én, a kilencéves, holtra rémült kissrác. A ház mindenütt nyikorgott, szinte rám nehezedett, s hallottam, hogy a vakolat mögött ezek a lények előlem menekülnek. Nem bírtam szabadulni attól a gondolattól, hogy lépteket hallok a hátam mögött. Nel mertem megfordulni, mert féltem, hogy Hubie Marsten, megfeketedett arccal, kezében hurokkal csoszog utánam.

Görcsösen szorította a kormányt. A könnyedség eltűnt a hangjából. A visszaemlékezés *intenzitása* kissé megijesztette a lányt. A műszerfal fénye a férfi arcára vetődött, melyre egy olyan ember elgyötört vonásai ültek ki, aki valami gyűlölt vidéken utazgat, amelyet egyelőre nem áll módjában elhagyni.

– Az emeletre érve összegyűjtöttem minden bátorságomat, és végigrohantam a folyosón. Arra gondoltam, hogy berohanok a szobába, ott is felkapok valamit, aztán gyorsan eltűnök. A folyosó végén az ajtó csukva volt. Láttam, ahogy az ajtó egyre közelebb és közelebb kerül; aztán már azt is, hogy a sarokvasak kicsit megereszkedtek, és az alsó szélük már az ajtófélfának dőlt. Az ezüstös ajtógombot is láttam, az érintések helyen kissé megfeketedett. Amikor meghúztam, az ajtó alsó széle úgy sikoltott a fapadlón, mint egy vajúdó nő. Ha teljesen magamnál lettem volna, azt hiszem, sarkon fordulok, és azon nyomban elrohanok. De

tele voltam adrenalinnal; így két kézzel ragadtam meg, és teljes erőmből megrántottam. Az ajtó feltárult. És Hubie ott lógott a gerendán; sziluettszerűen láttam a testét, az ablakon beáradó fényben.

– Jaj, Ben, ne… – mondta a lány idegesen.

– De, de, az igazat mondom – mondta a férfi csökönyösen. – Egy kilencéves kölyök igazságát, azt, amire huszonnégy évvel később a férfi emlékezik. Hubie ott lógott, és az arca egyáltalán nem volt fekete. Zöld volt. A puffadt szemek lehunyva. Keze hamuszürke… kísérteties. És akkor kinyitotta a szemét.

Ben nagyot szippantott a cigarettából, majd az ablakon keresztül kivágta a sötétbe.

– Felüvöltöttem: talán két mérföldre is elhallatszott. Aztán rohantam. A lépcső közepén elestem, felpattantam, és a bejárati ajtón át kiszaladtam, aztán végigrohantam az úton. A többiek vagy fél mérfölddel odébb vártak. Csak akkor jöttem rá, hogy a hógömböt még mindig a kezemben szorongatom. Egyébként azóta is megvan.

– Ben, ugye maga sem gondolja komolyan, hogy Hubie Marstent látta? – A távolban a lány megpillantotta a városközpontot jelző sárga pislogó fényt, és fellélegzett.

– Nem is tudom – válaszolta a férfi hosszú hallgatás után. Nehézkesen és kelletlenül mondta, mintha inkább nemet szeretett volna mondani és a témát lezárni.

– Lehet, hogy annyira zaklatott voltam, hogy az egészet csak kitaláltam. De abban is lehet némi igazság, hogy a házak magukba szívják a bentiek érzelmeit és… és elraktározzák. Talán a megfelelő személy, például egy érzékeny fiú képes katalizálni ezt a folyamatot, és így manifesztálódik… valami. Nem porit szellemekre gondolok. Hanem valamilyen háromdimenziós kisugárzásra. Talán valami élőlényre. Egy szörnyetegre, ha így jobb.

A lány kivett egy cigarettát, és rágyújtott.

– Bárhogy volt is, még hetekkel később is éjjelente égve hagytam a lámpát; s életem végéig arról az ajtónyitásról fogok álmodni. Amikor feszült vagyok, ez az álom jön elő.

– Szörnyű.

– Nem, nem – mondta a férfi. – Nem annyira. Mindenkinek vannak lidérces álmai. – A Jointner Avenue-n hüvelykujjával a csendes, alvó házakra bökött.

– Néha azon csodálkozom, hogy ezeknek a házaknak a deszkái nem sikoltanak fel a szörnyű álmoktól. – Megállt. – Ha van kedve, elmehetnénk Évához, és a tornácon üldögélhetnénk még egy darabig. Nem hívhatom be, a házirend, tudja –, de van néhány üveg kóla a jégen, És némi Bacardi is akad a szobámban, ha inni szeretne.

– Remek ötlet.

A Railroad Streetre fordult, lekapcsolta a fényszóródat, és a házhoz tartozó kicsi, mocskos parkolóba

hajtott. A piros-fehérre festett hátsó tornácon a három vesszőfonatos hintaszék a Royal folyó felé állt. A víz vakítóan csillogott. A nyár végi majdnem telihold a fák fölött, a folyóparton világított; fénye mint valami ezüstösvény vibrált a folyón. A város csendbe burkolózott, és Susan hallotta a folyó halk zúgását a gát zsilipje felől.

– Üljön le. Mindjárt jövök.

A férfi bement, az üvegajtót halkan becsukta maga mögött, a lány pedig az egyik hintaszékbe ült.

Minden furcsasága ellenére kedvelte a férfit. Nem hitt az első látásra feltámadó szerelemben, bár úgy vélte, hogy a hirtelen támadt vágyakozás (talán a fellángolás sokkal ártatlanabbul hangzik) gyakran előfordul. Még csak azt sem lehetett mondani, hogy olyan férfi lett volna, akiről a lány éjfélkor titkos naplójába ír; magasságához képest túl vékony, és még egy kicsit sápadt is volt. Tekintete magába forduló, mint egy könyvmolyé; szeme nem sokat árult el gondolataiból. Fején sűrű, fekete bozont ékeskedett, amit láthatóan nem fésű, inkább az g ujjak gereblyéztek.

És ez a történet…

Sem a *Conway lánya,* sem a *Légitánc* nem utalt ilyen morbid észjárásra. Az első egy pap lányáról szólt, aki otthonról megszökve az ellenkultúrához csatlakozik, és autóstoppal a fél országot bebarangolja. Az utóbbi regény Frank Buzzey, egy szökött fegyenc történetét mesélte el, aki egy másik államban autószerelőként új életet kezdett, de végül újra elkapták. Mindkettő ragyogó, lendületes könyv volt, s egyikre sem nyomta rá bélyegét a kilencéves kisfiú emlékezetében rögzült árnyék, Hubie Marsten himbálózó teste.

Azon kapta magát, hogy – mintegy a gondolat hatására – már nem a folyót bámulja, hanem a tornác bal oldala fölé mered, ahol a város előtt az utolsó domb a csillagok közé emelkedik.

– Tessék – mondta a férfi. – Remélem, ez jó lesz.

– Nézze a Marsten-házat – mondta a lány.

A férfi odanézett. A házból fény szűrődött ki.

7

Az ital elfogyott, már éjfél is elmúlt; a holdból alig látszott valami. Felszínes témákról csevegtek, elhallgattak, majd Susan törte meg a csendet:

– Kedvellek, Ben. Nagyon, nagyon.

– Én is téged. És azon csodálkozom… ne, ne értsd félre. Emlékszel arra a blőd szónoklatra a parkban? Ez az egész olyan váratlanul jött.

– Találkozni akarok veled újra, ha te is szeretnéd.

– Én is.

– De ne kapkodjuk el. Ne felejtsd el, én csak egy vidéki kislány vagyok.

A férfi elmosolyodott. – Olyan az egész, mint egy hollywoodi film. De egy jó hollywoodi film. Most ugye meg kellene hogy csókoljalak?

– Igen – mondta a lány komolyan. – Azt hiszem, ilyenkor ez következik.

A férfi a másik hintaszékben ült, közvetlenül mellette, s anélkül, hogy megállította volna a lassú ringatózást, áthajolt, és ajkát a lányéra tapasztotta; de nem tolakodóan – nem akart mélyebbre hatolni, vagy a lányt megérinteni. A férfi ajkán keresztül a lány érezte a szabályos fogsort; lehelete enyhe rum- és dohányillatot árasztott.

A lány is ringatózni kezdett, és a csók a mozgástól valahogy átalakult. Hol vad volt, hol lágy; olykor csak egy érintés, máskor őrült kitörés. „ízlelget engem”, gondolta. A gondolat titokban vágyat ébresztett benne, s ezért megszakította a csókot, mielőtt még másra ragadtatná magát.

– Húh-mondta a férfi.

– Nincs kedved holnap este eljönni hozzánk vacsorára? – kérdezte a lány. –A családom nagyon szeretne megismerni téged. – A pillanat boldogsága és komolysága talán majd lekenyerezi az anyját.

… – Egy kis hazai?

– A leghazaibb hazai.

– Hű, ez remek. Amióta ideköltöztem, „Főzőcske okosan”-vacsorákon élek.

– Hatkor jó? Sticksville-ban korán szoktak vacsorázni.

– Persze. Tökéletes. És ha már a hazairól beszéltünk, jobb, ha hazaviszlek. Gyerünk.

Visszafele nem beszéltek, aztán a lány megpillantotta a domb tetején a pislogó lámpát, amit anyja szokott égve hagyni, amikor ő későn megy haza.

– Kíváncsi lennék, ki van fönt ott ilyenkor – kérdezte, a Marsten-házra nézve.

– Talán az új tulajdonos – mondta a férfi közömbösen.

– Szerintem az a fény nem villanytól származik -morfondírozott a lány. – Túl sárga és nagyon halvány. Talán petróleumlámpa.

– Lehet, hogy még nem gondoskodtak a villany bevezetéséről.

– Elképzelhető. Bár a józan ész azt diktálná, hogy még beköltözés előtt beszéljenek az elektromosokkal.

A férfi nem válaszolt. A ház behajtójához érkeztek.
– Ben – szólalt meg a lány hirtelen –, az új könyved a Marsten-házról szól?
A férfi felnevetett, és egy puszit nyomott az orrára. – Késő́re jár.
A lány rámosolygott. – Nem kotnyeleskedésnek szántam.
– Persze-persze. Majd máskor – világosban.
– Oké.
– Most már menj be, kislány. Holnap hatkor? A lány az órájára nézett. – Ma hatkor.
– Jó éjt, Susan.
– Jó éjt.
Susan kiszállt, és az ösvényen az oldalsó bejárathoz szaladt, majd megfordult, és integetni kezdett, amikor a férfi elhajtott. Mielőtt bement a házba, még egy tejfölt is odaírt a tejesnek. Tejfölös sült krumpli – igen, ez emelni fogja a vacsora fényét.
Égy pillanatig még kint maradt, és felnézett a Marsten-házra.

8

Kicsi, dobozszerű szobájában a férfi meztelenre vetkőzött a sötétben, és bemászott az ágyba. Kedves lány; az első Miranda halála óta. Remélte, hogy nem akarja majd őt is Mirandának látni; ez a maga számára fájdalmas, Susannal szemben pedig becstelen dolog lett volna.
Lefeküdt, és hagyta magát sodródni. Mielőtt az álom magával ragadta volna, felkönyökölt, és írógépének meg a mellette heverő kézirat vékony kötegének sötét vonalait fürkészte, majd kibámult az ablakon. Eva Millertől kifejezetten ezt a szobát kérte, miután a többit is megtekintette, mivel ez pontosan a Marsten-házra nézett.
Fönt a házban a fény még mindig égett.
Ezen az éjszakán a régi álom ismét előjött, ittléte alatt először. A motorbaleset és a Miranda halálát követő borzalmas napok óta soha nem volt ennyire élénk ez az álom. Az a rohanás a folyosón, a föltépett ajtó iszonyatos sikolya, a lógó hulla, amely förtelmes, püffedt szemeit hirtelen kinyitja, önmaga, amint lassan, dermedten az ajtó felé fordul…
És az ajtó zárva.

Harmadik fejezet
'SALEM'S LOT (1)

1

A város korán ébred – a munka nem vár. Amikor a nap még föl sem bukkan a látóhatáron, s a földeken még a sötétség az úr, megindul az élet.

2

4.00
A Griffen fiúk – a tizennyolc éves Hal és a tizennégy éves Jack – a két napszámossal megkezdték a fejést. A vakító fehérre meszelt pajta a tisztaság mintaképe volt. Középen, a rekeszek előtti ragyogó kifutók között, egy betonvályú állt. Hal megnyomott egy gombot, felnyitott egy zárat, és megengedte a vizet. Az elektromos, szivattyú, amely a házhoz tartozó két artézi kút egyikéből pumpálta fel a vizet, halkan zümmögni kezdett. Hal barátságtalan fiú volt, nem túl okos, s ezen a napon különösen mogorva. Előző este veszekedtek az apjával. Abba akarta hagyni az iskolát. Gyűlölte. Gyűlölte, mert unalmas volt, mert kemény ötven perceket kellett csendben végigülni; s a barkácsfoglalkozás meg a rajz kivételével az összes tárgyat utálta. Az angol őrjítő, a töri hülyeség, az üzleti matek meg érthetetlen. És semmi szükség nincs rájuk, hogy a fene egye meg. A teheneket nem zavarja, ha az ember suk-süköl vagy nem tud igeidőt egyeztetni, az sem érdekli őket, hogy ki a franc volt Potomac seregének főparancsnoka az átkozott polgárháború alatt; ami meg a matekot illeti, hát az ő szerencsétlen

apja még két törtet sem bír összeadni, ha arról van szó. Ezért fogadott fel intézőt. Na és az a fickó! Főiskolát végzett, és mégis olyan fajankónak dolgozik, mint az ő örege. Az apja állandóan azt hajtogatta, hogy az üzlet sikere nem a könyvbúvárkodástól függ (a tehenészet ugyanolyan üzlet, mint a többi) ; a titok nyitja az *emberismeretben* keresendő. Mindig is szeretett az oktatás csodáiról a maga hat elemijével ilyen baromságokat összehordani. A *Reader's Digest*-en kívül soha semmit nem olvasott, és a farm mégis tizenhatezer dollárt hozott évente. Emberismeret. Kezet fogni mindenkivel, és név szerint érdeklődni az asszony felől. Hát, Hal ismerte az embereket. Kétfajta ember létezik: az egyiknek lehet parancsolgatni, a másiknak meg nem. Az első fajtából tízszer annyi van, mint a másodikból.

Sajnos, az apja a másodikba tartozott.

Válla fölött Jackre nézett, aki egy megkezdett bálából lassan, álmodozva hányta a szénát az első négy rekeszbe, íme, a könyvmoly, a papa kedvence. Nyomorult kis hülye.

– Hé! – ordította. – Gyorsabban azzal a szénával!

Kinyitotta a tárolót, és kihúzta a négy fejőgép egyikét. Átgörgette a folyosón, közben vadul méregette a csillogó, rozsdamentes fedelet.

Az iskola. Az a kibaszott, rohadt *iskola.*

Az elkövetkező kilenc hónap véget nem érő kínszenvedésként lebegett előtte.

3

4.30

A tegnap esti fejést már feldolgozták, és éppen most hozták vissza 'Salem's Lotba; ez alkalommal nem galvánozott acéltartályokban, hanem kartonokban, amelyeknek az oldalára a „Slewfoot Hill Tejüzem” színes címkét ragasztották. Charles Griffen apja annak idején maga vitte piacra a tejet, de ez már nem volt gazdaságos. A konglomerátumok a független termelők mohikánjait is bekebelezték.

'Salem's Lot nyugati negyedének Slewfoot Hill- tejszállítója Irwin Purinton volt, aki mindig a Brock Streeten kezdett (amit Brock Roadnak vagy Átkozott Bódésornak neveztek a vidéken). Aztán a város központjában hordta szét az árut, majd visszafelé, a Brooks Roadon keresztül hagyta el a várost.

Win augusztusban töltötte be a hatvanegyet, és akkor először tűnt közelgő nyugdíjba vonulása valóságosnak és lehetségesnek. Felesége, egy Elsie nevű utálatos boszorkány 1973 őszén hunyt el (huszonhét éves házasságuk alatt egyetlen dicséretes dolgot követett el, azt, hogy ő halt meg előbb), s így, amikor végre nyugdíjba ment, úgy döntött, fogja a kutyáját, Docot, egy félig spániel korcsot, és Pemaquid Pointba költözik. Azt tervezte, hogy mindennap kilencig alszik, még egy napfelkeltét nem néz meg az életben.

A Norton-ház elé hajtott, és egy kosárba pakolta a megrendelt árut: narancslé, két liter tej, egy tucat tojás. Amikor kiszállt a furgonból, fájdalom hasított a térdébe, de nem volt vészes. Szép napunk lesz, gondolta.

Mrs. Norton szokásos tételei alatt Susannak a Palmer-módszerrel tanult, gömbölyded betűi álltak: „Még egy kis pohár tejfölt is legyen szíves, Win. Köszi.”

Purinton visszament a tejfölért, és azon mérgelődött, hogy ez biztosan egy olyan őrült nap lesz, amikor mindenkinek valami extra igénye támad. Tejföl! Egyetlenegyszer kóstolta meg, de akkor is okádhatnékja lett tőle.

Keleten az ég világosodni kezdett, s a Norton-ház meg a város között elterülő földeken a súlyos harmat úgy csillogott, mint megannyi királyi gyémánt.

4

5.15

Eva Miller már húsz perce felkelt, felvette kopott pongyoláját, és rózsaszín, kitaposott papucsába bújt. Egy serpenyőben a reggelijét készítette – négytojásos rántottát nyolc szelet

szalonnával. Ezt a szerény adagot két szelet lekváros pirítóssal körítette, ivott hozzá egy jó pohár narancslét, majd az egészet két tejszínes kávéval öblítette le. Nagydarab nő volt, de nem kifejezetten kövér; ahhoz túl sokat dolgozott a ház körül, hogy meghízzon. Testének hősi, rabelais- vonalai voltak.

Amikor a nyolcfőzőlapos villanytűzhely előtt tevékenykedett, olyan volt, mint a nyughatatlan tenger, vagy az örökké vándorló homokdűnék.

A reggelit szerette teljes magányban elkölteni, s közben a napi munkát tervezgette. Volt mit tenni: a szerda volt a tisztacsere napja. Jelenleg kilenc bérlője volt, az újat, Mr. Mearst is beleértve. A ház három szintjén tizenhét szoba volt, aztán ott volt a padló, amit föl kell mosni, a lépcső, amit fel kell sikálni, a korlátokat viasszal bekenni, a társalgó szőnyegét meg kiporolni. Ebben-abban Menyét Craig szokott segédkezni, ha éppen nem a részegek álmát aludta.

Épp asztalhoz ült, amikor kinyílt a hátsó ajtó.

– Hello, Win. Hogy van?

– Tűrhetően. Csak a térdem fáj egy kicsit.

– Hát az nem jó. Nem hagyna itt még egy liter tejet meg négy liter limonádét?

– De, de – válaszolta a férfi lemondóan. – Tudtam, hogy ez ilyen nap lesz.

Eva beletúrt a rántottájába, és a megjegyzést elengedte a füle mellett. Win Purinton mindig talált valamit, amire panaszkodni lehet, bár, isten tudja, a világ legboldogabb embere lehetne azóta, hogy az a boszorka, akivel összeállt, leesett a pincelépcsőn és kitörte a nyakát.

Háromnegyed hatkor, amikor már második kávéját is felhörpintette, és egy Chesterfieldre gyújtott, a *Press-Herald* nekicsapódott a ház oldalának, és a rózsabokorba pottyant. A héten már harmadszor; ez a Kilby gyerek teljesen megőrült. Talán az újságkihordás az agyára ment. Na mindegy, az az újság még maradhat egy darabig ott, ahol van. A hajnal aranyszínű, vékonyka napsugara beszökött az ablakon. A napnak ezt a részét szerette a legjobban, és a világ minden kincséért sem zavarta volna meg semmivel e békességes nyugalmat.

A lakók a hűtőgépet és a tűzhelyet is használhatták -a tisztacserével együtt ez is beletartozott a lakbérbe –, és nemsokára odalesz a csend és nyugalom, ha Grover Verrill és Mickey Sylvester lejönnek, hogy behabzsolják a reggeli zabpelyhet, mielőtt elindulnak a Gates Falls-textilüzembe, ahol mindketten dolgoznak.

Mintha csak megérezte volna jövetelüket, az első emeleti vécében felzubogott a víz, és Sylvester bakancsának súlyos lépteit hallotta a lépcsőn.

Eva Miller feltápászkodott, és elment megkeresni az újságot.

5

6.05

A kicsi éles sírása elűzte Sandy McDougall reggeli álmát, s még csukott szemmel átbotorkált, hogy megnézze a gyereket. Sípcsontját beverte az éjjeliszekrénybe. -*A szarbal*– mondta.

A kicsi meghallotta, és még hangosabban bömbölt.

– Kuss legyen! – üvöltötte Sandy. – Jövök már!

Ez a karcsú lány, akinek valamikori halvány szépsége is fakulóban volt, most a lakókocsi keskeny folyosóján a konyhába ment. A hűtőből kivette Randy cumisüvegét, talán fel kéne melegíteni, gondolta; hát egy nagy francot, villant belé. Ha annyira akarod, te kis hülye, akkor hidegen is meg bírod inni.

A kiságyhoz lépett, és hűvösen a gyerekre nézett. Randy tíz hónapos volt, de beteges, és korához képest meglehetősen sírós. Csak a múlt hónapban kezdett el mászni. Talán paralízises vagy ilyesmi. Most azonban volt valami a kezén – meg a falon is. Sandy előrelépett, és azon tűnődött, mi a fene lehet az.

Tizenhét éves volt, és férjével júliusban ünnepelték első házassági évfordulójukat. Amikor

hat hónapos terhesen – úgy nézett ki, mint egy Goodyear-léghajó – férjhez ment Royce McDougallhoz, a házasság tényleg boldogságnak tűnt, ahogy Callahan atya állította – áldott köteléknek. Most meg inkább egy nagy rakás kakának.

Vagyis pontosan annak, amiről kétségbeesetten állapította meg, hogy Randy szétkente a kezén, a falon, sőt, a haján is. Sandy csak állt, kezében a cumisüveggel, és bután nézte.

Hát ezért hagyta ott az iskolát, a barátait, adta fel álmait, hogy fotómodell legyen? Ezért a nyomorult lakókocsiért – amiről már a zománc is óriási darabokban hullik – itt, az Övezetben; egy ilyen férjért, aki egész nap a malomnál dolgozik, esténként meg elmegy inni vagy pókerezni a semmirekellő benzinkutas haverjaival? Meg ezért a kölökért, aki pont olyan, mint az a pernahajder apja; és most ráadásul kakával összeken mindent, de mindent?

A kicsi torkaszakadtából ordított.

– *Kuss legyen már!* – üvöltött rá hirtelen, és hozzávágta a cumisüveget. Az üveg a gyerek homlokát találta el, és Randy a kiságyban sírva, hadonászva hanyatt vágódott. Homloka fölött vörös folt éktelenkedett, s anyja torkát a kielégültség, a szánalom és a gyűlölet hulláma fojtogatta. Úgy rántotta ki a kiságyból, mint egy darab rongyot.

– *Kuss legyen! Kuss legyen! Kuss legyen!* – Kétszer megütötte, majd megpróbált erőt venni magán; de Randynek a fájdalomtól már hang sem jött ki a torkán. Bíborvörös arccal levegőért kapkodott a kiságyban.

– Ne haragudj – motyogta Sandy. – Jézus, Mária, Szent József! Ne haragudj. Jól vagy, Randy? Várj egy picit, a mama mindjárt tisztába tesz.

Mire egy nedves ronggyal visszaért, Randy szemei már annyira megduzzadtak, hogy résnyire szűkültek, és el is színeződtek. De fogta az üveget, és amikor Sandy a nedves ronggyal az arcát kezdte törölgetni, fogatlanul rámosolygott.

Majd azt mondom Roynak, hogy leesett a pelenkázó-asztalról, gondolta. Ezt elhiszi. Jaj, Istenem, add, hogy elhiggye!

6

6.45

A 'Salem's Lot-beli munkások többsége már útnak indult. Mike Ryerson egyike volt azon keveseknek, akik a városban dolgoztak. A város három temetőjének gondozása volt a feladata. Nyáron ez majdnem egész napos elfoglaltságot jelentett, de télen sem pihenhetett, ahogy azt néhányan – mint például az a fontoskodó George Middler, ott, a vaskereskedésben – gondolták. Carl Foremannek, 'Salem's Lot temetkezési vállalkozójának is besegített, az öregek meg általában télen szoktak elpatkolni.

Most éppen kifelé, a Burns Road felé tartott, teherautóján mindenféle vágóeszköz, egy elemes sövénynyíró, egy ládányi zászlótartó, egy sírköveket kitámasztó feszítővas, hogy fel ne boruljanak, egy negyvenliteres benzinkanna meg két Briggs & Stratton fűnyíró.

Délelőtt a Harmony Hillen fog füvet nyírni, esetleg megjavítja a kőkerítést, és ha kell, rendbe hozza a sírköveket; délután meg a városból átmegy a Schoolyard Hillre, ahol néha tanárok bóklásznak, mert egy kvéker szekta azóta kihalt kolóniája annak idején oda temette a halottait. Mindezek ellenére leginkább a Harmony Hillt kedvelte a három temető közül. Bár ez fiatalabb volt a Schoolyard Hill sírkertjénél, mégis kellemes, árnyékos hely volt. Azt remélte, hogy egy szép napon őt is ide temetik – vagy jó száz év múlva.

Huszonhét éves volt, és három évet töltött egy főiskolán meglehetősen változatos pályafutása során. Remélte, hogy egyszer majd visszamehet és befejezheti. Jóvágású, nyílt, kellemes ember volt, és szombat esténként Dellnél vagy Portlandben könnyen ismerkedett a szabad lányokkal. Némelyiket persze elborzasztotta a munkája, amit Mike egyszerűen képtelen volt megérteni. Jó munka ez, nincs főnök, aki állandóan az ember nyakán lógna; levegőn van, az Isten kék ege alatt, és mi olyan borzasztó abban, hogy sírt ás, vagy néha Carl Foreman halottaskocsiját vezeti?

Valakinek ezt is meg kell csinálni. Szerinte a halálnál csak a szex lehet még természetesebb.

Dudorászva ráfordult a Burns Roadra, és a dombon fölfelé kettesbe kapcsolt. Mögötte porfelhő kavargott. Az út mentén a sűrű nyári lombfal réseiben látta a nagy '51-És erdőtűz csupasz, csontvázszerű fatönkjeit, melyek porladó csontokként meredeztek az égnek. Tudta, hogy veszélyes helyek is vannak errefelé, ahol az ember, ha nem elég óvatos, akár a lábát törheti. A nagy tűzvész sebei még huszonöt év múltán is léteztek. Hát, ez van. Az élet kellős közepén is a halál leselkedik ránk.

A temető a domb tetején állt, és Mike a kocsibejáróra fordult, épp kiszállni készült, hogy kinyissa a kaput… aztán beletaposott a fékbe, és a teherautó csikorogva megállt.

A kovácsoltvas kapuról egy kutya lógott fejjel lefelé; alatta lucskos volt a föld a vértől.

Mike kiszállt a kocsiból, és odasietett. Farzsebéből előhúzta védőkesztyűjét, és fél kézzel felemelte a. kutya fejét. A test hátborzongatóan könnyen emelkedett meg, és Doc, Win Purinton spániel korcsának üveges tekintete meredt Mike-ra. A kerítés egyik lándzsahegyére akasztották fel, mint ahogy egy húsdarabot szokás a hentesnél. A reggel hűs levegőjétől még álmos legyek lomhán mászkáltak rajta.

Mike húzta-ráncigálta, míg végül sikerült leszednie a kerítésről, s közben hányingere támadt az erőfeszítéseit kísérő cuppogó hangoktól. A temetőben előforduló vandalizmus számára nem volt szokatlan, különösen .mindenszentek táján, de hát addig még jó egy hónap volt, és ehhez fogható szörnyűséget még nem látott. Általában beérték azzal, hogy felforgattak néhány sírt, trágárságokat firkáltak mindenfelé, vagy papírból készített csontvázat lógattak a kapura. De ha ez a mészárlás a kölkök műve, akkor ezek tényleg vadállatok. Win biztos teljesen ki fog borulni.

Fontolóra vette, vajon nem kellene-e azonnal bevinni a kutyát a városba, és megmutatni Parkins Gillespie-nek; aztán úgy vélte, ezzel nem megy semmire. Szegény Docot akkor is be tudja vinni, amikor ebédelni megy – na nem mintha nagy étvágya támadna ma.

Kinyitotta a kaput, és véres kesztyűjére nézett. A kapu vasrácsait le kell sikálni, és valószínű, hogy délután egyáltalán nem tud átmenni a Schoolyard Hillre. A parkolóba hajtott, de már dúdolni sem volt kedve. A mai napi jókedv elszállt.

7

8.00

Az esetlen sárga iskolabuszok járták a várost és összegyűjtötték a gyerekeket, akik uzsonnás zacskójukkal a kezükben, idétlenkedve vártak a postaládák mellett. Charlie Rhodes egy ilyen buszt vezetett; az ő útvonalába a város keleti részén lévő Taggart Stream Road és a Jointner Avenue felső része tartozott.

Charlie buszával 'Salem's Lot – sőt, az egész iskolakerület – legrendesebb gyerekei jártak. A 6-oson nem ordibáltak meg hülyéskedtek, nem rángatták egymás haját. Marha rendesen ültek a fenekükön, jól viselték magukat, különben a két mérföldet gyalog tehették volna meg a Stanley Street- elemibe, aztán az irodában magyarázkodhattak volna, hogy miért.

Tudta, hogy mit gondolnak róla, s arról is volt némi fogalma, hogy minek hívhatják a háta mögött. De hát így van ez rendjén. Semmi szüksége nincs arra, hogy az ő buszán idétlenkedjenek meg hülyéskedjenek. Azt tartsák meg azoknak a nyámnyila tanároknak.

A Stanley Street– iskola igazgatója vette a bátorságot, és megkérdezte tőle, hogy nem volt-e „túlzás” a részéről, hogy a Durham gyereket három nap egymás után lezavarta a buszról, csak mert egy kicsit hangosan beszélt. Charlie ránézett, és az igazgató, az a nyálas kis hülye, aki alig négy éve került ki a főiskoláról, elkapta a tekintetét. Dave Felsen, a S. A. D. 21-És garázs főnöke régi haver volt, együtt csinálták végig Koreát. Jól megértették egymást. Ők tudták, mi folyik itt. Tudták, hogy az a kölyök, aki 1958-ban „kicsit hangos volt” az iskolabuszon, az 1968-ban lepisálta a zászlót.

A visszapillantóból látta, amint Mary Kate Griegson egy papírfecnit csúsztat Brent Tenney

nevű pajtásának. Pajtásának, no persze. Most már hatodikosként izélgetnek.

Lehúzódott, és bekapcsolta a *Stop* villogót. Mary Kate és Brent ijedten fölnézett.

– Sok a megbeszélnivaló, mi? – kérdezte a tükörből. – Jó. Hát akkor el is kezdhetitek.

Kinyitotta az ajtókat, és várta, hogy letakarodjanak a buszról.

8

9.00

Menyét Craig – szó szerint – kigurult az ágyból. Elvakította az első emeleti ablakon beáradó napsütés. Feje émelyítően lüktetett. Fönt az az író pacák már veri a gépet. Úristen, ehhez már teljesen ütődöttnek kell lenni, hogy valaki naphosszat így kopácsoljon.

Fölkelt és klottgatyában a naptárhoz ment, hogy megnézze, ma veheti-e fel a munkanélküli-segélyt. Nem. Még csak szerda van.

Másnapossága nem volt olyan súlyos, mint amilyen néha szokott lenni. Dellnél volt egyig – akkor zártak –, de csak két dollárja volt, s nem sok sört tudott összekunyerálni, amikor a pénze elfogyott. Kezdek kijönni a gyakorlatból, gondolta, s fél kézzel az arcát vakargatta.

Fölhúzta jégertrikóját, amit télen-nyáron hordott, zöld munkanadrágját, majd kinyitotta a szekrényét, és kivette a reggelit – egy üveg langyos sört megiszik itt fönt, azt a vacak állami adomány zabkását meg leviszi. Utálta a zabkását, de hát megígérte az özvegynek, hogy segít szőnyeget porolni, és egyéb tennivaló is biztos akad jócskán.

Nem bántotta igazán a dolog, noha ez lecsúszást jelentett azokhoz a napokhoz képest, amikor Eva Miller megosztotta vele az ágyat. Eva férje 1959-ben, egy baleset következtében halt meg a fűrészmalomnál, és valahogy olyan vicces volt az egész – ha egyáltalán egy ilyen szörnyű eseményt viccesnek lehet nevezni. A fűrészmalom akkoriban hatvan vagy hetven embert alkalmazott, és Ralph Millernek jó esélye volt arra, hogy elnök legyen.

Ami vele történt, azért tűnt viccesnek, mivel Ralph Miller 1952 óta nem is nyúlt géphez – akkor, hét évvel korábban lépett elő művezetőből, és került a központi hivatalba. Ez bizony kitüntető kegy volt, az bizony, és Menyét úgy vélte, hogy Ralph megérdemelte. Amikor a nagy tűz végigsöpört a mocsáron és a huszonöt mérföldes keleti szél hatására a Jointner Avenue-ig jutott, mindenki azt hitte, hogy a fűrészmalomnak vége. Hat szomszéd város tűzoltósága próbálta a várost megmenteni, s összes emberét bevetette, hogy egy ilyen építményt, mint Jerusalem's Lot fűrészmalma, megoltalmazzon. Ralph Miller szervezte meg a tűzoltás második fázisát, a tetőre vizet locsoltak, s az ő irányítása alatt többet értek el, mint a sok tűzoltó együttvéve a Jointner Avenue nyugati részén – Miller egy tűzgátat készített, ami végül is megállította a tüzet, így az dél felé fordult, és lokalizálni lehetett.

Hét évvel később egy zúzógépbe esett, pont amikor egy massachusettsi cég fejeseivel tárgyalt. Körbevitte a vendégeket, abban a reményben, hogy eladhatja nekik a telepet. Egy pocsolyában megcsúszott, és a rohadt életbe, pont a szemük láttára esett a gépbe. Mondani sem kell, hogy az üzlet Ralph Millerrel együtt elszállt. Az a fűrészmalom, amit 1951-ben megmentett, 1960 februárjában végleg bezárt.

Menyét a vízfoltos tükörbe nézett, és fehér – szép, bozontos és még hatvanhét évesen is szexis – haját fésülte. Talán ez volt az egyetlen dolog rajta, ami szemlátomást jól fejlődött az alkoholon. Aztán felvette khakiszínű munkaingét, fogta a zabkásás dobozt, és lement.

Most, majd tizenhat évvel a történtek után annak az asszonynak lett a hóhányó cselédje, akivel valaha együtt hált – s akit még mindig átkozottul csinosnak tartott.

Ahogy a napfényes konyhába lépett, az özvegy keselyűként csapott le rá.

– Te Menyét, reggeli után megpucolnád az elülső lépcsőkorlátot? Ráérsz?

Mindketten roppant udvariasan fogalmaztak, mintha szívességekről, s nem a heti tizennégy dolláros emeleti szoba bérének törlesztéséről lenne szó.

– Hát persze, Eva.

– És a nappaliban a…

– … a szőnyeget ki kell porolni. Igen, tudom.

– Hogy van a fejed ma reggel? – A kérdés szándékosan közömbös volt, semmi szánalom vagy sajnálat nem volt Eva hangjában… de Menyét megérezte a felszín alatt húzódó aggodalmat.

– Megvan – mondta elérzékenyülve, miközben a zabkásához vizet forralt.

– Csak azért, mert olyan sokáig elvoltál.

– Na mi van, kémkedsz utánam? – Viccesen rákacsintott, és elégedetten nyugtázta, hogy az asszony még mindig kislányosan elpirul, holott már vagy kilenc éve nem volt köztük semmi.

– Jaj, Ed…

Eva volt az egyetlen, aki így szólította. 'Salem's Lotban mindenki csak Menyétnek hívta. Nem mintha számítana. Úgy hívják, ahogy akarják. Úgy lászik, öregszik.

– Jól van, na – mondta nyersen. – Bal lábbal keltem fel.

– A hangból ítélve inkább kiestél az ágyból – szaladt ki Eva száján akaratlanul, de Menyét csak morgott rá. Megfőzte és megette az undorító zabkását, aztán fogta a bútorvikszes dobozt meg a szőnyegeket, és hátra se nézve kivonult.

Fönt az a fickó egyfolytában kopácsolt az írógépén. Vinnie Upshaw, aki a vele szemközti szobában lakott, azt mondta, hogy minden reggel kilenckor elkezdi, csinálja délig, háromkor megint nekiül, egészen hatig, aztán kilenctől *megint* folytatja éjfélig. Menyét el nem bírta képzelni, hogy valakinek hogy juthat eszébe ennyi szó.

Ennek ellenére rendes pasasnak tűnt, és lehet, hogy néhány sörrel Dellnél még meg is lehet vágni valamelyik este. Úgy hallotta, hogy az írók általában isznak, mint a kefekötők.

Módszeresen tisztogatni kezdte a korlátot, és gondolatai megint az özvegyre terelődtek. Férje életbiztosításából panzióvá alakíttatta a házat, és egész jól megélt belőle. De hát miért is ne? Dolgozott, mint az igásló. De a férjétől bizonyára mindig megkapta azt, ami kellett, és miután a gyász hullámai elültek, a vágy ismét felébredt benne. Te jó Isten, de mennyire hogy felébredt!

Akkoriban 1961-62-ben az emberek még Edj-nek szólították, nem Meny étnek, és még italra is futotta jócskán, nem úgy, mint mostanság. A B & M-nél jó állása volt, és 1962 januárjában egy éjjel megtörtént köztük a dolog.

Egy pillanatra abbahagyta az egyenletes sikáló mozdulatokat, és elgondolkodva kibámult az első emeleti lépcsőforduló szellőzőablakán. A nyár arany sugarai elárasztottak mindent, s a fény még győztesként ünnepelhette magát az eljövendő hideg, vacogó ősz és a fagyos, csikorgó tél előtt.

Mindketten felelősek voltak azért az éjszakáért, s a történtek után, amikor Eva sötét hálószobájában egymás mellett feküdtek, Eva sírva fakadt, és azt mondta, hibát követtek el. Erre ő azt válaszolta, hogy nincs ebben semmi rossz, s fogalma sem volt róla, hogy helyes-e vagy helytelen, amit tettek, inkább nem törődött vele; és észak felől az eresz sírt, nyikorgott és csattogott, és Eva szobájának meghitt melegében úgy aludtak el, mint jó testvérek a kiságyban.

Atyaisten, az idő olyan, mint egy folyó; és ő azon gondolkodott, hogy vajon az az író pasas tisztában van-e *ezzel.*

Elnyújtott, simogató mozdulatokkal újból tisztítani kezdte a korlátot.

9

10.00

A Stanley Street– elemiben – 'Salem's Lot legújabb és leghivalkodóbb épületében – éppen szünet volt. Az alacsony, négy tantermes üvegépítményért az iskolakerület még mindig fizette a törlesztést. Legalább olyan modern és világos volt, mint amilyen rozzant és sötét a Brock Street– elemi.

Richie Boddin, az iskola fenegyereke büszkén, öntelten az udvarra lépett, és szemével azt a

buzgó mócsing új fiút kereste, aki matekból akkora kiválóság volt. Az *ő* iskolájába új gyerek nem jöhetett ám csak úgy, hogy ne tudná, ki itt a főnök. Különösen nem egy ilyen tanár-kedvenc pápaszemes mitugrász, mint ez itt.

Richie tizenegy éves volt, és hetven kilót nyomott. Egész életében az anyja azzal traktálta az embereket, hogy milyen *hatalmas* férfi az ő fia. így hát tudta magáról, hogy nagy. Néha úgy érezte, hogy reng a föld a lába alatt, ahogy megy. És ha majd felnő, akkor ő is Camelt fog szívni, mint az örege.

A negyedikesek-ötödikesek rettegtek tőle, a kisebbek pedig egyenesen bálványként tisztelték. Amikor hetedikben átkerült a Brock Street- iskolába, megszabadultak a pokoltól. Mindez rettenesen tetszett neki.

És akkor itt van ez a Petrie gyerek, aki arra vár, hogy a szünetben zajló egyérintős fociba beválasszák.

– Hé! – ordította Richie.

Petrie kivételével mindenki odanézett. A szemek üveges rémülettel csillogtak, s mindenki megkönnyebbülten konstatálta, hogy Richie másra mered.

– Hé te! Te pápaszemes!

Mark Petrie megfordult és Richie-re nézett. Fémkeretes szemüvege megcsillant a reggeli napsütésben. Ugyanolyan magas volt, mint Richie – így ő is kimagaslott osztálytársai közül –, ám sovány volt, és könyvmoly arca védtelennek tűnt.

– Hozzám szólsz?

– Hozzám szólsz? – utánozta Richie fejhangon. – Úgy beszélsz, mint valami buzi, pápaszem. Tudod?

– Nem, nem tudtam – válaszolta Mark Petrie. Richie egy lépést előrelépett. – Fogadok, hogy szopsz, tudod, pápaszem? Fogadok, hogy szopod a nagy szőrös bunkót.

– Igazán? – Hangja vérlázítóan udvarias volt.

– Aha, azt hallottam, hogy tényleg szopsz. Nemcsak csütörtökönként. Te kis türelmetlen. Hanem minden nap.

A gyerekek odasereglettek, hogy megnézzék, Richie hogyan döngöli a földbe az új fiút. Miss Holcomb, aki az udvarra ügyelt e héten, távolabb, a hintáknál, a kicsikre vigyázott.

– Mit ugatsz itt össze? – kérdezte Mark Petrie. Úgy nézett Richie-re, mintha egy érdekes, új bogarat fedezett volna föl.

– Mit ugatsz itt össze? – utánozta Richie visítva. – Nem ugatok össze semmit. Csak úgy tudom, hogy te egy hülye buzi vagy, ez minden.

– Igen? – kérdezte Mark még mindig udvariasan. – Én meg úgy hallottam, hogy te meg egy béna seggfej vagy.

Néma csönd. A többiek szájtátva bámultak (de ez inkább az érdeklődést fejezte ki; hisz még soha nem találkoztak olyasvalakivel, aki maga írta volna alá a halálos ítéletét). Richie annyira megdöbbent, hogy neki is leesett az álla.

Mark levette a szemüvegét, és a mellette álló fiú kezébe nyomta. – Megfognád egy picit? – A fiú elvette, és némán Markra bandzsított.

Richie támadott. Lomha, nehézkes támadás volt, ügyességnek, fortélynak nyoma sem volt benne. A föld megremegett a lába alatt. Heves önbizalom szállta meg, és lüktetett benne a vágy, hogy a másiknak kitapossa a belét, Összetörje a csontját. Beakasztott egy jobbhorgot; na majd az betesz ennek a pápaszemes hülyének, és átrendezi egy kicsit a protkóját. Készülhetsz a fogorvoshoz. Jövök ám.

Mark Petrie hirtelen lehajolt, és ugyanabban a pillanatban oldalt lépett. A jobbhorog elzúgott a feje fölött. Richie saját lendületétől megtántorodott, és Marknak már csak a lábát kellett kinyújtania. Richie Boddin tompa puffanással elvágódott. Felüvöltött. A bámészkodó gyerekek döbbenten felhördültek.

Mark teljesen tisztában volt azzal, hogy ha ez a földön heverő nagydarab, esetlen fiú esetleg

előnybe kerül, akkor ő nagyon csúnyán végzi. Mark hiába volt fürge, a gyorsaság egy ilyen udvari csetepatéban nem sokat ér. Utcai verekedésben ilyenkor már rég futna; lehagyná a lomhább üldözőt, aztán megfordulna és fityiszt mutatna. De hát most nem az utcán vagy a városban vagyunk; és Mark tudta, hogy ha ezt a dagadt seggfejt nem tángálja el most, akkor a zaklatásnak soha nem lesz vége.

Mindez a másodperc töredéke alatt villant át rajta. Richie Boddin hátára pattant.

Richie elbődült. A tömeg ismét felhördült. Mark megragadta Richie karját – gondosan ügyelve arra, hogy a csuklónál tartsa, így Richie nem csúszhatott ki szorításából –, és hátratekerte. Richie üvöltött fájdalmában.

– Mondd, hogy bácsi – mondta Mark.

Richie válasza egy kocsislegénynek is a becsületére vált volna.

Mark egészen a lapockáig tekerte Richie karjait, és Richie ismét felüvöltött. Felháborodás, rémület és megdöbbenés áradt el benne. Ilyen még nem történt vele. És most sem történhet. Az a pápaszemes barom biztos nem is ül a hátán és nem tekeri hátra a karjait, hogy pont alattvalói előtt üvöltsön.

– Mondd, hogy bácsi – ismételte meg Mark.

Richie térdre küszködte magát, Mark pedig lovaglóülésben Richie oldalába mélyesztette térdeit, és úgy maradt. Mindketten mocskosak voltak, de Richie siralmasabb állapotban volt. Képe az erőlködéstől kivörösödött, szeme kidülledt, arcán karmolás nvoma éktelenkedett.

Megpróbálta Markot keresztülvágni a vállán, de Mark ismét fölrántotta a karját. Richie most már nem üvöltött. Nyöszörgött.

– Mondd, hogy bácsi, különben, isten az atyám, eltöröm.

Richie inge kicsúszott a nadrágból. A hasa égett a horzsolásoktól. Bőgni kezdett, és jobbra-balra rángatta a vállait. De ez a pápaszemes vadállat csak nem száll le róla. A karja mint a jég, a válla tűz.

– A kurva anyádat, szállj már le rólam! Ez nem fair. A fájdalom belevág.

– Mondd, hogy bácsi.

– Nem!

Elvesztette egyensúlyát, és arccal előre a porba zuhant. Bénító fájdalom a karjában. Szája tele homokkal. A szeme is. Iszonyúan fáj a lába. Már elfelejtette, hogy milyen *hatalmas.* Elfelejtette, hogy remeg a föld a lába alatt, amikor jár. Elfelejtette, hogy ha felnő, Camelt fog szívni, mint az örege.

– Bácsi, bácsi, bácsi – sikította Richie. Úgy érezte, akár órákig, napokig is bácsizna, csak hogy engedjék el a karját.

– Mondd azt, hogy: én egy dagadt seggfej vagyok.

– Dagadt seggfej vagyok! – üvöltötte Richie a homokba.

– Tűrhető.

Mark Petrie leszállt a hátáról, és óvatosan hátralépett, ahogy Richie feltápászkodott. Combja sajgott a szorítástól. Remélte, hogy a harci kedv elszállt Richie-ből. Mert ha nem, akkor most péppé passzírozzák.

Richie felállt. Körbepillantott. Senki sem nézett a szemébe. Mindenki megfordult, és visszatért korábbi tevékenységéhez. Csak az a büdös Glick gyerek áll a mellett a buzi mellett, és úgy néz rá, mint valami istenre.

Richie magányosan ácsorgott, és még mindig képtelen volt elhinni, hogy balsorsa ilyen gyorsan elérte. Arca mindenhol csupa por volt, kivéve ott, ahol a düh és szégyen könnyei lemosták. Azon morfondírozott, hogy Mark Petrie-re veti magát. De az új, sugárzó és *hatalmas* szégyen meg félelem nem engedte. Még nem. Karja lüktetett. A kurva anyját. Ha majd én teperlek le, és én ülök a te hátadon…

De nem ma. Megfordult, és odébbállt – a föld egy fikarcnyit sem remegett a lába alatt. A földre szegezte a tekintetét, és így nem kellett senkinek sem a szemébe néznie.

Valamelyik lány felnevetett – a magas, gúnyos hang élesen, tisztán hasította a reggeli levegőt.

Nem kapta fel a fejét, hogy megnézze, ki az.

10

11.15

Jerusalem's Lot szeméttelepe egyszerű kavicsbánya volt. amíg ki nem merült, és 1945-ben be nem zárták. Kétmérföldnyire a Harmony Hill- temetőn túl egy út ágazott le a Burns Roadról, annak a végén volt.

Dud Rogers hallotta Mike Ryérson fűnyírójának távoli pöfögését-köhögését. De a hangot nemsokára elnyomja majd a tűz ropogása.

Dud 1956 óta volt a szeméttelep őre, s megbízatását a városi tanács minden évben közfelkiáltással megszavazta. A szeméttelepen lakott egy pici kátránypapír tákolmányban, melynek ferde ajtaján a „Szeméttelep őre" felirat lógott. Három évvel ezelőtt még egy hősugárzót is kiügyeskedett azokból a zsugori tanácsnokokból, és így városi lakását végleg elhagyta.

Púpos volt; s koponyája olyan furcsán csúcsosodott ki, mintha a jóisten szeszélyesen megcsavarintotta volna, mielőtt erre ä világra engedte. Majomszerűen lelógó karjai, amelyek majdnem a térdét verdesték, hihetetlenül erősek voltak. A régi vaskereskedés földszinti széfjét négy ember cipelte a teherautóhoz, hogy kihozzák ide, amikor a boltot renoválták. A kocsikerekek gumija is igencsak lelapult, amikor a széfet felpakolták. Ám Dud Rogers egymaga emelte le – nyakán izomkötegek ugráltak, homlokán és alkarján kidagadtak az erek, bicepsze akár a kábelcsomó. Ö maga rakta odább az egészet.

Dud *szerette* a szeméttelepet. Élvezte, hogy elkergetheti a kölköket, akik üvegeket hajigáltak, és szeretett irányítani, amikor a napi szemétlerakást végezték. Szeretett guberálni, amihez mint őrnek, előjoga volt. Sejtette, hogy gúnyosan megmosolyogják, amint a szeméthegyen jár-kel munkanadrágjában, kezén bőrkesztyű, oldalán pisztoly, vállán zsák, a bicska a markában. Hát csak vigyorogjanak. Volt ott színtiszta rézdrót, néha egész motorok, melyek rézburkolata teljesen ép; a rézért meg jó árat fizetnek Portlandben. íróasztalokat is kihánytak oda, székeket meg kanapékat; olyan dolgokat, amiket rendbe lehetett szedni, aztán eladni az l-És úton a régiségkereskedőknek. Dud átvágta a kereskedőket, azok meg átvágták a nyaralókat, a dolog úgy ment, mint a karikacsapás. Két éve talált egy ripityára tört, rozzant keretű ágyat, amit kétszáz dolcsiért eladott egy wellsi muksónak. A muksó egészen ekszt ázisba esett, hogy micsoda New England- remekművet lát, és soha nem tudta meg, hogy Dud mennyit vesződött, amíg a *Made in Grand Rapid* feliratot a fejtámla hátáról levakarta.

A szeméttelep legvégén a roncsautók voltak; Buickok, Fordok, Chevie-k és a jó ég tudja, még mik, és istenem, hogy az emberek mi mindent hagytak azokban a kocsikban, miután már nem kellett nekik! A hűtő volt a legjobb; de egy jó kis négyhengeres karburátorért is hét dollárt kap az ember, ha egy kicsit hagyja benzinben állni Az ékszíjakról, hátsó lámpákról, szelepsapkákról, szélvédőkről, kormányokról, gyékényszőnyegekről nem is beszélve.

Igen, a szeméttelep jó hely volt. Olyan, mint Disneyland és a Földi Paradicsom együttvéve. De nem a karosszéke előtt a porba ásott fekete pénzesdoboz volt a legjobb az egészben.

Hanem a tűz – meg a patkányok.

Dud vasárnap és szerda reggel, meg hétfő és péntek este felgyújtotta a telep egy részét. Az esti tűz volt a legszebb. Imádta a zöld nejlonzacskókból, újságpapírból meg dobozokból gomolygó rózsaszín füstöt. De a reggeli tűz a patkányok miatt volt jobb.

Most karosszékéből nézte, ahogy a tűz fellobban, és nehéz, fekete füstjét az égnek ereszti, messze a magasba űzve a sirályokat; Dud lazán tartotta 22-És céllövő pisztolyát, és arra várt, hogy a patkányok előjöjjenek.

Ha jöttek, csapatostul jöttek. Nagyok, mocskosszürkék voltak, rózsaszín szemekkel. Bolhák

és atkák nyüzsögtek szőrükön. Farkuk vastag, rózsaszín drótként kígyózott utánuk. Dud imádott patkányokra lövöldözni.

– Jó sok töltényt veszel, Dud – szokta mondani öblös hangján George Middler ott lent, a vaskereskedésben, miközben a Remington-dobozokat odatolta, – A város fizeti? – Ez már szakállas vicc volt. Dud egyszer kétezer 22-És homorúhegyűt rendelt, és Bill Norton zordul csomagolni küldte.

– Mér' – mondogatta Dud –, te is tudod, George, hogy ezt a városért teszem.

Az ott. Az a nagy kövér, amelyik úgy húzza a lábát, az a George Middler. A pofájában meg van valami, ami egy agyoncsócsált csirkemájdarabra emlékeztet.

– Na mi van, George? Nesze – mondta Dud, és meghúzta a ravaszt. A 22-És lomhán és unottan durrant egyet, de a patkány kétszer bucskázott, és rángatózva kiterült. Robbanó töltény, az már döfi. Egyszer majd vesz egy 45-ös kaliberűt vagy egy 357-És Magnumot, aztán majd meglátjuk, hogy mire jutunk ezekkel a kis dögökkel.

A következő az az ócska kis ribanc Ruthie Crockett lesz, aki még az iskolába se hord melltartót, és állandóan lökdösi a többi kölköt, meg vihog, ha Dud végigmegy az utcán. Bumm! Viszlát, Ruthie!

A patkányok rémülten rohantak a telep végére oltalomért, de még mielőtt elérték volna, Dud hatot elintézett közülük – jó kis reggeli fogás. Amikor odament és megnézte őket, az atkák ügy inaltak el a hűlő testekről, mint… mint… mért, hát pont úgy, mint patkányok a süllyedő hajóról.

Ezt annyira viccesnek találta, hogy furcsa, csúcsos fejét hátravetette, a púpjára dőlt, és torkaszakadtából nevetett, miközben a tűz narancsszínű ujjaival belekapott a szemétbe.

De szép az élet.

11

12.00

A tizenkét másodpercig tartó sípszó mindhárom iskolában az ebédidőt jelezte, és üdvözölte a délután beköszöntét. Lawrence Crockett, 'Salem's Lot második tanácsnoka, valamint a Dél-maine- Biztosítási és Ingatlanügynökség tulajdonosa félretette a könyvet, amit olvasott *(A Sátán rabnői)*, és a sípszóhoz igazította óráját. Az ajtóhoz ment, és az „Egykor jövök” táblát felakasztotta a redőnyre. Napjai egyhangúan teltek. Ilyenkor elsétált az Excellent Caféba, megevett két sajtos szendvicset, megivott hozzá egy csésze kávét, és Pauline lábait bámulta, miközben elszívta William Pennjét.

Még egyszerüiegrángatta a kilincset, hogy megnézze, vajon rendesen bezárta-e az ajtót, aztán elindult a Jointner Avenue-n. A sarkon megállt és a Marsten-házra meredt. Egy autó állt a behajtónál. A csillogásról és villódzásról vette észre. Ettől valami kellemetlen érzése támadt a mellkasában. A Marsten-házat és a régen csődbe ment városi mosodát egy tételként adta el jó egy éve. Ez volt a legfurcsább üzlet, amit valaha is kötött – pedig ilyenben volt már gyakorlata. Annak a kocsinak a tulajdonosa minden bizonnyal egy Straker nevű férfi. R. T. Straker. És pont ma reggel kapott valamit postán ettől a Strakertől.

Ez az illető épp egy éve, egy forró júliusi délután állt meg kocsijával Crockett irodája előtt. Kiszállt a kocsiból, egy pillanatig megállt a járdán, mielőtt bejött volna. Magas férfi volt, aki a hőségre fittyet hányva ünnepélyes, háromrészes öltönyt viselt. Feje olyan tar, mint a biliárdgolyó, és egyáltalán nem verejtékezett. Egyenes szemöldöke feketén meredezett, alatta a szemgödrök sötét lyukként tátongtak, mintha szögletes arcába bevésték volna őket. Egyik kezében vékony aktatáska. Amikor Straker bejött, Larry egyedül volt az irodában; titkárnője, egy falmouth- lány, akinek olyan didijei voltak, hogy öröm volt nézni, délutánonként egy Gates Falls– ügyvéd mellett dolgozott másodállásban.

A kopasz férfi szemben leült, ölébe vette táskáját, és Larry Crockettre meredt. Nem lehetett olvasni a szeméből, és ez idegesítette Larryt. Szerette kitalálni az ember gondolatait, mielőtt

az még kinyitná a száját. Ez a férfi nem nézte meg a hirdetőtáblára kiaggatott helyi ingatlanok képeit, nem akart kezet fogni vagy bemutatkozni, és még csak egy hellót sem mondott.

– Miben segíthetek? – kérdezte Larry.

– Azért küldtek, hogy házat és üzlethelyiséget vásároljak az önök gyönyörű városában – mondta a kopasz. Színtelen, élettelen hangon beszélt, ami Larryt a telefonos időjárás-jelentésre emlékeztette.

– Ó, hát ez nagyszerű – mondta Larry. – Van néhány igen szép ingatlanunk, ami talán…

– Erre semmi szükség – vágott közbe amaz, és felemelte a kezét, hogy Larryt elnémítsa. Larry megigézve vette észre, hogy a férfi ujjai milyen hosszúak – a középső ujj tíz vagy tizenkét centi lehetett, tenyértől fölfele. – Az üzlethelyiség a Községháza épülete fölött van. A parkra néz.

– Persze, tárgyalhatunk róla. Valamikor mosoda volt. Tavaly ment tönkre. Igen jó hely, ha ön…

– A ház pedig – vágott a szavába a kopasz férfi – az, amit önök Marsten-házként emlegetnek.

Larry már túl régóta élt az üzleti világban ahhoz, hogy a megdöbbenés kiüljön az arcára. – Valóban?

– Valóban. A nevem Straker. Richard Throckett Straker. A papírokat az én nevemre állítsa ki.

– Nagyszerű – mondta Larry. A férfi üzletet jelentett, ez elég világosan látszott. – A Marsten-ház irányára tizennégyezer, bár az ügyfeleim kevesebbet mondanának. Ami az öreg mosodát illeti…

7

– Nem kértem a véleményét. Egy dollár fizetésére hatalmaztak fel.

– Egy? – Larry úgy hajolt előre, mint aki rosszul hall.

– Igen. Kérem, figyeljen.

Straker hosszú ujjaival kikapcsolta az aktatáska csatjait, kinyitotta a táskát, és kivett egy átlátszó, kék dossziéban lévő papírköteget.

Larry Crockett homlokráncolva nézte.

– Kérem, olvassa el. Időt takarítunk meg.

Larry kihajtotta a dosszié műanyag fedelét, és úgy kezdte az első lapot nézegetni, mint egy bolondtól kapott csörgősipkát. Szeme egy pillanatig találomra ide-oda cikázott, aztán hirtelen rámeredt valamire.

Straker halványan elmosolyodott. Belső zsebébe nyúlt, előhúzott egy lapos arany cigarettatárcát, és kivett egy cigarettát. Kicsit megsodorta, aztán gyufával meggyújtotta. A török dohány erős illata megtöltötte az irodát, és a ventilátor körül kavargott.

A következő tíz percben az irodában néma csönd volt, csak a ventilátor zümmögése és a kinti forgalom tompa zaja hallatszott. Straker tövig szívta a cigarettáját, a parázsló hamut ujjaival szétnyomta, és rágyújtott egy újra.

Larry fölnézett, arca sápadtan rángatózott.

– Ez vicc. Ki adta ezt be magának? John Kelly?

– Nem ismerek semmiféle John Kellyt. És nem viccelek.

– Ezek az iratok… ingatlanátruházási okirat… birtokjogosultsági vizsgálat… úristen, ember, tisztában van azzal, hogy az a darab föld másfél millió dollárt ér?

– Maga szerencsétlen – mondta Straker hidegen. – Négymilliót ér. Nemsokára még többet, ha a bevásárlóközpont megépül.

– Mit akar? – kérdezte Larry. Hangja rekedt volt.

– Már megmondtam. A társam és én üzletet akarunk nyitni a városban. És úgy tervezzük, hogy a Marsten-házban fogunk lakni.

– Miféle üzletet? Gyilkosság Rt.?

Straker hűvösen elmosolyodott. – Egy teljesen átlagos bútorüzletet. Különösen antik darabokkal foglalkozunk, gyűjtőknek. A társamnak, mondhatni, ez a szakterülete.

– A francba – mondta Larry nyersen. – A Marsten-ház nyolc és fél rongyért a maguké lehet, a bolt tizenhatért. A társának tudnia kell. És mindketten tudhatják, hogy a város nem támogathat egy ócskaságboltot.

– A társam roppant jól informált olyan kérdésekben, amelyek őt érintik – mondta Straker. – Tudja, hogy a maguk városa a főútvonal mellett fekszik, amerre a turisták meg a nyaralók járnak. Főleg ezek azok az emberek, akikre mi az üzlet szempontjából számítunk. És hát, magának ebbe nincs beleszólása. A papírok rendben vannak?

Larry a kék mappával az asztalra koppintott. – Igen, úgy tűnik. De velem ne beszéljen ilyen magas lóról.

– Nem, természetesen nem – mondta Straker megvetően, de megőrizve a jólneveltség látszatát. – Önnek, ha jól tudom, van egy ügyvédje Bostonban. Egy bizonyos Francis Walsh.

– Ezt honnan tudja? – vakkantotta Larry.

– Nem számít. Vigye el hozzá a papírokat. Ő majd igazolja a hitelességüket. Az a föld, ahol majd a bevásárlóközpont épül, három feltétellel a maguké lesz.

– A – mondta Larry, és egészen megkönnyebbült. – Feltételek. – Hátradőlt, és az asztalán lévő porcelán szivartartóból kivett egy William Pennt. Cipőtalpán végigsercintett egy gyufát és pöfékelni kezdett. – Hát akkor térjünk a lényegre. Sorolja.

– Először. Ön egy dollárért eladja nekem a Marsten-házat és az üzletet. A házvétel ügyében az ön ügyfele egy bangori telekügynökség. Az üzlet jelenleg egy portlandi banké. Biztos vagyok benne, hogy mindkét fél jóváhagyja, ha ön állja az egy dollár és az elfogadható legalacsonyabb vételárak közti különbözetet. Amiből természetesen levonjuk az ön jutalékát.

– Honnan származnak az információi?

– Ez nem tartozik magára, Mr. Crockett. Második feltétel. A mai tárgyalásunkról semmit nem mond el. Semmit. Ha valaha is szóba kerül a dolog, maga csak annyit tud, amennyit elmondtam magának – ketten, a társammal belevágtunk egy üzletbe, amely a turistákra és a nyaralókra épít. Ez nagyon fontos.

– Nem vagyok fecsegős típus.

– Mindazonáltal szeretném, ha tudatában lenne ennek a feltételnek a jelentőségével. Eljöhet az az idő, Mr. Crockett, amikor el szeretné mesélni valakinek, hogy milyen fantasztikus üzletet kötött ezen a napon. Ha ezt megteszi, én úgyis megtudom. És tönkreteszem magát. Érti?

– Úgy beszél, mint ahogy azokban az ócska kémfilmekben beszélnek – mondta Larry. Hangjából nyugalom áradt, de legbelül iszonyú félelem gyötörte. A „tönkreteszem” szót Straker ugyanolyan közönnyel mondta, mintha azt kérdezte volna, hogy „hogy van ma?”. Ettől ez a kijelentés valahogy kényelmetlenül érintette, mert igaznak tűnt. És a pasas honnan a fenéből tud Frank Walshról? Még a felesége sem tudott róla.

– Megértette, amit mondtam, Mr. Crockett?

– Igen – válaszolta Larry. – Hozzá vagyok szokva a meredek helyzetekhez.

Straker újból megeresztett egy halvány mosolyt. – Hát persze. Ezért fordultam üzleti ügyekben magához.

– És a harmadik feltétel?

– A házat rendbe kell hozatni.

– Ennek egy módja van – mondta Larry szárazon.

– A társam ezt saját maga akarja csinálni. De maga lesz az ügynöke. Időről időre kérések érkeznek majd. Időnként igényt tartok majd a maga mit tudom én, milyen embereire, hogy néhány dolgot a házba vagy az üzletbe szállítsanak. Maga nem beszél ezekről az ügyletekről. Megértette?

– Igen, megértettem. De ugye maga nem errefelé valósi?
– Fontos ez itt? – vonta össze szemöldökét Straker.
– Hát persze. Ez nem Boston vagy New York. nemcsak azon múlik a dolog, hogy én tartom-e a számat. Az emberek beszélni fognak. Például a Railroad Streeten ott van Mabel Werts, az a vén pletykafészek, aki egész nap távcsővel…
– Nem érdekelnek az emberek. A társam sem törődik velük. Mindig csak beszélnek. Ugyanolyanok, mint a madarak a telefondróton, be nem áll a csőrük. Majd csak elfogadnak bennünket.
Larry a vállát vonogatta. – Maga tudja.
– Ahogy mondja – bólintott Straker. – Maga fizet a munkáért, és állja az összes számlát. A költségeit megtérítjük. Megfelel?
Larry, ahogy Strakernek említette, jól ismerte a meredek helyzeteket, és Cumberland megyében az egyik legjobb pókerjátékosként ismerték, S bár külső nyugalmát mindvégig megőrizte, belül lázban égett. Az üzlet, amit ez az őrült ajánlott, olyan, ami az életben csak egyszer adódik, ha egyáltalán adódik. Talán ennek a fickónak a főnöke egy olyan ütődött milliomos remete, aki…
– Mr. Crockett? Várok.
– Nekem is van két feltételem – mondta Larry.
– Ó? – Strakeren udvarias érdeklődés látszott. Larry meglobogtatta a kék dossziét. – Először is, ezeket a papírokat ellenőrizni kell.
– Természetesen.
– Másodszor: ha bármi törvénytelenség előfordul, arról nem akarok tudomást szerezni. Ezen azt értem, hogy…
De belefojtották a szót. Straker hátravetette a fejét, és hideg, közönyös kacajban tört ki.
– Valami vicceset mondtam? – kérdezte Larry, s egyáltalán nem mosolygott.
– A… á… természetesen nem, Mr. Crockett. Bocsássa meg a kitörésemet. Személyes jellegű okokból találtam az ön kijelentését olyan szórakoztatónak. Mit is akart mondani?
– Ez a renoválás. Nem akarok olyasmit csinálni maga kedvéért, amibe belebukok. Ha maga alkoholt, LSD-t vagy robbanóanyagot akar szállítani valami radikális hippibandának, az a maga dolga.
– Értettem – mondta Straker. A mosoly eltűnt az arcáról. – Megegyeztünk?
Larry, bár kissé vonakodott, azt mondta: – Ha a papírok rendben vannak, gondolom, igen. Bár úgy tűnik, maga intézi az ügyeket, én meg a pénzt szerzem hozzá.
– Most hétfő van – mondta Straker. – Jöjjek csütörtök délután?
– Péntek jobb lenne.
– Jó. Rendben van. – Felállt. – Viszlát, Mr. Crockett. A papírokat ellenőrizték. Larry bostoni ügyvédje
elmondta, hogy azt a földet, ahol a portlandi bevásárlóközpont épül majd, egy Continental Land and Realty nevű ingatlanügynökség vásárolta meg, egy nem létező vállalat, melynek a New York- Chemical Bank Buildingben is vannak irodahelységei. A Continental irodáiban néhány üres kartotékszekrényen és a tömény piszkon kívül nem volt semmi.
Straker pénteken visszajött, és Larry aláírta a szükséges okiratokat. Erős kételyek gyötörték. – Életében először hágta át saját alapelvét: Az ember nem szarik a saját vackába. S jóllehet tisztességgel megfizették, rájött -miközben Straker a Marsten-ház és az egykori városi mosoda tulajdonszerződését a táskájába pakolta–, hogy teljesen kiszolgáltatta magát ennek az embernek. És a társának is, a távol lévő Mr. Barlow-nak.
Ahogy az augusztus is elmúlt, és a nyár őszbe, majd az ősz télbe fordult, valami kifejezhetetlen megkönnyebbülést kezdett érezni. Tavaszra már majdnem sikerült elfelejtenie az egész tortúrát, amit elszenvedett, hogy megszerezze azokat a papírokat, amelyek most a portlandi széfjében pihentek.

Aztán megindultak a dolgok.

Az az író, Mears, úgy másfél hete érkezett, és azt kérdezte, hogy kiadó-e a Marsten-ház, és igen furcsán nézett Larryre, amikor azt a választ kapta, hogy már megvették.

Tegnap egy nagy tekercset és egy Strakertől származó levelet talált a postafiókjában. Inkább üzenetnek lehetne nevezni. Elég szűkszavú volt: „A plakátot legyen szíves a kirakatba tenni – RT. Straker. A plakát maga meglehetősen szokványos volt, még az átlagosnál is visszafogottabb. Csupán ez állt rajta: „Nyitás egy hét múlva. Barlow és Straker. Igényes bútorok. Különleges antik darabok. A gyűjtőket szeretettel várjuk.” Larry Royal Snow-t kérte segítségül, hogy rendesen ki tudják akasztani.

És most ott áll egy kocsi a Marsten-ház előtt. Még mindig arra bámult, amikor valaki megszólalt mögötte.

– Elaludt, Larry?

Összerezzent, és Parkins Gillespie-re meredt, aki mellette állt a sarkon, és éppen egy Pall Mailre gyújtott.

– Nem – mondta, és idegesen felnevetett. – Csak elgondolkodtam.

Parkins a Marsten-házra pillantott, ahol a kocsibehajtónál a nap krómosan, fémesen tükröződött; majd az öreg mosodára nézett, melynek kirakatában az új hirdetés díszelgett.

– Nem maga az egyetlen, azt hiszem. Nem árt, ha új népek is jönnek a városba. Maga találkozott velük, nem?

– Az egyikkel. Tavaly.

– Mr. Barlow-val vagy Mr. Strakerrel?

– Strakerrel.

– Rendes fickónak látszott, mi?

– Ezt nehéz megmondani – mondta Larry, és legszívesebben megnyalta volna a száját. De nem tette. – Csak üzletről beszéltünk. Normálisnak tűnt.

– Aha. Az jó. Na gyerünk. Elkísérem magát az Excellentig.

Miközben átmentek az utcán. Lawrence Crockett tejében az járt, hogy az ördöggel kötött üzletet.

12

13.00

Susan Norton belépett a Babs szépségszalonba, Babs Griff énre (Hal és Jack legidősebb nővérére) mosolygott, és azt mondta:

– Hála istennek, hogy ilyen hamar jöhetek.

– Hétközben ez nem probléma – mondta Babs, és bekapcsolta a ventilátort. – Istenem, milyen fülledtség van. Délután vihar lesz.

Susan a felhőtlen, tiszta kék égre nézett.

– Úgy gondolod?

– Igen. Hogy csináljuk, kedves?

– Olyan természetesre – mondta Susaa, s Ben Mearsen járt az esze. – Olyanra, mintha itt se lettem volna.

– Kedvesem – mondta Babs, miközben sóhajtva hozzálépett –, mindenki ezt mondja.

A sóhajból a Juicy Fruit rágógumi illata csapta meg, aztán Babs megkérdezte tőle, hogy hallotta-e már, hogy valami új népek bútorházat nyitnak a régi városi mosodában. Kinézetre meglehetősen drága holmikat árulnak, de hát milyen csodálatos lenne egy olyan régi viharlámpát venni, ami pont menne ahhoz, ami a szobájában van, és hogy eljött otthonról, hogy a városban lakjon, ez volt életében a legokosabb döntés, és hát nem fantasztikus ez a nyár? Nagy kár, hogy egyszer vége lesz.

15.00

Bonnie Sawyer a hatalmas franciaágyon hevert Deep Cut Road- házában. Rendes ház volt, alapozással, pincével, nem holmi ócska lakókocsi. Reg, a férje. autószerelőként elég jól keresett Buxtonban, Jim Smith Pontiacjánál.

Majdnem meztelen volt, csak egy átlátszó kék bugyi volt rajta. Türelmetlenül az éjjeliszekrényen álló órára pillantott: 15.02 – hol van már?

Mintegy a gondolat végszavára, a hálószoba ajtaja résnyire nyílt, és Corey Bryant dugta be a fejét.

– Minden rendben? – kérdezte suttogva. Corey csak huszonkét éves volt, két éve a telefontársaságnál dolgozott, és egy férjes asszonnyal való viszony – különösen ezzel a meglehetősen feltűnő teremtéssel, Bonnie Sawyerrel, aki 1973-ban Cumberland megye szépe volt – gyengévé, idegessé és kanossá tette.

Bonnie imádnivaló koronás fogaival rámosolygott. – Ha nem lenne, drágám – mondta –, akkor most már volna rajtad egy akkora lyuk, amin keresztül a tévét is nézhetnéd.

A férfi lábujjhegyen beosont, kisegítő vonalvizsgálói öve nevetségesen csörgött derekán.

Bonnie kuncogva kitárta karját. – Imádlak, Corey. Olyan édes vagy.

Corey szeme a kék nejlon alatti homályos foltra siklott, és ettől egyre kanosabb lett, idegessége lassan megszűnt. Megfeledkezett a settenkedésről, odament a lányhoz, és amikor összeölelkeztek, egy tücsök ciripelni kezdett valahol az erdőben.

14

16.00

Ben Mears, a délutáni munkát befejezve, ellökte magát az íróasztaltól. Ma lemondott a parkbéli sétáról, így este azzal a tudattal mehet el Nortonékhoz vacsorára, hogy a nap nagy részét megállás nélkül végigdolgozta.

Felállt és kinyújtózott, és a csigolyák ropogását hallgatta. Felsőteste verejtékben úszott. Az ágy fejénél lévő szekrényhez ment, kivett egy tiszta törülközőt, és a fürdőszobába indult zuhanyozni, mielőtt még bárki hazaérne a munkából és megelőzné.

A vállára vetette a törülközőt, az ajtóhoz lépett, majd Visszament az ablakhoz, mert valami felkeltette a figyelmet. Nem a városban, amely békésen szendergett e késő délutánon a különös kékségű ég alatt, amely szép „nyár végi napokon tündöklik New Englandben.

Az egyemeletes épületek között rálátott a Jointner Avenue-ra, látta a lapos betontetőket, s látta a parkot, ahol az iskola végeztével most a gyerekek csellengtek, bicajoztak vagy éppen civakodtak – ellátott egészen a város északnyugati részéig, ahol a Brock Street eltűnt az első domb hajlatában. Tekintete a fák közti résre siklott, ahol a Burns Road és a Brooks Road T alakban keresztezte egymást – majd arra a pontra szegeződött, ahol a Marsten-ház magasodott a város fölé.

Innen makettnek látszott az egész – egy babaház méretére zsugorodott. Tetszett így neki. Innen a Marsten-ház elviselhető méretű. Az ember felemelheti a kezét, és a tenyerében összemorzsolhatja.

Egy autó volt a kocsibehajtónál.

Állt, nyakában a törülközővel, mozdulatlanul, a kocsira bámulva, s gyomrát félelem szorította össze, amit meg sem próbált elemezni. A két törött zsalut is kicserélték, s ettől a ház olyan titokzatosnak tűnt, amilyennek eddig még soha.

Ajka némán mozgott, olyan szavakat formált, amiket senki sem értett volna – még saját maga sem.

15

17.00

Matthew Burke kilépett a gimnázium épületéből, bal kezében aktatáskáját tartotta, és az üres

parkolóhoz indult, ahol öreg Chevy Biscayne-je állt, még mindig a téli gumikkal.

Hatvanhárom éves volt, két éve volt még a nyugdíjig? de továbbra is rengeteg órája volt, angol meg egyéb, fakultatív tevékenységek. Ősszel lesz az iskolai színielőadás, s éppen most végzett a *Charlie problémája* című háromfelvonásos vígjáték olvasópróbáival. Most is a leglehetetlenebb alakokat kapta, talán egy tucat használható és lelkes srácot, akik legalább bemagolják a szerepüket (hogy majd monoton, síri hangon rebegjék el), és három viszonylag tehetséges kölköt. Pénteken megcsinálja a szereposztást, a jövő héttől meg próbálnak október 30-ig, akkor lesz az előadás. Matt szerint egy iskolai előadásnak olyannak kell lennie, mint amilyen a betűtésztás leves: ízetlen, de nem botrányosan. A rokonok biztos imádni fogják. A Cumberlandi *Ledger* színházi kritikusa ódákat fog zengeni róla, mint minden helyi darabról; ezért fizetik. A női főszereplő (idén valószínűleg Ruthie Crockett) bele fog habarodni valamelyik társába, és tuti, hogy a színházi buli után elveszti a szüzességét. Aztán majd ő, Matt a vitafórumot vezeti.

Hatvanhárom évesen Matt Burke, még mindig szeretett tanítani. Képtelen volt fegyelmezni, így szinte teljesen elképzelhetetlen volt, hogy valaha is feljebb lépjen (ahhoz túl álmatag volt, hogy igazgatóhelyettesként sikeresen tevékenykedjen), de a fegyelmezőkészség hiánya sohasem hátráltatta a munkában. Hideg, füstös termekben olvasta fel Shakespeare szonettjeit, miközben papírrepülők és -galacsinok röpködtek, néha rajzszögekbe ült, melyeket elegáns mozdulattal elhajított, s felszólította az osztályt, hogy a nyelvtankönyvet nyissák ki a 467. oldalon; amikor fogalmazáshoz való papírokért kihúzta a fiókokat, tücsköt, békát, sőt egy alkalommal egy hétlábú fekete kígyót talált bennük.

Az angol nyelven úgy hajózott széltében-hosszában, mint egy magányos, különc, önelégült vén tengerész: Steinbeck első óra, Chaucer második óra, mondatszerkesztés harmadik óra, az igeidők pedig ebéd előtt. Ujjai állandóan sárgállottak, inkább a krétaportól, semmint a nikotintól, mindenesetre olyan anyagtól, amelynek a rabja volt.

A gyerekek különösebben nem tisztelték vagy szerették, és jó néhány tanítványa idővel megkedvelte, és Páran megtanulták, hogy a megszállottság, bármilyen furcsa vagy alázatos, tiszteletreméltó is lehet. Szerette a Munkáját.

Beszállt a kocsiba, begyújtotta a motort, de mivel túl sok gázt adott, az le is fulladt; várt, majd újra indított. Egy portlandi rock'n'roll állomásra tekerte a rádiót, és majdnem teljes hangerőre kapcsolta. A rock'n'rollt kellemes zenének tartotta. Kihátrált a parkolóhelyéről, a motor megint leállt, aztán újra beindította.

Kint, a Taggart Stream Roadon lakott egy kis házban; látogatója csak ritkán akadt. Soha nem nősült meg, családja nem volt, csat egy bátyja Texasban, aki egy olajtársaságnál dolgozott, és soha nem írt. Igazából nem is hiányoztak neki a kötöttségek. Magányos ember volt, de a magány semmilyen értelemben nem viselte meg.

A Jointner Avenue és a Brock Street kereszteződésében megállt a villogó lámpánál, majd arra kanyarodott, amerre lakott. Az árnyékok már meghosszabbodtak, de a napvilágban volt valami kellemes – aranyló és kontrasztok nélküli, mint egy francia impresszionista festmény. Matthew balra pillantott, és észrevette a Marsten-házat.

– A zsaluk – mondta hangosan, dacolva a rádióval. – Azok a zsaluk megint fönt vannak.

A visszapillantóba nézett, és észrevette, hogy egy. autó áll a kocsibejárónál. 1952 óta tanított 'Salem's Lotban, és ott még soha nem látott autót.

– Lakik ott valaki? -kérdezte a semmibe, és továbbhajtott.

16

18.00

Susan apja, Bill Norton, 'Salem's Lot első tanácsnoka csodálkozva vette észre, hogy kedveli Ben Mearst – méghozzá nagyon. Bill fekete hajú, nagydarab, keménykötésű, bivalyerős ember volt, és még ötven után sem hízott el. Apja engedélyével otthagyta a középiskolát, és

beállt a tengerészethez; innen küzdötte fel magát, s huszonnégy éves korában jutott eszébe, hogy megszerezze a középiskolai érettségi bizonyítványt. Nem hasonlított azokra az elvakult, merev, értelmiségigyűlölő munkásokra, akiknek nem adatott meg a tanulás lehetősége, akár önhibájukból, akár a körülmények folytán; ugyanakkor képtelen volt elviselni „a seggfej-bölcsészeket" – ő csak így hívta azokat az őzszemű, hosszú hajú fiúkat, akiket Susan hozott haza az iskolából. Nem a hajzatuk vagy az öltözködésük zavarta. Az idegesítette, hogy egyik sem tűnt elég komolynak. Feleségével ellentétben nem kedvelte Floyd Tibbitset, akivel Susan az iskola elvégzése óta járt, de nem is utálta különösebben. Floydnak elég jó állása volt a Falmouth Grant vezetőségében, és Bill Norton tűrhetően komolynak tartotta. És idevalósi fiú volt. De hát ez a Mears is, ha már erről van szó.

– Ezzel a seggfej-bölcsész dologgal hagyd békén – mondta Susan., amikor a csengőt meghallva felállt. Könnyű zöld ruhát viselt, új, egyszerűnek ható frizurája hátrasimítva, egy hatalmas zöld masni fogta lazán össze.

Bill felnevetett. – Azért hívom így őket, mert ilyennek látom őket, drága Susie. Nem foglak zavarba hozni… sose szoktalak, igaz?

Susan töprengve, idegesen rámosolygott, majd az ajtóhoz indult.

A férfi, akivel visszatért, nyurga, életerős embernek tűnt; vonásai finomak, s dús fekete haján látszott, hogy frissen van-mosva, bár természetesen, olajosan csillogott. Öltözete megnyerte Bill tetszését: egyszerű, vadonatúj farmer és könyékig feltűrt fehér ing.

– Ben, a papám meg a mamám – Bill és Ann Norton. Mama, papa, ő Ben Mears.

– Hello. Nagyon örülünk.

Ben némi fenntartással Mrs. Nortonra mosolygott, mire az így szólt:

– Hello, Mr. Mears. Először látunk igazi írót ilyen közelről. Susan *rettenetesen* izgult.

– Ne aggódjon, nem fogok a saját műveimből idézgetni – Újra elmosolyodott.

– Hello – mondta Bill, és föltápászkodott a karosakból, A szakszervezetben vezetői pozíciót vívott ki Portlandi dokkoknál, s kézfogása kemény és erős volt.

De Mears keze sem volt lagymatag, puhány, mint azoké a garden partykhoz szokott seggfej-bölcsészeké, és Bill el volt ragadtatva. Jöhetett a második teszt.

– Akar egy sört? Van néhány a jégen. – A seggfej-bölcsészek ilyenkor kivétel nélkül nemet mondanak; az ilyen észlények nem engedhetik meg maguknak, hogy értékes szürkeállományukat eligyák.

– Hú, akarok bizony! – mondta Ben, és a mosoly vigyorrá alakult. – Kettőt, akár hármat is.

Felzendült Bill nevetése. – Oké, maga az én emberem. Gyerünk.

A nevetésre különös kommunikáció zajlott le a két nő között, akik nagyon hasonlítottak egymásra. Ann Norton homloka összehúzódott, míg Susané kisimult – szemlátomást nagy adag aggodalom cserélt gazdát a szobában telepatikus úton.

Ben Bill után a verandára ment. Bill a hűtőből elővett egy dobozos sört, és Bennek dobta, aki fél kézzel, könnyedén elkapta, úgy, hogy ne rázódjon föl.

– Szép itt kint – mondta Ben, a hátsó udvarban lévő szabadtéri rostélyra nézve. Alacsony, szakszerű téglaszerkezet volt, fölötte hőcsík kígyózott.

– Magam építettem – mondta Bill. – Így az igazi. Ben nagyot kortyintott, és felböfögött, amivel újabb jó pontot szerzett.

– Susie szerint maga egész rendes fickó – mondta Norton.

– Kedves lány.

– És gyakorlatias – tette hozzá Norton, s elgondolkodva böfögött. – Azt mondja, maga három könyvet írt. És ki is adta.

– Igen, így van.

– Jól fizettek?

– Az első igen – mondta Ben, aztán elhallgatott. Bill Norton elismerése jeléül finoman bólintott, hogy ennek az embernek van annyi sütnivalója, hogy üzleti ügyéit nem köti mások

orrára.
– Segít megcsinálni a hamburgert meg a hot dogot?
– Persze.
– Vágja fel a hot dogokat, hogy a lé kicsurogjon belőlük. Tudja, hogy kell?
– Aha. – Jobb mutatóujjával átlókat rajzolt a levegőbe, és közben halványan elvigyorodott. A bőrös virslin az apró bevágások meggátolják a felhólyagzást.
– Maga tényleg idevalósi – mondta Bill Norton. – Vigye azt a zsák szenet oda, én meg hozom a húst. Vigye a sörét is.
– El sem tudna választani tőle.
Bill azon gondolkodott, hogy bemegy, aztán Ben Mearsre hunyorított.
– Maga komoly fickó? – kérdezte.
Ben kesernyésenelmosolyodott. – Az hát – mondta.
Bill bólintott. – Akkor jó – válaszolta, és bement.
Babs Griffen vihar-előrejelzése óriási tévedés volt, és a kerti vacsora jól sikerült. Enyhe szellő támadt, amely felkavarta a rostély alól felgomolygó hikorifa füstjét, s elzavarta a késő nyári szúnyogok seregét. A nők összeszedték a papírtányérokat meg a fűszereket, aztán visszajöttek sörözni, és azon nevetgéltek, hogy Bill, a vén róka, a szélfuvallatokat cselesen kihasználva, huszonegy-hatra verte Bent tollaslabdában. Ben őszintén sajnálkozva utasította el a visszavágó javaslatát, és az órájára mutatott.
– Dolgoznom kell a könyvön – mondta. – Még hat oldalam van. Ha most berúgok, még arra sem leszek képes, hogy holnap reggel elolvassam azt, amit ma írtam.
Susan a kapuhoz kísérte – Ben gyalog ment vissza a városba. Bill bólintott magában, mikor eloltotta a tüzet. Ben azt mondta, hogy komoly, ő majd szaván fogja. Nem játssza meg az eszét, és ha valaki vacsora után még dolgozik, az már teljesítmény, méghozzá nem is kicsi.
Ám Ann Norton mindvégig fagyos maradt.

17

19.00
Floyd Tibbits Dell kavicsos parkolójába fordult, alig tíz perccel azután, hogy Delbert Markey – tulaj és csapos egy személyben – bekapcsolta az új rózsaszín neonreklámot. A felirat majd egyméteres betűkkel hirdette: DELL'S, a vesszőt pedig egy hosszú whiskyspohár jelképezte.
Kint a napsugár a bíbor félhomályba olvadt, nemsokára harmat száll majd a mezőkre. Az éjszakai törzsvendégek egy órán belül szállingózni kezdenek.
– Hello, Floyd – mondta Dell, és egy Michelobot húzott elő a hűtőből. – Milyen napod volt?
– Tűrhető – válaszolta Floyd. – Az a sör jól néz ki. Magas férfi volt, gondozott, vöröses szakállú, vastag
szövetnadrágot és lezser sportdzsekit viselt – a Grant-féle egyenruha volt rajta. A hitelosztály második embere volt, és olyasfajta egykedvűséggel végezte munkáját, amely egyik napról a másikra átcsaphatott unalomba. Úgy érezte, mintha sodródna, de ezt nem találta kellemetlennek. És ott volt Suze – az a kedves lány. Susan előbb-utóbb majdcsak enged, és akkor neki, Floydnak is össze kell szednie magát, hogy legyen belőle valaki.
Egy egydollárost dobott a pultra, a pohár oldala mentén kiöntötte sörét, szomjasan fölhajtotta, és újra töltött. Rajta kívül az ivóban csak egyetlen vendég tartózkodott, egy fiatal fickó a telefontársaság szerelésében – a Bryant kölök, gondolta Floyd. Az egyik asztalnál ült, és a sörét iszogatta, s a zenegépből szóló szomorkás szerelmes dalt hallgatta.
– Na, mi újság a városban? – kérdezte Floyd, noha a választ betéve tudta. Semmi különös, úgy általában. Esetleg valaki részegen ment iskolába, másra nem gondolt.
– Valaki kinyírta a nagybátyád kutyáját. Ez az újság Floyd kezében félúton megállt a

pohár.
– Micsoda? Win bácsi kutyáját, Docot?
– Úgy bizony. – Elütötték?
– El sem hiszed, hogy történt. Mike Ryerson talált rá. Kiment a Harmony Hillre füvet nyírni, és Doc ott lógott a vaskapu lándzsahegyeiről. A bele kifordítva.
– A kurva anyjukat! – mondta Floyd döbbenten. Dell komoran bólintott, s elégedetten nyugtázta a
hatást, amit kiváltott. Volt persze még valami, ami ezen az estén meglehetősen fölkavarta a városban a kedélyeket – az, hogy Floyd barátnőjét együtt látták azzal az íróval, aki Évánál lakik. De hát erre jöjjön rá Floyd maga.
– Ryerson behozta a tetemet Parkins Gillespie-hez – mondta Floydnak. – *Ő* úgy vélte, hogy a kutya akkor talán már nem élt, és a kölkök viccből akasztották fel.
– Gillespie hülye, mint a segg.
– Vagy nem. Elmondom, hogy *nekem* mi a véleményem. – Dell vastag alkarjára támaszkodva előrehajolt. – Szerintem a kölkök, nos… a pokolba is, én *tudom, mi* ez. De lehet, hogy sokkal komolyabb dolgokról van szó, mint puszta viccelődésről. Nézd meg ezt. – Benyúlt a pult alá, előhúzott egy újságot, és belelapozott,
Floyd kézbe vette. A cikk címe így hangzott: „ÖRDÖGIMÁDÓK MEGSZENTSÉGTELENÍTETTEK EGY FLORIDAI TEMPLOMOT.” Átfutotta az írást. Egy csapat suhanc betört a floridai Clewiston egyik katolikus templomába nem sokkal éjfél után, és valamilyen szentségtörő szertartást tartottak. Az oltárt megszentségtelenítették, ocsmány szavakkal firkálták tele a padokat, a gyóntatófülkéket meg a szenteltvíztartót. A főhajóhoz vezető lépcsőkön vérfoltokat találtak. A laboratóriumi vizsgálatok megerősítették, hogy noha a vér egy része állati eredetű (kecskevérre gyanakodnak), a zöme embertől származik. A clewistoni rendőrfőnök elismerte, hogy egyelőre Semmilyen nyomon nem tudnak elindulni.
Floyd letette az újságot.
– Ördögimádók 'Salem's Lotban? Ugyan, Dell. Rémeket látsz.
– A srácok teljesen begolyóznak majd – ragaszkodott állításához csökönyösen Dell. – Majd meglátod. Legközelebb emberáldozatot mutatnak be Griffen legelőjén Töltsek?
– Kösz, nem – mondta Floyd, és lecsusszant a bárszékről. – Azt hiszem, kimegyek és megnézem, hogy van Win bácsi. Imádta azt a kutyát.
– Add át neki üdvözletemet – mondta Dell”, és a pult alá dugta az újságot: az este folyamán még első számú bizonyíték lehet. – Szörnyen sajnálom, ami történt.
Floyd az ajtó felé félúton megállt, és látszatra a levegőnek beszélt: – *A* kapu lándzsahegyeire akasztották fel? Istenem, bárcsak elkapnám azokat a kölköket!
– Ördögimádók – mondta Dell. – Egyáltalán nem csodálkoznék. Nem tudom, mi szállta meg az embereket mostanság.
Floyd elment. A Bryant gyerek újabb tízcentest dobott a zenegépbe, és Dick Curless rázendített a „Temesd el a flaskát velem” kezdetű nótára.

18

19.30
– Aztán korán itthon legyetek – mondta Marjorie Glick nagyobbik fiának, Dannynek. – Holnap iskola. És az Öcsédnek negyed tízkor ágyban kell lennie.
Danny topogott. – Nem értem, miért kell egyáltalán el vinnem.
– Nem kell – mondta Marjorie vészjósló kedvességgel . – Akár itthon is maradhatsz.
A konyhaasztalhoz lépett, ahol a halat sózta, és Ralphie kinyújtotta a nyelvét. Danny az öklét rázta, de az a rohadék öcsikéje csak mosolygott.
– Majd jövünk – mormogta, és Ralphie-val a sarkában kifordult a konyhából.

– Kilencre!
– *Jó, jó!*
A nappaliban Tony Glick felpolcolt lábbal ült a tévé előtt, és a „Bőrharisnya meg a jenkik-et nézte.
– Hova-hova, fiúk?
– Átmegyünk ahhoz az új fiúhoz – mondta Danny. – MarkPetrie-hez.
– Igen – tette hozzá Ralphie. – Megnézzük a… *villanyvasútját.*
Danny vészjóslón nézett öccsére, de apja sem a habozást, sem a hangsúlyt nem vette észre. Doug Griffen most rúgta ki.
– Korán itthon legyetek – mondta szórakozottan. Kint még mindig világos volt az ég, noha a nap már lement. Ahogy átmentek a hátsó udvaron, Danny odasziszegte:
– Ki kéne taposnom a beled, te kis rohadék.
– Meg foglak mondani – mondta önelégülten Ralphie. – Meg fogom mondani, hogy *igazából* miért akartál átmenni.
– Te szemét! – mondta Danny elkeseredve.
A pázsitos udvar végéből egy ösvény vezetett lefelé az erdőbe. A Glick-ház a Brock Streeten volt, Mark Petrie pedig a Jointner Avenue déli részén lakott. Az ösvény jelentősen lerövidítette az utat azoknak a kilenc– és tizenkét éves gyerekeknek a számára, akik hajlandóak voltak a Crockett patak kövein átgázolni. Fenyőtűk és ágak recsegtek a lábuk alatt. Valahol az erdőben lappantyú énekelt, körülöttük tücskök ciripeltek.
Danny elkövette azt a hibát, hogy elmesélte öccsének, hogy Mark Petrie-nek megvolt az Aurora játék szörnyek egész készlete – a farkasember, a múmia, Drakula, Frankenstein, az őrült doktor, még a Borzalmak Kamrája is, Anyja ezeket károsnak tartotta, amelyek rossz hatással vannak az ember agyára meg ilyesmi, és Danny öccse azonnal zsarolni kezdett. Rohadék egy alak, az biztos.
– Rohadék vagy, tudod? – mondta Danny.
– Tudom – válaszolta Ralphie büszkén. – Mi az, hogy rohadék?
– Olyan förtelmes valami, mint a háromnapos vízihulla.
– Dögölj meg – mondta Ralphie. A Crockett partján mentek, s a patak gyöngyöző csillogással, vígan csörgedezett kavicságyában. Két mérföldd el keletebbre a Taggartbe torkollott, az pedig a Royal folyót hizlalta.
Danny elindult a köveken, s hunyorgott a sűrűsödő félhomályban, hogy el ne vétse a lépést.
– Belöklek! – kiáltotta mögötte vidáman Ralphie. – Vigyázz, Danny, belöklek!
– Ha belöksz, én a homokmocsárba löklek, piskóta – mondta Danny. Átértek a másik partra.
– Erre nincs is homokmocsár – gúnyolódott Ralphie, de azért közelebb húzódott bátyjához.
– Nincs? – kérdezte Danny baljóslatúan. – Néhány éve egy gyerek a homokmocsárban halt meg. Azok az öreg ürgék mesélték, akik állandóan a bolt körül lógnak.
– Tényleg? – kérdezte Ralphie. Szemei tágra nyíltak.
– Aha – válaszolta Danny. – Végig ordibált meg sikított, ahogy elsüllyedt, a szája meg telement homokkal, szóval, így történt.
– Na ne – mondta Ralphie szorongva. Már majdnem teljesen besötétedett, és az erdő megtelt mozgó árnyakkal. – Menjünk innen.
A tűleveleken meg-megcsúszva elindultak a másik parton. Az a fiú, akiről Danny a boltban hallott, a tízéves Jerry Kingfield volt. Lehet, hogy sikítva és ordibálva tűnt el a homokmocsárban, de ha így történt is, senki sem hallotta. Egyszerűen eltűnt a mocsárban úgy hat éve, horgászás közben. Némelyek szerint elsüllyedhetett, mások úgy vélték, hogy egy szexuálisan aberrált személy végzett vele. Aberráltak mindenhol vannak.
– Állítólag még mindig itt kísért a szelleme az erdőben – mondta Danny komolyan, de azt nem árulta el, hogy a mocsár három mérföldre volt délre.

– Ne, Danny – mondta Ralphie, egyre jobban szorongva. – Ne… ne itt a sötétben.

Olykor a fák titokzatosan megreccsentek körülöttük. A lappantyú abbahagyta énekét. Valahol mögöttük egy ág, szinte lopva, nagyot roppant.

– Mindig – folytatta tovább Danny hátborzongatóan – ha egy ilyen kis piskóta kijön sötétedés után, akkor előlebeg a fák közül, az arca tiszta rohadás, és futóhomok borítja….

– Danny, *menjünk!*

Öccse hangja esdeklővé vált, és Danny megtorpant: Maga is majdnem megijedt. A sötét fák fenyegetően vették körül őket, s az esti szélben lassan ringatóztak, egymáshoz dörzsölődtek, recsegtek.

Tőlük balra újból megroppant egy ág.

Danny hirtelen megbánta, hogy nem az úton mentek.

Még egy ág roppant.

– Danny, én félek – suttogta Ralphie.

– Ne legyél már hülye – mondta Danny. – Gyerünk. Ismét elindultak. Lábuk alatt zizegtek a tűlevelek.

Danny azt hajtogatta magában, hogy nem hall semmiféle ágroppanást. Csak a saját csörtetésüket. Az erek vadul lüktettek halántékán. Keze jéghideg volt. Számold a lépéseket, mondta magának. Még kétszáz lépés, és a Jointner Avenue-n leszünk. És visszafele az úton fogunk jönni, és' ez a piskóta nem fog félni. Egy perc, és meglátjuk az utcai lámpákat, és hülyének fogjuk magunkat tartani, és *milyen jó lesz* hülyének tartani magunkat, úgyhogy csak számoljuk a lépéseket. Egy… kettő… három… Ralphie felsikított.

– *Látom! Látom a szellemet!* LÁTOM!

Jeges félelem markolt Danny szívébe. Mintha áram ütötte volna meg. Legszívesebben sarkon fordult volna, hogy elrohanjon, de Ralphie belécsimpaszkodott.

– Hol? – kérdezte, s megfeledkezett arról, hogy a szellemet ő találta ki. – Hol? – Rettegve a fák közé pislantott, hátha észrevesz valamit, de csak a sötétséget látta.

– Most már eltűnt… de láttam őt… vagyis azt. Szemeket. Szemeket láttam. Ó, Danníííi… – Ralphie hangosan sírt.

– Nincsenek szellemek, te bolond. Na gyerünk. Danny megragadta öccse kezét, és elindultak. Lábában mintha egyetlen csont vagy izom sem lett volna.

A térde remegett. Ralphie úgy nekinyomakodott, hogy szinte leszorította az ösvényről.

– Minket néz – suttogta Ralphie. – Figyelj, én nem fogok…

– Nem, de Danny. Tényleg. Hát *nem érzed?* Danny megállt. És tényleg megérzett valamit – ahogy a gyerekek szoktak –, és tudta, hogy most már nincsenek egyedül. Az erdőre síri csönd szállt; de ez a csönd természetellenes volt. A szél unszolására az árnyak lomhán táncolni kezdtek körülöttük.

És Danny valami állatiast szagolt, de nem az orrával.

Szellemek nincsenek, de *aberrált* emberek igen. Fekete autókból szállnak ki, cukorkával kínálnak, vagy az utcasarkon őgyelegnek vagy… vagy követnek az erdőbe…

És akkor…

Ó, és akkor ők…

– Rohanj! – kiáltotta.

De mögötte Ralphie-t megbénította a félelem. Danny kezét vaskapocsként szorította. A fák közé meredt, majd pupillái kitágultak.

– Danny…

Egy ág megroppant.

Danny megfordult, és arra nézett, amerre az öccse.

A sötétség körülvette őket.

21.00

Mabel Werts nagydarab, kövér nő volt, hetvennégy éves, s lábai egyre megbízhatatlanabbá váltak. A város történetének és pletykáinak eleven tárháza volt, emlékezete öt évtizedre visszamenőleg raktározta az elhalálozások sorrendjét, a házasságtöréseket, betöréseket, elmebetegeket. Pletykafészek volt, de nem a rosszindulatú fajtából (bár azok, akiknek rovására űzte e mesterséget, valószínűleg más véleményen lennének); egyszerűen a *városban* és a *városért* élt. Bizonyos értelemben *ő maga* volt a város; ez a kövér özvegy, aki mostanában már csak nagyon ritkán mozdult ki, s aki ideje nagy részét az ablak előtt töltötte, sátorszerű selyemköpenyében, elefántcsontszínű haja vastag fonatok koronájába fogva, jobbján a telefon, balján erős nagyítású japán távcső. E két dolog kombinációja – no meg a rendelkezésére álló tekintélyes mennyiségű idő – egy jóindulatú pókhoz tette hasonlatossá, aki az Övezettől a város keleti részéig terjedő kommunikációs háló kellős közepén üldögél.

Már jó ideje a Marsten-házat figyelte, hogy további információkhoz jusson, és íme, a tornác bal oldalán a spaletta megnyílt, s aranyló fény áradt ki, ami semmiképp sem származhatott elektromos áramtól. A fényben egy röpke pillanatra mintha egy férfi fejének, vallanak sziluettjét kapta volna el. Furcsa borzongás járta át.

További mozgást nem észlelt.

Azt gondolta: miféle ember lehet az, aki kinyitja az ablakot, és semmit sem lehet belőle látni?

Letette a távcsövet, és óvatosan felemelte a telefont. Két hang – azonnal felismerte, hogy Harriet Durham és Glynis Mayberry az – a Ryerson fiúról beszélt, aki megtalálta Irwin Purinton kutyáját.

(Csendben ült, a száján keresztül vett levegőt, nehogy észrevegyék, hogy ő is jelen van.

20

23.59

A házak mélyen aludtak a sötétben. A városközpontban a vaskereskedés, a Foreman Temetkezési Vállalat És az Excellent Café éjjeli lámpái szelíd fényüket a járdára vetették. Némelyek álmatlanul feküdtek ágyukon – például George Baker, aki nemrég tért haza a Gates Mill- háromtól tizenegyig tartó műszakból, Win Purinton, aki szobájában ücsörgött és pasziánszozott, mivel Doc miatt képtelen volt elaludni – kutyája halála mélyebben megrázta, mint a feleségéé –, de a város zöme a kemény munka után kijáró igazak álmát aludta.

A Harmony Hill- temetőkapuban, belül egy sötét alak az idő múlását várta elgondolkodva. Amikor megszólalt, lágy és kulturált volt a hangja.

– Ó, atyám, légy most kegyes hozzám. Legyek Ura, légy kegyes hozzám. Prédát hoztam neked, gőzölgő húst. À te tiszteletedre áldoztam. Bal kezemben hoztam. Rajzolj nekem egy jelet itt, a földön, a te neveddel megszentelve. A jelre várok, hogy érted dolgozhassak.

A hang elhalt. Enyhe szél támadt, a lombok, a füvek sóhajtoztak-susogtak, az út felől, ahol a szeméttelep volt dögszag áradt.

Csak ez a sóhajtozás-susogás hallatszott. Az alak csendben elgondolkodva állt egy darabig. Aztán lehajolt, és karjában egy gyermek teste vált láthatóvá.

– Ezt hoztam neked. Elmondhatatlan volt.

Negyedik fejezet
DANNY GLICK ÉS MÁSOK

1

Danny és Ralphie Glick azzal az ígérettel indult el Mark Petrie-hez, hogy kilencre otthon lesznek, és amikor még tízre sem érkeztek meg, Marjorie Glick felhívta Petrie-éket. Nem, mondta Mrs. Petrie, a fiúk nincsenek ott. Nem is voltak. Talán jobb, ha Marjorie férje

beszélne Henryvel. Mrs. Glick átadta a kagylót férjének, s gyomrát félelem szorította görcsbe.

A férfiak megbeszélték a dolgot. Igen, a fiúk az erdei ösvényen mentek. Nem, a patak az évnek ebben a szakában nagyon sekély, pláne hogy ilyen szép volt az idő. Tán ha bokáig ér. Henry azt ajánlotta, hogy egy erős zseblámpával ő elindul erről, Mr. Glick meg induljon el arról. Talán a fiúk egy mormotaüregre bukkantak, vagy leültek dohányozni vagy „ilyesmi. Tony egyetértett, és megköszönte Mr. Petrie-nek a fáradozását. Mr. Petrie azt mondta, hogy ez természetes. Tony letette a telefont, és a feleségét kezdte vigasztalni, hiszen nagyon megijedt. Már előre látta, hogy a fiúk egy hétig nem bírnak majd a fenekükre ülni, ha megtalálja őket.

De még mielőtt az udvart elhagyta volna, Danny tántorgott elő a fák közül, és a szabadtéri rostély mellett összeesett. Kábán és akadozva beszélt, nehézkesen és összefüggéstelenül válaszolgatott a kérdésekre. Ingujjából fű potyogott ki, hajában néhány őszi levél árválkodott.

Elmondta apjának, hogy Ralphie-val az erdei ösvényen indultak el, a köveken lépkedve átkeltek a Crockett patakon, baj nélkül átjutottak a másik partra. Aztán Ralphie valamilyen szellemről kezdett beszélni, ami ott volt az erdőben (Danny arról nem tett említést, hogy ő ültette el ezt a gondolatot öccse fejében). Ralphie azt Mondta, hogy egy arcot lát. Danny félni kezdett. Nem hitt a szellemekben meg a mumushoz hasonló gyerekségekben, de valóban úgy vélte, hogy hallott valamit a sötétben.

Aztán mit csináltak?

Dannynek úgy rémlett, hogy egymás kezét fogva továbbindultak. De nem volt biztos benne. Ralphie a szellemről kezdett nyafogni. Danny mondta neki, hogy ne sírjon, mert nemsokára meglátják majd a Jointner Avenue fényeit. Csak kétszáz lépésnyire voltak, talán még annyira sem. Aztán valami szörnyű történt.

Mi volt szörnyű?

Arra Danny nem emlékezett.

A szülők veszekedni kezdtek vele, izgatottak lettek, idegeskedtek. Danny lassan, értetlenkedve a fejét rázta. Igen, tudja, hogy emlékeznie kellene, de hát képtelen rá. Tényleg képtelen. Nem, úgy emlékszik, nem botlott el semmiben. Csak… minden olyan sötét volt. Nagyon sötét. Aztán csak arra emlékezett, hogy egyedül fekszik az ösvényen. Ralphie eltűnt.

Parkins Gillespie szerint semmi értelme az embereket éjszaka az erdőbe küldeni. Túl veszélyes. A fiú valószínűleg letért az ösvényről, eltévedt. Ő, Nolly Gardener, Tony Glick meg Henry Petrie elemes szócsővel kiáltozva végigjárták az ösvényt, valamint a Jointner déli része meg a Brock Street melletti földsávot.

Másnap kora reggel Cumberland megye és az állam rendőrsége összehangolt erőkkel megkezdte az erdő és környéke módszeres átkutatását. Mivel semmit sem találtak, a kutatást kiszélesítették. Négy nap alatt benéztek minden bokor alá, a Glick házaspár keresztül-kasul bejárt erdőt-mezőt, útba ejtette a régi tűzvész által meghagyott csapdákat, s szűnni nem akaró, fájdalmas reménnyel fiuk nevét kiáltozták.

Amikor ez is eredménytelennek bizonyult, a Taggart patakot és a Royal folyót kutatták át. Semmi.

Az ötödik nap reggelén hajnali négy órakor Marjorie Glick rémülten, hisztérikusan felrázta férjét. Danny ösz-szeesett az emeleti folyosón, valószínűleg a fürdőszobába indult. Mentő vitte a Maine- Központi Kórházba. Az előzetes diagnózis súlyos utósokkot állapított meg.

Az ügyeletes orvos, egy Gorby nevű férfi félrevonta Mr. Glicket.

– Volt a fiának valaha asztmás rohama?

Mr. Glick sebesen pislogva a fejét rázta. A fiú alig egy hete töltötte be a tízet.

– Reumatikus láza?

– Dannynek? Nem… Dannynek soha nem volt. – Az elmúlt év során kapott TBC-tapaszt?

– TBC? A gyerekem tébécés?

– Mr. Glick, mi csak szeretnénk megtudni…

– Marge! Marge, gyere ide!

Marjorie Glick felállt, és vánszorogva végigment a folyosón. Arca sápadt volt, haja kusza. Mintha éppen iszonyú migrénnel küszködött volna.

– Kapott Danny az idén az iskolában TBC-tapaszt?

– Igen – válaszolta tompán az asszony. – Az év elején. Nem lett pozitív.

– Szokott éjjelente köhögni? – kérdezte Gorby.

– Nem.

– Mellkasi vagy ízületi fájdalmak?

– Nincsenek.

– Vizelési panaszok?

– Nincsenek.

– Bármilyen természetellenes vérzékenység? Orrvérzés vagy véres széklet, esetleg túl sok horzsolás, karcolás?

– Nincs.

Gorby elmosolyodott, és bólintott. – Szeretnénk többféle vizsgálatot elvégezni rajta, ha beleegyeznek.

– Persze – mondta Tony.

– Nagyon lassúak a reakciói – mondta az orvos. – Röntgenezni is fogjuk, megnézzük a vérképét, a fehérvérsejteket…

Marjorie Glicknek lassan tágra nyílt a szeme. – Danny leukémiás? – Mrs. Glick, ez aligha a… De Mrs. Glick elájult.

2

Ben Mears egyike volt azoknak a 'Salem's Lot-béli önkénteseknek, akik Ralphie Glick után kutattak, de fáradozásának eredménye csak a felhajtott nadrágszárában összegyűlt parlagfű és a késő nyári arany vessző okozta súlyos szénanátha lett.

A kutatás harmadik napján Eva konyhájába ment, hogy egy doboz raviolit egyen, majd szundítson egyet, mielőtt írni kezd. Amikor belépett, Susan Norton serénykedett a tűzhely körül, és egy hamburgeres serpenyővel tüsténkedett. A férfiak, akik nemrég tértek haza a munkából, beszélgetést mímelve az asztal körül ücsörögtek, s közben Susanra sandítottak, aki kifakult, kockás inget viselt a mell alatt megkötve, és egy levágott szárú kordbársony nadrágot.

– Hát te mit csinálsz itt? – kérdezte Ben.

– Valami finomat, mielőtt megint felszívódnál a ködben – válaszolta Susan, és Eva nevetése csattant fel a válaszfai mögül. Ben érezte, hogy füle tövéig vörösödik.

– Nagyon jól főz, bizony ám – mondta Menyét. – Én vagyok a megmondhatója. Végig figyeltem.

– Ha tovább is így figyelsz, akkor a szemed ki fog esni a helyéről – mondta Grover Verrill, és felvihogott.

Susan lefedte a serpenyőt, a tűzhelyre rakta, aztán kimentek a hátsó tornácra, és ott várták, hogy elkészüljön az étel. Az égővörös nap lemenőben volt.

– Van valami eredmény?

– Nem. Semmi. – Mellső zsebéből előhúzott egy megviselt pakli cigarettát, és rágyújtott.

– Olyan szagod van, mintha rovarriasztó sprayben fürödtél volna – mondta a lány.

– Marha sokra mentem vele. – Kinyújtotta a karját, és megmutatta a rengeteg feldagadt szúnyogcsípést és a gyógyulófélben lévő horzsolásokat. – Azok a rohadt szúnyogok meg a szúrós bokrok!

– Szerinted mi történt vele, Ben?

– Isten tudja. – Nagyot szippantott cigarettájából. – Talán valaki a nagyobbik fiú mögé lopózott, és egy homokkal teli zoknival vagy ilyesmivel leütötte, a kisebbiket meg elrabolta.

– Szerinted meghalt?

Ben a lányra pillantott, hogy megállapítsa, vajon őszinte vagy pedig reménykeltő választ vár-e. Megfogta a kezét, és ujjait a lány ujjaiba fűzte.

– Igen – mondta tömören. – Szerintem a kölyök halott. Nincs még egyértelmű bizonyíték, de nekem meggyőződésem.

Susan a fejét ingatta. – Remélem, tévedsz. A mamám más idősebb hölgyekkel együtt Mrs. Glick mellett van. Teljesen kiborult, ő is meg a férje is. A másik fiúba meg csak hálni jár a lélek.

– Hm – mondta Ben. A Marsten-házat nézte, nemigen figyelt. A zsaluk zárva voltak; csak később nyitják ki őket. Majd sötétedés után. A zsaluk sötétedés után kinyílnak. Jeges félelem járta át a gondolatra, meg hogy ez a gondolat szinte igézően hatott.

– … este?

– Hmm? Elnézést. – A lány felé fordult.

– Azt mondtam, hogy a papám örülne, ha átjönnél holnap este. Ráérsz?

– Te is ott leszel?

– Persze hogy ott – mondta Susan, és a férfira nézett.

– Akkor jó. Igen. – A lányt akarta nézni – gyönyörű volt a lemenő nap fényében –, de szemét mágnesként vonzotta a Marsten-ház.

– Nagyon vonz, ugye? – kérdezte Susan. Szinte hátborzongató volt, ahogy a lány a gondolataiba látott.

– Igen. Vonz.

– Ben, ez az új könyved miről szól?

– Még ne… – mondta. – Adj időt! Amint lehet, elmondom. Annak… annak még alakulnia kell.

Susan ebben a pillanatban azt akarta mondani, hogy *szeretlek,* azzal a könnyedséggel és felszabadultsággal, ahogy a gondolat megfogant elméjében, de elharapta. Addig nem akarta kimondani, amíg… amíg a férfi arra nézett.

Fölállt. – Megnézem az ételt.

Mikor elment, Ben még mindig dohányzott, és a Marsten-házat nézte.

3

Lawrence Crockett huszonkettedikén reggel az irodájában ült, és úgy csinált, mintha a hétfői leveleket olvasná, miközben titkárnője kebleit bámulta, s ekkor megszólalt a telefon. 'Salem's Lot-béli üzleti karrierjére, a Marsten-ház előtt csillogó kis autóra meg az ördöggel kötött üzletekre gondolt.

Még a Strakerrel nyélbe ütött üzlet előtt is (ez aztán a kifejezés, gondolta, s pillantásával titkárnője blúzát pásztázta végig) 'Salem's Lot, sőt talán egész Cumberland leggazdagabb embere volt, noha irodájában vagy saját megjelenésében semmi nem utalt erre. Az öreg, poros irodát két, légypiszoktól mocskos, sárga égő világította meg. íróasztala még a régi, redőnyös fajtából való volt, melyet papírhalmok, tollak, levelek özöne árasztott el. Az asztal egyik oldalán ragasztóstégely, másik oldalán egy szögletes üveg levélnehezék, amelyet körös-körül családi fényképek borítottak. Egy aktaköteg tetején gyufákkal teli üveghalacska egyensúlyozott, a leesés határán. Három tűzbiztos acél iratgyűjtő szekrény és a titkárnő asztala körül elkerített rész kivételével az iroda üres volt.

Képek azonban voltak.

Pillanatfelvételek és fényképek mindenhol – szöggel, kapoccsal, celluxszal rögzítve minden rendelkezésre álló felületen. Voltak új polaroid képek, aztán néhány éves színes Kodak-fel vételek, a többség azonban gyűrött szélű, sárguló, fekete-fehér fénykép volt, némelyikük vagy tizenöt éves. Mindegyik alatt reklámszöveg: *Szép vidéki élet! Hat szoba!* vagy: *Kilátás a dombtetőről! Taggal Stream Road, 32 000 dollárért – olcsó!,* vagy: *földesúri kúria! Tízszobás*

farmépület a Burns Roadon. Lehangoló, kétes kimenetelű vállalkozásnak tűnt, és az is volt 1957-ig, amikor Larry Crockett, akit Jerusalem's Lot jobb érzésű lakói majdhogynem ügyefogyottnak tartottak, kitalálta, hogy a lakókocsiké a jövő. Azokban a komor, mozdulatlan időkben az emberek úgy gondoltak a lakókocsira, mint arra a nagyszerű, ezüstös valamire, amit az autó mögé lehet kapcsolni, ha arra szottyan kedvünk, hogy a Yellowstone Nemzeti Parkba menjünk, és az asszonyt meg a srácokat az Old Faithful nevű gejzír előtt fényképezzük le. Azokban a komor, mozdulatlan időkben szinte senki – még a lakókocsigyártók sem – láthatták előre, hogy a nagyszerű ezüstös valamiket majd felváltják a különálló lakóelemek, amiket egyenesen a Chevy platójára lehetett felszerelni, vagy pedig már eleve egybeépített, motorizált formában jelentek meg..

Larrynek azonban nem kellett ezekről a dolgokról tudnia. Ez a legjobb esetben is hatodrendű látnók egyszerűen fogta magát, és elment a községházára (akkoriban még nem volt tanácsnok; akkoriban még sintérnek sem nevezték volna ki), és utánanézett a Jerusalem's Lot parcellázására vonatkozó utasításoknak. Tökéletesen elégedett volt az eredménnyel. A sorok között már dollárezreket látott. A törvény szerint magánszemély nem birtokolhatott nyilvános szeméttelepet, és három roncsautónál többet nem tarthatott az udvarán, csak ha engedélye volt rá, és nem üzemeltethetett fekáliagyűjtőt – meglehetősen furcsa és nem kifejezetten pontos megnevezés az árnyékszék helyett –, amennyiben a Városi Közegészségügyi Hivatal nem hagyta jóvá. És neki ez kellett.

Larry elzálogosította mindenét, még több kölcsönt vett fel, és három lakókocsit vásárolt. Nem nagyszerű ezüstös valamiket, hanem hosszú, Formica-fürdőszobával ellátott, fautánzat burkolatú, luxuskényelemmel berendezett szörnyeket. Az Övezetben, ahol a föld olcsó volt, mindegyikhez vásárolt félhektárnyi telket, olcsó alapozást csinált nekik, majd árulni kezdte őket. Ez így ment három hónapon keresztül, s megtörte azoknak az embereknek a kezdeti ellenállását, akik kételkedve fogadták azt a gondolatot, hogy egy pullmankocsihoz hasonló otthonban éljenek; a haszon megközelítette a tízezer dollárt. A jövő szele 'Salem's Lotot is megérintette, Larry Crockettnek igaza volt, amikor kockáztatott.

Azon a napon, amikor R. T. -Straker besétált az irodába, Crockettnek majdnem kétmillióra rúgott a vagyona. Ez a környező városokban folytatott telekspekulációk gyümölcse volt ('Salem's Lotban ilyesmit nem csinált, hisz Lawrence Crockett mottója szerint az ember nem szarik a saját vackába), s azon a meggyőződésen j alapult, hogy a lakókocsiipar úgy felfut, mint majom a fára. így is történt, és atyaúristen, hogy dőlt a pénz!

1965-ben Larry Crockett csendestársa lett egy Romeo Poulin nevű vállalkozónak, aki Auburnben egy szupermarketet kezdett építeni. Poulin minden hájjal megkent csirkefogó volt, s az ő dörzsöltsége, no meg Larry bámulatos számlakezelése fejenként hétszázötvenezret hozott a konyhára, s ennek csak a harmadát kellett állam bácsinak bejelenteni. Minden a legnagyobb rendben ment, és ha a szupermarket teteje beázott, hát istenem, ilyen az élet.

1966-68-ban Larry részvénytöbbséget szerzett három maine- lakókocsi-társaságnál, s minden létező tulajdonjogi trükköt bevetett, hogy az adóhatóságokat átvágja. Romeo Poulinnak így ecsetelte a dolgokat: valaki egy A nevű lánnyal indul el a szerelem alagútjába, de egy B nevű lánnyal kefél a mögötte jövő kocsiban, s aztán kéz a kézben újból A-val tűnik fel a túloldalon. Ő végül saját magától vásárolt lakókocsikat, s ezek a belterjes üzletek olyan flottul mentek, hogy az már szinte ijesztő volt.

Az ördöggel üzletelni, hát jó, gondolta Larry, a papírjait rendezgetve. Ha vele üzletelsz, még az üzenetből is kénes füst csap fel.

A lakókocsikat vásárló emberek alsó középosztálybeli értelmiségiek vagy kétkezi munkások voltak, akik egy kényelmesebb házra nem tudták volna előteremteni még a részleteket sem; vagy idősebbek, akik ily módon szerették volna biztosítani szociális hátterüket. Egy vadonatúj, hatszobás ház gondolata varázslatos erővel bírt ezekre az emberekre. Az idősebbek számára még egy előnyt jelentett, amire ugyan nem mindenki figyelt, de Larry, aki mindenre

gondolt, ezt is észben tartotta: a lakókocsik földszintesek voltak, így nem kellett lépcsőket mászni.

A fizetés is egyszerű volt. Ötszáz dollár előleggel általában már nyélbe lehetett ütni az üzletet. És a farkastörvények jellemezte hatvanas években az a tény, hogy a további kilencezer-ötszáz dolláros hátralékot huszonnégy százalékos kamattal kellett visszafizetni, egyáltalán nem vette el a házra éhes vevők kedvét.

És te jó isten, hogy dőlt a pénz!

Maga Crockett nemigen változtatott semmit se maga körül, még azt követően sem, hogy azzal az idegesítő Mr. Strakerrel „kötött üzletet". Még egy vacak lakberendező sem jött, hogy átalakítsa az irodáját. Légkondicionálás helyett még mindig az az ócska ventilátor működött. Crockett továbbra is azokat a kopott öltönyöket" meg csiricsáré sportzakókat viselte. Ugyanazt â vacak kapadohányt szívta, és szombat esténként ugyanúgy eljárt Dellhez sörözni meg a srácokkal biliárdozni. Azért 'Salem's Lot-beli ingatlanügyekkel is foglalkozott, s ez kétszeresen is gyümölcsöző volt: először is, városi tanácsnoknak választották, másodszor, tetemes adó-visszatérítést jelentett, mert az éves látható tranzakciók egy kicsit mindig veszteségesek voltak. A Marsten-házon kívül a környéken még legalább három tucat rozzant épülettel is házalt. De azért adódott néhány kitűnő üzlet is. Larry azonban nem erőltette őket. A pénz végül is dőlt hozzá.

Talán túl sok is. Lehetséges, hogy túljár a saját eszén, gondolta. Beleszeret A-ba, B-vel kefél, aztán visszatér A-hoz csak azért, hogy aztán mindkettő jól kitoljon vele. Straker azt mondta, hogy majd jelentkezik, és ennek már tizennégy hónapja. És van akkor, ha… Itt tartott, amikor megcsörrent a telefon.

4

– Mr. Crockett? – szólalt meg az ismerős monoton hang.

– Straker, ugye?

– Az vagyok.

– Épp magára gondoltam. Talán telepatikus képességeim vannak.

– Ön roppant szellemes, Mr. Crockett. Szükségem van magára.

– Igen, gondoltam.

– Kérem, kerítsen egy teherautót. Egy" nagyot. Mondjuk, béreljen egyet. A jármű ma este pontban hétkor legyen a portlandi dokkoknál. A Vámház Rakparton. Azt hiszem, két rakodó elegendő lesz.

– Rendben. – Larry jobb kezével egy írótömböt húzott maga elé, és ráfirkantotta: *H. Peters, R. Snow. Henry teherautója. Legkésőbb 6-ra.* Eszébe sem jutott, hogy Straker utasításai mennyire megkövetelték volna, hogy maradéktalanul betartsák őket.

– Egy tucat ládát kell felpakolni. Egy kivételével mindegyiket vigyék a boltba. Ami kimarad, az egy roppant értékes kredenc – egy Hepplewhite. A szállítók már a méretéről látni fogják, melyik az. Ezt a házba kell vinni. Érti?

– Igen.

– A pincébe vitesse. Az emberei a konyhaablak alatti lejárón mehetnek le. Érti?

– Igen. No most ez a kredenc…

– Még egy dolog van. Szerezzen öt erős Yale-lakatot Ismeri a Yale márkát?

– Mindenki ismeri. De mit…

– A szállítók zárják be a bolt hátsó bejáratát, ha elkészültek. A házban mind az öt lakat kulcsát hagyják az alagsori asztalon. Ha elmennek, lakatolják le a pincelejárót, az elülső és a hátsó bejárati ajtót meg a fészert. Érti?

– Igen.

– Köszönöm, Mr. Crockett. Pontosan kövesse az utasításokat. Viszlát.

– Még egy pillanat… Megszakadt a vonal.

– A nagy narancssárga-fehér járgány, „Henry-teherautó” felirattal az oldalán és a hátulján, hét után két perccel érkezett meg a portlandi dokkokba.. .a Vámház Rakpart végén lévő, acél hullámlemezekből összetákolt kalyiba elé. Árapályváltozás volt, és a sirályok nyugtalanul kerengtek és rikoltoztak a vöröslő naplementében.

– Úristen, nincs itt senki – mondta Royal Snow, és kiitta a Pepsije utolját, majd az üres üveget a fülke padlójára dobta. – Még letartóztatnak betörésért.

– Ott van valaki – mondta Hank Peters. – Egy zsaru. Nem zsaru volt, hanem éjjeliőr. Zseblámpáját rájuk irányította. Melyikük az a Lawrence Crewcut?

– Crockett – helyesbített Royal. – O küldött minket. El kell vinnünk néhány ládát.

– Jó – mondta az éjjeliőr. – Jöjjenek az irodába! Az árujegyzéket alá kell írniuk. – Petersnek kezdett mutogatni, aki a kormánynál ült. – Tolasson oda hátra! Ahol az a világos dupla ajtó van. Látja?

– Aha. – Peters hátramenetbe kapcsolt.

Royal Snow az éjjeliőrrel az irodába ment, ahol egy kavéfőző rotyogott. A falinaptár fölötti óra 7.04-et futatott. Az éjjeliőr az asztalán lévő papírhalomban turkált, majd egy irattartót húzott elő. – Itt írja alá.

Royal aláírta. – Aztán vigyázzanak, amikor bemennek. Gyújtsák el a villanyt. Patkányok vannak.

– Olyan patkányt még nem láttam, ami ettől megmenekült volna – mondta Royal, és meglóbálta csizmás lábát.

– Ezek kikötői patkányok, fiam – mondta az őr szárazon. – Nagyobb emberekkel is elbírtak már, mint maga.

Royal kiment, és a raktár ajtajához sétált. Az éjjeliőr a kalyiba küszöbén állt, és figyelt.

– Vigyázz – mondta Royal Petersnek. – Az öreg azt mondja, patkányok vannak.

– Jó – vihogott Peters. – A jó öreg Larry Grewant.

Royal bent, az ajtó mellett megtalálta a villanykapcsolót, és felkattintotta. Volt valami a levegőben – a só, a rohadó fa és a nedvesség szagának fullasztó keveréke –, ami elfojtotta a jókedvet. Ez, meg hogy patkányok vannak.

A ládák a széles raktár közepén álltak egymáson. A hely egyébiránt üres volt, következésképp a középen tornyosuló ládák kissé baljóslatúnak tetszettek. A kredenc volt legközépütt, kiemelkedett a többi közül, és egyedül ezen nem volt látható a „Barlow és Straker, Jointner Avenue 27, Jer Lot, Maine” feliratú pecsét.

– Hát, ez nem is olyan vészes – mondta Royal. Ellenőrizte az árujegyzéket, és megszámolta a ládákat. -Igen, mind itt van.

– Patkányok – mondta Hank. – Hallod?

– Aha, szörnyűek. Undorodom tőlük.

Egy pillanatig némán álltak, és hallgatták az árnyék felől jövő visítozást, és az apró lábak szapora kopogását.

– Na, essünk túl rajta – mondta Royal. – Először azt a nagyot tegyük föl, és akkor nem lesz útban, amikor a bolthoz megyünk.

– Oké.

A ládához mentek, és Royal előhúzott a zsebéből egy bicskát. Egyetlen gyors mozdulattal felvágta a láda oldalára ragasztott barna számlaborítékot.

– Hé! – mondta Hank. – Gondolod, hogy nekünk meg kellene…

– Ellenőriznünk kell, hogy ez-e az. Ha elszarjuk, Larry rongyosra rúgja a seggünket. – A borítékból előhúzta a számlát, és elolvasta.

– Mi az? – kérdezte Hank.

– Heroin – mondta Royal fontoskodva. – Száz kiló ebből a szemétből. Aztán kétezer

lányregény Svédországból, háromszáz grossz francia határidőnapló…

– Add ide – rántotta ki Hank Royal kezéből. – Kredenc – mondta. – Ahogy Larry említette. Angliából, Londonból. Cél: Portland, Maine. Francia határidőnaplók, te barom. Tedd vissza.

Royal visszatette. – Valami azért furcsa – mondta.

– Naná. Furcsa, mint a budi kulcsa.

– Ne, ne hülyéskedj! Nincs vámpecsét ezen a szaron. Se a ládán, se a borítékon, se a számlán. Nincsenek lepecsételve.

– Biztos olyan tintával csinálják, ami csak valami spéci megvilágításban látszik.

– Amikor még a dokkoknál dolgoztam, ezt nem csinálták. Te jó isten, vagy száz pecsétet nyomtak a vasárnapi szállítmányokra. Az ember állandóan könyékig tintás lett, ha hozzányúlt egy ládához.

– Aha. Tök jó. De a feleségem ma elég korán bújik ágyba, és nekem néminemű reményeim voltak.

– Ha esetleg belenéznénk…

– Ki van zárva. Gyerünk! Fogd meg!

Royal vállat vont. Megbillentették a ládát, és valami nehézkesen csúszni kezdett benne. Rohadt nehéz volt. Biztos valami egészen különleges konyhaszekrény. Nagyon nehéz volt.

Nyögve a teherautóhoz tántorogtak vele, és a ládát Megkönnyebbült sóhajjal a hidraulikus emelőre helyezek. Royal hátrébb állt, amíg Hank az emelővel bíbelődött. Volt valami a körül a láda körül, ami nagyon nem tetszett Royalnak. Nem csupán a vámpecsét hiánya.

Hanem valami meghatározhatatlan dolog. A ládát nézte amíg Hank leugrott a teherautóról.

– Gyerünk – mondta. – Hozzuk a többit is.

A többi ládán rendben voltak a pecsétek, három kivételével, amelyek belföldről érkeztek. Pakolás közben Royal mindegyik ládát megkereste az árujegyzéken, és kipipálta. Az új boltba szállítandó ládákat a kredenctől elkülönítve, a kocsi végébe állították.

– Most már csak azt szeretném tudni, hogy ki fogja ezt a sok marhaságot megvásárolni? – kérdezte Royal, mikor befejezték a rámolást. – Egy lengyel hintaszék, egy német óra, egy ír orsó… te atyaúristen, ez egy vagyonba kerülhet!

– A turisták – bölcselkedett Hank. – A turisták mindent megvesznek. Némely bostoni vagy New York-… még a tehénszart is megvenné, ha elég *régi.*

– Nekem sem tetszik ez a nagy láda – tette hozzá Royal. – Nincs rajta vámpecsét, és ez rohadt furcsa.

– Na, vigyük, ahova kell.

Szótlanul hajtottak vissza 'Salem's Lotba. Hank vadul nyomta a gázt. Ezt a munkát nagyon gyorsan le akarta tudni. Nem tetszett neki a dolog. Ahogy Royal mondta, rohadt furcsa volt.

Beállt az új bolt mögé, és a hátsó bejárat valóban nyitva volt, ahogy Larry jelezte. Bent Royal megpróbálta felkattintani a villanyt, de nem járt sikerrel.

– Hát ez jó – morogta. – Ebben az átkozott sötétben hordjuk be ezt a sok vacakot… figyelj, te nem érzel valami büdösét itt bent?

Hank beleszippantott a levegőbe. Igen, volt valami szag, elég kellemetlen, de nem tudta volna pontosan megmondani, mi lehet az. Száraz volt és fanyar, mintha valami régi disznóság bűzlött volna.

– Túl sokáig állt bezárva – mondta, és zseblámpájával körbepásztázta a hosszú, üres helyiséget. – Ki kéne szellőztetni.

– Vagy fel kéne gyújtani – mondta Royal. Nem tetszett neki. Volt valami a helyiségben, ami felborzolta az idegeit. – Na, fogjunk hozzá. És vigyázzunk, hogy legalább a lábunkat ne törjük ki.

Amilyen gyorsan csak tudták, egyenként, nagy körültekintéssel leszedték a ládákat. Fél órával később Royal bezárta a hátsó ajtót, és megkönnyebbült sóhajjal rákattintotta az egyik új lakatot.

– A felével megvolnánk – mondta.

– A könnyebbik felével – válaszolta Hank. A sötét, bezsaluzott Marsten-ház felé nézett. – Nem szégyellem kimondani, nagyon nem akaródzik oda mennem. Ha létezett valaha is kísértetjárta ház, hát akkor ez az. Ezek biztos megőrültek, hogy ott akarnak lakni. Vagy pedig buzik.

– Mint azok az ütődött belsőépítészek – bólogatott Royal egyetértően. – Lehet, hogy valami nevezetességet akarnak csinálni a házból. Az jó üzlet.

– De ha már meg kell csinálni, essünk túl rajta.

Egy utolsó pillantást vetettek a teherautó oldalához simuló ládára, amiben a kredenc volt, aztán Hank nagy csattanással bevágta az ajtót. Megkerülte ä járművet, a kormány mögé mászott, és a Jointner Avenue-ról a Brooks Roadra fordultak. Egy perccel később sötéten és fenyegetően magasodott előttük a Marsten-ház, és Royal érezte, hogy a félelem hogyan szorítja lassan görcsbe a gyomrát.

– Istenem, micsoda hátborzongató hely – mormogta Hank. – Ki a fene akar itt lakni?

– Nem tudom. Látsz valami fényt a zsaluk mögött?

– Nem.

A ház, mintha csak az érkezésüket várta volna, egyszeriben szinte föléjük tornyosult. Hank végighajtott a kocsibejárón, majd megkerülte az épületet, és hátul megállt. Egyikük sem fordított figyelmet arra, hogy Vajon az erős fényszórók mit fedezhetnének fel a hátsó udvar buja füvezetében. Hank szívét félelem szorította össze, olyasfajta félelem, amit még Vietnamban sem érzett, pedig ott aztán állandó rettegésben élt. Annak a félelemnek megvolt az alapja. Az ember félt attól, hogy véletlenül rálép valami evőpálcikaszerűségre, aztán a

hangja olyan lesz, mint egy hatalmas zöld puffancs; félt attól, hogy egy fekete pizsamás kölyök, akinek a nevét még kimondani sem tudná, egy orosz puskával szétlövi a fejét; félt attól, hogy valami megszállottal osztják be járőrözni, aki mindenkit fel akar robbantani egy olyan faluban, ahol alig egy hete még a Viet-kong volt. De ez a félelem gyerekes volt, olyan rémálomszerű. Nem volt alapja. Egy ház az egy ház – deszkákkal, sarokvasakkal, szögekkel, párkányokkal. Semmi, de semmi ok nem volt arra, hogy minden reccsenést az ördög moccanásának higgyen. Ez egész egyszerűen hülyeség. Szellemek? Nem hitt a szellemekben. Különösen nem Vietnam után.

Kétszer kellett benyomnia a seb váltót, hogy rükvercbe tegye, aztán a teherautó rángatózva a pincelejáróhoz tolatott. A rozsdás ajtók tárva-nyitva álltak, és a kocsi féklámpájának vörös fényében úgy tűnt, mintha az alacsony kőlépcsők magába a pokolba vezetnének.

– Te, én ezt *egyáltalán* nem csípem – mondta Hank. Mosolyogni próbált, de torz vigyor lett belőle.

– Én se.

A műszerfal sápadt fényében rettegve egymásra néztek. De már nem voltak gyerekek, és képtelenek lettek volna úgy távozni, hogy a munkát valamilyen meghatározhatatlan félelem miatt nem végzik el – fényes nappal! Vajon hogy magyaráznák az egészet? Meg kell csinálni, és kész.

Hank leállította a motort, kiszálltak, és a teherautó hátuljához sétáltak. Royal felmászott, kiakasztotta a kampókat, és kivágta az ajtót.

A láda, mely még mindig csupa fűrészpor volt, némán lapult a kocsi falához.

– Jézusom, én nem akarom ezt oda levinni! – mondta Hank Peters elfúló hangon, a sírás határán.

– Na gyerünk – mondta Royal. – Essünk túl rajta.

A ládát az emelőhöz cipelték, s miközben lefele engedték, a kiáradó levegő sivított. Amikor derékmagasságba érkezett, Hank eleresztette az emelőkart, és megragadták a ládát.

– Könnyedén – nyögött Royal a lépcső felé hátrálva – Csak… könnyedén… – A hátsó lámpák vörös fényében arca eltorzult, mint aki éppen szívrohammal küszködik.

Araszolva hátrált a lépcsőn, s ahogy a láda a testének leszült, úgy érezte, hogy a szörnyű súly betonlapként nehezedik rá. Nehéz volt, gondolta később, de azért nem annyira. O és Hank Larry Crockett rendelésére már nagyobb dolgokat is hurcolt, lépcsőn fel és le; de ebben a házban volt valami, amitől az embernek inába szállt a bátorsága, és elállt a szívverése.

A tükörsima lépcsők síkosak voltak, és kétszer is majdhogynem elvesztette amúgy is ingatag egyensúlyát, s szánalmas helyzetében odaüvöltötte Hanknek: – Hé! Az isten szerelmére! Vigyázz!

Aztán leértek. A fejük a plafonig ért, így a kredencet vén csoroszlyák módjára, görnyedten cipelték.

– Tegyük ide – mondta akadozó lélegzettel Hank. – Nem bírom tovább!

– Tompa puffanással gyorsan a földre tették, és hátraléptek. Egymás szemébe néztek, és látták, hogy a félelem valamilyen titokzatos alkímia folytán rettegéssé változott. A pince mintha hirtelen megtelt volna suhogó neszekkel. Talán patkányok, vagy olyasmi, amire még gondolni sem mertek.

Mint akiket puskából lőttek ki, elöl Hank, Royal Snow szorosan mögötte. Fölszáguldottak a pincelépcsőn, és Royal, kezét hátralendítve, bevágta maga után a lejárati ajtót.

Felmásztak a teherautó kabinjába, Hank indított és sebességbe kapcsolt. Royal elkapta a karját, és a sötétben arcából csak a hatalmas, tágra nyílt szemek látszottak.

– Hank, nem tettük fel azokat a lakatokat!

Mindketten a műszerfalon heverő új lakatokra meredtek, melyeket damil fűzött össze. Hank a dzsekijének ebéhez kapott, és előrántott egy kulcskarikát, melyen az öt új Yale-kulcs fityegett; ezekből egy a bolt hátsó ajtaját, a többi pedig az ittenieket zárta. Mindegyik gondosan felcímkézve.

Ó, Istenem – mondta. – Figyelj, ha holnap kora reggel visszajönnénk…

Royal a műszerfal alatt felkattintotta zseblámpáját. – Az nem megy – mondta –, és ezt te is tudod.

Kikászálódtak a fülkéből, és érezték, hogy a hűvös esti szellő fagyossá válik verejtékes homlokukon. – Menj a hátsó ajtóhoz – mondta Royal. – Enyém a bejárati meg a fészer.

Elváltak. Hank a hátsó ajtóhoz ment; szíve vadul kalapált. Kétszer kellett nekigyürkőznie, míg végre sikerült bekattintani a lakatot. Ilyen közel a házhoz szinte megcsapta az áporodottság és a rothadó fa szaga, a Hubie Marstenről szóló történetek, melyeken gyerekkorukban nevettek, meg a rigmusok, melyekkel a lányokat üldözték, felelevenedtek benne: *Vigyázz, vigyázz, vigyázz! Hubie elkap, ha nem… vigyá..*, ZOL!

– Hank…

Elakadt a lélegzete, és a második lakat kiesett a kezéből. Fölvette. – Azér' vigyázhattál volna. így be– cserkészni az embert… Megcsináltad… ?

– Aha. Te Hank, ki megy le a pincébe, hogy a kulcsokat az asztalra rakja?

– Nem 'torn – mondta Hank Peters.. – Nem 'torn.

– Dobjunk föl egy pénzt?

– Igen, az lesz a legjobb.

Royal előkotort egy huszonöt centest. – Fej vagy írás? – Földobta.

– Fej!

Royal elkapta, a homlokára csapta, aztán megnézte. A sas bután rájuk villant.

– Jézus – nyögte Hank szánalmasan. De azért fogta a kulcscsomót meg a zseblámpát, és kinyitotta a lejárati ajtót.

Erőt vett magán, hogy le bírjon menni a lépcsőn, s amikor már leért a plafonig, lámpájával bevilágított alá A pince vagy tizenöt méter hosszú volt, aztán derékszögben folytatódott tovább, csak a jóisten tudja, meddig és j merre. A zseblámpa fénye megállapodott az asztalon, melyen egy mocskos, kockás abrosz éktelenkedett. Egy patkány ült rajta, hatalmas példány, s még akkor se mozdult, amikor a lámpa rávilágított. Kövér combjain ülve mintha vigyorgott

volna.

Hank a láda mellett az asztalhoz lépett. – Hsss, patkány!

A patkány leugrott az asztalról, és a könyökhajlat felé sietett. Hank keze most már remegett, és a fénysugár idegesen ugrált egyik helyről a másikra; hol egy piszkos hordón állapodott meg, hol egy réges-régi komódon, amit lehurcoltak ide, aztán egy halom újságon, most meg…

A zseblámpát görcsösen ismét az újságokra irányította, és elakadt a lélegzete, amikor baloldalt valamit megpillantott.

Egy ing… ing az? Úgy hevert ott, összetekeredve, mint egy régi rongy. Az a valami ott mögötte mintha farmernadrág lenne. És aztán még valami, ami olyan volt, mint…

Valami roppant mögötte.

Pánikba esett, a kulcsokat vadul az asztalra vágta, és botladozva rohanni kezdett. Ahogy a láda mellett elhaladt, rájött, hogy mi okozta a zajt. Az egyik alumíniumhuzal elpattant, és most mutatóujjként a plafonra meredt.

Felbotorkált a lépcsőn, bevágta a pinceajtót (ekkor már egész teste lúdbőrzött, bár ezt csak később vette észre), rákattintotta a lakatot, és a teherautóhoz futott. Mint sebesült vad, kapkodva, sípoló tüdővel szedte a levegőt. Félig kábultan hallotta, hogy Royal megkérdi, mi volt, mi történt ott lent, aztán indított, a motor felbőgött, s a kocsi két keréken, a lágy földbe mély barázdákat vágva megkerülte a ház sarkát. Hank addig nem is lassított, amíg a Brooks Roadra nem értek, ahol aztán Larry Crockett irodája felé vette az irányt. Olyan remegés fogta el, hogy már attól tartott, le kell állnia.

– Mi volt lent? – kérdezte Royal. – Mit láttál? – Semmit – mondta Hank Peters, de fogvacogása ízekre szaggatta ezt az egyetlen szót. – Semmit se láttam, és nem is akarom még egyszer látni!

6

Larry Crockett záráshoz készülődött, épp indult volna hazafelé, amikor bizonytalan kopogtatás hallatszott, és Hank Peters lépett be. Még mindig rémültnek látszott.

– Elfelejtettél valamit, Hank? – kérdezte Larry. Amikor visszatértek a Marsten-házból, mindkettő olyan volt, mint egy félőrült, ezért adott nekik még tíz-tíz dollárt meg egy-egy karton fekete címkés Johnnie Wal-kert, és azt javasolta, hogy túl sokat ne foglalkozzanak az este történtekkel.

– El kell mondanom – válaszolta Hank. – Nem tehetek'róla, Larry. El kell mondanom.

– Hát persze – mondta Larry. Kihúzta az alsó fiókot, elővett egy üveg Johnnie Walkert, és mindkettőjüknek öntött egy vizespohárnyit. – Mi nyomja a lelkedet?

Hank megtöltötte a száját, arca eltorzult, aztán lenyelte a whiskyt.

– Amikor levittem a kulcsokat, hogy az asztalra tegyem őket, láttam valamit. Ruhákat, azt hiszem. Egy inget meg talán egy farmert. És egy tornacipőt. Azt hiszem, tornacipő volt, Larry.

Larry megvonta a vállát, és elmosolyodott. – És? – Olyan érzése volt, mintha mellét hatalmas jégtábla nyomná.

– A kisebbik Glick gyereken is farmer volt. Ezt írta a *Ledger*. Farmer, piros ing meg tornacipő. Larry, mi van akkor, ha…

Larry még mindig mosolygott. Úgy érezte, mintha a mosoly ráfagyott volna az arcára.

Hank fuldokolva nyelt egyet. – Mi van akkor, ha azok a fickók, akik a Marsten-házat meg a boltot megvették, kinyírták a Glick fiút? – Na. Csak kinyögte. Poharából egyetlen hörpintéssel kiitta a maradék italt.

Larry mosolyogva megkérdezte: – Talán egy testet is láttál?

– Nem, nem. De…

– Ez a rendőrségre tartozik – mondta Larry Crockett. Újratöltötte Hank poharát, és az ő keze egyáltalán nem remegett. Hűvös volt és biztos, akár egy kőszikla a befagyott patakban. –

És most azonnal Parkinshoz viszlek. De az ilyesmi… – A fejét rázta. – Egy csomó disznóság előkerülhet. Például, hogy te meg az a pincérnő Dellnél… Jackie-nek hívják, ugye?

– Mi a fenéről beszél? – Hank area hamuszínűvé vált.

– És holtbiztos, hogy rájönnek a mocskos üzelmeid-re. De te csak tedd a kötelességed, Hank. Tégy, ahogy jónak látod.

– Nem láttam semmiféle testet – suttogta Hank.

– Akkor jó – mondta Larry mosolyogva. – És talán ruhákat sem láttál. Talán csak… rongyok voltak.

– Rongyok – mondta Hank színtelen hangon.

– Hisz te is ismered az ilyen ódon házakat. Tele vannak mindenféle kacattal. Talán egy régi inget láttál, vagy valami mást, amit mosórongynak szabdaltak föl.

– Biztos – mondta Hank. Másodszor is kiürítette a poharát, – Maga tudja, hogy kell a dolgokat helyesen nézni, Larry.

Crockett a farzsebéből előhúzta tárcáját, kinyitotta, és öt tízdollárost számolt le az asztalra.

– Ezt meg miért?

– Múlt hónapban elfelejtettem kifizetni a Brennan-melót. Kicsit rugdoshatnál ám ilyenkor, Hank. Tudod, milyen feledékeny vagyok.

– De maga…

– Miért – vágott közbe Larry mosolyogva –, lehet, hogy most itt ülsz, és mesélsz valamit, és én holnap reggelre már egy szóra se emlékszem. Hát nem szörnyű?

– De – suttogta Hank. Remegve a bankók után nyúlt, aztán szövetdzsekijének belső zsebébe gyömöszölte őket, mintha még az érintésüktől is irtózna. Idegesen felpattant, majdnem feldöntötte a széket. – Figyeljen ide, most mennem kell, Larry! Én… én nem… mennem kell.

— Fogd az üveget is – ajánlotta Larry, de Hank már az Wban volt. Vissza se nézett. Larry visszaült. Még egy pohárral töltött magának. Keze még most sem remegett. Nem folytatta a készülődést a záráshoz. Ivott, aztán megint ivott. Az ördöggel kötött üzletre gondolt. Végül megcsörrent a telefon. Felemelte a kagylót. Hallgatott.

– Elintézve – mondta Larry Crockett.

Hallgatott. Aztán letette. Még egy pohárral töltött.

7

Hank Peters másnap hajnalban szörnyű álomból riadt: hatalmas patkányok mászták elő egy sírból, amelyben Hubie Marsten zöldes, rothadó teste feküdt, nyakán rojtosodó háncskötél. Peters felkönyökölt, zihálva szedte a levegőt, teste verejtékben fürdött, s amikor felesége megérintette a karját, felüvöltött.

Miit Crossen mezőgazdasági boltja a Jointner Avenue és a Railroad Street kereszteződésében állt, s ha esett az eső vagy a park „lakhatatlan” volt, a város öreg léhűtői itt gyülekeztek. A hosszú telek idején a bolt állandó. tartozékaivá váltak.

Amikor Straker a '39-És – vagy talán '40-És? – Packarddal a bolt elé érkezett, épphogy csak szitált az eső, és Miit meg Pat Middler meddő vitát folytatott arról, hogy Judy, Freddy Overlock lánya 1957-ben vagy '58-ban szökött-e meg. Abban egyetértettek, hogy a lány egy yarmouth- zöldségessel szökött el, és abban is egyezett álláspontjuk, hogy a fickó annyit sem ért, mint a körömpiszok, és hát a lány se volt jobb, de egyébként sem illettek össze.

Amikor Straker belépett, minden hang elhalt.

Végignézett a jelenlevőkön – Milt és Pat Middler volt ott, Joe Crane, Vinnie Upshaw meg Clyde Corliss –, és mereven elmosolyodott.

– Jó napot, uraim – mondta.

Milt Crossen felállt, és szinte szemérmesen magára öltötte kötényét. – Segíthetek?

– Nagyon kedves – mondta Straker. – Ezeket a húsokat kérném.

Bifszteknek valót vett, sertésbordát, egy kis hamburgerhúst és fél kiló borjúmájat. Ezenkívül

még némi szárazárut – lisztet, cukrot, babot – meg több vekni tartós kenyeret.

Míg vásárolt, néma csönd honolt a helyiségben. A bolt törzsvendégei a hatalmas Pearl Kineo kályha körül ültek, amit még Miit apja alakított át olajtüzelésűre, és pöfékelve hol bölcsen kinéztek az égre, hol pedig az idegent méregették a szemük sarkából.

Amikor Miit az árut egy hatalmas kartondobozba pakolta, Straker nagy címletekben fizetett – egy húszassal meg egy tízessel. Hóna alá kapta a dobozt, és ismét rájuk villantotta merev mosolyát.

– Viszlát, uraim – mondta, és kiment.

Joe Crane egy adag Planter dohányt tömött a pipájába. Clyde Corliss krákogott, és hatalmasat sercintett a tűzhely melletti horpadt vödörbe. Vinnie Upshaw mellényzsebéből előhúzta a vén Top cigarettasodrót, dohánycsíkot szórt rá, és köszvényes ujjaival cigarettapapírt dugott bele.

Figyelték, ahogy az idegen a teherautóra emeli a dobozt. Mindannyian tisztában voltak vele, hogy a karton a szárazáruval együtt legalább tizenöt kilót nyomott, és azt is látták, amikor a férfi pehelypárnaként csapta a hóna alá. Most a vezetőfülkéhez lépett, beszállt, és a Jointner Avenue-ra hajtott. A kocsi felment a dombon, a Brooks Roadon balra fordult, eltűnt, aztán néhány perccel később előbukkant a fák mögül, a messzeségben már játék autó méretűre zsugorodva, amikor a Marsten-bejáróhoz fordult, már alig látszott. . — Fura egy alak – mondta Vinnie. Szájába dugta a arettát, a végéből leharapott egy kicsit, aztán a fényéből előhúzott egy doboz gyufát. Biztos ez az egyik, aki megvette a boltot – mondta Joe Crane.

– Meg a Marsten-házat-bólogatott Vinnie. Clyde Corliss szellentett.

Pat Middler nagy érdeklődéssel kapargatta bal tenyerén a bőrkeményedést. Eltelt öt perc.

– Szerintetek beindul majd az üzletük? – dobta fel a kérdést Clyde.

– Talán – felelte Vinnie. – Talán, ha a nyár kellős közepén jelennek meg. Ilyen időkben nehéz megjósolni.

Általános, egyetértő mormogás – majdnem sóhajtás – hallatszott.

– Erős fickó – mondta Joe.

– Az – helyeselt Vinnie. – Egy '39-És Packard volt, és egy szem rozsda, annyi nem volt rajta.

– '40-És – helyesbített Clyde.

– A '40-esnek nincs küszöb az oldalán – mondta Vinnie. – '39-És volt.

– Tévedsz-mondta Clyde.

Eltelt öt perc. Látták, hogy Miit azt a húszast vizsgálja, amivel Straker fizetett.

– Hamis pénz? – kérdezte Pat. – Az a hapsi hamis pénzt adott?

– Nem, de nézzétek csak! – Miit átnyújtotta a pult fölött, és mindannyian rábámultak. Sokkal nagyobb volt, mint a szokásos.

Pat a fény felé tartotta, megvizsgálta, aztán megfordította.

– Ez egy E-sorozatból való húszas, nem, Miit?

– Aha – mondta Miit. – Negyvenöt-ötven éve nem csinálnak már ilyet. Szerintem szép kis pénzt adnának érte a portlandi Arcade Coinnál.

Pat körbeadta a bankjegyet, és mindenki megnézegette, látásától függően ki közelről, ki messzebb tartva. Joe Crane adta vissza, és Miit a csekkek és kuponok közé, a pénztárfiókba dugta.

– Hát az biztos, hogy fura egy alak – elmélkedett Clyde.

– Ühüm – mondta Vinnie, és elhallgatott. – De akkor is '39-És volt. A féltestvéremnek, Vicnek volt egy ilyenje. Az volt az első kocsija. Használtan vette, 1944-ben. Egy reggel leengedte az olajat, és azok a rohadt dugattyúk mind leégtek.

– Szerintem '40-És volt – mondta Clyde –, mert emlékszem egy pasasra, aki nádszékeket font ott lent, Alfrédnél, az egyszer eljött, és…

És megkezdődött a vita, melynek során jóval többet hallgattak, mint amennyit vitatkoztak.

Olyan volt, mint egy postán keresztül vívott sakkcsata. Mintha számukra a nap megállt volna és az örökkévalóságba nyúlt volna, s Vinnie Upshaw a köszvényesek lassúságával újabb cigarettát kezdett sodorni magának.

9

Ben éppen írt, amikor kopogtattak, s mielőtt felkelt volna, hogy ajtót nyisson, megjelölte, hol tartott. Szerda volt, szeptember 24-e, alig valamivel három óra után. Az eső véget vetett Ralphie Glick további keresésének, s a kutatást ezzel befejezettnek tekintették. A Glick fiú eltűnt… ez már biztos.

Ajtót nyitott, cigarettáját szíva Parkins Gillespie állt ott. Egy papírkötésű könyvet tartott a kezében, és Ben csodálkozva konstatálta, hogy a *Conway lánya* egyik Bantam-kiadása az.

– Kerüljön beljebb, biztos úr – mondta. – Esik odakint.

– Esik hát, egy csöppet – mondta Parkins, és belépett. – Ez hozza a szeptemberi influenzát. Ilyenkor mindig rajtam van a kalucsni. Van, aki kinevet érte, de tény, hogy 1944-ben, a franciaországi St.-Lô-ban voltam utoljára influenzás.

– Tegye a kabátját az ágyra! Sajnálom, de nem tudom kávéval kínálni.

– Nem akarom összevizezni az ágyát – mondta Partus, és Ben szemeteskosarába pöccintette a hamut. – És most ittam egy kávét Pauline-nál, az Excellentben. Miben segíthetek?

– Hát… a feleségem olvasta ezt… – Elővette a könyvet. – Hallotta, hogy maga a városban van, csak hát ő olyan félénk. Arra gondolt, hogy esetleg beleírhatná a nevét vagy ilyesmi.

Ben elvette a könyvet. – Menyét Craig azt mondta, hogy a maga felesége tizennégy vagy tizenöt éve halott.

– Tényleg? – mondta Parkins rezzenéstelen arccal. -Az a Menyét imád fecsegni. Egyszer még akkorára tátja a száját, hogy maga is kiesik rajta.

Ben nem válaszolt.

– Hát, akkor dedikálná nekem?

– Örömmel. – Elvett egy tollat az asztalról, az előzéklapnál felcsapta a könyvet („Micsoda zord világ!” – írták a clevelandi *Plain Dealer*-ben), és belefirkantotta: *Szívélyes üdvözlettel Gillespie biztos úrnak, Ben Mears, 75. IX. 24.* Aztán visszaadta.

– Nagyon köszönöm – mondta Parkins, anélkül hogy megnézte volna, mit írt Ben. Lehajolt, és a szemeteskosár peremén elnyomta a csikket. – Ez az egyetlen dedikált könyvem.

– Kunyerálni jött hozzám? – kérdezte Ben mosolyogva.

– Magának meglehetősen éles a nyelve – mondta Parkins. – Úgy gondoltam, el kell jönnöm egy-két dolgot megkérdezni, ha már itt tartunk. Megvártam, amíg Nolly eltűnik valamerre. Rendes gyerek, de imád fecsegni. Istenem, az a rengeteg pletyka!

– Mit akar tudni?

– Leginkább azt, hogy merre járt szerda este.

– Amikor Ralphie Glick eltűnt?

– Igen.

– Gyanúsított vagyok, biztos úr?

– Nem, uram. Én nem gyanúsítok senkit. Az ilyesmi már meghaladja az én hatáskörömet, ha tudni akarja. Dellnél elkapom a gyorshajtókat. vagy elkergetem a srácokat a parkból, mielőtt randalírozni kezdenének; ez az én feladatom. Inkább csak szaglászgatok.

– Tegyük fel, hogy nem válaszolok.

Parkins vállat vont, és elővette a cigarettáját. – Az a maga baja, fiam.

– Susan Nortonnal és a családjával vacsoráztam. Az apjával még tollasoztam is egy kicsit.

– Fogadok, hogy megverte magát. Nollyt is mindig megveri. Nolly állandóan azon sápítozik, hogy milyen jó lenne Bill Nortont legalább egyszer megverni. Mikor ment el tőlük?

Ben felnevetett, de hangjában derűnek nyoma sem volt. – Maga aztán rögtön a lényegre tér, mi?

– Tudja – kezdte Parkins –, ha én is olyan New York– nyomozó lennék, mint azok ott a tévében, még azt hihetném, hogy valami rejtegetnivalója van, ahogy itt körbetáncolja a kérdéseimet.

– Nincs semmi rejtegetnivalóm – mondta Ben. – Egyszerűen csak elegem van abból, hogy idegennek tartanak a városban, hogy ujjal mutogatnak rám, a könyvtárban összesúgnak mögöttem. Maga meg jön hogy kipuhatolja, nálam van-e Ralphie Glick skalpja.

– Nana, nem úgy van az, egyáltalán nem. – Cigarettája fölött Benre bámult, tekintete megkeményedett. – Én csak a lehetőséget szeretném kizárni. Ha úgy gondolnám, hogy magának bármihez is köze van, már rég a sitten ülne.

– Oké – mondta Ben. – Negyed nyolc körül jöttem el. A Schoolyard Hillen még sétáltam egyet. Mikor besötétedett, hazajöttem, és még két órát írtam, aztán lefeküdtem.

– Mikor ért haza?

– Negyed kilenc körül, azt hiszem. Akkortájt.

– Hát, ez nem tisztázza magát úgy, ahogy szerettem volna. Látott valakit?

– Nem – mondta Ben. – Senkit.

Parkins közönyösen dörmögött, és az írógéphez lépett.

– Miről ír?

– Semmi köze hozzá! – csattant föl Ben. – Megköszönném, ha nem ütné bele az orrát. Persze csak ha nincs házkutatási engedélye.

– Kissé érzékeny, nem? Egy olyan ember, aki a könyveit olvasásra szánja?

– Ha már mindhárom fázisén átment – szerkesztői korrektúra, kefelevonat, nyomtatás –, személyesen garantálom, hogy négy példányt kapjon. Dedikálva. Most azonban még személyes iratnak minősül.

Parkins elmosolyodott, és arrébb lépett. – Jó. Pokolian érdekelne, hogy ez valamiféle vallomás-e.

Ben is elmosolyodott. – Mark Twain szerint a regény olyan ember vallomása, aki nem követett el soha semmit.

Parkins kifújta a füstöt, és az ajtóhoz indult. – Többet nem fogom összecsöpögtetni a szőnyegét, Mr. Mears. Kösz, hogy szánt rám egy kis időt, és ami a dolgok hivatalos oldalát illeti, nem hiszem, hogy maga valaha is látta a Glick gyereket. De hát ez a feladatom, hogy körbejárjam a dolgokat.

– Értem – bólintott Ben.

– És maga is tudhatja, hogy 'Salem's Lotban vagy Milbridge-ben, Guilfordban meg az ehhez hasonló szaros kis porfészkekben hogy zajlik az élet. Az ember idegennek számít, ha nem él ott már vagy húsz éve.

– Tudom. Ne haragudjon, hogy úgy magára förmedtem. De már egy hete kutatunk utána, és az égvilágon semmit se találtunk. – Ben a fejét rázta.

– Hát igen – mondta Parkins. – Szerencsétlen anyja. Elég szörnyű. Maga pedig legyen óvatos.

– Persze – válaszolta Ben.

– Nem haragszik?

– Nem. – Elhallgatott. – Elárulna valamit?

– Ha tudok.

– Hol szerezte ezt a könyvet? De tényleg! Parkins Gillespie elmosolyodott. – Tudja, Cumberlandben él egy fickó, akinek használtcikk-kereskedése van. Olyan buzeránsféle. Gendronnak hívják. A puha-fedelűt tíz centért árulja. Még öt volt neki ebből.

Ben hátravetette a fejét, úgy nevetett, és Parkins Gillespie mosolyogva, füstöt eregetve kiment. Ben az ablakhoz lépett, és nézte, ahogy a csendbiztos kilép a házból, átmegy az utcán, s fekete kalucsnijában óvatosan kerülgeti a pocsolyákat.

Parkins egy pillanatra megállt, hogy bekukkantson az új üzlet kirakatán, mielőtt kopogtatna az ajtón. Amikor még a városi mosoda üzemelt itt, ha benézett az ember, csak kövér, hajcsavarós asszonyságokat látott, akik fehérítőt adagoltak, vagy a fali pénzváltóból aprópénzt szedegettek elő; többségük úgy rágta a rágógumit, mint a kérődző tehén. De a portlandi belsőépítész teherautója tegnap délután óta itt állt, és a hely alapvetően megváltozott.

A kirakat mögött emelvényt állítottak föl, melyet egy vastag, bolyhos szőnyegminta borított, világoszöld színű. A plafonon két reflektort helyeztek el, melyek selymes fénynyalábokat vetettek a három kirakati tárgyra: egy órára, egy orsóra és egy régimódi cseresznyefa szekrényre. Mindegyik darab előtt aprócska tábla állt, rajtuk pici, tapintatos árcédula, és te jó isten, hát van olyan épelméjű ember, aki hatszáz dollárt adna egy orsóért, amikor 48,95-ért már egy Singért kaphat az olcsó áruk boltjában.

Parkins sóhajtott egyet, az ajtóhoz lépett, és bekopogott.

Egy pillanat, és az ajtót már nyitották is, mintha az az új fickó lesben állt volna, hogy mikor ugorhat ajtót nyitni neki.

– Felügyelő úr! – mondta Straker, résnyi mosollyal az ajkán. – Milyen kedves, hogy benézett!

– Sajnos csak egy mezei csendbiztos vagyok – hárította el Parkins. Rágyújtott egy Pall Mallre, és besétált. – Parkins Gillespie. Örülök, hogy megismerhetem. – A kezét nyújtotta. A másik kéz – nagyon száraz volt, és roppant erőt sejtetett – megragadta, és udvariasan Megszorította, majd eleresztette.

– Richard Throckett Straker – mutatkozott be a kopasz férfi.

– Gondoltam, hogy maga az – nézett körül Parkins. Az egész üzletet szőnyeg borította, és éppen festettek. friss festék illata jó volt, de úgyszólván alatta valami más, kellemetlen szag terjengett. Parkins nem tudta megállapítani, mi az, így visszafordult Strakerhez.

– Miben lehetek szolgálatára ezen a gyönyörű napon? – kérdezte Straker.

Parkins kibámult az ablakon – az eső még mindig szakadt.

– Ó, tulajdonképp semmiben. Csak köszönni ugrottam be. Hogy üdvözlöm a város nevében, sok szerencsét, meg hasonlók.

– Milyen figyelmes. Mit szólna egy kávéhoz? Vagy egy sherryhez? Hátul van mindkettőből.

– Nem, köszönöm. Nem maradhatok. Mr. Barlow itt van?

– Mr. Barlow New Yorkban van, beszerzőúton. Október tizedike előtt nem is igen várható.

– Hát akkor nélküle nyitnak – mondta Parkins, és azon járt az esze, hogy ha a kirakatban lévő árak többé-kevésbé valóságosak, akkor Strakert nem fogja elsodorni a vevők áradata. – Egyébként mi Mr. Barlow keresztneve?

Straker pengeszerű mosolya ismét felvillant. – Ezt most hivatalos minőségében kérdezi, izé… biztos úr?

– Nem. Csak kíváncsiságból.

– Társam teljesneve Kurt Barlow – mondta Straker. – Londonban és Hamburgban is együtt dolgoztunk. Ez -mutatott körbe –, ez a mi nyugdíjunk. Szerény. Ugyanakkor ízléses. Csak a megélhetésünket szeretnénk biztosítani. De mindketten szeretjük a régi dolgokat, a finom darabokat, és reméljük, hogy sikerül valamiféle hírnevet kivívnunk a környéken… talán az egész régióban, az önök gyönyörűséges New Englandjében. Ön szerint ez lehetséges, Gillespie úr?

– Minden lehetséges – mondta Parkins, és hamutartó után keresgélt. Nem talált egyet se, így a hamut kabát-zsebébe pöccintette. – Hát akkor, sok szerencsét, és ha találkozik Mr. Barlow-yal, mondja meg neki, hogy majd egyszer beugrók.

– Természetesen – mondta Straker. – Mr. Barlow igen kedveli a társaságot.

– Akkor jó – mondta Gillespie. Az ajtóhoz lépett, megállt, és visszanézett. Straker feszülten

figyelt. -Egyébként hogy tetszik magának az a régi ház?

– Ráfér egy alapos tatarozás – mondta Straker. – De hát van időnk.

– Én is azt hiszem, hogy van idejük – mondta Parkins egyetértően. – Ugye nem látott gézengúzokat arrafele?

Straker a szemöldökét ráncolta. – Gézengúzokat?

– Srácokat – magyarázta türelmesen Parkins. – Tudja, mennyire szeretik a jövevényt zrikálni. Kavicsokat dobálnak, vagy becsöngetnek, aztán elrohannak… ilyesmik.

– Nem – mondta Straker. – Nem voltak gyerekek.

– Úgy tűnik, elkeveredett egy.

– Valóban?

– Igen – mondta Parkins higgadtan –, valóban. Az emberek úgy vélik, hogy nem találjuk meg. Élve nem.

– Milyen szörnyű – mondta Straker kimérten.

– Az bizony. Ha esetleg lát valamit…

– Természetesen azon nyomban jelentem magának. -Ismét megeresztett egy hűvös mosolyt.

– Jó – mondta Parkins. Kinyitotta az ajtót, és rezignáltan nézte a szakadó esőt. – Mondja meg Mr. Barlow-nak, hogy kerestem.

– Meg fogom mondani, biztos úr. *Ciao.* Parkins megütközve hátrafordult. – Csaó?

Straker még jobban elmosolyodott. – Viszlát, biztos úr. Az olaszok így búcsúznak egymástól, ha ismerősök.

– Hát, az ember mindig tanul valami újat. Viszlát. -Kilépett az esőbe, és becsukta maga mögött az ajtót, -Nekem aztán nem ismerős, nem ám. – Cigarettája átázott. Elhajította.

Straker a kirakatból figyelte, amint végigmegy az utcán. Már nem mosolygott.

11

Amikor Parkins visszatért a Községházán lévő irodájába, Nollyt kezdte keresni.

– Nolly? Itt vagy, Nolly?

Semmi válasz. Parkins bólintott. Nolly jó gyerek, csak egy kicsit szűkagyú. Levette a kabátját, lábáról lecsatolta a kalucsnit, asztalhoz ült, a portlandi telefonkönyvből kikeresett egy számot, és tárcsázott. Az első csörrenésre felvették.

– FBI, Portland. Hanrahan vagyok.

– Itt Parkins Gillespie. Jerusalem's Lot csendbiztosa. Eltűnt egy gyerek.

– Tudom – mondta Hanrahan élesen. – Ralph Glick. Kilencéves, százharminc centi magas, fekete hajú, kék szemű. Mi ez, gyerekrablás?

– Semmiképpen se. Megnézne nekem néhány fickót?

Hanrahan azt mondta, igen.

– Az első Benjamin Mears. M-E-A-R-S. író. írt egy *Conway lánya* című könyvet. A másik kettő pedig tulajdonképpen összetartozik. Kurt Barlow, B-A-R-L-O-W. A másik…

– A kurtot C-vel vagy K-val írja? – kérdezte Hanrahan.

– Nemt'om.

– Jó. Mondja tovább.

Parkins izzadva folytatta. Ha az igazi törvénnyel beszélt, mindig seggfejnek érezte magát. – A másik fickó Richard Throckett Straker. A Throckett végén két t, a Straker pedig ahogy mondom. Ez meg az a Barlow nevű bútorok és antik tárgyak adásvételével foglalkozik. Straker azt állítja, hogy Barlow New Yorkban van, beszerzőúton. Straker szerint együtt dolgoztak Londonban meg Hamburgban. Azt hiszem, nagyjából ennyi.

– Gyanúsítja őket a Glick-ügyben?

– Most még azt sem tudom, hogy beszélhetünk-e egyáltalán ügyről.

De mindhárman körülbelül egyszerre tűntek fel a városban.

– Maga szerint van valami kapcsolat Mears meg a két másik között?

Parkins hátradőlt a székében, és hunyorogva kinézett :az ablakon. – Ez az egyik dolog – mondta –, amit én is szeretnék tudni.

Tiszta, hűvös napokon a telefonvezetékek furcsán zümmögnek, mintha beleremegnének a rajtuk átáramló pletykákba; ez a hang semmihez sem fogható – az éterben szálló hangok magányos zaja ez. A telefonpóznák szürkék és göcsörtösek, a téli fagyok és az olvadások kiszámíthatatlan pózokba görnyesztették őket. Nincsenek betonba ágyazva; szakszerűtlenül, rendetlenül állították fel őket. A kövezett utak mentén állóknak kátrányos az alsó része, az eldugottabb utakon lévőké poros. Alig látható éknyomok jelzik, hogy a szerelők hol másztak fel, hogy megjavítsanak valamit 1946-ban, 1952-ben vagy 1969-ben. Madarak – varjak, vörösbegyek, seregélyek – pihennek a zümmögő vezetékeken, némán összekuporodva; talán érzik az idegen emberi lángokat karmaik alatt. Ha hallják is, gyöngyszemük rezdületlen. A városnak történelmi tudata nincs, csak íz időt érzékeli – s a póznák mintha tudnák ezt. Ha az îmber a tenyerét rátapasztja valamelyikre, szinte érzi a ta mélyéből a zsongást; mintha lelkek próbálnának börtönükből kitörni.

– … és egy régi húszassal fizetett, Mable, tudod, olyan naggyal. Clyde azt mondta, hogy 1930 óta – amikor az emberek megrohanták a Gates Bank and Trustot – nem tátott ilyet. Ó…

– …igen, Evvie, *elég* fura egy alak. A távcsővel láttam, amint egy talicskát tologatott a ház mögött. Kíváncsi lennék, hogy vajon egyedül van ott fönt, vagy…

– … Crockett biztos tudja, csak hát egy kukkot nem árul el. Ő mindig is…

– …az az író Évánál. Vajon Floyd Tibbits tudja-e, hogy ő…

– …állandóan a könyvtárban kuksol. Loretta Starcher azt mondta, hogy még sose látott ilyen fazont, aki annyit…

– …mondta, hogy a neve…

– …igen, Straker. Mr. R. T. Straker. Kenny Danles mamája mondta, hogy elnézett abba az új boltba a városban, és a kirakatban volt egy eredeti DeBiers-szekrény, és *nyolcszáz dollárt* kértek érte. Fel bírod fogni? Ezért azt mondtam…

– …fura; ez megérkezik, aztán a kis Glick gyerek meg…

– … csak nem gondolod…

– …nem, de *akkor is* furcsa. Egyébként megvan még a receptje annak a…

És a vezetékek csak zümmögnek… Csak zümmögnek. És zümmögnek.

13

1975. IX. 9.

Név: *Glick, Daniel Francis*

Cím: *Brock Road, Jerusalem's Lot, Maine 04270*

Kora : *12* Neme : *Férfi* Faj : *kaukázusi*

Felvéve: *75. IX. 22.* Beszállította: *Anthony H. Glick (Apa)*

Tünetek: *sokk, emlékezetkiesés (részleges), hányinger, étvágytalanság, székrekedés, rossz közérzet*

Vizsgálatok (lásd a mellékletet) :

1. *TBC-bőrtapasz: Neg.*
2. *TBC-köpet és -vizelet: Neg.*
3. *Diabetes: Neg.*
4. *Fehérvérsejtszám: Neg.*
5. *Vörösvértestszám: 45% hemo.*
6. *Velővizsg: Neg.*
7. *Mellkasröntgen: Neg.*

Lehetséges diagnózis: *Vészes vérszegénység (elsődleges vagy másodlagos); az előző vizsgálat 85% hemoglobint mutatott ki. Fekély, aranyér et al. korábban nem volt; ezért másodlagos vérszegénység nem valószínű. Vérkép negatív. Pszichés sokkra bekövetkező*

elsődleges vérszegénység valószínű. Az esetleges belső vérzések kimutatásához báriumbeöntést és röntgent tartunk szükségesnek; bár az apa elmondása szerint baleset nem történt. Ugyancsak szükségesnek tartjuk a B12 vitamin szedését (lásd melléklet).

A további vizsgálatok felfüggesztéséi és a beteg elbocsátását javaslom.

G. M. GORBY

kezelőorvos 14

Szeptember 24-én, hajnali egykor az ápolónő belépett Danny Glick szobájába, hogy beadja a gyógyszert. A küszöbön szemöldökráncolva megállt. Az ágy üres volt.

Szeme az ágyról arra a furcsán összetekeredett fehér csomóra siklott, amely az ágy lábánál hevert. – Danny? – szólalt meg.

Odalépett hozzá, és azt gondolta: Biztos vécére kellett mennie, és ez még túl sok volt neki, ennyi az egész.

Gyengéden megfordította, és az első gondolata – mielőtt még észlelte volna a halál beálltát – az volt, hogy a B12 jót tett; a fiú sokkal jobban néz ki, mióta szedi.

Aztán megérezte, hogy a fiú csuklója jéghideg, és ujjai alatt az átlátszó erek nem lüktetnek; és akkor a nővérszobába rohant, hogy jelentse a halálesetet.

Ötödik fejezet
BEN (II)

1

Szeptember 25-én Ben ismét Nortonékkal vacsorázott. Csütörtök este volt, az étel szokványos – bab és virsli. Bill Norton a kinti rostélyon sütögette a virsliket, Ann spanyol babja pedig reggel kilenc óta párolódott a melaszban. A kerti asztalkánál ettek, aztán mind a négyen rágyújtottak, és csevegni kezdtek a bostoni csapat egyre halványuló esélyeiről.

A levegő alig érezhetően megváltozott; még mindig kellemes volt, akár ingujjban is, de néha megcsapta őket egy-egy jeges fuvallat. Az ősz már lesben állt. Eva Miller panziója előtt a hatalmas, öreg juharfa levelei már rozsdás árnyalatot öltöttek.

Ben és a Norton család kapcsolatában nem történt változás. Susan továbbra is őszintén, tisztán és természetesen szerette. És ő viszontszerette. Billben érezte az egyre növekvő szimpátiát, de egyfajta bizonytalanságot is, amely az apákra jellemző, amikor egy másik férfi jelenléte inkább a lánynak, s nem személyüknek köszönhető. Ha egy férfi őszintén kedvel egy férfit, akkor szabadon beszél; sörözés közben megvitatják a nőket, ki vesézik a politikát. De nem számít, hogy mennyire szimpatikus az illető, egyszerűen képtelenség teljesen megnyílni egy olyan ember előtt, aki lába közt lóbálja lányod esetleges deflorációjának eszközét. Ben úgy vélte, hogy az esküvő után az „esetleges” valóságossá válik, és hát hogy lehet egy olyan ember odaadó barátja, aki nap mint nap megdugja az ő lányát? Talán létezik itt is valami erkölcs, de ebben Ben kételkedett.

Ann Norton továbbra is hűvös maradt. Susan előző éjjel beszélt a férfinak Floyd Tibbitsről – anyja hozzáállásáról, miszerint a vőproblémák ebben az irányban oldódhatnának meg megnyugtatóan és kielégítően. Floydot ismerték, ő volt a JELÖLT. Ben Mears viszont a semmiből tűnt fel, s ahogy jött, ugyanolyan gyorsan fel is szívódhat, esetleg lányuk szívével a zsebében. Ann porton ösztönös kisvárosi ellenszenvvel viseltetett az alkotó férfival szemben, s Ben gyanította, hogy az asszonynak mély meggyőződése: az ilyen vagy buzeráns vagy vad promiszkuita; néha gyilkos vagy öngyilkos hajlamú, netán elmebajos; olykor levágott bal fülüket tartalmazó csomagot küldenek a fiatal lányoknak. Az, hogy Ben részt vett a Ralphie Glick utáni nyomozásban, inkább növelte, mintsem csökkentette Ann Norton gyanakvását, s Ben úgy vélte, képtelenség az asszonyt megnyerni. Ben azon morfondírozott, vajon sejti-e, hogy Parkins Gillespie meglátogatta szállásán. Ezeken rágódott lomhán, amikor Ann megszólalt.

– Szörnyű, ami a Glick fiúval történt.
– Ralphie-val? Igen – mondta Bill.
– Nem, a nagyobbikkal. Meghalt. Ben felkapta a fejét. – Ki? Danny?
– Tegnap hajnalban meghalt. – Az asszony elcsodálkozott, hogy a férfiak még nem hallották. Hiszen mindenki erről beszélt.
– Miknél hallottam – mondta Susan. Keze az asztal alatt ráakadt Ben kezére, aki készségesen megragadta. – Hogy fogadták Glickék?
– Ugyanúgy, ahogy én fogadnám – mondta Ann őszintén. – Teljesen kivannak.
Hát ki is lehetnek, gondolta Ben. Tíz napja még a megszokott kerékvágásban zajlott az életük; most meg minden darabokra tört. A gondolatra kirázta a hideg.
– Mi a véleménye, a másik Glick fiú előkerül még élve? – kérdezte Bill Bent.
– Nem. Szerintem ő is meghalt.
– Ahogy két éve Houstonban is történt – mondta Sousan. – Ha meghalt, jobb, ha nem találják meg. Ugyan ki képes egy ilyen kicsi, védtelen gyereket… – A rendőrség szaglászik, gondolom – mondta Ben. Lekeresik a nyilvántartásban szereplő fajtalankodótt, és beszélnek velük.
– Ha megtalálják azt a fickót, a lábánál fogva kéne felkötni – mondta Bill Norton. – Tollasozunk, Ben?
Ben felállt. – Nem, köszönöm. Magához képest csak harmatos kezdő vagyok. Köszönöm a finom vacsorát. Este még dolgoznom kell.
Ann Norton összevonta a szemöldökét, és nem szólt semmit.
Bill is felállt. – Hogy halad az új könyvvel?
– Jól – mondta Ben tömören. – Susan, van kedved lesétálni velem, és enni egy jégkelyhet Spencernél?
– Hát, nem is tudom – vágott közbe gyorsan Ann. – Azután, ami Ralphie Glickkel történt, talán jobb lenne…
– Mama, már nagylány vagyok – szólt közbe Susan. – És a Brock Hillen végig égnek a lámpák.
– Természetesen visszakísérlek – mondta Ben szinte hivatalosan.
Évánál hagyta a kocsit. Kora este túl szép idő volt ahhoz, hogy vezessen.
– Rendben lesz minden – mondta Bill. – Túl sokat aggódsz, mama.
– Ó, biztos így van. A fiatalok mindig mindent jobban tudnak, nem? – halványan elmosolyodott.
– Mindjárt, csak kabátot veszek – mormogta Susan Bennek, és felkelt. Rövid, piros szoknya volt rajta, s j ahogy felment a lépcsőn az ajtóhoz, jó sok látszott a lábaiból. Ben Susant követte szemével, s tudta, hogy Ann őt figyeli. Bill a faszénből rakott tüzet oltotta el.
– Mennyi ideig szándékozik 'Salem's Lotban marad ni, Ben? – kérdezte Ann udvarias érdeklődéssel.
– Amíg a könyv elkészül – válaszolta. – Hogy utána mi lesz, még nem tudom. Szeretem az itteni reggeleket, a levegő is illatos, jó beszívni. – Rámosolygott az asszonyra. – Talán tovább is maradhatok.
Ann visszamosolygott. – A telek hidegek, Ben. Iszonyú hidegek.
Aztán Susan lejött a lépcsőn, vállán könnyű kiskabát.
– Indulhatunk? Én csokisat fogok kérni. Vigyázz, mert megsínylik a vonalaim.
– Dehogy fogják – mondta Ben, és Mr. és Mrs. Nortonhoz fordult. – Még egyszer köszönöm.
– Bármikor szívesen látjuk – mondta Bill. – Ha van kedve, jöjjön át holnap este egy karton sörrel.

– Most nincs igazán kedvem Spencerhez – mondta Susan, miközben a dombon baktattak. – Menjünk inkább a parkba.

– És a rablóktól nem fél, kisasszony? – csúfolódott Ben.

– 'Salem's Lotban a rablóknak hétre otthon kell lenniük. Ez a rendelet. És most pontosan nyolc óra három van. – Rájuk esteledett, ahogy mentek lefelé a dombon, s árnyékuk ide-oda mozgott az utcai lámpák fényében.

– Milyen szófogadó rablók vannak errefele – mondta Ben. – Sötétedés után egyikük sem jár a parkba?

– Néha a városi srácok mennek oda, ha nem futja autósmozira – válaszolta Susan egy kacsintás kíséretében. – Szóval, ha látsz valakit a bokorban lapulni, nézz a másik irányba.

Nyugat felől, a Községházával szemközti oldalon mentek be a parkba. A hely sötét volt és kissé álomszerű; a betonösvények a fák lombjai alatt kanyarogtak, s a medence víztükrén megtört utcai fénysugarak békésen csillogtak. Ha volt is itt valaki, Ben nem látta.

Körülsétálták a háborús emlékművet, melyen hószín sorakoztak a nevek; a legrégebbi a függetlenségi borúból származott, a legújabb Vietnamot idézte, az 1812-És háború alá vésve. A legutóbbi konfliktusban hat itteni esett áldozatul, s a réztábla új vései friss hegként csillogtak. Benbe belévillant: Ennek a városnak téves nevet adtak. „Időháza”, így kellene nevezni. S mintha a tett a gondolat természetes folyománya lenne, válla fölött a Marsten-ház felé pillantott, de a Községháza tömege eléje tornyosult.

Susan észrevette a pillantást, és összevonta szemöldökét. Miután a fűre terítették kabarjaikat, és leültek. (*A* padokat összebeszélés nélkül is mellőzték), Susan megszólalt: – A mama azt mondta, hogy Parkins Gillespie ellenőrzött téged is. Az iskolában az új fiú biztos ellopta a tejpénzt, vagy valami ilyesmi.

– Karakán gyerek – mondta Ben.

– A mama szabályosan megvádolt, és ítéletet mondott rólad. – Mindezt könnyedén vetette oda, de a könnyedség elpárolgott, s valami súlyosat hagyott maga után.

– Anyád nem nagyon kedvel engem, ugye?

– Nem – mondta Susan Ben kezét szorongatva. – Ellenszenv első látásra. Nagyon sajnálom.

– Semmiség – válaszolta Ben.

– Ben, miről szól ez az új könyv? – kérdezte Susan komolyan.

– Hát azt nehéz elmondani. – Kibújt papucscipőjéből, és a harmatos fűbe dugta lábujjait.

– Ne köntörfalazz.

– Nem, szívesen elmondom. -Rádöbbent, hogy amit mondott, az igaz. Munkájára mindig úgy gondolt, mint gyermekre, gyenge gyermekre, akit óvni és dajkálni kell. A túlzott érdeklődés megölné. Mirandának soha semmit nem mesélt a *Conway lányá*-ról vagy a *Légitánc*-ról, noha ő mindig hevesen érdeklődött irántuk. De Susan más. Miranda mindig lényegbevágó kérdéseket tett fel,” s érdeklődése inkább kihallgatáshoz hasonlított.

Csak át szeretném gondolni, hogyan is mondjam el – magyarázta Ben.

– Közben meg tudsz csókolni? – kérdezte Susan, s hátradőlt a füvön. B ennek észre kellett vennie, milyen rövid Susan szoknyája; jókora darabot hagyott szabadon a lábából.

– Azt hiszem, zavarna a gondolkodásban – mondta lágyan. – Na, nézzük csak.

Föléhajolt és megcsókolta, egyik kezét könnyedén a lány csípőjére téve. Susan ajka az övére tapadt, kezük összekulcsolódott. Aztán a lány nyelvét érezte meg egy pillanat múlva – most először –, és hagyta, hogy az megtalálja az övét. Susan felemelkedett, hogy még teljesebben viszonozza a csókot; s szoknyájának lágy suhogása hangos, szinte őrjítő zajnak tűnt.

A férfi feljebb csúsztatta a kezét, s a lány keblével lágyan belehajolt. Amióta ismerte, Ben másodszor érezte magát tizenhat évesnek és olyan fékevesztettnek, aki nem ismer akadályt maga előtt.

– Ben? -Igen.

– Szeretkezzünk? Akarod?
– Igen – mondta. – Akarom.
– Itt a füvön – mondta a lány.
– Igen.
Susan a férfira nézett; pupillái tágra nyíltak a sötétben. – Úgy csináld, hogy jó legyen – mondta.
– Igyekszem.
– Lassan – mondta. – Lassan. Lassan. Most… Árnyakká váltak a sötétben.
– Ó – mondta a férfi. – Ó, Susan.

3

Átvágtak a parkon; eleinte céltalanul őgyelegtek, aztán egyre céltudatosabban a Brock Street felé haladtak.
– Sajnálod? – kérdezte a férfi… A lány ránézett, és őszintén elmosolyodott. – Nem. Örülök.
– Akkor jó.
Kéz a kézben, szótlanul mentek.
– És a könyv? – kérdezte Susan. – A könyvről akartál Mesélni, még mielőtt olyan kedvesen félbeszakadt a dolog.
– A könyv a Marsten-házról szól – mondta a férfi lassan. – Talán nem is így indult, legalábbis nem teljesen. Úgy terveztem, hogy a városról fog szólni. De lehet hogy csak ámítottam magam. Tudod, kutattam Hubie Marsten után. Gengszter volt. A szállítmányozó vállalat csak fal volt.
Susan csodálkozva pillantott rá. – Honnan tudod?
– Részben a bostoni rendőrségtől, részben egy Minella Corey nevű asszonytól, Birdie Marsten nővérétől. Hetvenkilenc éves, arra már nem bír emlékezni, hogy mit evett reggelire, de sose fogja elfelejteni, hogy mi történt 1940 előtt.
– És ő mondta neked…
– Elmondott mindent, amit csak tudott. Most New Hampshire-ben van egy szociális otthonban, és szerintem évek óta senki sem vette a fáradságot, hogy meghallgassa. Megkérdeztem, hogy Hubie Marsten tényleg bérgyilkos volt-e Boston környékén – a rendőrség szerint igen –, és ő bólintott. Szeme elé emelte ujjait, ide-oda ingatta őket, és megkérdezte: „Hányszor tudja megszámolni?”
– Úristen!
– A bostoni szervezetnek 1927-ben már nagyon elege lett Hubie Marstenből – folytatta Ben. – Kétszer is elkapták és kihallgatták, egyszer a városi rendőrség, aztán a maldeni rendőrség. Bostonban egy bandák közti összecsapás miatt vitték be, de két órán belül már ismét az utcán volt. A maldeni dolog egyáltalán nem üzleti ügy volt. Megöltek egy tizenegy éves fiút. Aztán feldarabolták.
– Ben… – mondta Susan remegő hangon.
– Marstent a megbízói kihúzták a csávából – szerintem ő tudta, hogy hol van eltemetve néhány hulla –, de ezzel bostoni karrierje befejeződött. Szép csendben 'Salem's Lotba költözött mint nyugállományú szállítási vállalkozó, és havonta csekket kapott. Nem sokat járt el otthonról. Legalábbis én nem tudok róla.
– Mire gondolsz?
– Rengeteget voltam a könyvtárban, és átolvastam a *Ledger* 1928-1939-És számait. Négy gyerek tűnt el abban az időszakban. Vidéken ez nem is olyan szokatlan.
Eltűnik egy-két gyerek, aztán a mostoha elemek a halálukat okozzák. Néha bányaomlás temet maga alá srácokat. Nem valami kellemes dolog, de megesik.
– De szerinted ilyesmi történt?
– *Nem tudom.* Azt viszont tudom, *hogy a négy közül egyet sem találtak meg.* 1945-ben

egyetlen vadász sem akadt csontvázra, és a kavicsbányából sem ástak ki egyet se. Hubert és Birdie tizenegy évig élt abban a házban, és a gyerekek eltűntek, ennyi bizonyos. De állandóan az a maldeni gyerek jár a fejemben. Nagyon sokat gondolkodtam róla. Olvastad *A Hül-ház kísérteté*-t Shirley Jacksontól?

– Igen.

Ben halkan idézte: – „És bármi járt is ott, magányosan járt.” Azt kérdezted, miről szól a könyv. Tulajdonképpen az újra meg újra felbukkanó gonoszról.

Susan Ben karjára tette kezét. – Csak nem gondolod, hogy Ralphie Glicket…

– Felfalta Hubert Marsten bosszúszomjas szelleme, aki háromévente teliholdkor életre kel?

– Valami ilyesmi.

– Ha biztosat akarsz tudni, akkor ne engem kérdezz. Ne felejtsd el, én voltam az a gyerek, aki kinyitotta az emeleti hálószoba ajtaját, és látta őt a gerendáról lógni.

– Ez nem válasz.

– Nem, nem az. De hadd mondjak még valamit, mielőtt a véleményemet hallanád. Valamit, amit Mi-nella Corey mesélt. Szerinte léteznek ördögi emberek a világon, igazán ördögiek. Néha hallunk róluk, de általában teljes sötétségben dolgoznak. Azt mondta, hogy életében két ilyen emberrel is megverte a sors. Az egyik Adolf Hitler volt. A másik pedig a sógora, Hubert Marsten… – Lélegzetvételnyi szünetet tartott. – Elmesélte, hogy aznap, amikor Hubie lelőtte a nővérét, ő Cape Codban volt, háromszáz mérföldnyire onnan. Azon a nyáron egy gazdag családnál vállalt házvezetőnői állást. Egy hatalmas fatálban éppen vegyes salátát készített. Délután negyed három lehetett. Hirtelen fájdalom, „mint valami villámlás”, ahogy mondta, hasított a fejébe, és egy lövedék csattanását hallotta. A földre zuhant, mondta. Mire összeszedte magát és felállt – egyedül volt a házban –, vagy húsz perc telt el. A fatálba pillantott, és felsikított. Úgy tűnt számára, hogy a tál tele van vérrel.

– Jézus – motyogta Susan.

– Egy pillanat múlva ismét minden normális volt. A fejfájás elmúlt, a tálban semmi más, csak a saláta. De azt mondta, hogy tudta – *tudta* –, hogy a nővére halott, hogy egy lövés kioltotta az életét.

– Ez az ő be nem bizonyított története?

– Igen, be nem bizonyított. De. ő nem dörzsölt gazfickó, hanem egy vénasszony, aki már hazudni sem tud. Ez a része egyébként nem izgat. Legalábbis nem nagyon. Éppen elég olyan adat van, ami a normális érzékelés körén kívül esik, s ezeket az átlagember egy nevetéssel elintézi. Az, hogy Birdie háromszáz mérföldről valamiféle telepatikus úton megüzente halálát, számomra sokkal kevésbé elképzelhetetlen, mint az, hogy látom az ördög arcát – azt az igazán szörnyűséges arcot –, amiről néha úgy érzem, hogy annak a háznak a körvonalaiba rejtve néz rám… Azt kérdezted, hogy mi a véleményem. Megmondom. Szerintem az emberek meglehetősen könnyedén beletörődnek a telepátia, prekogníció vagy teleplazma létezésébe, mivel ez a hit nem kerül semmibe. Ettől még nyugodtan alhatnak éjszaka. De az, hogy a gonoszság, amit az emberek cselekszenek, túléli őket, már sokkal nyugtalanítóbb.

Ben a Marsten-házra nézett, és lassan folytatta.

– Lehet, hogy az a ház emlékmű, melyet Hubie Marsten az ördögnek emelt, egyfajta lelki hanggerenda. Amolyan természetfölötti világítótorony, ha tetszik Évek óta ott áll, s talán Hubie ördögi szellemét őrzi vén, porladó csontjaiban.

– És most újra lakják.

– És megint eltűnt valaki. – A lány felé fordult, s arcát két kezébe fogva ringatni kezdte. – Tudod, erre nem számítottam, amikor visszajöttem. Arra igen, hogy a ház esetleg romokban hever, de az még a legvadabb álmaimban sem merült föl bennem, hogy eladják. Arra gondoltam, hogy bérbe veszem és… Ó, nem is tudom. Talán szembenéznék saját félelmeimmel és a bennem lévő rosszal. Talán szelleműzőt játszanék – minden szentek nevében, tűnj el, Hubie. Vagy talán csak beleszimatolnék a levegőbe, hogy olyan

hátborzongató könyvet tudjak írni, ami vagy egymilliót hozna. Ügy éreztem, semmi sem számít, mert ura vagyok a helyzetnek. Már nem vagyok az a kilencéves kisfiú, aki sikítva elrohan a laterna magica-vetítés láttán, ami lehet, hogy csak az ő agyszüleménye. De most…

– Mi van most, Ben?

– Most laknak benne! – tört ki Ben, és öklével a tenyerébe csapott. – *Nem* vagyok a helyzet ura. Egy kisfiú eltűnt, és ezzel egyszerűen nem tudok mit kezdeni. Lehet, hogy az egésznek semmi köze a házhoz, de… ezt nem hiszem. – Az utolsó négy szót nagyon megfontoltan mondta.

– Kísértetekre, szellemekre gondolsz?

– Nem feltétlenül. Lehet, hogy csak egy ártalmatlan fickóról van szó, aki gyerekkorában csodálta a házat, megvette és… megszállottá vált.

– Tudsz valamit az… – kérdezte Susan riadtan.

– Az új lakóról? Nem. Csak sejtéseim vannak. De ha a házról van szó, akkor inkább megszállottság legyen, mint valami más.

– Micsoda?

– Talán egy másik ördögi ember – mondta egyszerűen.

4

Ann Norton az ablakból figyelte őket. Korábban már hívta a vegyeskereskedést. Nem, mondta Miss Coogan5 némi gúnnyal. Itt nincsenek. Nem is voltak.

Hol voltál, Susan? Ó, merre voltál?

Szája reménytelen, csúnya grimaszra biggyedt.

Menjen el, Ben Mears. Menjen el, és hagyja őt békén.

5

Susan elengedte a férfi karját, és azt mondta: – Valami fontosat szeretnék kérni tőled, Ben,

– Parancsolj.

– Ezekről a dolgokról ne beszélj senkinek a városban. Senkinek.

Ben szárazon elmosolyodott. – Ne aggódj. Nem rajongok a gondolatért, hogy az emberek teljesen elmebetegnek tartsanak.

– Évánál be szoktad zárni a szobádat?

– Nem.

– A helyedben én zárnám. – Mélyen a szemébe nézett. – Gondolj úgy magadra, mint aki gyanú alatt áll.

– Veled együtt?

– Ha nem szeretnélek, téged gyanúsítanálak. Aztán Susan sietős léptekkel elindult a kocsibejárón, s Ben csak nézett utána; megdöbbent azon, amit Susan-nak mondott, de a lány utolsó szavai még inkább megdöbbentették.

6

Mikor hazaért Évához, rájött, hogy sem írni, sem aludni nem tud. Túlságosan zaklatott volt. Ezért beült a Citroenbe, és pillanatnyi tétovázás után elindult Dell kocsmájába.

A hely tömve volt, lárma és füst töltötte be. Egy Rangers nevű country-western banda próbaképp a „Még nem voltál ilyen messze” változatát játszotta, s a minőséget az iszonyatos hangerővel igyekezett pótolni. Talán negyven páros vonaglott a parkettán, többségük farmert viselt.

A bárszékeken építő- és malomgyári munkások üldögéltek, mindegyikük sört iszogatott, és szinte mindannyiukon egyforma, nyersbőr fűzőjű és krepptalpú munkacsizma volt.

Két vagy három feltupírozott hajú felszolgálónő rohangált az asztalok és a bokszok között – nevük (Jackie, Toni, Shirley) aranyszállal a blúzukra hímezve. A pult mögött Dell sört

csapolt; hátul pedig egy hátranyalt hajú, karvalyképű ember koktélokat kevergetett. Arca teljesen kifejezéstelen maradt mindvégig, ahogy az alkoholt a mérőpoharakba töltötte, majd az ezüst mixe-lőbe löttyintette, s még ki tudja, mit csapott hozzá.

Ben a táncolókat kerülgetve a pult felé indult, amikor valaki utánaszólt: – Ben! Hé, haver! Hogy vagy, cimbora?

Ben megfordult, és észrevette Menyét Craiget, aki egy asztalnál üldögélt, a pulthoz közel; előtte félig üres söröspohár.

– Hello, Menyét – mondta Ben, és leült. Megkönnyebbült, hogy lát egy ismerős arcot, és Menyétet amúgy is kedvelte.

– Mi az, beleveted magad az éjszakába, haver? -Menyét elmosolyodott, és vállon veregette Bent. Ben arra gondolt, hogy Menyét bizonyára megkapta a segélyt; lehelete mindenesetre erről tanúskodott.

– Igen – válaszolta Ben. Elővett egy dollárt, és az asztalra dobta, melyen ott fénylettek az előző söröspoharak nyomai. – Hogy vagy?

– Kösz, jól. Mi a véleményed erről az új bandáról? Fantasztikus, nem?

– Elmegy – mondta Ben. – Idd meg, mielőtt még elfogy belőle a szénsav. Fizetek egy rundot.

– Erre vártam egész este! *Jackie!* – ordította. – Hozz a haveromnak egy kancsóval! Budweisert!

Jackie egy tálcán – melyet sóráztatta aprópénz borított – kihozta a kancsót, letette az asztalra; karján úgy duzzadtak az izmok, mint valami díjbirkózóén. Úgy nézett az egydollárosra, mint aki egy eladdig ismeretlen svábbogárfajtát fedez fel.

– Egy negyvenbe kerül – mondta.

Ben előkotort egy újabb bankjegyet. A lány mindkettőt elvette, aztán az ázalékból kihorgászott hatvan centet, az asztalra csapta, és azt mondta: – Menyét Craig, te folyton úgy ordibálsz, mint a fába szorult féreg.

– Gyönyörű vagy, szivi – mondta Menyét. – Ez Ben Mears. Könyveket ír.

– Örvendek – mondta Jackie, és eltűnt a félhomályban.

Ben öntött magának egy pohárral, Menyét követte példáját, és poharát profi módon színültig töltötte. A hab majdnem túlcsordult, de aztán elülepedett. – Egészségedre, cimbora.

Ben megemelte a poharát, és ivott.

– Na, hogy megy az írás?

– Egész jól, Menyét.

– Láttam, hogy a Norton kislánnyal járkálsz. Egész jó bőr, az ám. Jobbat nem is találhattál volna.

– Igen, ő…

– *Matt!* – üvöltött fel Menyét, mire Ben majdnem elejtette poharát. Istenemre, gondolta, ez *tényleg* úgy üvölt, mint a fába szorult féreg, amikor végrendelkezik.

– Matt Burke! – integetett vadul Menyét, és egy fehér hajú ember üdvözlésképpen felemelte kezét, és átfurakodott a tömegen.

– Ezzel a fickóval meg kell ismerkedned – mondta Menyét Bennek. – Matt Burke kurva jó fej.

A feléjük tartó férfi hatvan körül járhatott. Magas volt, és tiszta, nyaknál kigombolt flanelinget viselt, s rövid haja, amely ugyanolyan fehér volt, mint Meny été, sörteszerűen égnek állt.

– Hello, Menyét – mondta.

– Hogy vagy, cimbora? – kérdezte Menyét. – Bemutatom neked ezt a fickót, aki Évánál lakik. Ben Mears. Könyveket ír. Klassz gyerek. – Benre pillantott. – Én meg Matt együtt nőttünk fel, csak ő tanulhatott, én nem – vihogott Menyét.

Ben felállt, és finoman megszorította Matt Burke kezét. – Hogy van?

– Köszönöm, jól. Olvastam az egyik könyvét, Mr. Mears. A *Légitánc*-ot.
– Szólítson Bennek. Remélem, tetszett.
– Azt hiszem, nekem sokkal jobban tetszett, mint a kritikusoknak – mondta Matt, és helyet foglalt.
– Szerintem idővel elnyeri méltó rangját az a könyv. Hogy vagy, Menyét?
– Fickósan – mondta Menyét. – Fickósan, ahogy szoktam. *Jackie!* – bődült el. – Hozz Mattnek egy poharat!
– Várjál már, te vén seggfej ! – ordította vissza Jackie, hangos tetszést kiváltva a környező asztalok mellől.
– Imádom ezt a lányt – mondta Menyét. – Maureen Talbot lánya.
– Igen – mondta Matt. – Tanítottam Jackie-t az iskolában. '71-ben. Az anyját meg '51-ben.
– Matt angolt tanít a gimnáziumban – mondta Mennyét B ennek. – Vele aztán el tudnál beszélgetni egy csomó mindenről.
– Emlékszem egy Maureen Talbot nevű lányra –mondta Ben. – Ő jött mindig a nagynéném mosnivalójáért, és egy fonott kosárban hozta vissza összehajtva a tisztát. A kosárnak csak egy füle volt.
– Maga idevalósi, Ben? – kérdezte Matt.
– Gyerekkorom egy részét itt töltöttem. Cynthia nénémnél,
– Cindy Stowensnél?
– Igen.
Jackie hozott egy tiszta poharat, és Matt öntött magának. – Hát akkor tényleg kicsi ez a világ. A nagynénje egy felsőbb osztályba járt, és az első évben, amikor tanítani kezdtem 'Salem's Lotban, azt az osztályt is tanítottam. Jól van?
– 1972-ben meghalt.
– Sajnálom.
– Nem szenvedett sokat -mondta Ben, és újratöltötte poharát. A banda egyelőre befejezte műsorát, és a tagok most a pulthoz igyekeztek. A beszélgetés egy Pillanatra elakadt.
– Azért jött vissza Jerusalem's Lotba, hogy könyvet írjon rólunk? – kérdezte Matt.
Benben megkondultak a vészharangok. – Bizonyos értelemben igen – válaszolta.
– Ez a város sokat árthat egy írónak. A *Légitánc* nagyon jó könyv volt. Szerintem lehetne még egy jó könyv ebben a városban. Egyszer az is megfordult a fejemben, hogy megírom.
– És miért nem írta meg?
Matt elmosolyodott – mosolyában nyoma sem volt keserűségnek, cinizmusnak vagy rosszindulatnak. – Egy roppant fontos dolog hiányzik belőlem. A tehetség.
– Ne higgy neki – mondta Menyét, és kitöltötte magának a kancsó alján lévő zavaros maradékot. – Az öreg Matt óriási koponya. A tanárkodás iszonyú jó dolog. Senki sem szereti a tanárokat, de ők… – Egy darabig a széken hintázott, és megfelelő befejezés után kutatott. Kezdett nagyon lerészegedni. – … az élet sója – fejezte be, aztán hatalmasat kortyintott és felállt. – Elnézést, csak ki kell eresztenem a fáradt olajat.
Tántorogva elindult, bele-belebotlott az emberekbe, és név szerint üdvözölt mindenkit. Türelmetlenség vagy éppen jókedv kísérte útját, s nézték, hogyan halad a vécé irányába – mint a flipperben ide-oda pattogó golyó, amely végre becsusszan a lyukba.
– Ott egy valamikor kiváló ember roncsa megy – mondta Matt ujját felemelve. Szinte azonnal megjelent egy pincérnő, és Mr. Burke-nek szólította. Kissé megdöbbentette a tény, hogy volt angoltanárát itt találja, egy olyan részeges alak társaságában, mint Menyét Craig. Amikor a lány elment egy újabb kancsó sörért, Ben úgy érezte, hogy Matt kicsit zavarodottnak látszik.
– Kedvelem Menyétet – mondta Ben. – Látni rajta, hogy már csak árnyéka régi önmagának. Mi történt vele?
– Ó, nem történt semmi különös – mondta Matt. – Csak az ital. Évről évre többet ivott,

aztán ez maradt belőle. A második világháborúban Anziónál Ezüst Csillagot kapott. A cinikusabbja azt mondaná, hogy több értelme lett volna az életének, ha akkor és ott hal meg.

– Én nem vagyok cinikus – mondta Ben –, én ennek ellenére is kedvelem. Azt hiszem, jobb, ha hazaviszem.

– Nagyon kedves lenne magától. Néhanapján eljövök ide, zenét hallgatni. Szeretem a hangos zenét. Különösen azóta, hogy romlik a hallásom. Én megértem, ha érdekli magát a Marsten-ház. Erről szól a könyv?

– Ki mondta magának? – pattant föl Ben.

Matt elmosolyodott. – Hogy is mondja az a régi Marvin Gaye-szám? Drótot kaptam. Képszerű kifejezés, de ha belegondol, egy kicsit félrevezető. Az ember ;egy távírászt képzel el, aki a beérkező jeleket figyeli… Elkalandoztam. Az utóbbi időben rengetegszer elkalandozom, és már nem is próbálom irányítani a gondolataimat. Olyasvalakitől hallottam, akit az újságíró urak jól informált forrásnak neveznének – vagyis Loretta Starchertől. Ő a mi irodalmi fellegvárunk könyvtárosa. Maga többször járt ott, és a régi botránnyal foglalkozó cumberlandi *Ledger* cikkeit böngészte, és Loretta szerezte magának azt a két, megtörtént bűnesetekről szóló könyvet, amelyekben erről szóló cikkek voltak. Egyébként a Lubert-féle jó – 1946-ban jött 'Salem's Lotba, és maga is kutatásokat végzett –, de a Show-fejezet spekulatív marhaság.

– Tudom – felelte Ben gépiesen.

A pincérnő letette az asztalra a kancsó sört, és B ennek hirtelen kellemetlen képzete támadt: Itt úszkál egy hal kényelmesen és (ő úgy véli) zavartalanul ficánkolva a moszatok és planktonok között. De lépj egy lépést hátra .és rádöbbensz: Ez egy aranyhalas akvárium.

Matt fizetett, majd azt mondta: – Csúnya dolog volt, ami ott fent történt. Meg is maradt a város emlékezetében. Persze a borzalmakról, gyilkosságokról szóló történeteket az emberek mindig is kéjes boldogsággal adták tovább az újabb generációknak. Bár szerintem ennél többről van szó. Talán egyfajta földrajzi furcsaságnak is szerepe lehet a dologban.

– Igen – bökte ki Ben akaratlanul. Ez a tanár pontosan azzal a gondolattal hozakodott elő, ami a városba érkezése óta, vagy talán már korábban, benne is motoszkált. – Az a ház úgy áll azon a dombon, és úgy magasodik a város fölé, ftunt – ó, mint valami sötét bálvány. – Nevetni kezdett; így Próbálta elütni a megjegyzés élét – úgy érezte, óvatlanul járult valamit, és ezzel ablakot nyitott lelkén ez előtt az idegen előtt. Matt Burke váratlan érdeklődéssel nézett rá, de ettől egy fikarcnyival sem érezte jobban magát.

– Ez a tehetség – mondta.

– Már micsoda?

– Az, hogy ilyen pontosan meghatározta. A Marsten-ház közel ötven éve szemlél bennünket, figyeli gyarlóságainkat, vétkeinket. Mint egy bálvány.

– Talán a jót is látja-mondta B en.

– A mozdulatlan kisvárosokban nem sok jó van. Inkább a közöny jellemző rájuk, melybe néha valami vak – vagy rosszabb: szándékos – gonoszság keveredik.

– Azt hittem, hogy maga nem cinikus.

– Maga mondta, nem én. – Matt elmosolyodott, és belekortyolt sörébe. A banda otthagyta a pultot; a vörös ingek, csillogó mellények és sálak csak úgy ragyogtak. Az énekes fogta gitárját, és belecsapott a húrokba.

– Mindenesetre a kérdésemre még mindig nem válaszolt. A Marsten-házról szól az új könyve?

– Bizonyos értelemben igen.

– Tolakodó voltam. Elnézést.

– Semmi baj – mondta Ben, és kellemetlen érzései támadtak, amikor eszébe jutott Susan. – Hol marad már Menyét? Borzasztó rég ment el.

– Rövid ismeretségünkre hivatkozva kérhetnék öntől egy meglehetősen nagy szívességet?

Tökéletesen megértem, ha visszautasít.
– Persze, mondja csak – mondta Ben.
– Van egy tehetséges íróosztályom – kezdte Matt. – Értelmes gyerekek, többségük végzős vagy jövőre végez, és én szeretnék egy olyan embert bemutatni nekik, aki írással keresi a kenyerét. Olyasvalakit, aki – hogy is mondjam – aki életet lehel a szavakba.
– Boldogan – mondta Ben, és úgy érezte, ostobán hízelegnek neki.
– Milyen hosszú az órája?
– Ötvenperces.
– Hát, nem tudom, képes lennék-e olyan sokáig untatni őket.
– Miért? Azt hiszem, nekem elég jól megy – mondta Matt. – Bár biztos vagyok benne, hogy maga egyáltalán nem untatná őket. A jövő hét jó?
– Persze. Mondja meg, melyik nap hánykor.
– Kedd? Negyedik óra? Tizenegytől tizenegy ötvenig. Senki nem fogja kifütyülni magát, de gyanítom, hogy gyomorkorgást bőven fog hallani.
– Majd hozok füldugót.
Matt felnevetett. – Nagyon örülök. Akkor a tanáriban találkozunk, ha megfelel önnek. K– Jó. Maga…
– Mr. Burke! – A duzzadó bicepszű Jackie szólt közbe. – Menyét elájult a férfivécében. Gondolja, hogy…
– Hogy? Úristen, igen. Ben, megkérhetem, hogy… Persze.
Fölálltak, és átmentek a termen. A banda ismét zenélni kezdett, ezúttal arról, hogy a muskogee- srácok még mindig mennyire szeretik az iskola dékánját.
Az illemhelyen a vizelet és klór kesernyés szaga terjengett. Menyét két vizelde közé szorult, és egy katonaruhás alak a jobb fülétől alig öt centire brunzolt.
Szája nyitva volt, és Ben megdöbbent, hogy Menyét milyen szörnyen öregnek látszik; elhasználták és megvénítették a kegyetlen, rideg és személytelen erők. Önnön pusztulásának veszélye – melyet napról napra közelibbnek érzett – nem most tudatosult benne először, de annál megrázóbb hirtelenséggel tört rá. A sötét árként feltörő, torokszorító fájdalom nemcsak Menyétnek, önmagának is szólt.
– Figyeljen – mondta Matt –, ha ez az úr már könnyített magán, belé tudna karolni?
– Igen – válaszolta Ben. Az egyenruhás férfira nézett, aki ráérősen rázogatta az utolját. – Nem tudnál egy kicsit igyekezni, cimbora?
— Miért? Nekem nem sürgős.
De azért felrángatta cipzárját, és ellépett a vizeldétől, így ők is oda tudtak férni.
Ben fél kézzel Menyét háta mögé nyúlt, elkapta a hónaljánál, és felemelte. Egy pillanatra feneke a csempézett falnak feszült, és érezte, micsoda dübörgést produkál a zenekar. Az eszméletlen Menyét olyan nehéz volt, mint a sózsák. Matt Menyét másik karja alá csúsztatta fejét, átölelte a derekát, és együtt kicipelték az ajtón.
– Itt jön Menyét – mondta valaki, és nevetés harsant.
– Dellnek ki kéne őt tiltania – lihegte Matt. – Tudja, hogy mindig ez a vége.
Az ajtón át az előtérbe jutottak, majd kiértek a parkolóhoz vezető falépcsőhöz.
– Óvatosan – nyögte Ben. – El ne eressze. Elindultak a lépcsőn, s Menyét erőtlen lába fatuskóként kopogott a fokokon.
– A Citroën… ott van, a legutolsó sorban. Odacipelték Menyétet. Most már jóval hűvösebb volt a levegő, másnapra rozsdásvörösek lesznek a levelek. Menyét mély torokhangon nyögni kezdett, s feje tehetetlenül ide-oda billent.
– Ágyba tudná dugni, ha visszaér Évához? – kérdezte Matt.
– Azt hiszem, igen.
– Jó. Nézze csak, pont a Marsten-ház tetejét lehet látni a fák fölött.
Ben fölnézett. Mattnek igaza volt, a ház csúcsa kibukkant a fenyők sötét horizontja fölött;

szabályos, ember alkotta formájával eltakarta a csillagokat a látható világ határán.

Ben kinyitotta a hátsó ajtót: – Ide… Engedje át nekem…

A megkétszereződött súlyú Menyétet óvatosan a hátsó ülésre csúsztatta, és becsukta az ajtót. Menyét feje az ablakhoz nyomódott; a szétlapuló vonások groteszkül ! hatottak.

– Kedden, tizenegykor?

– Ott leszek.

– Köszönöm. És azt is, hogy segített Menyéttel. Kinyújtotta kezét, és kezet fogtak.

Ben beszállt a Citroenbe, indított, és a város felé kanyarodott. Amikor a kocsma neonjai eltűntek a fák mögött, az út sötét lett és elhagyatott, és Ben arra gondolt: Ezek kísértet járta utak.

Menyét hátl felhorkant és nyögött egyet – Ben megrándult. A Citroen egyre-másra megfarolt.

De miért gondoltam erre?

Nincs válasz.

7

Letekerte az ablakot, így a hideg levegő pont Menyétre csapódott, s mire Eva udvarába fordult, Menyétben már valamiféle homályos öntudat pislákolt.

Ben vezette, s a hátsó tornác lépcsőjén a konyhába botorkált vele, ahol csak a tűzhely halovány fénye világított. Menyét nyöszörgött, aztán mély torokhangon motyogni kezdett: – Imádom azt a lányt, Jack, és a férjes asszonyok, ők tudj ák… tudják

Egy árnyék vált el a faltól, Eva volt az; hatalmasnak tűnt régi, steppelt köntösében, csavarókkal teli haját átlátszó hajháló fedte. Arca sápadt volt és kísérteties a rákent éjszakai krémtől.

– Ed – mondta. – Ó, Ed… hát még mindig folytatod? Eva hangjára Menyét félig kinyitotta a szemét, s lanyhán elmosolyodott. – Igen, igen, igen – károgta. – Mintha nem tudnád.

– Föl tudná vinni a szobájába? – kérdezte Eva Bent.

– Persze, nem probléma.

Szorosan megragadta Meny étet, és valahogy sikerült fölrángatnia a lépcsőn, egészen a szobájáig. Az ajtó nyitva volt; becipelte. Ahogy az ágyra fektette, az eszmélet utolsó szikrája is eltűnt Menyét arcáról. Mély Hornba zuhant.

Ben egy pillanatra megállt, hogy körülnézzen. A Szoba tiszta, szinte steril volt, a holmik kaszárnyai Rendben. Amikor Menyét cipőjét kezdte lehúzni, Eva Fuller hangja szólalt meg mögötte: – Ne bajlódjon vele, Mr Mears. Menjen föl nyugodtan.

– De lekéne…

– Majd én levetkőztetem. – Arcán mély, méltóságteljes fájdalom tükröződött. – Levetkőztetem, és alkohollal ledörzsölöm, hogy reggel ne szenvedjen annyit a macskajajtól. Már csináltam ilyet. Sokszor.

– Hát, jó – mondta Ben, és vissza sem nézve felment. Lassan vetkőzött le, arra gondolt, hogy lezuhanyozik, aztán úgy döntött, mégsem. Lefeküdt és a plafont bámulta, és még sokáig nem aludt el.

Hatodik fejezet
'SALEM'S LOT (II)

1

Tavasz és ősz ugyanolyan hirtelenséggel köszöntött be Jerusalem's Lotban, mint amilyen gyors a napkelte és napnyugta a trópusokon. Az átmenet rövid, akár egy nap is lehet. De New Englandben nem a tavasz a legszebb évszak, mert túl rövid, túl bizonytalan, bármikor elvadulhat. Mindazonáltal vannak olyan áprilisi napok, melyek megmaradnak az ember

emlékezetében, még ha az asszony érintése feledésbe merül is, vagy az, ahogy a kisded fogatlan szájával a mellbimbóra tapad. De május közepén a nap oly tekintélyesen és fenségesen emelkedik a reggeli köd fölé, s hétkor már úgy tüzel, hogy az ember, uzsonnatáskájával a kezében tudja, hogy nyolcra a harmat is fölszárad a fűről, s a dűlőutakon, ha egy autó elmegy, még vagy öt percig lebeg a por a levegőben; s délután egykor a malom második emeletén legalább harmincöt fok lesz, s az emberről dől az olajos izzadság; az ing egyre jobban a hátához ragad – mintha csak július volna.

Ám amikor az ősz megérkezik, és hitszegő módon hátba támadja a nyarat, ahogy szokta, szeptember idusa körül akkor úgy időzik el, mint egy rég nem látott barát. Mint amikor öreg barátunk kedvenc fotelünkbe telepedik, pipára gyújt, s egész délután arról mesél, merre járt, mit csinált, amióta nem láttuk egymást.

Itt marad egész októberben, néha-néha a novemberbe is beleszagol. Az ég tiszta, tengerkék; s a nyugattól keletre tartó felhők nyugodt, szürke szegélyű fehér hajók. A szél napközben feltámad, és soha el nem nyugszik teljesen. Sietteti az embert az úton, aminek fentén a falevelek őrült, tarka kavargásba kezdenek. A el hatására az ember néhol még a csontjai alatt is fájdalmát érez. Lehet, hogy valamilyen ősi húrt pendít meg a lélek mélyén, a faj emlékezetét, mely azt súgja:

Vándorolj tovább, vagy meghalsz – vándorolj tovább, vagy meghalsz. Még a négy fal között is, bent a házban, hallani, hogy a szél nekiront üvegnek, fának, vagy fáradtan az ereszt rázza, s az ember előbb-utóbb otthagyja a dolgát, és kimegy, hogy megnézze, mi történik. Aztán ott áll a tornácon vagy az udvaron, a délután kellős közepén, s a felhőket bámulja, melyek átszáguldanak a Griffen-legelőn, fel, a Schoolyard Hillre; sötétség, világosság, sötétség, világosság, mintha az istenek nyitogatnák-csukogatnák az ég ablakait. Látni, ahogy az aranyvessző – a New England- flóra legszívósabb, legártalmasabb s leggyönyörűbb növénye – mint valami hatalmas, néma tömeg, elhajol a szél elől. És amikor nem jár autó vagy repülő, amikor a várostól nyugatra, az erdőben senki sem lövöldöz fácánra, fürjre; amikor az egyetlen hang saját szívdobbanásunk, akkor egy másik hang is hallhatóvá válik: az élet körforgásának hosszan zengő záróakkordja, mely az első havat várja, hogy az adja meg a végtisztességet.

2

Abban az évben az ősz első napja (az igazi ősz nem azonos a naptári ősszel) szeptember 28-a volt, az a nap, amikor a Harmony Hill- temetőben eltemették Danny Glicket.

A templomi istentisztelet zártkörű volt, a temetési szertartás azonban nyilvános, s a város nagy része meg is jelent – osztálytársak, kíváncsiskodók, s idősebb emberek, akik számára egy-egy temetésen való megjelenés lassan kötelező volt, ahogy a sokasodó évek szemfedőt fontak köréjük.

A Burns Roadon jött a menet hosszú, kígyózó sorban, s hol eltűnt, hol felbukkant a következő domb mögött A vakító napsütés ellenére mindegyik autónak felkapcsolták a fényszóróját. Carl Foreman halottaskocsija jött elöl, hátsó ablakai virággal kirakva; aztán Tony Glick 1965-ös Mercuryja; a kipufogó hangtompítója elromlott, az autó pöfögve hányta magából a füstöt.

A következő négy kocsiban a család rokonai ültek, egyik részük egész messziről, az oklahomai Tulsából érkezett. A hosszú, kivilágított menetben ott voltak még Mark Petrie (az a fiú, akihez Ralphie és Danny elindult; akkor int el Ralphie) a szüleivel; Richie Boddin és családja; Isabel Werts, Mr. és Mrs. Norton társaságában (a hátsó ülésen foglalt helyet, sétabotját püffedt lábai közé állítva, rendíthetetlen nyugalommal 1930-ig visszamenőleg elsorolta azokat a temetéseket, melyeken részt vett); Lester Durham és felesége, Harriet; Paul May-Kerry és felesége, Glynis; Pat Middler, Joe Crane, Vinnie Upshaw és Clyde Corliss egy Milt Crossen vezette kocsiban (Milt indulás előtt kivett a hűtőből egy karton sört, amit ünnepélyesen megiszogattak a kályhánál); Eva Miller két közeli barátnőjével utazott együtt,

Loretta Starcherrel és Rhoda Curlesszel, két vénlánynyal; Parkins Gillespie és helyettese, Nolly Gardener Jerusalem's Lot rendőrautójával (Parkins Fordjával, melyben automatikus biztonsági légzsák is volt); Lawrence Crockett betegesen sápadt feleségével; Charles Rhodes, a mogorva buszsofőr, aki elvi megfontolásból minden temetésre elment; Charles Griffen és családja: felesége meg Hal és Jack, a még velük élő két fiú.

Mike Ryerson és Royal Snow már kora reggel megásta a sírt – a kihányt földet niűgyep csíkokkal fedték be. Mike Glickék kérésére meggyújtotta az emlékezet lángját. Mike-nak eszébe jutott, hogy Royal reggel szinte csak árnyéka volt önmagának. Máskor munka közben mindig ömlöttek belőle a viccek meg rigmusok (fülsértő, hamis tenorján zengte: „Koporsó a te nyoszolyád, alulról szagolsz ibolyát…”), de aznap reggel feltűnően csöndes, majdhogynem mogorva volt. Talán másnapos egy kicsit, gondolta Mike. Izompacsirta cimborájával, azzal a Petersszel, tegnap este biztos felöntött a garatra bélinél.

Öt perccel azelőtt, hogy egymérföldnyi távolságból meglátta a közeledő halottaskocsit, kitárta a széles vaskapukat, és a vasrácsokra bámult – ez már szokásává vált, amióta Docot ott találta. Miután a kapukat kinyitotta, visszabandukolt a frissen ásott sírhoz, ahol Donald Callahan atya, Jerusalem's Lot egyházközségének lelkipásztora várakozott. Vállán stóla, a kezében lévő könyv pedig a gyermekek temetési szertartásánál volt nyitva. Mike tudta, hogy ez az, amit a harmadik stációnak neveznek. Az első a halottasház volt, a második a piciny katolikus templom, a Szent András. Harmony Hill az utolsó stáció. Mindenki eljött.

Jeges fuvallat érintette meg, s a fénylő műgyepre nézett; eltöprengett, miért is kell ennek minden temetésen ott lennie. Pontosan annak látszott, ami volt: az élet gyatra utánzata, mely e földi szemfedő súlyos barna göröngyeit próbálja finoman leplezni.

– Úton vannak, atyám – mondta.

Callahan magas, szúrós szemű, pirospozsgás ember volt. Haja acélszürke. Ryerson, aki tizenhat éves kora óta nem járt templomban, leginkább őt kedvelte a helybéli ördögűzők közül. John Groggins, a metodista lelkipásztor felfuvalkodott álszent; a mormon Patterson meg komplett őrült: két vagy három éve az egyik diakónus temetésén földre vetette magát, és ott hempergett. Callahan viszont pápista létére elég rendesnek tűnt; az általa vezetett temetések nyugodtak, vigaszteljesek voltak, és mindig rövidek. Ryerson kétlette, hogy Callahan orra körül azok a vörös hajszálerek az imádkozástól volnának, de ha Callahan iszik is egy kicsit, mi kivetnivaló van abban? Amilyen világban élünk, kész csoda, hogy a prédikátorok nem a bolondokházában végzik.

– Köszönöm, Mike – mondta Callahan, és a ragyogó kék égre nézett.

– Ez bizony nagy megpróbáltatás lesz.

– Szerintem is. Meddig tart?

– Tíz percnél nem tovább. Nem akarom a szülők fájdalmát fokozni. A neheze még hátravan nekik.

– Oké – mondta Mike, és a temető végébe indult Legszívesebben átugrott volna a kőfalon, be az erdőbe, hogy elköltse kései ebédjét. Hosszú évek tapasztalatából tudta, hogy a gyászoló család és a barátok a harmadik stációnál legkevésbé a sáros ruhájú sírásót Szeretnék látni; valahogy elhomályosítaná a papnak a halhatatlanságról, a mennyország kapujáról szóló ragyogó képeit,

A hátsó fal közelében megállt és lehajolt, hogy szemügyre vegyen egy előredőlt, palából készült sírkövet. Felegyenesítette, s ahogy ledörzsölte a feliratról a ráragadt sarat, jeges borzongás futott végig rajta.

HUBERT BARCLAY MARSTEN
1889. október 9.
1939. augusztus 12.
A Halál angyala, aki
a bronzlámpást tartja az aranykapu mögött,

sötét vizekre evezett veled

És alatta, a harminchat tél és nyár után szinte olvashatatlanul:

Isten nyugosztalja

Még mindig kissé zaklatott lelkiállapotban, s továbbra sem tudván, miért, Mike Ryerson az erdőbe ment, hogy a patak partján elfogyassza ebédjét.

3

A szeminárium első napjaiban Callahan atya egyik barátjától egy istenkáromlásos hímzést kapott, melyen akkor iszonyodva röhögött, ám az évek múltával a szöveg egyre igazabbnak tűnt, és egyre kevésbé érezte istenkáromlónak: *Isten, adj nekem* DERŰT, *amivel elfogadom a megváltoztathatatlant,* KITARTÁST, *hogy megváltoztassam a megváltoztathatott és* SZERENCSÉT, *hogy ne basszak el annyi mindent.* Mindez óangolul írva, a háttérben napfelkelte.

Most, Danny Glick gyászolói előtt állva eszébe jutott ez a régi ima.

A koporsóvivők – a halott fiú két nagybátyja és két unokatestvére – leengedték a koporsót a földbe. Fekete kabátban, fekete, elfátyolozott kalapban ott állt Marjorie Glick, apja védelmező karjában ringott – falfehér arca szinte világított a fátylon át –, s fekete retiküljét úgy szorongatta, mint valami mentőövet. Tony Glick kicsit messzebb állt tőle; megrendült és szórakozott arccal. A templomi szertartás alatt többször is körülnézett, hogy megbizonyosodjék róla, valóban itt van, ezek között az emberek között. Arcán olyan kifejezés ült, mint aki azt hiszi, álmodik.

Az egyház nem szakíthatja meg ezt az álmot, gondolta Callahan. Sem pedig a világban előforduló derűnek, kitartásnak vágy szerencsének nem vethet gátat. Az elbaszás már megtörtént.

Szenteltvizet hintett a koporsóra és a sírra, megszentelvén őket örök időkre.

– Imádkozzunk – mondta. A szavak dallamosan törtek fel torkából, mint mindig – hol tisztán csengve, hol fátyolosan, hol részegen, hol józanul.

A gyászolók lehajtották a fejüket.

– Uram, akik híven éltek, a te kegyelmedből örök békességre találnak. Áldd meg ezt a sírt, és küldj őrangyalt föléje. Ahogy eltemetjük Dániel Glick testét, fogadd őt magadhoz, s szentjeiddel engedd, hogy mindörökké örvendezhessék tebenned. Ezt kérjük a Mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

– Ámen – mormogta a tömeg, s a szél hangfoszlányokat ragadott magával. Tony Glick tágra nyílt, rémült szemmel nézett körbe. Felesége papír zsebkendőt szorított szájához.

– Jézus Krisztusban való hitünkkel tiszteletteljesen hozzuk e gyermek testét, hogy eltemessük emberi gyarlóságában. Imádkozzunk Istenhez, aki mindeneknek életet ad, hogy emelje e halandó testet a szentek társaságába s a szentek tökélyére.

Imakönyvében lapozni kezdett. A sír körül félkörben felsorakozott tömeg harmadik sorában egy asszony vadul felzokogott. Valahol az erdő mélyén csicsergett egy madár.

– Testvérünkért, Daniel Glickért imádkozzunk Mi tininkhöz, Jézus Krisztushoz – folytatta Callahan atya t–, aki azt mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Akid hisz énbennem, ha meghal is, él; és aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal.” Uram, te, aki rnegsiratád barátod, Lázár halálát, nyújts nékünk vigaszt bánatunkban. Hitünkben erre kérünk téged.

– Urunk, hallgasd meg imánkat – felelték a katolikusok.

– Életre keltetted a halottakat, adj testvérünknek, Dánielnek örök életet. Hitünkben erre kérünk téged.

– Urunk, hallgasd meg imánkat – válaszolták. Mintha valami felcsillant volna Tony Glick szemében: talán jelenést látott.

– Testvérünk, Dániel a keresztség vizében megtisztult, fogadd őt magadhoz minden szentjeiddel. Hitünkben erre kérünk téged.

– Urunk, hallgasd meg imánkat.

– Magához vette tested és véred; adj neki helyet az asztalnál mennyek országában. Hitünkben erre kérünk téged.

– Urunk, hallgasd meg imánkat.

Marjorie Glick nyögdécselve himbálózni kezdett előre-hátra.

– Vigasztalj bánatunkban testvérünk halálán; legyen hitünk a mi vigaszunk, s örök élet a reményünk. Hitünkben erre kérünk téged.

– Urunk, hallgasd meg imánkat.

Callahan becsukta az imakönyvet. – Imádkozzunk, ahogy a Mi Urunk tanított bennünket – mondta halkan. – Mi atyánk, ki vagy a mennyekben…

– Nem! – üvöltött fel Tony Glick, és előrelendült. – Nem fogtok sarat dobálni a fiamra!

Kezek nyúltak ki, hogy megállítsák, de elkéstek. Néhány másodpercig a sír szélén imbolygott, aztán a műgyep besüllyedt, s Tony Glick egyensúlyát vesztve a gödörbe esett, és szörnyű, tompa puffanással a koporsóba zuhant.

– Danny, gyere elő onnan! – ordította.

– Jaj, *Istenem* – mondta Mabel Werts, s a temetéseken használt fekete selyemkendőjét az ajkához szorította. Csillogó szemével falta az eseményeket, mint ahogy a mókus raktározza el télire a mogyorót.

– Danny, az Isten verjen meg, hagyd abba ezt a baromságot!

Callahan atya intett a két koporsó vivőnek, akik előre is léptek, de még három embernek – köztük Parkins Gillespie-nek és Nolly Gardenernek – kellett közbelépnie, hogy a rugdalkozó, ordító, üvöltő Tony Glicket ki tudják szedni a sírgödörből.

– Danny, hagyd abba! Megijesztetted a mamát! Ezért még rongyosra verem szíjjal a seggedet! Eresszetek! Eresszetek… a fiamat akarom… eresszetek, ti állatok !… ó, *Istenem…*

– Mi atyánk, ki vagy a mennyekben…. – kezdte elölről Callahan, s más hangok is csatlakoztak az övéhez, és szavait az ég közönyös pajzsa felé emelték.

– …szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod…

– Danny, gyere ide, hallod? *Hallod?*

– … mint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nékünk ma…

– Daannií!

– …és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek…

– Nem halt meg, nem halt meg, eresszetek már, ti rohadékok…

– … és ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Ámen.

– Nem halt még! – bömbölte Tony Glick. – Az nem lehet! Az a szerencsétlen még csak tizenkét éves! – Vad zokogásban tört ki, s megtántorodott, noha többen fogták – arca eltorzult, könnyei patakokban folytak. Callahan lábai előtt térdre borult, és sáros kezével a pap nadrágjába csimpaszkodott. – Adja vissza a fiamat, kérem! Ne csinálja ezt velem!

Callahan finoman két keze közé vette Tony Glick fejét. – Imádkozzunk – mondta. Combjaiban érezte Glick görcsös zokogását.

– Uram, nyújts vigaszt ennek az embernek és feleségének nagy bánatukban. A keresztség vizében tisztítottad meg e gyermeket, és új életet adtál neki. Egy nap talán mi is csatlakozunk hozzá, és együtt örvendezünk majd a mennyországban. Jézus nevében kérjük, ámen. Mikor felemelte tekintetét, látta, hogy Marjorie Glick elájult.

4

Amikor mindenki elment, Mike Ryerson visszajött, és leült a sír szélére, hogy utolsó szendvicsét is megegye, amíg Royal Snow megérkezik.

– A temetés négykor volt, és most már majdnem öt volt. Az árnyékok meghosszabbodtak és a nap már nyugatról, a magas tölgyfák közül villant ki. Az a széltoló Royal megígérte, hogy legkésőbb háromnegyed ötre itt lesz; hol a csudában van most?

Sonkás-sajtos szendvics volt, a kedvence. Bármilyen szendvicset csinált, mindegyik a

kedvence volt; ez az agglegénység egyik előnye. Befejezte az evést, a morzsákat a koporsóra söpörte a kezéről.

Valaki őt nézte.

Hirtelen és teljes bizonyossággal döbbent rá erre. Tágra nyílt, riadt szemmel körbepásztázta a temetőt,

– Royal? Te vagy az, Royal?

Válasz nem érkezett. A szél átsusogott a fákon; kísérteties volt. A kőfal mögötti szilfák hajlongó árnyékai közt észrevette Hubert Marsten sírkövét, s hirtelen Win kutyája, a temetőkapu lándzsahegyére felakasztott Doc jutott eszébe.

Szemek. Dülledt, kifejezéstelen szemek. És npznek.

Sötétség, ne szállj le rám.

Talpra ugrott, mintha valaki hangosan szólt volna.

– Az Isten verjen meg, Royal. – Fennhangon, de nyugodtan ejtette ki a szavakat. Már nem hitte, hogy Royal valahol itt volt, vagy hogy egyáltalán visszajön még. Egyedül kell megcsinálnia, és egyedül sokáig fog tartani.

Talán sötétedésig.

Munkához látott, s megpróbált nem törődni a rátelepedő félelemmel, s nem tépelődni azon, hogy korábban miért nem töltötte el ez a munka akkora rettegéssel, mint most.

Gyors, takarékos mozdulatokkal odébb rángatta a műgyepet, és gondosan felgöngyölte. Ölbe kapta, és kivitte a teherautóhoz, ki, a kapu elé; s ahogy kiért a temetőből, a szörnyű érzés, hogy figyelik, egy csapásra megszűnt.

A teherautó platójára tette a műgyepet, és elővett egy ásót. Visszaindult, aztán megtorpant. A nyitott sírra bámult, amely mintha csalogatta volna.

Rádöbbent, hogy az az érzés, hogy figyelik, azonnal elmúlik, amint elfordítja a tekintetét a gödör mélyén fekvő koporsóról. Lelki szemei előtt hirtelen Danny Glick jelent meg, ahogy kicsiny szaténpárnán, nyitott szemmel fekszik. Nem – ez hülyeség. Lezárták a szemét. Épp elégszer látta, hogyan csinálja Carl Foreman. *Hát persze, leragasztjuk* – mondta egyszer Carl.

– Mert azt nem szeretnénk, hogy a hulla a gyászolókra kacsingasson, ugye?

Lapátját a földbe nyomta, kezdte betemetni a koporsót. A föld a csillogó mahagónikoporsón tompán puffant; Mike beleremegett. Ettől a hangtól enyhe hányingere támadt. Felegyenesedett, és zavarodottan a virágokra nézett. Micsoda esztelen pazarlás. Holnapra sárga meg vörös virágszirmokkal lesz tele minden. Hogy ez mire jó, azt képtelen volt megérteni. Ha már feltétlenül költekezni akarnak, miért nem a rákkutatásnak, szegénységi alapnak vagy a nőegyletnek adják a pénzt? így legalább valami haszna is lenne.

Újabb lapátnyit hányt a gödörbe, aztán megint pihent egy sort.

Ez a koporsó is micsoda pazarlás. Szép, mahagóniból készült koporsó, vagy ezer dollárt kóstál, ő meg sarat lapátol rá. Glickéknek sem ment jobban, mint bárki fásnak, és gyerektemetésre nem szokás biztosítást kötni. Biztos nyakig ülnek az adósságban – egy olyan tákolmány miatt, amit aztán elföldelnek. Lehajolt, újra földet vett a lapátra, és vonakodva a gödörbe hányta. Megint az a szörnyű, végső puffanás. A koporsó tetejét már föld borította, de a fényes mahagóni szinte szemrehányóan itt-ott még kivillant.

Ne nézz engem. Megint lapátolt, most valamivel kisebb adagot, és a gödörbe hányta.

Puff

– Az árnyékok már nagyon hosszúra nyúltak. Megállt és felnézett; és ott volt a Marsten-ház, a spaletták zárva, sötétség. A keleti oldal, amelyik elsőnek mond búcsút a nappalnak, pontosan a temető vaskapujára nézett, oda, ahol Doc…

Erőt vett magán, és újabb lapát földet vetett a gödörbe.

Puff

Néhány göröngy a koporsó széleire, a rézpántokra hullott. Ha most valaki kinyitná, úgy csikorogna, mint egy kriptaajtó.

Az Isten verjen meg, ne nézz engem!

Újra à lapát fölé hajolt, de a puffanás hangjának gondolata szinte megbénította, úgyhogy pihent egy kicsit. Olvasott egyszer egy texasi olajmágnásról, aki végrendeletében úgy rendelkezett, hogy vadonatúj Cadillac Coupe de Ville-jében temessék el. És meg is tették. Egy markológéppel kiásták a sírt, És egy daruval beemelték a kocsit. Az emberek vénséges vén kocsikkal amiket csak a mocsok meg a drótok tartanak össze -Járkálnak az országban, és akkor jön egy ilyen dúsgazdag disznó, és a tízezer dolláros, extra dolgokkal felszerelt kocsijában temetteti el magát… Hirtelen megrándult, és fejét rázva hátralépett. Majdhogynem – hogy is –, majdnem révületbe esett, legalábbis úgy tűnt számára. Az az érzése, hogy figyelik, fokkal erősebbé vált. Az égre pillantott, és riadtan tapasztalta, hogy alig maradt valami a napfényből. Már csak a Marsten-ház emeleti részét aranyozta be a napsugár. Órája hat óra tízet mutatott. Úristen, már egy órája itt van, és még egy tucatszor sem szórt földet ebbe a lukba!

Mike a munkája fölé görnyedt, és megpróbált nem gondolkodni. *Puff és puff és puff*, és most már tompábban hangzott a fára zuhanó föld zaja; a koporsó tetejét már teljesen elborította a föld, oldalán barnán folydogált le a sár, rá a lakatra meg a zsanérra.

Két lapátravalót hányt a gödörbe, aztán megállt.

Lakat meg zsanér?

Az Isten szerelmére, minek egy koporsóra lakat? Azt hitték, hogy valaki megpróbál belemászni? Nyilván. Nyilván nem az járt a fejükben, hogy kijönni próbál valaki…

– Ne bámulj rám! – mondta Mike Ryerson hangosan, és érezte, hogy a szíve a torkában dobog. Hirtelen leküzdhetetlen vágy tört rá, hogy elrohanjon innen, be a városba. Csak nagy erőfeszítés árán bírt úrrá lenni magán. Ez csak a szokásos majré, semmi más. Aki temetőben dolgozik, arra biztos rájön egyszer-kétszer. Mint egy szar horrorfilm: eltemetni egy gyereket, aki még csak tizenkét éves, és a szeme nyitva…

– Jézusom, *hagyd már abba!* – ordított fel, és vadul nézte a Marsten-házat. Már csak a tetejét érte a napsugár. Hat óra tizenöt.

Aztán még sebesebben kezdett dolgozni, hajlongott és lapátolt, és megpróbált semmire sem gondolni. De az érzés, hogy figyelik, nem csökkent, hanem egyre fokozódott, s minden lapátnyi föld nehezebbnek tűnt az előzőnél. A koporsó tetejét már teljesen befedte a föld, de a körvonalak még kivehetők voltak.

A katolikus halotti ima villant át agyán, csak úgy magától, minden ok nélkül. Hallotta, amint Callahan mondta, mikor ő a pataknál a vacsoráját ette. Hallotta az imát meg az apa reménytelen sikoltozását.

Imádkozzunk testvérünkért, Mi Urunkhoz, Jézus Krisztushoz, aki azt mondta…

(Ó, atyám, légy kegyes hozzám.)

Mozdulatlanná merevedett, és üres tekintettel a sírba nézett. Mély volt, nagyon mély. A közelgő éj árnyai már megszállták: mintha álltak volna, lomhán nyüzsögtek. – Sötétedésig nem fogja tudni betemetni. Semmiképp. *Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz énbennem, ha meghal is, él…*

(Legyek ura, légy kegyes hozzám.)

Igen, azok a szemek nyitva vannak. Ezért érezte, hogy figyelik. Carl nem ragasztotta le őket megfelelően, -és most fölpattantak, mint a nyíló ablak, és a Glick gyerek őt bámulja. Valamit csinálni kell. *És aki csak él, és hisz énbennem, soha meg nem hal…*

(Prédát hoztam neked, gőzölgő húst.)

Ki kell lapátolni a földet. Ez az! Ki kell lapátolni, és a lapáttal föl kell törni a lakatot, és lezárni azokat a szörnyű, bámuló szemeket. Nem volt nála a temetéseknél használatos ragasztó, de a zsebében van két negyeddolláros érme. Az is jó lesz. Igen, ezüst kell ennek a fiúnak.

A nap immár a Marsten-ház tetejét is elhagyta, és már csak a város nyugati szélén lévő vén,

magas fenyőket sütötte. A bezárt spaletták ellenére Mike úgy érezte, hogy a ház őt bámulja.

Életre keltetted a halottakat, adj testvérünknek, Dánielnek örök életet.

(A te tiszteletedre áldoztam. Bal kezemmel nyújtom át neked.)

Mike Ryerson hirtelen a sírba ugrott, és őrült lapátolásba kezdett; tűzhányóként szórta kifelé a földet. Végül ktpátja fának ütközött, aztán a koporsó oldalára ragadt sarat kaparta le, majd letérdelt, és a rézlakatot kezdte verni.

A pataknál a békák vadul ugráltak, a sötétben egy kecskefejő trillázott, s valahol a közelben kuvikok kezdtek éles hangon kivittelni.

Hat ötven.

Mit csinálok? Az isten szerelmére, hát mit csinálok?

A koporsó tetején térdelve gondolkozni próbált… de tudata mélyén valami sürgette, hogy csak gyorsan, gyorsan, mert lemegy a nap…

Sötétség, ne szállj le rám.

Válláig lendítette a lapátot, még egyszer a lakatra sújtott – katt! A lakat eltört.

A józanság utolsó sugara villant át a tekintetén, amikor felpillantott – arcán sár– és izzadságbarázdák, dülledt szeme fehéren villogott.

A Vénusz felragyogott az ég alján.

Lihegve kimászott a sírból, hasra feküdt a sír mellett, és a koporsótető fogantyúi után matatott. Fogta és megrántotta őket. A tető feltárult, s pontosan úgy csikorgott, ahogy elképzelte; először csak a rózsaszín szatén vált láthatóvá, aztán egy sötét ruhás kar (Danny Glicket ünneplőruhájában temették el), aztán… aztán az arc.

Mike-nak elakadt a lélegzete.

A szemek nyitva voltak. Pont úgy, ahogy gondolta. Tágra nyílt, szinte élő szemek. Mintha iszonyatos elevenséggel szikráznának a haldokló, maradék fényben. Az arcon nyoma sincs à halálsápadtságnak; az orcák rózsásak, szinte kicsattannak az egészségtől…

Megpróbálta elfordítani a szemét erről a fénylő, jeges tekintetről, de képtelen volt.

– Úristen-motyogta.

A nap süllyedő ívét teljesen elnyelte a láthatár.

5

Mark Petrie egy Frankenstein-modellt szerkesztett a szobájában, és közben a nappaliban tartózkodó szülei vitáját hallgatta. Szobája annak a farmépületnek az emeletén volt, amelyet a Jointner Avenue déli részén vásároltak; s noha a házban modern olajkazán biztosította a fűtést, a régi, emeleti kandallók még mindig megvoltak. Eredetileg, amikor a házat még a konyhai-tűzhely fűtötte, a kandallók gondoskodtak arról, nehogy az emeleten túlságosan hideg legyen – bár az az asszony, aki morcos baptista férjével 1873 és 1896 között itt élt, törülközőbe tekert forró téglát használt ágymelegítőként –, most azonban ezek a kandallók teljesen más célt szolgáltak. A kürtők tökéletesen vitték a hangot. Bár szülei lent, a nappaliban voltak, mintha csak az ajtaja előtt beszélgettek volna róla. Egyszer, még a régi házukban apja rajtakapta hallgatózás közben – Mark akkor hatéves volt –, és egy régi angol mondást mondott neki: „Ne hallgatózz a péterszeglikon, ha nyugalmat akarsz.” Ez azt jelenti, mondta az apja, hogy esetleg olyasmit hallasz magadról, ami nem tetszik.

Hát, van egy másik mondás is. A tudás hatalom.

Tizenkét éves korában Mark Petrie az átlagosnál alacsonyabb volt, és kissé nyeszlettnek látszott. Mozgása mégis kirívóan kecses és ruganyos volt a hasonló korú nyakigláb, csupa plezúr fiúkhoz képest. Bőre világos, szinte tejfehér; s az idővel majd markánsabbá váló vonásai most még enyhén nőiesek voltak. Az iskolában lett is ebből baja, még a Richie Boddin-eset előtt, de úgy határozott, maga veszi kézbe az ügyet. Elemezni kezdte a problémát. Az ilyen fenegyerekek, gondolta, mind nagyok, rondák meg bénák. Az embert azzal ijesztik meg, hogy képesek volnának megverni. És sunyin verekednek. Épp ezért, ha az

ember nem fél attól, hogy egy kicsit megverik, és hajlandó ő is sunyin verekedni, akkor még egy ilyen fenegyereket is le lehet győzni. Ennek az elméletnek Richie Boddin volt az első ékes bizonyítéka. A Kittery Elemi Iskolában egyszer már összecsapott az ottani muszklimiskával (tulajdonképpen az is győzelemnek fogható fel; a kittery-s gyerek, noha orrán-száján vérzett, mégsem adta meg magát, de az udvaron nyilvánosan kihirdette, hogy ő és Mark Petrie barátok. Mark, bár hülye seggfejnek tartótja nem ellenkezett. Győzött a józan ész). Az ilyen jármok nem értenek a szóból. Úgy tűnik, a Richie Boddin-félék agyáig csak a verés jut el, és Mark szerint a világ ezért olyan, amilyen. Még aznap eltanácsolták az iskolából, s apja rettentő mérges volt, mígnem Mark, kezében az összetekert magazinnal, megjelent a szokásos fenekelésre, és azt mondta, hogy szíve mélyén Hitler is olyan volt, mint Richie Boddin. Apjából kirobbant a nevetés, sőt még anyja is kuncogni kezdett. A fenekelés elmaradt.

Most June Petrie szólalt meg. – Gondolod, hogy megrázták a történtek, Henry?

– Nehéz… lenne megmondani. – Mark a szünetből tudta, hogy apja pipára gyújtott. – Félelmetes pókerarca van.

– De lassú víz partot mos. – Anyja elhallgatott. Ő mindig ilyesmiket szokott mondogatni, hogy lassú víz 1 partot mos, meg hogy minden rossznak vége van egyszer. Mark mindkettőjüket imádta, de néha pont olyan nehézkesek voltak, mint a könyvtárban azok a régi könyvek… és pont olyan ósdiak.

– Markhoz indultat – kezdte újra az anyja. – A villanyvasúttal akartak játszani… és most az egyik j halott, a másik meg eltűnt! Ne áltasd magad, Henry. A gyerek érez valamit.

– Mark két lábbal jár a földön – válaszolta Mr. Petrie, – Bármit is érez, biztos vagyok benne, hogy észnél van.

Mark a Frankenstein-szörny bal karját a vállnál kiképzett üregbe ragasztotta. Speciális Aurora-modell volt, amely sötétben zölden foszforeszkált; pont úgy, mint az a műanyag Jézus-figura, amit Kitteryben, a vasárnapi iskolában kapott jutalmul, amiért a teljes 119. zsoltárt bevágta.

– Néha úgy érzem, jobb lett volna még egy gyerek – mondta az apja. – Marknak is jót tett volna mellesleg.

Mire anyja pajzánul: – Nem mintha a próbálkozáson múlott volna, drágám.

Apja felnyögött.

A beszélgetés egy jó ideig félbeszakadt. Mark tudta, hogy apja a *The Wall Street Journal*-t fogja böngészni Anyja ölében pedig egy Jane Austen- vagy egy Henry James-regény hever. Szokása volt, hogy újraolvasta a könyveket, és Mark, ha agyoncsapták volna, sem értette, hogy mi a jó ebben. Hiszen az ember már tudja, mi a vége. – Szerinted okos dolog hagyni, hogy kimenjen az erdőbe a ház mögött? – kérdezte aztán az anyja. – Állítólag homokmocsaras a környék…

– Mérföldekre innen.

Mark szusszant egyet, aztán felragasztotta a szörny másik karját. Az egész asztal tele volt ezekkel az Aurora-szörnyekkel, s ha egy újabb darab elkészült, mindig átrendezte a terepet. Egész jó készlet volt. Danny és Ralphie tulajdonképpen ezt akarta megnézni aznap este, amikor… szóval akkor.

– Szerintem nem veszélyes – mondta az apja. -Mármint sötétedés előtt.

– Mindenesetre remélem, hogy attól a szörnyű temetéstől nincsenek lidérces álmai. Mark szinte maga előtt látta, ahogy apja vállat von.

– Tony GLick… szerencsétlen. De hát a halál és a báNat hozzátartozik az élethez. Ideje, hogy rájöjjön erre. – Talán. – Újabb nagy hallgatás. Vajon most mi következik? – töprengett Mark. „A férfi apja a gyerek…” Talán. Vagy: „Az ágacska hajlása a fa íve.” Mark a helyére – egy sírdombra – ragasztotta a szörnyet; mögötte egy ferde sírkő. – Az élet magában hordozza a halált. De *nekem* lehetnek lidérces álmaim.

– Hogyhogy?

– Lehet, hogy szörnyű, amit mondok, de az a Mr. Foreman akár egy művész. Végig olyan volt, mint aki csak alszik. Mintha bármelyik pillanatban kinyithatná a szemét, és elásíthatná magát és… nem is tudom, hogy ezek az emberek miért kínozzák szándékosan magukat nyitott koporsós temetésekkel. Ez olyan… olyan pogányos.

– De hát már vége.

– Igen, remélem. Ugye, ő jó gyerek, Henry.

– Mark? A legjobb. Mark elmosolyodott.

– Van valami a tévében?

– Megnézem.

Mark a többire nem volt kíváncsi; a komolyabb beszélgetés befejeződött. A modellt az ablakpárkányra tette, hogy száradjon, megszilárduljon. Negyedóra múlva anyja szólni fog, hogy ideje lefeküdni. A komód felső fiókjából előhúzta pizsamáját, és vetkőzni kezdett.

Anyja tulajdonképpen fölöslegesen aggódott az ő lelkiállapota miatt; nem volt ő olyan érzékeny. Miért is lett volna; hiszen alkata és kecses mozgása ellenére majdhogynem teljesen átlagos gyerek volt. A család a felső középosztályhoz tartozott, és rendületlenül haladt fölfelé a létrán: szülei házassága kiegyensúlyozott volt. Őszintén szerették egymást, ha kicsit maradiak voltak is. Mark életében nem voltak nagy megrázkódtatások. Az a néhány iskolai csetepaté nem hagyott mélyebb nyomokat benne. Jól kijött a társaival, és nagyjából ugyanolyan vágyai voltak, mint nekik.

Talán csak az a csöppnyi távolságtartás, hűvös önuralom különböztette meg a többiektől. Ez nem nevelés kérdése volt; ilyennek született. Amikor Choppert, a kutyáját elütötte egy autó, Mark addig erősködött, míg végül anyja elment vele az állatorvoshoz. És amikor az állatorvos azt mondta, hogy „Fiam, a kutyát el kell altatni. Tudod, miért?”, Mark azt válaszolta, hogy „Maguk nem altatni fogják. Elgázosítják, hogy meghaljon, nem?”. Az állatorvos igennel felelt. Mark azt mondta, hogy akkor kezdjék, de előbb még megcsókolta Choppert. Szomorú volt, de nem sírt; még csak könnyek sem csillogtak a szemében. Anyja sírva fakadt, de három nappal később számára Chopper már csak a múlt foszlánya volt – Marknak viszont nem. Ez a jó abban, ha az ember nem sír. A sírás olyan, mint a pisálás; minden kijön.

Ralphie Glick eltűnése megrázta, Danny halála is; de félni nem félt. A boltban az egyik férfi azt mondta, hogy Ralphie-t valószínűleg egy aberrált alak intézte el. Mark tudta, hogy az aberrált mit jelent. Az ilyenek csinálnak valamit az emberrel, amitől elélveznek, utána meg megfojtják (a képregényekben az áldozat mindig úgV hörög, hogy Arrgggh), és egy gödörbe vagy egy rozzant viskó deszkái alá temetik. Ha egy ilyen aberrált alak cukorkával kínálná, ő tökön rúgná, aztán eliszkolna –

– Mark! – csendült fel anyja hangja a lépcső felől.

– Igen-mondta, és ismét elmosolyodott.

– Aztán fület is mossál ám!

– Jó

Lement, hogy jó éjszakát kívánjon, léptei kecsesek és ruganyosak voltak; indulás előtt még egy utolsó pillantást vetett az asztalán sorakozó szörnyekre: Drakula hosszú tépőfogaival épp egy földön heverő lánynak esett, miközben az Őrült Doktor a műtőasztalon egy asszonyt kínzott; Mr. Hyde pedig egy hazafelé tartó öregember mögött ólálkodott.

Tudod, mi a halál? Hát persze. Amikor az ember szörnyek karmai közé kerül.

6

Fél kilenckor Roy McDougall beállt a lakókocsi elé, kétszer felpörgette az öreg Ford motorját, aztán leállította. A hűtés fel fogja mondani a szolgálatot, az index nem működik, a matrica meg egy hónap múlva lemállik. Milyen kocsi! Milyen élet! A házban bömböl a gyerek, Sandy meg üvöltözik vele. Jó kis házasság.

Kiszállt a kocsiból, és keresztülbucskázott az egyik burkolólapon – már tavaly nyár óta tervezte, hogy kikövezi az úttól a lépcsőig tartó ösvényt.

– Bassza meg – mormogta, és vészjóslóan bámult a lapra, miközben sípcsontját dörzsölgette.

Igen részeg volt. Háromkor fejezte be a munkát, és azóta egyfolytában vedelt Dellnél Hank Peters és Buddy Mayberry társaságában. Hanknek nemrégiben megszaladt, és úgy tűnt, el akarja inni a többletet, bármennyi legyen is az. Roy tudta, hogy Sandy mit gondol a haverjairól. Na és, tehet egy szívességet. Még azt a pár sört is sajnálja az embertől szombat-vasárnaponként, amikor egész héten azon a rohadt szedőgépen gürizik – és ráadásul még hétvégén is melózik. Hát ki ő, hogy így játssza a szentet? Egész nap otthon ücsörög, más dolga sincs, mint hogy vigyázzon a házra, a postással trécseljen, meg hogy megnézze, a gyerek nem mászott-e be a sütőbe. Az utóbbi időben a kicsivel sem nagyon törődik. Az az istenverte gyerek a minap még a pelenkázóasztalról is leesett.

Hol voltál?

Én fogtam, Roy. Csak hát úgy ficánkol.

Ficánkol. Persze.

Még akkor is füstölgött,, amikor az ajtóhoz lépett. Sajgott a lába, ahol beverte. Na, nem mintha *tőle* várhatna egy vigasztaló szót is. És Sandy vajon mit csinált, amíg ő a lelkét is kidolgozta annak a faszfej művezetőnek? Bonbonmeggyet majszolgatva pletykaújságokat olvasgatott, vagy bonbonmeggyet majszolgatva a barátnőivel telefonon fecserészett. A segge is ugyanolyan pattanásos lesz, mint a képe. Nemsokára ember legyen a talpán, aki a kettőt megkülönbözteti.

Belökte az ajtót, és besétált.

A látvány egy csapásra kijózanította; az alkohol ködfátyla egy szempillantás alatt kettéhasadt: a meztelen, üvöltő gyerek orrából dől a vér, Sandy a karjában tartja, ujjatlan blúza vértől lucskos; most a válla fölött hátrapillant, arcán csodálkozással vegyes félelem; a pelenka a földön hever.

Randy – szeme körül még nem múlt el a folt – mintegy segélykérően magasba emelte kezét.

– Mi folyik itt? – kérdezte Roy vontatottan.

– Semmi, Roy. Csak…

– Megütötted – mondta színtelen hangon. – Nem bírt nyugton maradni pelenkázás közben, és ezért megverted.

– Nem – vágta rá gyorsan Sandy. – Csak leesett, és beverte az orrát, ennyi. Ennyi.

– Szarrá kéne verjelek – mondta Roy.

– De Roy, csak az *orrát* verte be…

Roy tehetetlenül meggörnyesztette a vállát. – Mi van vacsorára?

– Hamburger. Odaégett-felelte Sandy ingerülten, és inge végét kirángatta Wrangler nadrágjából, hogy megtörölje Randy orrát. Roy látta, hogy derekára egyre vastagabb hájréteg ülepszik. Λ szülés óta nem tudott visszafogyni. Nem is törődött vele.

– Hallgattasd el.

– Randy nem…

– *Hallgattasd el!* – üvöltötte Roy, és Randy, aki már csak szipogott, újból bömbölni kezdett.

– Idehozom neki a cumisüveget – mondta Sandy, és felállt.

– Nekem meg a vacsorámat. – Lehámozta magáról a munkaruhát. – Úristen, micsoda disznóól. Mit csinálsz egész nap, vakarózol?

– Roy! – kiáltott fel döbbenten. Aztán vihogni kezdett.

Esztelen dühe, amiért a kicsi nem bírt nyugton maradni pelenkázás közben, elpárolgott, mintha nem is lett volna.

– Hozd már a vacsorámat, aztán takarítsd fel ezt a mocskot!

– Igen. Igen. Igen, persze. – Kivett egy cumisüveget a hűtőből, és Randyt a járókába tette. Randy fásultan cumizni kezdett, és riadt tekintete anyjáról apjára siklott.
– Roy?
– Hmm? Mi van?
– Elmúlt.
– Micsoda?
– Tudod. Akarod? Ma este?
– Igen – felelte Roy. – Igen. – Aztán újból eszébe jutott: Milyen élet! Micsoda élet!

7

Nolly Gardener a rádión rock and rollt hallgatott, és az ujjperceit recsegtette, amikor a telefon megcsörrent. Parkins letette a rejtvényújságot, és így szólt:
– Kapcsold ki azt az izét, jó?
– Persze, Park. – Nolly kikapcsolta a rádiót, és tovább recsegtette az ujjait.
– Halló – mondta Parkins.
– Gillespie csendbiztos? — Igen.
Tom Hanrahan vagyok, uram. Megvan a kért információ.
– Nagyon kedves, hogy ilyen gyorsan visszahívott.
– Hát, túl sokat nem találtunk.
– Nem számít – mondta Parkins. – Mit találtak?
– Ben Mears ellen vizsgálat folyt 1973 májusában, New Yorkban, egy halálos közúti baleset ügyében. Vádat nem emeltek. Motorkerékpár-baleset. Miranda, a felesége meghalt. Szemtanúk szerint lassan hajtott, és az alkoholszonda eredménye negatív volt. Valószínűleg egy olajfoltra ment rá. Nézetei balosak. 1960-ban Princetonban részt vett egy békemenetben. 1967-ben egy brooklyni nagygyűlésen háborúellenes beszédet tartott. 1968-ban és 1970-ben részt vett a washingtoni békemenetben. 1971-ben a San Franciscó-i békemenet alatt letartóztatták. Ennyi.
– Más nincs?
– Kurt Barlow, a Kurt K-val. Brit, de állampolgárságát honosítás révén kapta. Németországban született, és 1938-ban menekült Angliába, valószínűleg a Gestapo elől. Korábbról nincsenek róla adataink, de most úgy hetven felé járhat. Eredetileg Breichennek hívták. 1945 óta Londonban export-import ügyekkel foglalkozik, de nem lehet megfogni. Azóta Straker a társa, és úgy tűnik, Straker az, aki kettejük közül a nyilvánosság előtt mutatkozik.
– Igen?
– Straker Angliában született. Ötvennyolc éves. Apja asztalos volt Manchesterben. Szép summát hagyott a fiára, és úgy tűnik, Straker sem esett a feje lágyára. Másfél éve mindketten tartós tartózkodási engedélyért folyamodtak az Államokba. Ennyit tudunk. Az is lehet, hogy homokosok.
– Aha – mondta Parkins sóhajtva. – Én is ilyesmire gondoltam.
– Ha további információra van szüksége, megkérdezhetjük a Bűnügyi Nyomozó Osztályt és a Scotland Yardot a maga két új sütetű kereskedőjéről.
– Nem, ez elegendő.
– Egyébként Mears és a két másik nem áll kapcsolatban egymással. Hacsak nem fedi a dolgot mély titok.– Oké. Kösz.
– Nincs mit, ez a dolgunk. Ha segítségre van szüksége, szóljon.
– Jó. És köszönöm.
Letette a kagylót, és elgondolkodva nézte.
– Ki volt az, Park? – kérdezte Nolly, és bekapcsolta a rádiót.
– Az Excellent Café. Nincs sonkás rozsszendvicsük. Csak sajtos meleg szendvics meg

tojássaláta. – A fiókomban van még málnafelfújt, ha kérsz. – Kösz, nem – mondta Parkins és megint sóhajtott.

8

A szeméttelep még mindig füstölgött.

Dud Rogers körbesétált; orrát megcsapta a szenesedő szemét szaga. Lába alatt üvegdarabok recsegtek, és minden lépésnél fekete hamufelhő szállt fel. Itt, a kietlen szeméttelepen a lángok a szél kénye-kedve szerint támadtak fel vagy ültek el; s ez Dudot egy hatalmas vörös szemre emlékeztette, amely hol kinyílik, hol becsukódik… mint egy óriás szeme. Olykor-olykor tompa robbanás hallatszott, amikor egy gáztöltéses flakon vagy egy lámpaizzó szétdurrant. Rengeteg patkány bújt elő, amikor aznap reggel tüzet gyújtott a. szeméttelepen; annyit még nem is látott. Három tucatot lőtt le, és a pisztoly már forró volt, amikor végül a tokjába dugta.. Irdatlan nagy dögök is akadtak, volt olyan, amelyik bő fél méter hosszú volt. Furcsa, hogy az évtől függően hogy nő vagy fogy a számuk. Biztos az időjárás miatt. Ha ez így megy tovább, akkor megint kezdhet mérget szórni, pedig erre 1964 óta nem volt példa… Na, van még egy, ott mászik az egyik fűrészbak alatt, ami tűzfogóként szolgál.

Dud előhúzta a pisztolyt, kibiztosította, célzott és lőtt. golyó a patkány előtt fúródott a földbe, és sarat fröcskölt a bundájára. De a patkány, ahelyett, hogy elinalt volna, hátsó lábaira állt, és a lángoktól vörösen izzó, apró szemeivel őt nézte. Úristen, hisz némelyikük kopasz!

– Viszlát, Mr. Patkány – mondta Dud, és gondosan célzott.

Kampec. A patkány rángatózva a földre zuhant. Dud odasétált, és csizmás lábával megbökte. A patkány erőtlenül a csizmabőrbe harapott; már alig zihált.

– Rohadék – mondta Dud gyengéden, és széttaposta a patkány fejét.

Előregörnyedt, megvizsgálta az állatot, aztán azon kapta magát, hogy Ruthie Crockettre gondol, aki nem hord melltartót. Amikor az a testhezálló pulóver van rajta, látni lehet a mellbimbóit, már attól felállnak, hogy a pamuthoz dörgölőznek; és ha az ember csak egy picit, egy icipicit is meggyömöszkölhetné őket, hú, hát egy ilyen ribanc, mint ez, már ettől elélvezne…

A patkányt a farkánál fogva felemelte, és meglengette, mint valami propellert. – Na, hogy tetszik a jó öreg Mr. Patkány a tolltartódban, Ruthie? – A gondolat véletlenszerű kétértelműségét igen szórakoztatónak találta, és fejhangon vihogni kezdett; torz testén feje ide-oda himbálózott.

A patkányt a szeméttelep közepébe hajította. Dobás közben megpördült, és egy alakot pillantott meg -jobbra, úgy ötvenlépésnyire egy magas, hihetetlenül vékony ember körvonalait látta..

Dud zöld nadrágjába törölte kezét, aztán hadonászni kezdett, és az alak felé indult.

– A szeméttelep zárva van, uram!

A férfi feléje fordult. A hamvadó tűz vörös fénye felfedte arcát – széles járomcsontok, elmélkedő tekintet. Haja fehér, itt-ott azonban férfias, acélszürke tincsek tarkállottak benne. Magas, sápadt homlokából a haj hátrafésülve; mint azoknak a buznyák zongoristáknak. Szemében a parázs vörös fénye csillogott, így aztán olyan volt, mintha vérben forogna.

– Tényleg? – kérdezte a férfi udvariasan, s noha tökéletes angolsággal beszélt, némi akcentus érződött a kiejtésén. Biztos valami békazabáló francia vagy valami kelet-európai származék. – Azért jöttem, hogy a tüzet nézzem. Gyönyörű. – Aha – mondta Dud. – Maga a környékről való? – Nemrégiben költöztem az önök csodálatos városába. Sok patkányt szokott lelőni? – Elég sokat, igen. Mostanában iszonyú sokan vannak ezek a kis dögök. Mondja, nem maga az a fickó, aki megvette a Marsten-házat, mi?

– Ragadozók – mondta a férfi, és háta mögött összekulcsolta a kezét. Dud csodálkozva vette észre, hogy a férfin csak öltöny meg egy mellény van. – Imádom az éjszaka ragadozóit. A patkányokat… baglyokat… meg a farkasokat. Vannak erre farkasok? – Nincsenek –

válaszolta Dud. – Durhamben egy pacák két éve lőtt egy prérifarkast. Vadkutyák szoktak őzeket üldözni…

– Kutyák… – legyintett megvetően az idegen. – Alantas állatok: már a lépés zajára is meglapulnak, és vonyítanak. Csak szűkölni meg fetrengeni tudnak. Szerintem ki kell őket zsigerelni. Az összeset!

– Hát, ez így még nem jutott az eszembe – mondta Dud, és bizonytalanul hátrébb lépett. – Jó, hogyha van itt valaki, akivel el lehet dumálni, de a szeméttelep vasárnaponként hatkor zár, és most fél tíz van…

– Persze, persze.

Ennek ellenére az idegen meg se moccant. Dud azon gondolkodott, hogy a férfi biztos titokban jött végig a városon. Mindenkit izgatott, hogy ki lehet az a bizonyos Straker nevű fickó, és ő az első, aki személyesen találkozik vele – esetleg még Larry Crockett jöhet szóba, de hát az sötét alak. Ha legközelebb bemegy a városba ahhoz a fontoskodó George Middlerhez töltényt venni, Csak úgy mellékesen odaveti neki: Valamelyik este találkoztam azzal az új pasassal. Hogy kivel? Hát tudja, ki megvette a Marsten-házat. Rendes pasas. Kicsit fucsán, olyan tótosan beszél.

– Vannak szellemek abban a régi házban? – kérdezte, mikor látta, hogy az öregnek esze ágában sincs elhúzni a belét.

– Szellemek! – Az öreg elmosolyodott, és ebben a mosolyban volt valami nyugtalanító. A ragadozó barracuda halnak lehet ilyen mosolya. – Nem, nincsenek szellemek. – Az utolsó szó különös hangsúlyt kapott; mintha a házban még valami ennél is szörnyűségesebb dolog lehetne.

– Izé… későre jár meg minden… most már mennie kell, Mr… izé.

– De olyan kellemes, olyan jó magával beszélgetni -mondta az öreg, és most először szembefordult Duddal, s a szemébe nézett. A kitágult pupillákban még mindig táncolt az égő szeméttelep baljós fénye. Dud egyszerűen képtelen volt elfordítani a tekintetét, jóllehet udvariatlanság így bámulni. – Ugye nem bánja, ha még egy kicsit beszélgetünk?

– Nem, azt hiszem, nem – mondta Dud idegenül. Azok a szemek mintha egyre nőnének, tágulnának; hatalmas, tűzgyűrű övezte vermekké, amikbe az ember beleesik és megfullad.

– Köszönöm – mondta a férfi. – Mondja, az a púp a hátán nem zavarja a munkában?

– Nem – felelte Dud még mindig idegenül. Halványan felrémlett benne: Megeszem a kalapomat, ha nem hipnotizál engem. Mint az a fickó a topshami vásáron. Hogy is hívták? Mr. Mephisto. Elaltatta az embert, aztán mindenféle hülyeséget csináltatott vele – csináljon úgy, mint a csirke, vagy rohangásszon úgy, mint egy kutya, vagy mesélje el, milyen volt a születésnapi buli, amikor hatéves volt. Az öreg Reggie Sawyert hipnotizálta, és istenem, mekkorát röhögtünk…

– Esetleg más dolgokban nem okoz kényelmetlenségeket?

– Nem… vagyis… – Megbabonázva a férfi szemébe nézett.

– Na, mondja – mondta az öreg behízelgő hangon. „ Barátok vagyunk, vagy nem? Mondja el, mesélje el nekem.

– Hát… alanyok… tudja, alanyok…

– Persze – mondta az öreg nyugtatóan. – A lányok felnevetik magát, ugye? Fogalmuk sincs a maga férfiasságáról. Az erejéről.

– Hát, ez az – suttogta Dud. – Kinevetnek. *Ő* is kinevet. – Ki az az ő?

– Ruthie Crockett. Ő… ő… – A gondolat elszállt. Hagyta. Nem számít. Semmi sem számít, csak ez a béke. Ez a hűvös, tökéletes béke.

– Netán gúnyolódik? Vihog a markába? Oldalba bökdösi a barátait, ha maga arra megy?

– De maga kívánja azt a lányt – folytatta a hang. – Így van?

– Ó, igen…

– Meg fogja kapni. Biztos vagyok benne.

Volt valami… kellemes ebben. Távolról mintha hallaná a csilingelő lányhangok mocskolódásait. Édes hangok… fehér arcok… aztán Ruthie Crockett hangja. Szinte maga előtt látta, hogy a keze a pulóver V alakú kivágása alatt feszülő, érett, kerek ciciket markolássza, aztán a suttogás: *Csókold meg, Dud… harapj beléjük… Szopjad…*

Mintha fuldoklóit volna. Mintha az öregember tüzes szegélyű szemében fuldoklott volna.

Ahogy az idegen közelebb lépett, Dud mindent megértett, és elfogadta; és amikor a fájdalom belenyilallt, édes volt, mint a méz, és zöld, mint a tengerfenék.

9

Keze nem érte el az üveget; remegő ujjaival leverte az asztalról, s az üveg tompa puffanással a földre esett, és a jó kis whisky szétfolyt a bolyhos zöld szőnyegen. – A rohadt életbe! – mondta Donald Callahan atya, az üveg után kapott, hogy mentse, ami még menthető. Hát, sok nem veszhetett már kárba. A maradékot ismét az asztalra helyezte (most már a közepére), és a konyhába ment, hogy a mosogató alatt egy rongyot meg valami tisztítószert keressen. Nem szabad, hogy Mrs. Curless észrevegye az íróasztal lábánál azt a whiskyfoltot. Nagyon nehéz elviselni kedves, szánakozó pillantását azokon a hosszú, keserves reggeleken, amikor egy kicsit rosszul érzi magát…

Mármint másnaposan.

Igen, másnaposan, úgy bizony. Öntsünk végre tiszta vizet a pohárba. Nézz szembe az igazsággal, és máris szabadabbnak érzed magad. Szép kis igazság.

Talált egy flakont E-Vap felirattal; némiképp az öklendezés hangjára emlékeztette („E-Vap!” – kuruttyolta a vén szeszkazán, s egyszerre szarta össze magát és adta ki a taccsot); fogta, és a dolgozószobába vitte. Egyáltalán nem imbolygott. Nem, egy fikarcnyit sem. Hát ezt nézd meg, Ossifer, végigmegyek ezen a fehér vonalon, egészen a piros lámpáig.

Az ötvenhárom éves Callahan lenyűgöző jelenség volt. Ezüstbe hajló haj, mélykék szemek (most persze kissé vörösek), mosolygós ír szarkalábakkal; markáns vonalú ajkak és még markánsabb, kissé hasított áll. Reggelenként, amikor a tükörbe nézett, néha arra gondolt, hogy ha betölti a hatvanat, félredobja a reverendát, Hollywoodba megy, és ő fogja játszani Spencer Tracyt.

– Flanagan atya, hol vagy, amikor szükségünk van rád? – motyogta, és a folt fölé görnyedt. Hunyorogva a használati utasítást böngészte, aztán két kupak E-Vap tisztítót öntött a foltra. A paca azon nyomban kifehéredett és habfelhő lepte el. Callahan némi riadalommal figyelte, és újra elolvasta az utasítást.

– Erős szennyezés esetén – zengte mély, bársonyos hangján, melyet az egyházközség tagjai nagy örömmel hallgattak a szerencsétlen Hume atya műfogsor-csattogtató mekegése után – hagyjuk hét-tíz percig állni.

A dolgozószoba ablakához ment, amely az Elm Streetre és a Szent András-templomra nézett.

Hát igen, gondolta. Vasárnap este van, és már megint részeg vagyok.

Áldj meg, atyám, mert vétkeztem.

Ha az ember lassan iszogat és közben dolgozik (hosszú, magányos estéin Callahan atya a Feljegyzésein dolgozott. Ezeket a Feljegyzéseket a New England-i katolikus Egyházról immár hét éve írta, de olykor-olykor belé villant, hogy a könyv, amit ezek alapján össze akart állítani, sohasem készül el. A Feljegyzések és az ivás tulajdonképpen egy időben kezdődtek. Genezis 1,1 – „Kezdetben vala a whisky, és monda Callahan atya: Legyenek Feljegyzések”), észre sem veszi, hogy lassan-lassan lerészegedik. A kéz pedig észre sem veszi, hogy az üveg egyre könnyebb.

Már legalább egy napja nem gyóntam.

Fél tizenkettő volt, és az ablakon kinézve látta, hogy a tömör sötétséget csak a templom előtti lámpa fényköre töri meg. Fred Astaire cilinderrel a fején, frakkban, kamásliban, fehér

cipőjében, sétapálcáját pörgetve bármikor betáncolhatna ebbe a fénybe. Itt aztán Ginger Rogersszel találkozik, és a „Kozmikus E-Vap Blues” dallamára keringőzni kezdenek.

Homlokát az üveghez szorította, s vonzó arca – mellyel Isten inkább megverte, mintsem megajándékozta – elgyötört, keserű ráncokba torzult: . *Részeges és szar pap vagyok, atyám.*

Lehunyta szemét, és megjelent előtte a sötét gyóntatószéke; szinte érezte, amint ujjai az ablakhoz csúsznak, és az emberi szív legmélyebb titkairól lerántják a leplet: a térdeplőpadok avítt bársonyának, politúrnak és vének verejtékének szaga csapta meg az orrát, s a szájában lúgos ízt érzett.

Áldj meg, atyám.

Összetörtem a bátyám kocsiját, megütöttem a feleségemet, meglestem Mrs. Sawyert az ablakból, amikor vetkőzött, hazudtam, csaltam, parázna vágyaim voltak, nekem, nekem, nekem –

mert vétkeztem.

Kinyitotta szemét, de Fred Astaire még nem tűnt fel. Talán majd az éjszaka kellős közepén. A város aludt. Kivéve…

Fölpillantott. Igen, *ott* égtek a lámpák.

A Bowie lány jutott az eszébe – nem, McDougall, most már McDougallnak hívják –, aki vékony, ziháló hangon elmondta, hogy megütötte a kicsit, és amikor megkérdezte tőle, milyen gyakran veri, érezte (szinte hallotta), hogy a lány agyában hogy zakatolnak a kerekek; aztán egy tucatból bevall ötöt, vagy még annyit se. Szomorú az ilyen mentegetőzés. Ő keresztelte meg a gyereket, Randall Fratus McDougallt. Royce McDougall kocsijának hátsó ülésén fogant, valószínűleg az autósmoziban, egy kétrészes film alatt. Szerencsétlen kis vakarék. Azon töprengett, vajon a lány sejti-e, hogy legszívesebben kinyúlna az ablakon, és két kézzel megragadná reszkető és vonagló lelkét, és addig szorongatná, amíg sikoltana. Büntetésed hat főbekólintás és egy jó fenékbebillentés. Most menj utadra, és ne vétkezz többet.

– Marhaság – mondta.

De nemcsak arról volt szó, hogy a gyónás marhaság, s hogy ez a ceremónia émelyítette, és a „Flaska Katolikus Papjainak és a Kikapós Menyecskék Lovagjainak Klubja” felé taszította, e felé az egyre népesebb társaság felé. Az egyház merevsége, élettelen gépiessége aggasztotta, az egyházé, amely még a legapróbb bűnöket is keményen ostorozta, a mennybe jutás biztos ígéretével. Ezzel ismerte el rituálisan a gonosz létezését egy olyan egyház, amelyet most már jobban foglalkoztattak a társadalmi bajok. A gyónásban ott volt a gonoszságba maga teljes valóságában; ugyanolyan valóságosan, mint amilyen az avítt bársony szaga. Ám ez olyan esztelen és idétlen gonoszság, amely alól nincs feloldozás, amelyre nincs mentség. A csecsemő arcába sújtó ökölre, a zsebkéssel felhasított autógumikra, a mindenszentekkori almákba rejtett borotvapengékre, és mindarra a gonoszságra, ami az emberi elme zegzugaiban rejtőzik, kitörésre várva. Uraim, a jobb börtönök majd megoldják a problémát. Vagy a jobb zsaruk. A jobb szociális intézmények. A jobb születésszabályozás. A jobb sterilizáló eljárások. A jobb abortuszok. Uraim, ha ezt a magzatot, ezt az alaktalan vérgubancot kivágjuk a méhből, nem kell attól tartani, hogy ha felnő, kalapáccsal ver agyon egy idős hölgyet. Hölgyeim, ha ezt a férfit belekötözzük ebbe a speciális villamosszékbe, és megsütjük, akár egy darab húst a mikrohullámú sütőben, többé nem fog kisfiúkat halálra kínozni. Honfitársaim, ha a parlament felfogadja ezt a fajnemesítő törvényjavaslatot, biztosíthatom önöket arról, hogy…

A fenébe. Talán már három éve, hogy helyzetét egyre világosabban kezdte látni. Egyre tisztább és határozottabb körvonalakat öltött, mint az életlen film, amit addig-addig állítgatnak, amíg a legapróbb részlet is éles kontúrokat kap. Várta a nagy Kihívást. A fiatal papoknak megvolt a maguk kihívása: a faji megkülönböztetés, női egyenjogúság, sőt, a homokosok egyenjogúsága; szegénység, elmebaj, bűnözés. Valahogy nem találta meg a közös hangot velük. A társadalmi problémákra érzékeny papok közül csak azokkal érezte jól magát,

akik annak idején hevesen tiltakoztak a vietnami háború ellen. De hát az az idő már elmúlt, és ezek a papok most csak ücsörögtek, és felvonulásokról, gyűlésekről cseverésztek, mint azok az idős házaspárok, akik nászútjukról nosztalgiáznak. De Callahan nem volt sem fiatal, sem idős pap; egy afféle fundamentalista szerepében találta magát, aki már saját alapelveiben sem képes bízni. Csatába akart indulni – de kinek a seregében? Isten, az igazság, a jóság seregében – mind ugyanazt jelentették – a Gonosz ellen. Harcolni, küzdeni akart, s a hidegnek fittyet hányva az áruház előtt röplapokat osztogatni a salátabojkottról vagy a szőlősztrájkról. Szemtől szembe akart a GONOSSZAL találkozni. Szemtől szembe, egyenlő feltételek mellett akart megküzdeni a GONOSSZAL, ahogy Muhammad Ali harcolt Joe Frazierrel, Jákob az Angyallal. Azt akarta, hogy ez a küzdelem legyen tiszta, ne Szóljon bele a politika, amely mint valami torz sziámi iker lovagol minden társadalmi kérdés hátán. Erre fagyott, amióta csak papnak készült – tizennégy éves kora óta érzett elhivatottságot: Szent István, az első Mártír története lelkesítette fel, akit halálra köveztek, s aki halála pillanatában meglátta Krisztust. A mennyország nemigen vonzotta, inkább az Úr szolgálatában folytatott harc – és talán elbukás.

De csaták nem voltak. Csak ímmel-ámmal folytatott csetepaték. És a GONOSZNAK nem egy, hanem rengeteg arca volt – de mind üres tekintetű és leggyakrabban nyáltól fényes állú. Szükségképpen jutott arra a következtetésre, hogy a világon nincs is GONOSZ, csak gonosz. Ilyenkor gyanította, hogy Hitler csak egy zaklatott bürokrata volt, a Sátán pedig csak egy kezdetleges humorérzékű idióta, aki roppant viccesnek találja, ha kenyérbélbe csomagolt petárdákkal eteti a sirályokat.

A korok nagy társadalmi, erkölcsi és szellemi csatái után nem maradt más, csak Sandy McDougall, aki megütötte taknyos kölykét, aki ha felnő, ugyanúgy megüti a saját kölykét; és ez így megy tovább, míg világ a világ, halleluja, hejehaj, előre! Üdvöz légy, Mária, malaszttal teljes, segíts megnyernem ezt a roncsdérbit.

Ez már több volt, mint marhaság. Ijesztő volt, hogy az életnek, sőt a mennyországnak nincs semmi értelme. Mi marad akkor? A templomi kártyacsaták, a hullámvasút és a mennyei gyorsulási versenyek örökkévalósága?

A faliórára pillantott. Hat perccel múlt éjfél, és Fred Astaire vagy Ginger Rogers még mindig nem tűnt fel. De az E-Vap már jó ideje áll a szőnyegen. Mindjárt felporszívózza, és akkor Mrs. Curliss nem fog olyan szánakozón nézni, és az élet megy tovább. Ámen.

Hetedik fejezet
MATT

1

Kedden, a harmadik óra után Matt a tanári szobába ment, ahol Ben Mears már várta. – Hello – mondta Matt. – Korán jött. Ben felállt, és kezet fogtak. – Ez amolyan családi átok. Mondja, ezek a kölkök ugye nem fognak megenni? – Tuti, hogy nem – mondta Matt. – Gyerünk. – Kissé elcsodálkozott. Ben szürke szövetnadrágot és egy elegáns sportzakót viselt. A cipőjén látszott, hogy nem sokat koptatta. Matt óráin már megfordult néhány irodalmár, de azok általában ötletszerűen vagy egyenesen különc módjára öltözködtek. Egy éve meghívott egy elég jó nevű költőnőt, aki a portlandi Maine Egyetemen felolvasást tartott, hogy az egyik osztálynak beszéljen a költészetről. Másnap a nő magas sarkú cipőben és térdig érő kerékpárnadrágban jelent meg. Mintha tudat alatt azt akarta volna közölni: Nézzenek ide, saját fegyverével győztem ie a rendszert! Úgy jövök és megyek, mint a szélvész.

Ben, az összehasonlítás alapján, nagyot nőtt Matt szemében. Harmincvalahány évi tanítás után úgy érezte, hogy senki sem győzheti le a rendszert, és csak a balekok hihetik azt, hogy előre vannak.

– Szép ez az épület – nézett körül Ben, ahogy végigmentek a hallon. – Tök más, mint ahova én jártam gimnáziumba. Ott az ablakok akkorák voltak, mint a lőrések. – Egyes számú hiba –

mondta Matt. – Ne nevezze épületnek. Ez egy „intézmény”. A tábla pedig „szemléltetőeszköz”. Ben, járt maga egyetemre?

– Megpróbáltam a bölcsészetet. De mindenki annyira Megjátszotta az eszét – tudja, hogy van ez: keress mogadnak egy témát, fújd fel jó nagyra, akkor aztán ismert leszel, és hasra esnek előtted. Egyébként kibuktam. Amikor a *Conway lánya* megjelent, abból éltem, hogy coca-colás rekeszeket pakoltam teherautókra.

– Meséljen erről a srácoknak. Érdekelni fogja őket,

– Maga szeret tanítani? – kérdezte Ben.

– Persze. Iszonyatos lett volna ez a negyven év, ha nem szeretnék.

Az utolsó csengetés végigvisszhangzott a kihalt folyosón, s csupán egyetlen gyerek ballagott arra, amerre egy nyíl mutatott, fölötte a „Barkácsműhely” felirattal.

– Mi a helyzet a kábítószerrel? – kérdezte Ben.

– Mindenféle akad. Mint bármelyik amerikai iskolában. Nálunk azonban az alkohol vezet.

– Nem a marihuána?

– Szerintem a fű nem komoly probléma; és néhány szippantás után a vezetés is hasonló véleményen van. Véletlenül tudom, hogy a nevelési tanácsadónk – aki egyébként egyike a legjobbaknak – maga sem veti meg a füvet. Én is kipróbáltam. A hatása elég jő, csak gyomor-savtúltengésem van tőle.

– *Maga is?*

– Psszt! – mondta Matt. – A Nagy Testvér mindenütt hall bennünket. Azonkívül itt a termem.

– Jaj, istenem.

– Ne idegeskedjen – mondta Matt, és előreengedte. -Jó napot, gyerekeim – mondta a diákoknak, akik vagy húszan lehettek, és mereven bámulták Bent. – Ez itt Mr. Mears.

2

Ben először azt hitte, rossz helyen jár.

Amikor Matt Burke meghívta vacsorára, szinte esküdni mert volna, hogy Matt azt mondta, abban a kis szürke házban lakik, a vörös téglás után; de onnan bömbölő rock'n'roll zene áradt.

Megrángatta a patinás rézkopogtatót, s mivel nem kapott választ, újból kopogtatni kezdett. Ez alkalommal a zene elhalkult, és egy hang – egyértelműen Matt hangja – kiordított: – Nyitva van! Jöjjön be!

Ben bement, és kíváncsian körülnézett. A bejárati ajtó közvetlenül egy piciny nappaliba nyílt, melyet ócska régiségekkel bútoroztak be, s melynek fő dísze egy kőkorszaki Motorola tévé volt. Négy hangfal ontotta magából a zenét.

– Matt egy piros-fehér kockás kötényben kijött a konyhából. Spagettiillat lengte körül.

– Ne haragudjon a zaj miatt – mondta Matt. – Kissé süket vagyok. Lehalkítom.

– Jó zene.

– Buddy Holly óta rockrajongó vagyok. Imádom ezt a zenét. Éhes?

– Igen – mondta Ben. – Kösz a meghívást. Amióta visszajöttem 'Salem's Lotba, többet eszem, mint az elmúlt öt év alatt bármikor.

– Barátságos város. Remélem, nincs kifogása ellene, ha a konyhában eszünk. Pár hónapja egy régiségkereskedő járt itt, és kétszáz dollárt ajánlott az ebédlőasztalért. Azóta még nem tudtam másikat szerezni.

– Nincs kifogásom ellene. Egyébként is a konyhában evők nemzetségéhez tartozom.

A konyhában elképesztő rend uralkodott. A kicsi, négyrózsás tűzhelyen egy lábasban a spagettiszósz rotyogott, a szűrőben tészta gőzölgött. A pici lehajthatós asztalon néhány eltérő mintázatú tányér állt, és poharak, melyeknek oldalán rajzfilmfigurák táncoltak – lekvárospoharak, gondolta Ben, és jót derült magában. Az a kényelmetlen érzése, hogy idegennél van, egy csapásra megszűnt, és kezdte egészen otthon érezni magát.

– A mosogató fölötti szekrényben van egy kis Bourbon, rozspálinka meg vodka – bökött Matt a jelzett hányba. – A hűtőben akad egy kis mixelni való gyümölcslé is. De semmi különleges, attól tartok.

– A Bourbon meg a csap víz is megteszi.

– Akkor szolgálja ki magát. Én meg tálalok közben.

Az italt kevergetve Ben így szólt: – Tetszenek a gyerekei. Jókat kérdeztek. Kemény dolgokat, de jókat.

– Például azt, hogy „Honnan szedi az ötleteit?” – kérdezte Matt, Ruthie Crockett szexis selypegését utánozva.

– Egész jó bőr az a lány.

– Az bizony. A hűtőben, az ananászdarabok mögött talál egy üveg Lancerst. Különleges alkalmakra tartogatom.

– Nézze, nem kellene…

– Ugyan már, Ben. 'Salem's Lotban híres író nem mindennap fordul meg.

– No, ez azért túlzás.

Ben kiitta a poharát, átvette Matt-tői a tányér spagettit, szószt öntött rá, aztán a kanál segítségével villájára tekert egy adagot.

– Fantasztikus – mondta. – Mamma mia.

– Az bizony – mondta Matt.

Ben nemsokára azt vette észre, hogy üres a tányérja. Kissé szégyenkezve törölte meg a száját.

– Még?

– Egy fél tányérral, ha lehet. Isteni ez a spagetti. Matt teleszedte a tányért. – Ha mi nem esszük meg, a macskámé lesz. Szerencsétlen állat. Vagy tíz kilót nyom, és valósággal odagurul a tányérjához.

– Jé, hogyhogy nem találkoztam vele?

Matt elmosolyodott. – Állandóan csavarog. Az új könyve regény lesz?

– Olyasmi, kitalált történet – mondta Ben. – Őszintén szólva a pénzért csinálom. A művészet gyönyörű dolog, de egyszer már szeretnék egy szép summát leakasztani.

– Milyenek a kilátások?

– Nem túl jók – mondta Ben.

– Menjünk át a nappaliba – javasolta Matt. – A székek ugyan kicsit ormótlanok, de százszor kényelmesebbek, mint a konyhaiak. Jóllakott?

– Majd kipukkadok.

A nappaliban Matt egy hatalmas, göcsörtös pipát kezdett tömködni. Rágyújtott, aztán amikor már megfelelően égett – Matt hatalmas füstfelhőbe burkolózva üldögélt –, Benre pillantott.

– Nem – mondta. – Innen nem látja. Ben fölkapta a fejét. – Micsodát?

– A Marsten-házat. Le merem fogadni, hogy azt kereste.

Ben kelletlenül nevetett. – Nem fogadok. – A könyve olyan városról szól, mint amilyen 'Salem's Lot?

– A hely is meg az emberek is hasonlóak – bólintott Ben. – Sorozatban történnek szexuális gyilkosságok és csonkítások. Úgy tervezem, hogy egy ilyen eset bemutatásával indítom a regényt, aztán elejétől a végéig aprólékosan leírom az eseményeket. Mintha az egész az olvasó orra előtt történne. Éppen egy ilyen rész vázlatán dolgoztam, amikor Ralphie Glick eltűnt, és… ez borzasztó lelki megrázkódtatás volt. H – Azokra az eltűnésekre alapozza a regényt, amik a harmincas években történtek errefelé?

Ben döbbenten nézett rá. – Maga tud erről? – Ó, igen. És az öregebbek közül is még elég sokan. Én akkoriban nem voltam 'Salem's Lotban, de Mabel Werts, Glynis Mayberry és Miit Crossen itt volt. Egyesek közülük már rá is jöttek az összefüggésre.

– Miféle összefüggésre?
– Ugyan már, Ben. Az összefüggés elég nyilvánvaló, nem?
– Azt hiszem, igen. Amikor legutóbb laktak a házban, tíz év leforgása alatt négy gyerek tűnt el. Most, harminchat évvel később, újra laknak benne, és Ralphie Glick hirtelen eltűnt.
– Maga szerint ez véletlen?
– Azt hiszem, igen – mondta Ben óvatosan. Susan intő szavai még mindig a fülében csengtek. – De azért furcsa. Átnéztem a *Ledger* számait 1939-től 1970-ig; csak hogy legyen viszonyítási alapom. Három gyerek tűnt el. Az egyik megszökött, később Bostonban találtok meg – ott dolgozott. Tizenhat éves volt, de idősebbek nézett ki. A másikat egy hónap múlva az Androscogginból halászták ki. A harmadik pedig Gatesben, I-116-os út mentén volt elásva – nyilvánvalóan cserbenhagyásos baleset áldozata lett. Vagyis mindegyikre van magyarázat.
– Talán a Glick gyerek eltűnésére is lesz magyarázat.
– Talán.
– De maga nem hisz benne. Mit tud maga erről a Strakerről?
– Semmit az égvilágon – felelte Ben. – Még abban sem vagyok biztos, hogy szeretnék-e vele találkozni egyáltalán. Most már belevágtam a könyvbe, amelyben a Marsten-házról és lakóiról megvan a kialakult koncepció. Ha kiderülne, hogy Straker egy teljesen hétköznapi üzletember – amiben biztos vagyok –, nos, az meglehetősen kellemetlenül érintene.
– Nem hiszem, hogy az volna. Tudja, az üzlete a minap nyílt meg. Susie Norton az anyjával benézett, és én megértem… a fenébe is, a városban majd az összes asszony beugrott nézelődni. Dell Markey szerint, aki azért elég megbízható forrás, még maga Mabel Werts is odasántikált. Az a férfi állítólag elég feltűnő jelenség. Elegáns, roppant udvarias és teljesen kopasz. És elbűvölő. Azt mondják, néhány darabot már sikerült is eladnia.
Ben elvigyorodott. – Csodálatos. Na és látta már valaki a duó másik tagját?
– Állítólag üzleti úton van.
– Miért csak állítólag?
Matt idegesen vállat vont. – Nem tudom. Ez az egész ügy biztos teljesen tiszta, de a ház nyugtalanít. Mintha azok ketten határozottan a Marsten-házat keresték volna. Ahogy maga mondta, olyan ott a domb tetején, mint lesben álló bálvány.
Ben bólintott.
– És mindennek a tetejébe eltűnt egy gyerek – folytatta Matt. – Aztán itt van Ralphie testvére, Danny Tizenkét éves és halott. A halál oka vészes vérszegénység.
– De mi a furcsa ebben? Elég szörnyű, persze.
– Ben, az én orvosom egy Jimmy Cody nevű fiatal fickó. Az iskolában tanítottam. Akkor egész kis fenegyerek volt, most egész jó orvos. Ez most pletyka, vigyázat. Amolyan mendemonda.
– Oké.
– Kivizsgálásra mentem, és véletlenül elejtettem, hogy milyen borzasztó, ami a Glick gyerekekkel történt: milyen iszonyú lehet a szüleinek, így, hogy a másik meg eltűnt. Jimmy elmondta nekem, hogy az esetről konzultált George Gorbyval. A fiú vérszegény volt, ez még rendben van. De azt mondta, hogy a vörösvértestek száma egy Danny korú gyerek esetében nyolcvanöt-kilencvennyolc százalék között mozoghat. Dannyé pedig negyvenöt százalék volt.
– Tyű! – mondta Ben.
– B12-injekciót adtak neki, meg borjúmájjal etették, és úgy tűnt, ez használ. Másnap haza is engedték volna. Aztán bumm, holtan esett össze.
– Nehogy Mabel Werts tudomást szerezzen a dologról – mondta Ben. – Még a parkban is mérgezett nyilakkal lődöző indiánokat látna.
– Csak magának beszéltem erről. Másnak nem is akarok. Egyébként a maga helyében, Ben, én a könyvről se igen beszélnék. Ha Loretta Starcher megkérdezné, hogy miről szól, mondja azt, hogy az építészetről.

– Már figyelmeztettek erre.
– Susan Norton volt az, ha nem tévedek.
Ben az órájára nézett, és felállt. – Ha már Susan szóba került…
– A szerelmes hím teljes tollazatban – mondta Matt. – Történetesen nekem meg most be kell mennem az iskolába. A harmadik felvonását próbáljuk az iskolai színdarabnak – egy komoly társadalmi kérdéseket feszegető vígjátéknak, az a címe, hogy *Charlie problémája.*
– És mi Charlie problémája?
– A pattanásai – mondta Matt, és elvigyorodott.
Az ajtóhoz mentek, ahol Matt megállt, és magára rángatta az iskola jelvényével díszített fakó dzsekijét, en arra gondolt, hogy ha az okos, ám kissé álmodozó, artatlan arcot nem nézi az ember, akkor Matt sokkal inkább egy korosodó edzőre, s nem egy szedentárius angoltanárra hasonlít.
– Figyeljen – mondta Matt, ahogy a verandára léptek – kisütötte már, hogy mit csinál péntek este?
– Még nem – mondta Ben. – Arra gondoltam, hogy Susan meg én esetleg moziba mehetnénk. Mást itt nem nagyon lehet csinálni.
– Nekem volna egy javaslatom – mondta Matt. – Összeállhatnánk mi hárman, felmehetnénk a Marsten-házba, és bemutatkozhatnánk a Marsten-ház új urának. Természetesen a város nevében.
– Csakis – mondta Ben. – Ez ugye csak amolyan udvariassági látogatás lenne?
– Pontosan-bólogatott Matt.
– Este elmondom Susannak. Szerintem tetszeni fog neki az ötlet.
– Rendben.
Matt integetésre emelte a kezét, ahogy Ben Citroenje elzúgott. Ben válaszképpen kétszer dudáit, aztán a hátsó lámpák fényei eltűntek a domb mögött.
Miután a motorzaj elhalt, Matt még egy teljes percig a verandán állt; kezét kabátzsebébe süllyesztette, és tekintete a dombon álló házra siklott.

3

Csütörtökön este nem próbáltak, és kilenc körül Matt Dellhez hajtott, hogy felhajtson két-három sört. Ha az a pimasz Jimmy Cody nem írta volna fel álmatlanság ellen, felírta volna ő maga.
Dellnél alig lézengett valaki, ha nem játszott valamilyen zenekar. Matt csak három embert látott, akit ismert: Menyét Craiget, aki a sarokban egy korsó sört dédelgetett; Floyd Tibbitset, aki meglehetősen mogorván meredt maga elé (a héten már háromszor beszélt Susanna! – kétszer telefonon, egyszer személyesen, Nortonék nappalijában; és egyik beszélgetés sem bizonyult eredményesnek); és Mike Ryersont, aki az egyik távoli bokszban támasztotta a falat.
Matt a pulthoz sétált, ahol Dell a poharakat fényesítette, miközben a hordozható kistévét nézte.
– Hello, Matt. Hogy vagy?
– Tűrhetően. Elég lagymatag este. Dell megvonta a vállát. – Aha. Gatesben az autósmozi akciófilmet játszik. Azzal én nem tudok versenyezni. Pohárral vagy korsóval kérsz? – Korsóval.
Dell csapolt, a sör tetejéről leszedte a habot, aztán még jó kétujjnyit töltött hozzá. Matt fizetett, aztán némi habozás után Mike felé indult. Annak idején Mike is Matt tanítványa volt, mint 'Salem's Lot fiataljainak többsége, és Matt igen kedvelte őt. Átlagos képességei ellenére Mike átlagon felüli eredményeket ért el, mivel keményen dolgozott, és addig kérdezősködött egy-egy dologgal kapcsolatban, amíg sikerült teljesen megértenie. Emellett remek, egyéni humora volt, amitől aztán az osztály kedvencévé vált. – Hello, Mike – mondta Matt. – Ide

ülhetek?

Mike felnézett, és Mattet mintha villámcsapás érte volna. Az futott át az agyán: *Drogok. Kemény drogok.*

– Persze, Mr. Burke. Üljön le. – Hangja közönyös volt. Arca beesett, ijesztően sápadt volt, szeme alatt sötét karikák. Szeme nagy, nagyon nagy, s mintha vérben forogna. A kocsma félhomályában kezei, mint valami szellemek, csak kúsztak az asztalon. Söre érintetlenül állt előtte.

– Hogy vagy, Mike? – Matt öntött magának egy pohárral, s közben ügyelt arra, hogy a keze ne remegjen.

Élete kellemesen kiegyensúlyozott volt, noha akadtak jobb és rosszabb időszakok is (bár anyja halála óta -ennek már tizenhárom éve – szinte teljes egyhangúságban teltek napjai); az azonban végtelenül elkeserítette, hogy néhány diákjának élete milyen szörnyű véget ért. Billy Royko a tűzszünet előtt két hónappal helikopterszerencsétlenség áldozata lett Vietnamban: Sally Greert, az egyik legértelmesebb és legvidámabb kislányt részeg barátja ölte meg, amikor a lány szakítani akart; Jary Coleman valami ismeretlen fajta látóideg-sorvadás következtében megvakult; Doug, Buddy Mayberry testre – az egyetlen értelmes gyerek abban a féleszű Családban – az Old Orchard-i strandon vízbe fulladt; és hát a kábítószer, a settenkedő halál. Nem mindenki vágyakozott a Léthe vizében meg is mártózni, miután néhányszor már belegázolt, de voltak elegen – gyerekek, akiknek az álom létszükségletté vált.

– Hogy hogy vagyok? – mondta Mike vontatottan. – Nem tudom, Mr. Burke. Nem valami jól.

– Mi a szart szedtél be, Mike? – kérdezte Matt gyengéden.

Mike értetlenül nézett rá.

– Milyen kábítószert? – pontosított Matt. – Benzedrint? Hasist? Kokaint? Vagy…

– Nem narkóztam – mondta Mike. – Azt hiszem, beteg vagyok.

– Ez az igazság?

– Soha életemben nem használtam kemény drogot – mondta Mike iszonyatos erőfeszítések közepette. – Csak füvet, de négy hónapja már azt se. Beteg vagyok… hétfő óta, igen, azt hiszem, hétfő óta. Vasárnap este a Harmony Hillen elaludtam, és hétfő reggelig fel sem ébredtem. – Bágyadtan a fejét ingatta. – Szarul éreztem magam. Azóta is egyfolytában. – Felsóhajtott, és reszketett, mint a novemberi szélben a száraz juharfalevél.

Matt egészen közel hajolt hozzá. – Ez Danny Glick temetése után történt?

– Igen. – Mike ismét felpillantott. – Miután mindenki hazamentjén visszatértem, hogy befejezzem a dolgot, de az a fasz – elnézést, Mr. Burke –, szóval, Royal Snow nem volt sehol. Jó darabig vártam rá, és akkor kezdődhetett ez a rosszullét, mert aztán már minden olyan. húh, a fejem is belefájdul. Nehezemre esik gondolkodni

– Mire emlékszel, Mike?

– Mire emlékszem? – Mike aranyló sörébe bámult, és nézte, ahogy a buborékok leválnak a pohár faláról és a felszínre úsznak, hogy ott megszabaduljanak a szénsavtól.

– Énekszóra – kezdett bele Mike. – A legédesebb énekszóra, amit életemben hallottam. És valami furcsa érzésre… mintha fuldokolnék. De kellemes volt. Csak a szemek bántottak. Azok a *szemek.*

A könyökébe karmolt, és megrázkódott. – Milyen szemek? – kérdezte Matt előrehajolva. t – Vörösek. Ó, rémisztő szemek. – *Ki volt az?*

– Nem emlékszem. Nem voltak szemek. Álmodtam iz egészet. – Mike igyekezett elhessegetni magától a dolgot. Matt szinte érezte, mennyire erőlködik. – Semmire sem emlékszem a vasárnap estéből. Hétfő reggel a földön ébredtem, és olyan fáradt voltam, hogy először löl se bírtam állni. Aztán nagy nehezen sikerült. A nap már fönt volt, és attól féltem, napszúrást kapok. Az erdőbe mentem, a patakhoz. Nagyon kifárasztott. Iszonyúan kifárasztott. És megint elaludtam. Aludtam… talán négyig vagy ötig. – Vékonyka hangon

felkuncogott. – Amikor felébredtem, tiszta falevél voltam. Egy kicsit jobban éreztem magam. Föltápászkodtam, és visszamentem a teherautóhoz. – Kezével lassan végigszántott az arcán. – Biztos befejeztem a Glick gyerek temetését vasárnap este, mindezek ellenére. Furcsa. Még csak nem is emlékszem rá.

– Befejezted?

– Royal ide vagy oda, a sír be volt temetve. A gyeptéglák a helyükön. Szép munka volt. Nem emlékszem rá. Nagyon rosszul lehettem.

– Hétfő este hol voltál?

– Otthon. Hát hol lehettem volna?

– Kedd reggel hogy érezted magad?

– Kedd reggel egyáltalán nem ébredtem fel. Átaludtam az egész napot. Csak este ébredtem fel.

– És akkor hogy érezted magad?

– Szörnyen. Mintha gumiból lett volna a lábam. Ki akartam menni vizet inni, de majdnem összeestem. A konyhában szinte kapaszkodnom kellett. Iszonyú gyenge voltam. – Összeráncolta a szemöldökét. – Vacsorára előszedtem egy pörköltkonzervet – tudja, azt a Dinty Moore-félét –, de nem bírtam megenni. Már a látványától is fölfordult a gyomrom. Mint amikor az ember szörnyen másnapos, és étellel kínálják.

– Akkor nem ettél semmit?

– De igen, csak kihánytam. Igaz, egy kicsit jobban éreztem magam. Majd elmentem egy kicsit sétálni. Aztán visszamentem lefeküdni. – Ujjaival a sörfoltokat dörzsölgette az asztalon. – Lefekvés előtt félni kezdtem. Mint egy kisgyerek, aki a vasorrú bábától retteg. Körbejártam a házat és megnéztem, hogy minden ablak zárva van-e. És az összes lámpát égve hagytam, amikor lefeküdtem.

– És tegnap reggel?

– Hmmm? Nem… csak este kilenckor keltem fel. – Vékonyka hangján újból felkuncogott. – Emlékszem, az járt a fejemben, hogy ha ez így folytatódik, akkor végül már csak aludni fogok. Mint a halottak.

Matt komoran hallgatott. Floyd Tibbits felkelt, és egy huszonöt centest dobott a zenegépbe, aztán benyomta a kívánt számokat.

– Furcsa – mondta Mike. – Amikor felkeltem, nyitva volt a hálószobám ablaka. Biztos én nyitottam ki. Azt álmodtam, hogy… valaki volt az ablak mögött, és én felkeltem… felkeltem, hogy beengedjem. Mint amikor az ember egy régi barátot enged be, aki kint fázik, vagy… vagy éhes.

– Ki volt az?

– Ez csak álom volt, Mr. Burke.

– De akkor az alomban, ki volt az?

– Nem tudom. Megpróbáltam volna enni, de már a gondolattól is hányingerem támadt.

– És akkor mit csináltál?

– Tévét néztem, amíg Johnny Carson le nem zárta az adást. Sokkal jobban éreztem magam. Aztán lefeküdtem.

– Bezártad az ablakokat?

– Nem.

– És egész nap aludtál?

– Napszállta felé ébredtem fel.

– Gyenge voltál?

– Remélem, csak az. – Végigsimított az arcán. -Olyan szörnyen érzem magam! – kiáltotta elcsukló hangon. – Ugye ez csak influenza vagy ilyesmi, Mr Burke? Ugye ez nem komoly betegség?

– Nem tudom – válaszolta Matt.

– Azt hittem, hogy néhány korsó sörtől jobb kedvem lez, de képtelen vagyok inni. Belekortyintottam, de szinte émelyegni kezdtem. Az az elmúlt hét… olyan, mint valami lidérces álom. És félek. Rettenetesen félek. Vékony kezeivei eltakarta az arcát, és Matt látta, hogy zokog.

– Mike?

Semmi válasz.

– Mike. – Gyengéden lefejtette Mike kezeit. – Szeretném, ha ma este eljönnél hozzám; a vendégszobában alhatnak Eljössz? '

– Jó. Mit bánom én. – Iszonyatos lassan ingujjával a szemeit törölgette.

– És holnap elmegyünk dr. Cody hoz.

– Jó.

Na menjünk.

Arra gondolt, fel kéne hívnia Ben Mearst, de aztán mégsem tette.

4

Amikor Matt bekopogott az ajtón, Mike Ryerson kiszólt:

– Jöjjön be.

Matt pizsamával a kezében belépett. – Egy kicsit nagy lesz neked…

– Nem számít, Mr. Burke. Majd alsónadrágban alszom.

Ott állt, alsóban, és Matt észrevette, hogy Mike egész teste milyen iszonyatosan színtelen. A bordái meg majd átbökték a bőrét.

– Fordulj csak erre, Mike. Mutasd a fejed.

Mike engedelmesen arra fordult.

– Mike, honnan vannak ezek a sérülések? Mike megtapogatta a torkát. – Nem tudom.

Matt csak állt, nyugtalanul. Aztán az ablakhoz lépett, noha jól be volt zárva a kallantyú, két kézzel zavarodottan ide-oda rángatta. A kinti sötétség keményen az üvegnek feszült.

– Szólj, hogyha éjjel bármire szükséged van. *Bármire,* érted? Akkor is, ha rosszat álmodsz. Jó, Mike?

– Jó.

– Komolyan mondom. Bármiről legyen is szó. Én is itt vagyok az emeleten.

– Jó.

Némi tétovázás után – mivel úgy érezte, volna még mit tenni – kiment a szobából.

5

Semmit nem aludt, és csak azért nem hívta fel Ben Mearst, mert tudta, hogy Eváéknál már mindenki alszik. A penzióban sok öreg lakott, és a késői telefon mindig azt jelentette, hogy valaki meghalt.

Nyugtalanul hánykolódott, és nézte, ahogy az ébresztőóra foszforeszkáló mutatói tizenegy harmincról tizenkettőre kúsznak. A házban természetellenes csönd honolt – talán pont azért, mert füle a legkisebb neszt is meg akarta hallani. A ház öreg, szilárd épület volt, az eresztékek már régóta nem nyikorogtak. Csak az óra tiktakolt, meg a szél susogott. A Taggart Stream Roadon hétköznap éjjel még autók sem jártak.

Őrültség, amire gondolsz.

Mégis, egyre inkább kénytelen volt hinni benne. Persze, mint irodalmárnak ez volt az első gondolata, amikor Jimmy Cody megkapirgálta Danny Glick esetét. Codyval jót nevettek rajta. Lehet, hogy most ez a büntetése, amiért akkor nevetett.

Horzsolások? Azok a sebek nem horzsolások. Harapás nyomai.

Az embert arra tanították, hogy ilyen dolgok márpedig nincsenek; és Coleridge *Christabel*-je vagy Bram Stoker rémtörténetei csak a fantázia szörnyszülöttei Szörnyetegek persze vannak; olyanok, akik atomfegyvereikkel a fél világot rettegésben tartják; vagy az útonállók,

tömeggyilkosok meg azok, akik gyerekeket támadnak meg. Na de nem ilyesmi. Ezt mindenki tudja. Az a folt a nő keblén csak anyajegy, nem az ördög jele; a holtak birodalmából visszatérő férfi, aki szemfedőbe burkolva felesége ajtajában ácsorog, csak járási ataxiában szenved; a gyerekszoba sarkában ugrándozó és vicsorgó mumus meg egy halom lepedő csupán. Egyes papok pedig egyenesen azt állították, hogy még maga Isten, a nagy fehér mágus is halott.

Szinte minden vérét kiszívták.

A vendégszoba felől semmi nesz. Matt arra gondolt: Alszik, mint a bunda. Miért is ne? Hát nem azért hívta Mike-ot a házába, hogy egy jót tudjon aludni, hogy ne zavarják… lidérces álmok? Kimászott az ágyból, felkattintotta a lámpát, és az ablakhoz lépett. Innen látni lehelett a Marsten-ház tetejét – ezüstre festette a holdfény.

Félek.

De még ennél is rosszabb érzése volt: halálosan rettegett. Elméje vadul kutatott e kimondhatatlan kór ősi gyógyszerei után: fokhagyma, szenteltvíz és ostya, feszület, rózsa, folyóvíz. Ám semmiféle szent tárgya nem volt. Metodista volt, de nem gyakorolta a vallását, és személy szerint úgy vélte, hogy John Groggins a nyugati félteke legnagyobb seggfeje.

A házban az egyetlen szent tárgy a…

A néma házban távolról, de azért tisztán lehetett hallani, amint Mike Ryerson szavai az álom függönyén áthatolnak:

– *Igen. Gyere be.*

Mattnek elakadt a lélegzete, aztán tüdejéből sikoltásszerű sípolással tört elő a levegő. Azt hitte, menten elájul. Mintha kő lett volna a gyomrában. Heréi összehúzódtak. Az isten szerelmére, ki a fenét hívnak be az ő házába?

A vendégszoba ablakán a retesz lopva megcsikordul. Aztán a fa nyikorog, ahogy az ablakot belökik.

Lemehetne. Lerohanhatna, és az ebédlőben kiránthatná a Bibliát a fiókból. Visszarohanhatna, feltépné P vendégszoba ajtaját, és magasba emelné a Bibliát: *Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében megparancsolom hogy távozz innen…*

De hát ki lehet az?

Szólj, hogyha éjjel bármire szükséged van.

De nem tehetem, Mike. Én öreg ember vagyok. Félek,

Sötétség szállt elméjére, és lelki szemei előtt iszonyatos képek táncoltak. Viaszfehér arcok, hatalmas szemek, éles fogak, aztán alakok tűntek fel a homályból, és hosszú kezükkel feléje hadonásztak… feléje…

Reszketve felnyögött; arcát tenyerébe rejtette.

Nem tehetem. Félek.

Akkor sem bírt volna megmoccanni, ha történetesen saját ajtajának rézkilincse görbült volna lefelé. A félelem megbénította, és elátkozta azt a pillanatot, amikor Dell kocsmájába belépett.

Félek.

És akkor, a ház súlyos csendjében, ahogy tenyerébe temetett arccal, tehetetlenül az ágy szélén kuporgott, egy magas gyerekhang ördögi, édes kacaja harsant…

…aztán az a szörcsögés.

Második rész

A FAGYLALTOK URA

Szólítsd a szivaros szivart,
Izompacsirta, kavarjon a konyhán
Köcsögökben kéjes aludttejet.
A lányok flangáljanak megszokott
Kis göncükben, hozass a fiúkkal
Virágot múlt havi újságlepedőkben.
A látszat legyen a lét kapuja.
Az egy igaz úr a fagylaltok ura.
Szedd elő a fenyőfasublód
Üvegfogantyúja-vesztett fiókjából
A takarót, melyre galambfarkakat hímzett
Egykor a nő, takard el véle arcát.
Ha bütykös lába kilóg, mutatja ez,
Milyen hideg ő, és néma lesz.
Fixírozza a lámpa sugara.
Az egy igaz úr a fagylaltok ura.
WALLACE STEVENS
Tandori Dezső fordítása

Az oszlopon
Rés. Látod-e
A Holtak Királynőjét?
JORGOSZ SZEFERISZ

Nyolcadik fejezet
BEN (III)

1

Már régóta kopogtathattak, mivel az álom folyosóin is ott visszhangzott a zaja, ahogy csigalassúsággal megpróbált eszméletre térni. Kint még sötét volt, és amikor az óráért nyúlt, hogy megnézze, mennyi az idő, kezével a földre sodorta. Zavart volt és ijedt.

– Ki az? – szólt ki.

– Én vagyok, Eva, Mr. Mears. Telefonon keresik.

Fölkelt, fölrángatta a nadrágját, és félmeztelenül ajtót nyitott. Eva Miller fehér frottírköntöst viselt, arcán a még félig alvó ember rémülete. Végigmérték egymást, és Ben azon töprengett: *Ki beteg? Ki halt meg?* – Távolsági?

– Nem, Matthew Burke keresi.

A válasz egyáltalán nem nyugtatta meg. – Hány óra van?

– Négy múlt. Mr. Burke-nek nagyon izgatott a hangja. Ben lement, és fölvette a kagylót. – Ben vagyok, Matt. Matt sebesen zihálva beszélt:

– Át tud jönni, Ben? Most azonnal?

– Igen, persze. Mi történt? Rosszul van?

– Nem telefontéma. Jöjjön.

– Tíz perc, és ott vagyok.

– Ben…

– Igen.

– Van magának feszülete? Vagy Szent Kristóf-medálja? Vagy bármi ilyesmi?

– A fenébe, nincs. Én baptista vagyok… azaz voltam. Ben letette a kagylót, és a szobájába sietett. Eva fél kézzel a lépcsőkorlátnak támaszkodott, arcán zavarodottság és aggodalom látszott – egyrészt szerette volna tudni, mi történt, másrészt nem akart belekeveredni egyik lakója ügyeibe.

– Mr. Burke beteg, Mr. Mears?

– Azt mondja, nem. Csak arra kért, hogy… mondja, maga nem katolikus?

– A férjem az volt.

– Van magának feszülete, rózsafüzére vagy Szent Kristóf-medálja?

– Hát… a férjem feszülete a hálószobában van… Kihozhatom, ha…

Eva bolyhos papucsában végigcsoszogott a folyosó kopottas szőnyegén. Ben a szobájába sietett, felvette azt az inget, amit előző nap is viselt, meztelen lábát pedig könnyű vászoncipőbe bújtatta. Mikor kilépett a szobájából, Éva már ott állt a feszülettel. A ráeső fényben az ezüst tompán csillogott.

– Köszönöm – mondta Ben, és a feszületért nyúlt.

– Ezt Mr. Burke kérte magától?

– Igen, ő.

Eva, most már valamivel éberebben, a homlokát ráncolta. – De ő nem katolikus. Szerintem ő nem jár templomba.

– Nem adott magyarázatot.

– Ó. – Bennfentesen bólintott, és odaadta Bennek a feszületet.

– Kérem, vigyázzon rá. Számomra nagyon értékes.

– Megértem. Vigyázni fogok rá.

– Remélem, Mr. Burke jól van. Rendes ember. Ben lement a lépcsőn, aztán ki a verandára. Egyszerre nem tudta a feszületet fogni és a kocsikulcsot keresgélni, és ahelyett, hogy jobb kezéből áttette volna a balba, a nyakába akasztotta. Az ezüst finoman az ingéhez simult, és amikor beszállt a kocsiba, el sem hatolt a tudatáig, hogy mennyire megkönnyebbült.

Matt házának földszintjén minden ablak fényárban úszott, és amikor Ben reflektorai felvillantak, ahogy a ház elé fordult, Matt kinyitotta az ajtót, és ott várta.

Ben mindenre el volt készülve, ahogy végigment a gyalogúton; de Matt arcán még mindig a rémület uralkodott. Iszonyú sápadt volt, ajka remegett. Tágra nyílt szemével mintha pislogni sem volna képes.

– Menjünk a konyhába – mondta.

Ben bement, és ahogy beljebb lépett, a fény a mellén nyugvó keresztre esett.

– Szóval hozott egyet.

– Eva Milleré. Mi történt?– Matt megismételte: – Majd a konyhában. – Ahogy az emeletre vezető lépcső mellett elhaladtak, Matt fölpislantott, majd szinte ugyanabban a pillanatban el is kapta a tekintetét.

A konyhaasztalon, ahol múltkor a spagettit ették, most csak három dolog volt – kettő meglehetősen különös: egy csésze kávé, egy régi, csatos Biblia és egy 38-as pisztoly.

– Mi a baj, Matt? Szörnyen néz ki.

– Lehet, hogy csak álmodtam az egészet, de hála istennek, hogy maga itt van. – Kezébe vette a pisztolyt, és idegesen babrálni kezdte.

– Mondja el. Ezzel meg ne játsszon. Töltve van? Matt letette a pisztolyt, és a hajába túrt. – Igen. Töltve van. Bár nem hiszem, hogy hasznát venném… hacsak nem fordítom magam ellen. – Szaggatottan felnevetett; hangja olyan volt, mint az üvegcserép csikorgása.

– Hagyja abba!

Saját éles hangjára megtört szemének furcsa, merev pillantása. A fejét rázta, de nem ellenkezésképp, hanem úgy, ahogy az állatok rázzák le magukról a hideg vizet.

– Halott van az emeleten – mondta.

– Kicsoda?

– Mike Ryerson. A városnak dolgozik. Ő a temetőőr.

– Biztos benne, hogy meghalt?

– Holtbiztos, bár nem néztem meg közelebbről. Nem fértem: Mert bizonyos értelemben lehet, hogy egyáltalán nem halt meg.

– Matt, maga félrebeszél.

– Gondolja, hogy nem tudom magam is? Hülyeségeket hordok össze, és őrültségek járnak a fejemben. De magán kívül nincs senki, akit felhívhattam volna.

'Salem's Lotban maga az egyetlen, aki… aki… – A fejét rázta, aztán folytatta. – Danny Glickről beszéltünk.

– Igen.

– És hogy vészes vérszegénységben halt meg… amit a nagyapáink csak „lassú senyvedésnek” hívtak.

– Igen.

– Mike temette el. És Mike volt az, aki a Harmony Hill-i temetőben a kapura akasztva megtalálta Win Purinton kutyáját. Tegnap este Dellnél találkoztam Mike Ryersonnal, és…

…és nem bírtam bemenni – fejezte be a történetet. – Csak ültem az ágy szélén, majd négy óra hosszat. Aztán mint valami tolvaj, leosontam, és felhívtam magát. Maga mit gondol?

Ben levette nyakából a feszületet; és most elgondolkodva a fénytelen láncszemeket babrálta. Majdnem öt óra volt, és keleten a hajnal rózsásra festette az égboltot. Az utcai lámpa egyre sápadtabban égett.

– Szerintem nézzünk fel a vendégszobába. Mást nem nagyon tudunk csinálni, azt hiszem.

– Most, hogy már világosodik, az egész olyan, mint valami őrült lidérces álom. – Reszketve fölnevetett. – Remélem, hogy csak ilyesmiről van szó. Remélem, hogy Mike csak alszik, mint egy baba.

– Hát, menjünk és nézzük meg.

Matt összeszorította a száját. – Oké. – Az asztalra pillantott, majd kérdőn Benre nézett.

– Persze – mondta Ben, és a feszületet Matt nyakába akasztotta.

– Ettől határozottan jobban érzem magam. – Most már valamivel bátrabban nevetett. – Gondolja, hogy akkor is hordhatom, ha az augustai dutyiba visznek?

– A pisztolyt is akarja? – kérdezte Ben.

– Nem, azt hiszem, nem. Az alsógatyámba dugnám? aztán még szétlőném a golyóimat.

Fölmentek. Ben haladt elöl. A lépcső tetején egy kétfelé ágazó piciny előtér volt. Az egyik oldalon Matt szobája volt, s a nyitott ajtóból halvány fény vetődött a sárga futószőnyegre.

– A másik szobában van – mondta Matt.

Ben odament, és a vendégszoba ajtaja előtt megállt, kein hitte el azt a szörnyűséget, amit Matt mesélt, mégis, soha nem tapasztalt jeges félelem járta át minden porcikáját.

Kinyitod az ajtót,– és ő ott lóg a gerendáról; az arca püffedt, feketés, és akkor a szemek fölnyílnak, és kidüllednek; és LÁTNAK *téged, és örülnek, hogy itt vagy…*

Az emlék olyan elevenen, olyan élesen vágott belé, hogy egy percig bénultan állt. Még a tapéta és a falban fészkelő állatok bűzét is érezni vélte. Az a képzete támadt, hogy Matt Burke vendégszobájának egyszerű, politúros ajtaja a pokol legszörnyűbb titkait rejtegeti előtte.

Aztán lenyomta a kilincset, és belökte az ajtót. Matt a válla fölött leselkedett, Eva feszületét szorongatva.

A vendégszoba keletre nézett, és a nap kis szelete már fölbukkant a horizonton. A fény beszökött az ablakon, és láthatóvá tett néhány arany porszemcsét, ahogy a fehér vászonlepedőre vetődött, amely Mike Ryerson testét takarta, mellig.

Ben Mattre pillantott, és bólintott. – Kutya baja – suttogta. – Alszik.

Matt színtelen hangon megszólalt. – Az ablak nyitva van. Zárva volt. Én magam ellenőriztem.

Ben tekintete a férfi testét borító patyolattiszta lepedő felső szegélyére siklott. Egyetlen csepp vér volt rajta: apró barna folt.

Szerintem nem lélegzik – mondta Matt.

Ben két lépést tett előre, aztán megállt. – Mike? Mike Myerson! Ébredjen fel!

Semmi reakció. Mike szempillái meg sem rezdültek, fiomlokán kissé kócos volt a haja, és Ben arra gondolt, hogy így, a hajnali napfényben nemcsak jóképűnek, hanem egyenesen görögös szépségnek hat. Arca üde, rózsás, és nyoma sincs rajta annak a halálos sápadtságnak, amiről Matt beszélt – bőre hamvas, egészséges színű.

– Dehogynem lélegzik! – mondta kissé türelmetlenül. – Csak nagyon mélyen alszik. Mike!

– Kinyújtotta a kezét, és finoman megrázta Ryersont. Mike bal karja, mely eddig a mellkasán nyugodott, élettelenül lecsúszott, és ujjai a padlón koppantak, mintha csak bebocsátást kérnének.

Matt előrelépett, és megemelte az ernyedt kart. Mutatóujját a csuklóra szorította. -Nincs pulzusa.

Már majdnem elengedte, amikor eszébe jutott az ujjak hátborzongató koppanása, s Ryerson karját újból a mellkasra helyezte. A kar ismét megindult lefelé, és Matt egy fintor kíséretében erőteljes mozdulattal visszahelyezte.

Ben képtelen volt elhinni. Alszik, biztos, hogy alszik. A hamvas bőr, a láthatóan ruganyos izmok, a félig nyitott ajkak, amelyek közt mintha áramlana a levegő… hitetlenkedve rázta fejét. Csuklóját Ryerson vállához érintette – a bőr hideg volt.

Megnyálazta az ujját, és a félig nyitott ajkak elé tartotta. Semmi. Még egy tollpihe sem rezdült volna meg.

Egymásra néztek.

– És azok a jelek a nyakán? – kérdezte Matt.

Ben óvatosan megfogta Ryerson állát, és finoman elfordította a fejét. A mozdulattól a bal kar ismét lecsúszott, és az ujjak megint a padlóra koppantak.

Mike Ryerson nyakán nem voltak jelek.

4

Ismét a konyhaasztalnál ültek. Öt óra harmincöt perc volt. Hallani lehetett a Griffen-farm teheneinek bőgését, amikor kiengedték őket a domboldal keleti legelőire, oda, a csalitos fölé, amely eltakarta szem elől a Taggart patakot.

– A hiedelem szerint a jelek eltűnnek – szólalt meg Matt váratlanul. – Amikor az áldozat meghal, a jelek eltűnnek.

– Tudom – válaszolta Ben. Emlékezett rá, Stoker *Prakulá*-jából meg a Hammer-filmekből, amelyekben mindig Cristopher Lee volt a főhős. – Át kell döfnünk a szívet egy kőrisfakaróval. – Gondolkodjon már egy kicsit – kortyolt a kávéjába Ben. – Hogy a fenébe magyarázná ezt meg a halottkémnek? A végén még lecsuknák, minimum hullagyalázásért. Vagy inkább diliházba vinnék. – Maga szerint én őrült vagyok? – kérdezte Matt halkan.

– Nem – vágta rá gondolkodás nélkül Ben.

– Elhiszi, amit a jelekről mondtam?

– Nem tudom. De azt hiszem, igen. Miért hazudna nekem? Nem tudom, mi érdeke fűződhetne hozzá. Szerintem akkor hazudna, ha maga ölte volna meg. – Hát, lehet, hogy én tettem – nézett rá Matt…

– Három dolog is ellene szól. Először is: mi lett volna az indítéka? Ne haragudjon, Matt, de maga túl öreg ahhoz, hogy a klasszikus indítékok – féltékenység, nyereségvágy – szóba jöhessenek. Másodszor: a módszer. Ha mérget használt, akkor annak nagyon gyorsan kellett hatnia. Ryerson arca meglehetősen békésnek látszik. És ez a közönséges mérgek többségét eleve kizárja.

– Harmadszor?

– Épeszű gyilkos ilyen történetet biztos nem agyalna ki. Ez őrültség lenne.

– Állandóan az elmeállapotomra lyukadunk ki – Mondta Matt. Felsóhajtott. – Tudtam, hogy így lesz.

– Nem hiszem, hogy maga őrült – mondta Ben, kissé Megnyomva az első szót. – Elég józanul viselkedik. „ – De maga nem orvos, igaz? – kérdezte Matt. – És az őrültek néha meglepően normálisan viselkednek.

Ben egyetértően bólintott. – Jó. És akkor maga Szerint most mi a teendő?

– Térjünk vissza a kiindulási ponthoz.

– Nem. Erre most nincs időnk; fönt a szobában van egy hulla, és nemsokára magyarázattal kell szolgálnunk róla. A csendbiztos majd tudni szeretné, hogy mi történt, és a törvényszéki orvosszakértő meg a megyei seriff is. Matt, nem lehet, hogy Mike Ryerson csak valami vírust szedett össze, és véletlenül pont magánál halt meg?

Amióta lejöttek az emeletről, Matt először látszott igazán izgatottnak. – Ben, mondtam már magának, hogy mit mesélt Mike! De én láttam a nyakán azokat a jeleket! És azt is hallottam, hogy valakit behívott a szobába! Aztán hallottam… Istenem, hallottam azt a nevetést! – Tekintete ismét olyan furcsán kifejezéstelen lett.

– Jól van, no – mondta Ben. Fölkelt, és az ablakhoz sétált, hogy összeszedje a gondolatait. Nem volt könnyű feladat. Ahogy Susannak is mondta, a dolgok időnként teljesen kicsúsznak az ember keze közül.

A Marsten-ház felé nézett.

– Matt, van fogalma arról, hogy mi történik, ha csak egy kukkot is elárul abból, amit nekem mondott?

Matt nem válaszolt.

– Ha maga végigmegy az utcán, az emberek a háta mögött össze fognak súgni. A kissrácok viasz vámpírfogakkal fognak vicsorítani, és *Húúú* üvöltéssel előugranak, ha maga elmegy a kerítésük mellett. Rímeket faragnak majd, olyanokat, hogy *Egy, kettő, három, a véred*

kiszlopálom! Egy idő múlva a diákjai is ezt fogják kántálni, és akkor még az iskolában sem lesz nyugta tőle. A kollégái furcsa szemmel méregetik. Némelyek azzal fognak szórakozni, hogy Danny Glick vagy Mike Ryerson nevében telefonálgatnak magának. Pokol lesz az élete. Fél éven belül elüldözik a városból.

– Nem, nem tennének ilyet velem. Ismernek.

Ben hátrafordult. – Kit ismernek? Csak egy különc öregembert, aki a Taggart Stream Roadon él egymagában. Csupán azért, mert maga agglegény, hajlamosak lehetnek azt hinni, hogy nincs ki mind a négy kereke.

És miféle támogatást nyújthatok én magának? Láttam a testet és kész. És még ha így van is, engem csak kívülállónak tartanak. A végén még azt fogják terjeszteni, hogy buzeránsok vagyunk, és így szoktunk elélvezni.

Matt növekvő borzadállyal nézett rá. – És még valami, Matt. Ezzel befejeződik a maga 'Salem's Lot-beli pályafutása. – Szóval semmit se tehetünk.

– De igen. Magának van elképzelése arról, hogy ki – vagy mi – végzett Ryersonnal. Szerintem ezt az elképzelést viszonylag könnyű igazolni, vagy éppen cáfolni. Hogy a fenébe mondjam… Nem hiszem, hogy maga őrült, de azt sem bírom elhinni, hogy halottaiból feltámadva Danny Glick egy álló hétig szívta volna Mike Ryerson vérét, mielőtt végzett vele. De teszünk egy próbát. És maga segíteni fog.

– Hogy?

– Hívja az orvosát, Codynak hívják, ugye? Aztán Parkins Gillespie-t. Induljon be a gépezet. Mesélje el úgy a történetet, mintha mit sem hallott volna az éjjel. Elment Dellhez, és Mike-kal beszélgetett. Mike azt mondta, hogy már múlt vasárnap óta rosszul érezte magát. Maga javasolta, hogy aludjon magánál. Hajnalban, fél négy körül benézett hozzá, nem bírta felkelteni, ezért felhívott engem.

– Ennyi?

– Ennyi. Ha Cody val beszél, még azt se mondja neki, hogy Mike halott.

– Nem halott…

– Az isten szerelmére, honnan tudhatnánk, hogy *az-e?* – csattant föl Ben. – Maga nem tudta kitapintani a Pulzusát, én meg nem éreztem, hogy lélegzik. De azért én nem örülnék neki, ha engem ilyen alapon akarna valaki eltemetni. Pláne ha én is olyan elevennek látszanék, mint ő.

– Magát is legalább annyira aggasztja a dolog, mint engem, ugye?

– Igen, engem is – ismerte el Ben. – Mike tisztára 0tyan, mint egy viaszmás.

– Rendben van – mondta Matt. – Elég logikus, amit mond… már amennyire egy ilyen ügyben lehet logikusan gondolkozni. Én viszont biztos hülyeségeket hordtam össze.

Ben ellenkezni akart, de Matt leintette. – De tételezzük fel… persze csak elméletileg… hogy az első gyanúm helyesnek bizonyul! Vajon a lelke mélyén nem számol-e maga is annak halvány lehetőségével? Hogy Mike… hogy Mike esetleg visszatér?

– Már mondtam, hogy ezt az elméletet viszonylag könnyű igazolni vagy cáfolni. És engem a dolgoknak nem ez a része aggaszt.

– Hanem mi?

– Egy pillanat. Kezdjük az elején, A bizonyítás vágy cáfolás pusztán logikai kérdés kell hogy legyen – lehetőségek kizárása. Az első lehetőség: Mike valamilyen betegségben halt meg – vírustól vagy ilyesmitől. Ezt hogyan igazolná vagy cáfolná?

Matt vállat vont. – Gondolom, orvosi vizsgálattal.

– Pontosan. Ugyanazzal a módszerrel lehet bizonyítani vagy éppen kizárni a bűntettet. Ha valaki megmérgezte, .vagy beinjekcióztak, vagy olyan tortával etették meg, amibe pengét rejtettek…

– A korábbi eseteknél nem találtak gyilkosságra utaló nyomokat.

– Persze. Én mindenképpen megbízom a törvényszéki orvosszakértőben.

– És mi van akkor, ha szerinte a „halál oka ismeretlen”?

– Akkor – folytatta Ben elszántan – a temetés után kimegyünk a sírhoz, és megnézzük, feltámad-e. Ha igen – amit képtelen vagyok elképzelni –, akkor tudjuk, miről van szó. Ha pedig nem, akkor azzal a dologgal állunk szemben, ami engem aggaszt.

– Vagyis, hogy őrült vagyok – mondta Matt lassan. – Ben, az anyámra esküszöm, hogy azok a jelek ott voltak, és hallottam, hogy kinyílt az ablak, és…

– Hiszek magának – mondta Ben csöndesen.

– Matt elhallgatott. Arcán egy olyan ember kifejezése volt, aki lélekben felkészítette magát valamilyen csapásra, de a csapás elmarad.

– Tényleg? – kérdezte bizonytalanul.

– Hogy más szavakkal éljek, képtelen vagyok elhinni, hogy maga őrült, vagy hogy csak képzelődött. Egyszer velem is történt valami… valami, ami ahhoz az átkozott házhoz kapcsolódik… és épp ezért teljesen együtt érzek azokkal, akiknek a történeteit racionális fejjel őrültségnek kellene tartani. Egyszer majd mesélek magának arról a dologról.

– Miért nem most?

– Mert most nincs rá idő. Magának két telefont is el kell intéznie. És még valamit meg kell kérdeznem. Jól gondolja át. Vannak ellenségei?

– Olyan nincs, aki ilyesmire lenne képes.

– Talán egy volt tanítvány. Aki neheztel magára.

Matt, aki teljesen tisztában volt azzal, hogy mennyire befolyásolhatta tanítványai életét, udvariasan felnevetett.

– Oké – mondta Ben. – Elhiszem magának. – A fejét rázta. – Nem tetszik ez nekem. Először az a kutya a temetőkapun. Aztán Ralphie Glick eltűnik, a bátyja meghal, és Mike Ryerson is. Talán van valami összefüggés. De ezt… ezt nem bírom elhinni.

– Akkor hívom Cody lakását – állt fel Matt. – Parkins otthon lesz.

– Az iskolában pedig jelentsen beteget.

– Jó. – Matt erőtlenül felnevetett. – Három év alatt ez az első betegnapom. De most aztán indokolt.

A nappaliba ment, és tárcsázni kezdett; a telefont hagyta hosszan kicsengeni, hogy az alvók magukhoz éjjenek. Cody felesége valószínűleg a cumberlandi kórházi ügyelet számát adta meg, mert Matt újra tárcsázott, aztán Codyt kérte, majd rövid várakozás után belekezdett történetébe.

Miután letette a kagylót, kiszólt a konyhába: – Jimmy egy óra múlva itt lesz.

– Jó – mondta Ben. – Fölmegyek.

– Ne nyúljon semmihez.

– Persze.

Mire fölért a lépcsőn, hallotta, hogy Matt Parkins Gillespie-nek válaszolgat a telefonba. A szavak háttérzsongássá olvadtak, ahogy végigment az előtéren.

Képzeletében ismét felbukkantak a borzalom foszlányképei, ahogy a vendégszoba ajtaját nézte. Lelki szemeivel látta magát, amint előrelép és belöki. A szoba, a gyermek szemével, nagyobbnak látszik. A test ugyanúgy fekszik, ahogy otthagyták, a bal kar lelóg az ágyról, a bal orca belesüpped a párnába, melyen még ott a vasalás éle. Aztán a szemek hirtelen kinyílnak, és vadállatias diadal csillog bennük. Az ajtó hatalmas dörrenéssel becsapódik. A bal kar felemelkedik, a kéz ökölbe szorul, a száj rókaszerű vigyorba torzul, és elővillannak az elképesztően hosszú, éles metszőfogak…

Előrelépett, és görcsbe szorult ujjakkal benyomta az ajtót. Az alsó sarokvasak halkan megnyikordultak.

A test ugyanúgy feküdt, ahogy otthagyták, a bal kar lelógott az ágyról, a bal orca a párnába süppedt…

– Parkins már úton van – szólalt meg Matt a háta mögött, és Ben majdnem felsikoltott,

Ben agyán átvillant, hogy milyen találó volt az a kifejezése: *Induljon be a gépezet.* Tényleg

olyan volt, mint valami gép – mint azok a bonyolult német szerkentyűk; csupa csavar meg fogaskerék, s minden olyan olajozottan mozog.

Parkins Gillespie érkezett elsőként, zöld nyakkendője díszes tűvel rögzítve. Szeme még mindig csipás volt az álomtól. Azt mondta, máf értesítette a megyei orvosszakértőt.

– Ő maga nem óhajtott jönni, hogy a fene esne beléje – mondta Parkins, és egy Pall Mallt dugott a szája sarkába. – De ki fogja küldeni a helyettesét meg még egy fickót, hogy vegyenek nyomokat. Hozzányúltak a hullához?

– A karja lecsúszott az ágyról – mondta Ben.

Megpróbáltam visszatenni, de állandóan visszacsúszott.

Parkins Benre nézett, aztán a padlóra; nem szólt semmit. Bennek eszébe jutott a hátborzongató koppanás, amivel az ujjak a padlóra zuhantak, és majdnem felfordult a gyomra. Nyelt egyet, nehogy elhányja magát.

Matt fölvezette őket az emeletre, és Parkins többször „körbejárta a holttestet. – Mondja, biztos hogy meghalt? -kérdezte végül. – Próbálta ébresztgetni?

Másodiknak James Cody, az orvos érkezett meg Cumberlandből, ahol nemrég egy szülést vezetett le. Az udvariassági körök után („Örülök, hogy megismerhettem” – hadarta Parkins Gillespie, és egy újabb cigarettára gyújtott) Matt ismét felvezette őket az emeleti szobába. Na, ha mindnyájan játszanánk valamilyen hangszeren, gondolta Ben, akár gyászindulóra is zendíthetnénk. Megint rátört a hányinger. Cody félrehajtotta a lepedőt, és komoran a testet vizsgálgatta. Aztán Ben legnagyobb megdöbbenésére Matt Burke hihetetlen nyugalommal azt mondta: – Pontosan az jutott eszembe róla, amit a Glick fiúról mondtál, Jimmy.

– Az magántermészetű beszélgetés volt, Mr. Burke – mondta Cody szelíden. – Ha Danny Glick szüleinek a fülébe jut, hogy maga miket beszélt, engem még be is perelnek.

– És megnyernék?

– Nem, valószínűleg nem – sóhajtotta Jimmy.

– Miért, mi történt a Glick gyerekkel? – komorodott el Parkins.

– Semmi – mondta Jimmy. – A két eset között nincs semmi összefüggés. – Elővette a sztetoszkópot, mormogott valamit, aztán felhúzta a halott szemhéját, és az öveges pupillára világított.

Ben észrevette, hogy a pupilla összehúzódik, és nem bírta magába fojtani megdöbbenését: – Úristen!

– Érdekes reflex, ugye? – kérdezte Jimmy. Elengedte a szemhéjat, s a szem ijesztő lassúsággal csukódott le; – mintha a halott egyenesen kacsintott volna rájuk. –A Johns Hopkinsban David Prince olyan esetekről számolt be, amikor még kilenc órával a halál beállta után is volt pupillaműködés.

– Most már persze tudós – mondta Matt mogorván. – Pedig fogalmazásból mindig közepes volt.

– Maga nem szeretett boncolásokról olvasni, vén morcos – mondta Jimmy szórakozottan, és előkotort egy pici kalapácsot. Na, szépen vagyunk, gondolta Ben. Akkor is ugyanúgy adomázik, amikor a páciens már hulla. Az émelygés újból görcsbe szorította a gyomrát.

– Halott? – kérdezte Parkins, és a hamut egy üres virágvázába pöccintette. Matt összerezzent.

– Igen, halott -válaszolta Jimmy. Fölkelt, és Ryerson lábán fölhajtotta a lepedőt, majd megkocogtatta a bal térdet. A lábujjak nem mozdultak. Ben észrevette, hogy Mike Ryerson talpán, sarkán és a rüsztjén bőrkeményedések sárgállanak. Az egyik Wallace Stevens-vers jutott eszébe, a halott asszonyról. – „A látszat legyen a lét kapuja – idézte. – Az egy igaz úr a fagylaltok ura.”

Matt élesen ránézett, és egy pillanatig úgy tűnt, nem bír uralkodni magán.

– Mi volt ez? – kérdezte Parkins.

– Egy vers – válaszolta Matt. – Idézet egy versből, ami a halálról szól.

– Pedig olyan, mintha valamelyik humorista írta volna – mondta Parkins, és megint az üres vázába hamuzott.

– Ismerjük egymást az úrral? – kérdezte Jimmy, és Benre pillantott.

– Igen, de csak futólag – mondta Matt. – Jimmy Cody, helyi kuruzsló – Ben Mears, helyi zugíró.

– Mindig ilyen jó volt a stílusa – mondta Jimmy Ezzel kereste a kenyerét.

Aztán a holttest fölött kezet fogtak. – Segítsen megfordítani, Mr. Mears! Ben enyhe undorral küszködve, segített hasra fordítani a testet. Az még nem hűlt ki teljesen, s megőrizte ruganyosságát. Jimmy egészen közelről a hátát vizsgálgatta, aztán lehúzta róla az alsónadrágot. – Ezt miért kell? – kérdezte Parkins. – *A* halál beálltának idejét a hullafoltok alapján próbálom megállapítani – válaszolta Jimmy. – A vér, mint minden folyadék, leülepszik, ha a pumpáló mozgás megszűnik.

– Aha, értem. De ez az orvosszakértő feladata, nem? – Ő Norbertet küldi ki, de hát ezt maga is tudja – mondta Jimmy. – És Brent Norbert sohasem utasította vissza barátai segítségét.

– Norbert a saját seggét se találná meg; még két kézzel meg zseblámpával sem – mondta Parkins, és a nyitott ablakon kipöckölte a cigarettacsikket. – Leesett a szúnyogháló erről az ablakról, Matt. Láttam a füvön, amikor idehajtottam.

– Tényleg? – kérdezte Matt, és vigyázott, nehogy remegjen a hangja.

– Aha.

Cody előhúzott egy hőmérőt a táskájából, Ryerson végbelébe dugta, és a ropogós lepedőre rakta óráját, amely megcsillant az éles napfényben. Háromnegyed hét volt.

– Lemegyek – mondta Matt, és hangja alig észrevehetően megremegett.

– Önök is lemehetnek – mondta Jimmy. – Én még egy, kicsit maradok. Föltenne egy kávét, Mr. Burke?

– Persze.

Cody kivételével mindannyian kimentek, és Ben becsukta az ajtót. Az utolsó kép örökre belevésődött emlékezetébe: a fényárban úszó szoba, a tiszta, felhajtott lepedő, az aranyóra, amely a napsugarakat visszaérve tűzkarikákat vetett ä tapétára, és maga Cody, aki lángvörös hajával olyan volt, ahogy ott a test mellett ült, mint valami acélmetszet.

Matt épp kávét főzött, amikor Brenton Norbert, az orvosszakértő helyettese egy szürke, vén Dodge-on befutott. Egy másik férfi is jött vele, akinél egy hatalmas fényképezőgép volt.

– Hol van? – kérdezte Norbert.

Gillespie hüvelykujjával az emelet felé bökött. – Jim Cody fönt vtan.

– Na, szépen vagyunk – mondta Norbert. – Az a fickó már biztos 'vitustáncot jár. – A fényképésszel együtt fölment az emeletre.

Parkins Gillespie addig öntötte a tejszínt a kávéba, míg az a csészealjra csordult; lenyalta a hüvelykujját, aztán nadrágjába törölte, újabb Pall Mallre gyújtott, és megszólalt: – És maga hogy keveredett bele, Mr. Mears?

És Ben meg Matt belefogtak a mesébe, s noha nyilvánvaló hazugságokat nem állítottak, amit nem mondtak ki, az éppen elegendő volt ahhoz, hogy valami összeesküvésféle szövődjön közöttük; s Ben növekvő aggodalommal tépelődött azon, hogy csupán ártalmatlan füllentések sorozatát követi-e el, vagy valami sokkal súlyosabb, talán egészen sötét dologba keveredik. Azt képzelte, Matt azt mondja, hogy azért hívta Bent, mert 'Salem's Lotban ő volt az egyetlen, akinek egy ilyen történetet elmesélhetett. Matt Burke-re sok mindent lehet mondani, gondolta Ben, de azt nem, hogy rossz emberismerő. És ettől még idegesebb lett.

7

Fél tízre végeztek.

Carl Foreman halottaskocsija megérkezett, és elszállította Mike Ryerson holttestét – halálával háza a városra szállt. Jimmy Cody visszatért rendelőjébe; Norbert meg a fényképész

Portlandbe indultak, hogy beszámoljanak a megyei orvosszakértőnek.

Parkins Gillespie egy darabig a verandán ácsorgott, és nézte, ahogy a halottaskocsi lassan tovagördül; szája szögletében cigaretta lötyögött. – Lefogadom, hogy amikor Mike vezette, meg se fordult a fejében, hogy nemsokára ő lesz a hátsó utas. – Benhez fordult. – Ugye, még nem megy el 'Salem's Lotból? Szeretném, ha maga is beszélne a halottkém törvényszéki orvossal, ha ráér.

– Még nem megyek.

A csendbiztos fakókék szemével kutatón ránézett. – A szövetségieknél meg Augustában a maine-i főkapitányságon utánanéztem magának – mondta. – Nincs magáról semmi.

– Ezt j ó tudni – mondta B en őszintén.

– Azt beszélik, hogy Bill Norton lányának csapja a szelet.

– Lebuktam – válaszolta Ben.

– Szép kislány – mondta Parkins anélkül, hogy elmosolyodott volna. A halottaskocsit már nem lehetett látni, s a motorzúgás is távoli zümmögéssé szelídült. – Asszem, mostanság nem sokat találkozik Floyd Tibbitsszel.

– Nincs még valami papírmunka hátra, Park? – nógatta Matt finoman.

Parkins felsóhajtott, és elpöckölte a cigarettacsikket. – De van. Több példányban jelentést kell írnom, de aztán nehogy elrontsam. Ez az ügy még annál a múltkori kibelezett kutyánál is jobban megizzaszt. Talán átok ül a vén Marsten-házon.

Ben és Matt rezzenéstelen arccal hallgatta.

– Na, viszlát. – Följebb rántotta a nadrágját, és a kocsijához bandukolt. Kinyitotta az ajtót, aztán visszafordult. – Nem hallgattak el semmit, ugye?

– Parkins – mondta Matt –, nincs mit elhallgatni. Mike meghalt.

Parkins még egy kicsit nézte őket szúrós, fakókék szemével hajlott szemöldöke alól, aztán felsóhajtott. – Eegen – mondta. – De rohadt furcsa ez az egész. A kutya, az egyik Glick kölök, aztán a másik, most meg Mike. Egy szaros kis porfészekben ez jó éves átlag. A nagyim mindig áztat mondta, hogy a dolgok hármasával történnek, nem négyesével.

Beszállt, beindította a motort, és kihátrált a kocsibehajtón. Egy pillanat múlva már el is tűnt a domb mögött; még dudált egyet búcsúzóul.

Matt megkönnyebbülten felsóhajtott. – Vége.

– Igen – mondta Ben. – Fáradt vagyok. Maga nem?

– Dehogynem, csak… olyan furcsán érzem magam. Mint amikor az ember narkós kábulatból vagy a sebesség kábulatából tér magához, és még a józanság is őrültségnek hat. – Megdörzsölte az arcát. – Úristen, biztos azt hiszi, hogy begolyóztam. Úgy beszélek, mint egy dühöngő őrült, nem?

– Igen is, meg nem is – felelte Ben. Bátortalanul Matt vállára tette kezét. – Tudja, Gillespie-nek igaza van. Valami itt nincs rendjén. Egyre inkább az az érzésem, hogy ennek az egésznek a Marsten-házhoz van köze. Rajtam kívül csak annak a háznak a lakói új emberek a városban. És magamról tudom, hogy én nem csináltam semmit. Áll még az az esti látogatás? A pusztán udvariassági vizit?

– Ha akarja.

– Igen. Most menjen, és aludjon egy kicsit. Én szólok Susannak, és este beugrunk magáért.

– Jó. – Matt elhallgatott. – Mondanék még valamit, Ben. Azóta motoszkál bennem, amióta a boncolásokat emlegette.

– Mi volna az?

– Az a nevetés, amit hallottam – vagy legalábbis azt hittem, hogy hallom –, egy gyerek nevetése volt. Iszonyatos volt és valahogy lélektelen; de mégiscsak egy gyerek nevetése. Ha összekapcsoljuk Mike esetével, akkor magának Danny Glick jut az eszébe?

– Igen, hogyne.

– Tudja, hogy milyen az a balzsamozás?

– Pontosan nem. A vért lecsapolják a testből, és valami más folyadékkal helyettesítik. Régen formaldehidet használtak, de manapság már biztosan modernebb módszerekkel dolgoznak. A holttestet pedig kizsigerelik.
– Szeretném tudni, vajon Dannyvel is ezt csinálták-e – nézett rá Matt.
– Van olyan viszonyban Carl Foremannel, hogy bizalmasan megkérdezze tőle?
– Igen, azt hiszem.
– Akkor mindenképpen kérdezze meg.
– Jó.

Egymásra pillantottak, s ez a röpke pillantás barátságos volt, s ugyanakkor meghatározhatatlan; Matt szemében olyasfajta kelletlen kifejezés ült, mint amikor valaki a saját józan eszének homlokegyenest ellentmondó zagyvaságokra kényszerül, Ben tekintetében pedig valamiféle alaktalan félelem tükröződött, olyan erőktől való félelem, amelyekkel képtelen tisztába jönni.

8

Amikor hazaért, Eva éppen vasalt, és a „Tárcsázz a dollárért” című telefonos játékot nézte. A nyeremény negyvenöt dollárnál tartott, és a műsorvezető egy üvegdobból telefonszámokat húzott ki.
– Hallottam – mondta Eva, és kivett a hűtőből egy kólát. – Szörnyű. Szerencsétlen Mike.
– Az. – Ben a belső zsebébe nyúlt, és előhúzta az apró szemű láncon lógó feszületet.
– Tudják már, hogy…
– Még nem – mondta Ben. – Nagyon fáradt vagyok, Mrs. Miller. Azt hiszem, alszom egy kicsit.
– Aludjon csak, ráfér magára. A fönti szobában délben már forróság van, még ilyenkor késő ősszel is. Ha akar, ledőlhet a földszinti szobában. Tiszta ágyneműt húztam.
– Nem, jó lesz a fönti. Abban már minden neszhez hozzászoktam.
– Hát igen, mindenki a magáét szereti – mondta Eva tárgyilagosan.
– Mi a fenének kellett Mr. Burke-nek Ralph feszülete?

Ben félúton megtorpant; fogalma sem volt, mit mondjon. – Talán azt hitte, hogy Mike Ryerson katolikus volt.

Eva egy újabb inget húzott a vasalódeszkára. – Hát pedig igazán tudhatta volna. Végül is tanította Mike-ot. Az iskolában minden gyerek lutheránus.

Ben erre nem-tudott mit felelni. Felment, levetkőzött és bebújt az ágyba. Rögtön mély álomba zuhant. Nem álmodott.

9

Negyed ötkor ébredt. Teste verejtékben úszott, noha alvás közben lerúgta magáról a lepedőt. Ennek ellenére tiszta volt a feje. Mindaz, ami kora reggel történt, a messzeség homályába veszett; s még Matt Burke képzelgései is eljelentéktelenedtek. Este az lesz az egyetlen feladata, hogy – amennyiben lehetséges – egy kis jókedvvel kigyógyítsa belőlük Mattet.

10

Úgy döntött, hogy Spencertől hívja fel Susant, hogy ott találkozzanak. Aztán elsétálhatnának a parkba, és akkor elmesélné az egészet, elejétől a végéig. Matt felé menet kikérné a lány véleményét, aztán Susan meghallgathatná Matt változatát is, hogy teljesebb képet kapjon. Aztán irány a Marsten-ház. Már a gondolatától idegesen remegni kezdett a gyomra.

Annyira elmélyült gondolataiban, hogy észre sem vette, hogy a kocsijában ül valaki; aztán egyszer csak nyílt az ajtó, és egy magas alak préselte ki magát rajta. Egy pillanatig a döbbenettől moccanni sem bírt; fogalma sem volt, hogy ki lehet ez a madárijesztőre

emlékeztető figura. Aztán a lemenő nap fényében jobban szemügyre vette: avíttas puhakalap egészen fülbe nyomva, hatalmas napszemüveg, rongyos, felhajtott gallérú kabát, a kezeken súlyos, zöld munkakesztyű.

– Ki mag… – Ben mindössze ennyit bírt kinyögni

Az alak közelebb lépett. Mindkét keze ökölbe szorult. Bent régi, sárgás szag csapta meg, amit a molyirtó-val azonosított. Már a fülébe hallotta a lihegést. – Te rohadék, lecsaptad a nőmet – hörögte Floyd színtelen hangon. – Megöllek.

S míg Ben az értetlenségtől még mindig döbbenten állt, Floyd Tibbits lesújtott rá.

Kilencedik fejezet
SUSAN (II)

1

Susan nem sokkal három után érkezett haza Portlandből, három zörgő, barna áruházi zacskóval – két képet eladott, és valamivel több mint nyolcvan dollárt kapott értük, és egy kicsit kirúgott a hámból. Vett két új szoknyát meg egy kardigánt.

– Suze? – Az anyja hívta. – Te vagy az?

– Megjöttem. Vettem…

– Gyere ide, Susan. Beszélni akarok veled.

Susan azonnal felfogta, miről van szó, noha gimnazista kora óta nem hallotta ezt a hangot, amikor nap mint nap keserves veszekedések folytak ruhaszegélyekről és fiúkról.

Letette a zacskókat, és átment a nappaliba. Anyja egyre hűvösebben viselkedett, ha Ben Mears került elő, és Susan sejtette, hogy most hangzik el a végső szó.

Anyja az ablak mellett ült a hintaszékben, és kötögetett. A tévé nem volt bekapcsolva. Mindez nem sok jót ígért.

– Gondolom, még nem hallottad a legfrissebb híreket – szólalt meg Mrs. Norton. A kötőtűk sebesen csattogtak a kezében, s egyenletesen ontották magukból a sötétzöld fonalból szőtt sorokat. Sál készül valakinek. -Nagyon korán mentél el reggel.

– Mi történt?

– Matthew Burke házában az éjjel meghalt Mike Ryerson, és hát ki más is állt volna a halott ágyánál, mint a te író barátod, Mr. Ben Mears!

– Mike… Ben… micsoda?

Mrs. Norton zordul elmosolyodott. – Mabel tíz körül felhívott, és elmesélte, mi történt. Mr. Burke *azt állítja,* hogy tegnap este Delbert Markey sörözőjében találkozott Mike-kal – noha számomra érthetetlen, hogy egy tanár mit keres a kocsmában –, és hazavitte Mike-ot, mert az elég rossz bőrben volt. Aztán Mike meghalt az éjjel. És az embereknek fogalmuk sincs arról, hogy Mr. Mearsnek mi keresnivalója volt ott. – Ismerik egymást – mondta Susan szórakozottan. – Sőt, Ben azt mondta, hogy egészen összebarátkoztak… de mi történt Mike-kal, mama?

De Mrs. Nortont nem lehetett ilyen könnyen mellékvágányra téríteni. – Mit mondjak, vannak olyan vélemények is, hogy 'Salem's Lotban túl sok furcsaság történt, amióta ez a Mr. Ben Mears idedugta a képét. Túl sok. – Ez hülyeség! – fakadt ki Susan. – De mi történt Mike…

– Még nem tudják – válaszolta Mrs. Norton. Letekert a gombolyagból egy kis fonalat. – Egyesek szerint esetleg elkapott valami betegséget a Glick fiútól.

– És akkor hogy lehet az, hogy más nem kapta el? Például a szülei?

– Néhány fiatal azt hiszi, hogy mindent tud – vetette oda hanyagul Mrs. Norton. A kötőtűk sebesen cikáztak a kezében.

Susan felállt. – Azt hiszem, elmegyek és megnézem, hogy…

– Ülj csak vissza egy kicsit – mondta Mrs. Norton. – Még nem fejeztem be.

Susan rezzenéstelen arccal visszaült.

– Olykor a fiatalok nem tudnak mindent, amit tudni lehet – folytatta Ann Norton.

A hazug hang hallatán Susan azonnal bizalmatlanná vált.

– Például mit nem?

– Nos, ha igaz, akkor Mr. Mearsnek néhány éve volt egy balesete. Nem sokkal azután, hogy a második könyve megjelent. Motorbaleset. Ittas volt. A felesége meghalt.

Susan felpattant. – Nem vagyok többre kíváncsi.

– A te érdekedben meséltem el – mondta Mrs. Norton nyugodtan.

– Kitől hallottad? – kérdezte Susan. Most nem érezte azt a tehetetlen dühöt, mint régebben, már nem akart e nyugodt, mindentudó hang elől elrohanni, hogy valahol kibőgje magát. Valamiféle hideg nyugalom szállta meg mintha lebegne. – Mabel Wertstől, ugye?

– Lényegtelen. A történet igaz.

– Persze hogy az. És a vietnami háborút megnyertük Jézus Krisztus pedig minden délben a belvárosban gokartozik.

– Mabelnek ismerősnek tűnt a fickó – folytatta Ann Norton –, és ezért átnyálazta a régi újságokat…

– Illetve a pletykalapokat, nem? Amik csak horoszkópokkal foglalkoznak, és tele vannak az autószerencsétlenségek képeivel meg mindenféle félpucér sztárjelölttel? Hát igen, roppant hiteles forrás! – Vadul felnevetett.

– Ne legyél olyan közönséges. A történet ott volt, fehéren, feketén. A nő – a felesége, ha egyáltalán az volt – hátul ült, megperdültek a járdaszegélyen, és belerohantak egy mozgó teherautó oldalába. A cikk szerint még a helyszínen megszondáztatták. Még ott… a helyszínen. – Minden egyes szó után nyomatékképpen kötőtűjével hatalmasat koppantott á hintaszék karfájára.

– Akkor hogyhogy nincs börtönben?

– Az ilyen hírességek mindig ismernek néhány embert itt-ott – mondta Mrs, Norton higgadtan. – Mindenből ki lehet mászni, ha az ember elég gazdag. Nézd meg, hogy a Kennedy fiúk mennyivel megúszták.

– Bírósági tárgyalás is volt?

– Mondtam, hogy a helyszínen…

– Igen, már mondtad, mama. De részeg volt?

– Már mondtam, hogy részeg volt! – Arca kezdett kivörösödni. -Józan embert nem szondáztatnak meg! A felesége meghalt!

– A városba költözöm – mondta Susan lassan. – Már rég el akartam neked mondani. Régesrég el kellett volna mondanom, mama. Mindkettőnk miatt. Beszéltem Babs Griff ennél, és ő mondta, hogy a Sisters Lane-en van egy helyes négyszobás lakás…

– Ó, most megsértődött! – mondta Mrs. Norton csaK úgy, a levegőbe. – Valaki összetörte az ő csodálatos Ben Mearsjéről kialakított bálványképei, és most mérgében *le tudna köpni!* – Ez a kifejezés néhány éve még nagyon hatásósnak bizonyult.

– Mama, mi történt veled? – kérdezte Susan kétségbeesetten. – Régen soha nem süllyedtél ilyen…

Ann Norton felkapta a fejét. Felpattant, s a kötés kiesett az öléből; két kezével Susan vállára csapott, és teljes erejéből megrázta.

– Hát ide figyelj! Nem tűröm, hogy egy ilyen nyálas alaknak a cafkája legyél, aki mindenféle zöldséggel szédíti a fejedet! *Hallod, amit mondok?*

Susan lekevert anyjának egy pofont.

Ann Norton szeme lecsukódott, aztán tágra nyílt a csodálkozástól. Egy pillanatig döbbenten, némán nézték egymást. Susan halkan felnyögött.

– Fölmegyek – mondta. – Legkésőbb keddig kiköltözöm.

– Itt volt Floyd – mondta – Mrs. Norton. A pofon óta arca még mindig merev volt. Lánya ujjainak nyoma: mint megannyi vörös felkiáltójel.

Floydnak már vége – mondta Susan színtelen hangon. – Szoktasd magad a gondolathoz. És hívd fel azt a pletykafészek Mabelt, tudja meg ő is, miért is ne? Akkor talán majd elhiszed,

– Floyd szeret téged, Susan. Ebbe… belerokkan. Nagyon kivolt, és nekem elmondott mindent. Kiöntötte a szívét. – Szeme bepárásodott. – A végére teljesen összeomlott, és úgy sírt, mint egy gyerek.

Susan arra gondolt, mennyire másnak ismerte Floydot. Azon töprengett, vajon anyja találta-e ki az egészet; de a szemén látta, hogy nem.

Szerinted ez kell nekem, mama? Egy bőgőmasina? „agy egyszerűen csak szőke unokákat szeretnél? Aggódsz miattam – addig nem nyughatsz, amíg férjhez nem megyek egy jótét lélekhez, akit aztán kedvedre irányítgatsz. Aztán majd teherbe esem, és egy csapásra tisztes Családanya válik belőlem. Ez lesz a nagy fogás, mi? És az nem számít, hogy *én* mit akarok?

– Susan, te nem tudod, hogy mit akarsz.

Hangjából olyan határozott, mély meggyőződés csendült ki, hogy Susan már majdnem elhitte neki. Aztán felrémlett előtte egy kép: anyját és önmagát látta, mindkettőjük mozdulatlan; anyja a hintaszéknél, ő az ajtónál állt, csak éppen össze voltak kötve egy zöld fonallal, melyet már rojtossá koptatott a sok veszekedés, huzakodás. Majd a kép átalakult, s anyja vadászkalapban álldogált, a fonalra pedig sok különféle légy volt felfűzve. Minden erejét összeszedve egy hatalmas, sárga karton-inges pisztrángot akar felgombolyítani. Hátha végre sikerül felcsóvázni, és akkor a nádfonatú halaskosárba dobhatja. De miért? Hogy preparálja? Vagy hogy megegye?

– Nem, mama. Én pontosan tudom, hogy mit akarok. Ben Mearst akarom.

Megfordult és fölment.

Anyja utánarohant, és felvisított: – Nem tudsz lakást bérelni! Nincs is pénzed!

– Száz dollár van a bankszámlámon, háromszáz meg a takarékban – válaszolta Susan nyugodtan –, és azt hiszem, Spencernél kaphatok munkát. Mr. Labres már többször felajánlotta.

– Őt csak az érdekli, hogyan nézhet a szoknyád alá – mondta Mrs. Norton, immár egy oktávval lentebb. Mérge elszállt, s most már csak némi ijedtséget érzett.

– Csak nézzen – mondta Susan. – Majd mackónadrágot hordok a szoknya alatt.

– Drágám, ne haragudj! – Két lépcsőfokot előrelépett. – Én csak a javadat akarom…

– Kár a szóért mama. Ne haragudj, hogy pofon ütöttelek. Nagyon csúnya dolog volt tőlem. Én nagyon szeretlek. De elköltözöm. Már felnőttem. Neked is be kell látnod.

– Gondold végig – mondta Mrs Norton, aki már nemcsak ijedt volt, hanem egyre inkább sajnálta is a történteket. – Ne hidd, hogy csak az indulat beszél belőlem. Ismertem én is ilyen széltolókat. Az ilyet csak az érdekli, hogy…

– Nem. Elég volt. Elfordult.

Anyja följebb lépett, és utánaszólt: – Floyd, amikor liment, iszonyú állapotban volt. Ő… De Susan ajtajának csapódása félbeszakította. Susan az ágyra vetette magát, amelyet nem is olyan régen még plüssbabák díszítettek, meg egy játék kutya – olyan, aminek elemes rádió volt a hasába szerelve –, és megpróbált semmire sem gondolni. A falakon Sierra Club-poszterek; de nem is olyan rég még a Rolling Stones-, Creme- és a Crawdaddy-poszterekből kivágott képek vették körül – a bálványok: Jim Morrison, John Lennon, Dave van Ronk és Chuck Berry. Azoknak a napoknak a szelleme, amely most megrohanta, olyan volt, mint megannyi rosszul exponált emlékkép.

Szinte a szeme előtt látta az ócska pletykalap szalagcímét. „A SIKERES FIATAL ÍRÓ ÉS FELESÉGE REJTÉLYES, HALÁLOS IMENETELÚ MOTORBALESETE” A cikkben burkolt célozgatások. A helyi fotós talán még egy képet is csinált, amit a helyi lap túlságosan is borzalmasnak talált ahhoz, hogy közölje; viszont Mabelt teljes mértékben kielégíti.

És az volt a legrosszabb, hogy a kétely már belefészkelte magát. Hülyeség. Hát komolyan azt hitted, hogy előtted nem volt senki és semmi? Hogy hermetikusan elzárva, burában élt? Hülyeség. De a kétely már belefészkelte magát. És ezért olyasfajta neheztelést érzett anyja iránt, amely már túlnőtt a kamaszos sértődöttségen, és a gyűlölet határát súrolta.

Elhessegette ezeket a gondolatokat – noha képtelen volt végleg megszabadulni tőlük. Arcára fektette karját, és elszundított. Nyugtalan álmát először a telefon harsány csörgése, majd anyja éles hangja szakította meg: – Susan! Téged keresnek!

Lement, s látta, hogy még csak fél hat múlt. A nap nyugaton járt. Mrs. Norton a konyhában már a vacsorázz készük. Apja még nem jött meg.

– Tessék.

– Susan? – A hang ismerősen csengett, de a név nem ugrott be.

– Igen, kivel beszélek?

– Eva Miller vagyok, Susan. Rossz hírem van.

– Történt valami Bennél? – Szája teljesen kiszáradt Kezével a torkát markolászta. Mrs. Norton, kezében fakanállal kijött a konyhából, és figyelt.

– Hát, verekedés volt. Floyd Tibbits idejött délután…

– Floyd!

Mrs. Norton a lánya hangjára összerezzent.

– … és én azt mondtam neki, hogy Mr. Mears alszik. Azt mondta, hogy rendben van; nagyon udvarias volt, mint mindig, de nagyon furcsán volt öltözve. Megkérdeztem, hogy jól van-e. Egy ócska kabát volt rajta meg valami különös kalap, és ki nem vette a kezét a zsebéből. Nem is akartam szólni Mr. Mearsnek, amikor felkelt. Annyi izgalom volt az elmúlt…

– Mi történt? – kérdezte Susan szinte sikítva.

– Hát, Floyd összeverte – mondta Eva sajnálkozva. – Pont a parkolómban. Sheldon Corson és Ed Craig rángatták el onnan.

– Ben. Ben jól van?

– Nem hiszem.

– Mi baja van? – Görcsösen szorongatta a telefonkagylót.

– Floyd még egyet behúzott neki, és Mr. Mears az autójára zuhant, és bevágta a fejét. Carl Foreman bevitte a cumberlandi kórházi ügyeletre; nem volt magánál. Mást nem tudok. Ha…

Susan levágta a telefont, a szekrényhez rohant, és az akasztóról letépte a kabátját.

– Susan, mi történt?

– Az a drágalátos Floyd Tibbits – mondta Susan, és fel sem fogta, hogy potyognak a könnyei. – Egyenesen a kórházba küldte Bent.

Anyja válaszát meg sem várva elrohant.

2

Fél hétre ért a kórházba, és most egy kényelmetlen műanyag széken ücsörgött, és üres tekintettel a *Lakáskultúra* egyik számára meredt. És én vagyok az egyetlen, gondolta. De szörnyű. Az járt a fejében, hogy felhívja Matt Burke-öt, de aztán eszébe jutott, hogy mi van akkor, ha jön az orvos, és nem találja itt, úgyhogy maradt.

A mutatók csigalassúsággal vánszorogtak a váróterem óráján, aztán hét előtt tíz perccel egy orvos, kezében nagy halom papírral, belépett az ajtón. – Miss Norton?

– Igen. Ben jól van?

– Pillanatnyilag nem tudok kielégítő választ adni. – Amikor észrevette, hogy Susan arcára rettegés ül ki, hozzátette: – Úgy tűnik, igen, de szeretnénk két-három napig itt tartani. Egy csontja megrepedt, azonkívül tele van horzsolásokkal, zúzódásokkal, és egy iszonyatos monokli van a szeme alatt.

– Bemehetek hozzá?

– Nem, ma este nem. Nyugtatókat kapott.
– Csak egy percre. Kérem. Egyetlenegy percre…
Az orvos felsóhajtott. – Benézhet hozzá, ha gondolja. Valószínűleg alszik. De szeretném, ha nem beszélne vele, hacsak ő nem akarja.
Felvitte Susant a második emeletre, aztán végigmentek az orvosságszagú folyosón, majd be az egyik szobába. A másik ágyban fekvő férfi újságot olvasott, s amikor beléptek, futólag rájuk pillantott.
Ben állig betakarva, lehunyt szemmel feküdt. Sápadt volt, mozdulatlan, és Susan egy szörnyű pillanatig attól tartott, hogy meghalt; hogy szép csendben eltávozott, miközben ő lent az orvossal beszélgetett. Aztán észrevette, hogy a mellkas lassan, de mégiscsak emelkedik, süllyed, és a megkönnyebbülés olyan erővel tört rá, hogy alig bírt megállni a lábán. Egészen közel hajolt lenhez, és szinte észre sem vette a férfi arcán éktelenkedő sebeket. Nyálas alak, igen, ezt mondta az anyja, és Susan rájött, miért mondhatta ezt. Markáns, ugyanakkor finom arcvonásai voltak (bárcsak lenne valami jobb szó, mint a „finom”; ez a helyi könyvtárosra illik, aki üres óráiban a nárciszokhoz ír modoros spenseri szonetteket; de hát ha nincs jobb?). Csak a haja volt kimondottan férfias. Sűrű, fekete haj, szinte úszik az arc felett. Bal halántékán árulkodón virított a fehér gézkötés.
Szeretem ezt a férfit, gondolta. Gyógyulj meg, Ben! Gyógyulj meg, és fejezd be a könyvet, és akkor elmegyünk 'Salem's Lotból, együtt, ha te is akarod. A város semmi jót nem tartogat számunkra.
– Azt hiszem, jobb lenne, ha most elmenne – szólalt meg az orvos. – Talán holnap…
Ben megmoccant, és mély hörgés szakadt fel a torkából. Szeme lassan kinyílt, aztán lecsukódott, majd megint kinyílt. Kábult volt még ä nyugtatóktól, de Susan jelenléte eljutott a tudatáig. Susan keze után nyúlt. Könnyek szöktek a lány szemébe, és mosolyogva megszorította Ben kezét.
A férfi szája mozogni kezdett, és Susan odahajolt.
– Igazi gyilkosok is vannak ebben a városban, igaz?
– Ben, annyira sajnálom!
– Azt hiszem, két fogát sikerült kivernem, mielőtt padlóra küldött – suttogta Ben. – Egy írótól nem is olyan rossz.
– Ben…
– Azt hiszem, ennyi elég lesz, Mr. Mears – mondta az orvos. – Ha már összeragasztottuk magát, hadd száradjon meg a ragasztás.
Ben szeme az orvosra siklott. – Csak egy percet.
Az orvos tehetetlenül forgatta a szemét. – A hölgylS pontosan ezt mondta.
Ben szemhéja ólmosan lecsukódott, majd nagy nehezen ismét felemelkedett. Mondott valamit, de nem lehetett érteni.
Susan közelebb hajolt. – Tessék, drágám?
– Sötét van már?
– Igen.
– Menj el…
– Matthez?
A férfi bólintott. – Mondd meg neki… hogy mondjon neked mindent. Kérdezd meg, hogy… ismeri-e Callahan atyát. Ö tudni fogja, miről van szó.
– Oké – mondta Susan. – Átadom. Most aludj. Aludj jól, Ben!
– Jó. Szeretlek. – Valamit még motyogott, kétszer is; aztán lecsukódott a szeme. Légzése elnehezült.
– Mit mondott? – kérdezte az orvos.
Susan a szemöldökét ráncolta. – Valami olyasmit, hogy „zárd be az ablakokat”.

3

Eva Miller és Menyét Craig ott voltak a váróteremben, amikor visszament a kabátjáért. Éván egy régi átmeneti kabát volt, melyet egy nyilvánvalóan a legjobb alkalmakra tartogatott rozsdabarna prémgallér díszített; Menyéten pedig egy túlméretezett bőrdzseki lötyögött. Susant melegség öntötte el, amikor kettőjüket meglátta. – Hogy van? – kérdezte Eva.

– Hamarosan rendbe jön, azt hiszem. – Elmesélte, amit az orvostól hallott, és Eva vonásai kisimultak.

– Annyira örülök. Mr. Mears nagyon rendes embernek látszik. Ilyesmi nálam még soha nem történt. És Parkins Gillespie-nek a kijózanítóba kellett küldenie Floydot. Bár nem úgy viselkedett, mint aki részeg. Csak H an… kábán, meg zavarodottan.

Susan a fejét ingatta. – Pedig ez egyáltalán nem jellemző rá. Kényelmetlen csönd ereszkedett rájuk.

– Ben remek fickó – mondta Menyét, és megveregette Susan kezét. – Egy-két nap, és rendbe jön. Majd meglátja.

– Én is nagyon remélem-mondta Susan, és mindkét kezével megszorította Menyétét, – Eva, nem Callahan atya a Szent András plébánosa?

– De igen, miért?

– Ó, csak úgy kíváncsiságból. Hát, nagyon köszönöm, hogy bejöttek. Ha esetleg holnap be tudnának jönni…

– Persze, bejövünk – mondta Menyét. – Persze hogy bejövünk, ugye, Eva? – Karját Eva derekára csúsztatta. Nehéz ügy volt átérni, de végül csak sikerült.

– Persze, bejövünk.

Susan a parkolóba sétált velük, aztán visszahajtott Jerusalem's Lotba.

4

A kopogtatásra Matt, szokásával ellentétben, nem nyitott ajtót, még csak ki sem ordított, hogy „Jöjjön be!” Ehelyett az ajtó mögül aggódó hangon, amit a lány először fel sem ismert, nagyon halkan megkérdezte: – Ki az?

– Susie Norton vagyok, Mr. Burke.

Matt ajtót nyitott, és a lány döbbenten tapasztalta, hogy a férfi mennyire megváltozott. Vénnek és nyúzottnak látszott. Egy pillanat múlva azt is észrevette, hogy Matt nyakában egy súlyos aranyfeszület lóg. Volt valami furcsa és nevetséges abban, ahogy az a kis díszes test Matt kockás flanelingéhez simult; és Susan majdnem el is nevette magát, de aztán erőt vett magán.

– Jöjjön be! Ben hol van?

Susan elmesélte a történteket, mire a férfi arca megnyúlt. – Szóval a nagyságos Floyd Tibbits úgy dönt, hogy eljátssza a sértett szerető szerepét, igaz? Hát, jobbkor nem is történhetett volna. Mike Ryersont most estefele hozták vissza Portlandből; Foremanhez vitték, hogy készítse elő a temetést. És azt hiszem, a Marsten-ház vizitjét is el kell napolnunk…

– Miféle vizitet? És mi ez az egész Mike-kal?

– Kér kávét? – kérdezte Matt kitérően.

– Nem. Szeretném tudni, mi folyik itt. Ben azt mondta, maga tudja.

– Hát – mondta Matt –, ez nehéz dolog. Bennek könnyű azt mondani, hogy majd én elmesélem magának. Nem olyan egyszerű ez. De megpróbálom. – Mit…

Matt felemelte a kezét.

– Egy pillanat, Susan. Maga és az édesanyja a minap benéztek abba az új boltba.

Susan a szemöldökét ráncolta. – Igen. Miért? – Elmesélné, mi volt arról a helyről a benyomása, különös tekintettel a tulajra? – Mr. Strakerre gondol? – Igen.

– Hát, nagyon kedves embe – mondta Susan. – Vagy azt is mondhatnám, hogy udvarias. Megdicsérte Glynis Mayberry ruháját, és ő egészen belepirult, mint egy kislány. És

megkérdezte Mrs. Boddint, miért van bekötve a karja… tudja, forró zsír fröccsent rá. Egy gyógykenőcs receptjét ajánlotta neki. Ott rögtön le is írta. Aztán amikor Mabel bejött… – Az emlék hatására kuncogni kezdett. – Nos?

– Hozott neki egy széket – mondta Susan. – De nem akármilyen széket, hanem egy igazi széket. Inkább valamiféle trónushoz hasonlított. Hatalmas, faragott mahagóniszéket. Személyesen ő hozta ki a hátsó szobából, közben mosolygott, és a hölgyekkel cseverészett. Pedig az a szék legalább százötven kilót nyomott. Lerakta, aztán rásegítette Mabelt. Megfogta a karját, meg ilyesmi. És Mabel *vihogott.* Ha már látta Mabelt vihogni; akkor érti, mire gondolok. Aztán kávét hozott. Erős, de jó kávét.

– Magának tetszett? – kérdezte figyelmesen Matt.

– Ez is hozzátartozik, ugye? – kérdezte Susan.

– Lehetséges.

– Hát jó. Akkor elmondom, hogy én mint nő milyennek láttam. Tetszett is, meg nem is. Azt hiszem, szexuálisan vonzott egy kicsit. Idősebb, nagyon kulturált férfi, nagyon kedves, nagyon udvarias. Ránézésre g lehet állapítani, hogy ha valami francia ételt rendel, tudja, milyen bor illik hozzá – nemcsak azt, hogy vörös vagy fehér, még az évjáratot vagy a borvidéket is megnevezi. Határozottan más, mint az itteni férfiak. De semmi nőies nincs benne. Karcsú, mint egy táncos. És persze van valami vonzó abban, ha egy férfi egyáltalán nem szégyelli, hogy kopasz. – Susan kissé szégyenkezve mosolygott, érezte, hogy elpirult, s azon tűnődött, vajon nem mondott-e többet, mint amennyit szándékozott.

– Vagyis nem tetszett magának – mondta Matt.

A lány a vállát vonogatta. – Ezt nehéz így megmondani. Azt hiszem… azt hiszem, volt benne némi megvetés. Valami cinizmus. Mintha egy bizonyos szerepet játszana, elég jól, de mintha tisztában lenne azzal, hogy ezeknél a hülyéknél nem kell mindent bedobni. Kissé leereszkedő volt. – Bizonytalanul Mattre nézett. – És volt benne valami kegyetlenség. Nem tudnám megmondani, miért.

– Vásárolt valaki valamit?

– Csak egy-két apróságot, de úgy tűnt, ez nem zavarja. A mama vett egy jugoszláv polcot, amire csecsebecséket lehet tenni; Mrs. Petrie meg vett egy tündéri lehajthatós asztalt, másról nem tudok. Úgy tűnt, hogy Strakert ez nem zavarja. Csak azt kérte, hogy meséljük el a barátoknak, hogy a bolt megnyílt, és hogy legközelebb már ismerősként jöjjünk. Mintha maga az Óvilág kedveskedett volna.

– És maga szerint a többieknek tetszett?

– Többé-kevésbé – mondta Susan, és képzeletben összevetette, hogy anyja milyen hevesen rajongott R. T. Straker iránt, s ugyanakkor hirtelen milyen rossz véleménye támadt Benről.

– A társát nem látta?

– Mr. Barlow-t? Nem, ő New Yorkban van, beszerzőúton.

– Igen? – kérdezte önmagától Matt. – Kíváncsi vagyok. Az utolérhetetlen Mr. Barlow.

– Mr. Burke, nem gondolja, hogy jobb lenne ha elmondaná nekem, miről van szó egyáltalán?

Matt nagyot sóhajtott.

– De igen, meg kellene próbálnom. Aggasztó, amit az előbb elmondott. Nagyon aggasztó. Annyira beleillik…

– Mibe? Mibe illik bele?

– Ott kell kezdenem – vágott bele Matt –, hogy tegnap éjjel – noha olyan, mintha iszonyú régen történt volna – Dell kocsmájában találkoztam Mike Ryerson-nal…

5

Nyolc óra húsz volt, mire a történet végére ért, s közben két kávét is megittak.

– Azt hiszem, ennyi – mondta Matt. – Most kezdjem Napóleont utánozni? Vagy meséljem

el, hogy a spiritiszta szeánszon miről csevegtem Toulouse-Laut-reckel?

– Ne csacsiskodjon – mondta Susan. – Valami elindult, de nem az, amire gondol. Ezt magának is *tudnia* kell.

– Tegnap estig én is azt hittem.

– Ha magának nincsenek ellenségei, ahogy Ben véli, akkor talán maga Mike csinált valamit. Delíriumában vagy ilyesmi. – Nem hangzott túlzottan meggyőzően, de azért folytatta. – Vagy talán észre sem vette, ..elbóbiskolt, és álmodta az egészet. Velem is előfordult már, hogy tizenöt-húsz percre elnyomott az álom, és még csak észre sem vettem.

Matt fáradtan vállat vont. – Hogyan próbáljak bebizonyítani valamit, ami nyilvánvalóan ellenkezik a józan ésszel? Hallottam, amit hallottam. És nem aludtam. És valami aggaszt… komolyan aggaszt. A régi könyvek szerint egy vámpír nem sétálhat csak úgy be az ember házába, hogy aztán kiszívja a vérét. Nem. Meg kell hívni. És Mike Ryerson a múlt éjjel behívta Danny Glicket. *Mike-ot pedig én magam hívtam meg!*

– Matt, mesélt magának Ben az új könyvéről?

A férfi a pipáját babrálgatta, de nem gyújtott rá. – Nagyon keveset. Csak annyit mondott, hogy némi köze van a Marsten-házhoz.

– És azt elmesélte, hogy gyerekkorában a Marsten-házban olyasmi történt vele, ami nagyon mély nyomokat hagyott benne?

Matt döbbenten kapta fel a fejét. – *A házban?* Nem.

– Fogadásból ment be. Egy társaságba akart belépni, és azt a próbát kellett teljesítenie, hogy bemegy a Marsten-házba, és kihoz onnan valamit. Be is ment, de mielőtt távozott volna, felment az emeleti szobába, ahol Hubie Marsten felakasztotta magát. Amikor kinyitotta az ajtót, Hubie ott lógott. És kinyitotta a szemét. Ben elrohant. Huszonnégy éve kínozza ez az emlék. Azért jött vissza 'Salem's Lotba, hogy kiírja magából.

– Úristen – mondta Matt.

– Van egy bizonyos… elmélete a Marsten-házról. Ez részben saját tapasztalataira épül, részben pedig azokra a meglehetősen furcsa kutatásokra, amiket Hubie Mars-tenről végzett…

– Marsten ördögimádatára gondol? Susan felpattant. – Honnan tudja?

Matt kesernyésen elmosolyodott. – Egy kisvárosban nem minden pletyka terjed el. Vannak titkok. 'Salem's Lotban ilyen titkolózás övezte Hubie Marstent. Ma már alig egy tucat öreg tud róla – Mabel Wertsszel egyetemben. Nagyon régen történt ez, Susan. De még ha így van is, egyes történetek csak elterjednek. Furcsa dolog ez Még maga Mabel is csak a saját kis körében hajlandó Hubie Marstenről beszélni. Persze a halála szóba kerülhet. Még a gyilkosságról is mesélhetnek. De ha arról kérdezősködne, hogy Hubie és a felesége mi a fenßt csinált tíz évig abban a házban, nos, akkor valamiféle védőmechanizmus indulna be – mintha tabutémát érintene. Olyasmit is rebesgettek, hogy Hubie Marsten kisgyerekeket rabolt el és áldozott fel gonosz isteneinek Csodálkozom, hogy Ben ennyi mindent ki tudott nyomozni. Az a titokzatoskodás, ami Hubie-t, a feleség meg a házat övezi, már-már szektás jelleget ölt.

– Bennek erről nem volt tudomása.

– Így már érthető a dolog. Szerintem az elmélete amolyan divatjamúlt parapszichológiai okoskodás -hogy az emberre éppúgy jellemző az ördögi, mint az, hogy takony és ürülék termelődik a testében, vagy hogy megnő a körme. És hogy ez az ördögi nem távozik el a testből. És különösen, hogy a Marsten-ház valamiféle ördögi szárazelem lett: a gonoszság akkumulátora.

– Igen. Ben is valami ilyesmit mondott. – Csodálkozva nézett Mattre.

Matt szárazon felnevetett. – Ugyanazokat a könyveket olvastuk. Maga mit gondol, Susan? A maga képzeletvilágában megfér még valami a föld és a mennyország mellett?

– Nem – mondta Susan nyugodt határozottsággal. – A házak csak házak. A gonosz meghal, ha a gonosz cselekedet bevégeztetett.

– Attól fél, hogy Bent, labilitása miatt, esetleg az őrület felé taszítom, amelynek a lejtőjén

már én is elindultam?

– Nem, dehogyis. Nem hiszem, hogy maga őrült lenne. De Mr. Burke, be kell látnia…

– *Csönd!*

Matt a fülét hegyezte. Susan elhallgatott, és figyelni kezdett. Semmi… talán csak a padló reccsent. Kérdőn a férfira nézett, de Matt a fejét rázta. – Mit is akart mondani?

– Csak azt, hogy a dolgok elég szerencsétlen összejátszása, hogy Ben éppen most akart megszabadulni gyermekkora démonaitól. Sok a pusmogás a városban, amióta az a bolt megnyílt és a Marsten-háznak új lakója akadt… s ha már itt tartunk, még Benről is összehordalak mindenfélét. Tudni olyan esetekről, amikor az ödögűzés sikertelen, sőt, épp az ördögűző ellen fordul. Szerintem Bennek el kell innen mennie, és talán magára is ráférne egy kis vakációzás a várostól távol, Mr. Burke.

Az ördögűzésről eszébe jutott, hogy Ben arra kérte, lítse meg Callahan atyát Mattnek, Hirtelen úgy döntött, nem szól. Most már világos volt, miért kérte Ben, de úgy érezte, hogy ez csak olaj lenne – az amúgy is vészesen terjedő – tűzre. Ha esetleg Ben rákérdez – ha egyáltalán szóba kerül –, majd azt mondja, hogy kiment a fejéből.

– Tudom, hogy őrültségnek hangzik – mondta Matt. – Még számomra is, aki hallottam, hogy nyílik az ablak, hallottam azt a nevetést, és ma reggel láttam, hogy a szúnyogháló kint hever a kocsibehajtó mellett. De ha ez megnyugtatja, akkor azt kell hogy mondjam, hogy Ben az egész dologra nagyon józanul reagált. Azt javasolta, hogy kezeljük a dolgot úgy, mint egy bizonyítandó vagy cáfolandó elméletet, és kezdjük azzal, hogy … – Megint abbahagyta, s fülelni kezdett.

Hosszú csend ereszkedett rájuk, s amikor ismét megszólalt, Susan megrettent a hangját átható bizonyosságtól. – Valaki van fent.

Susan is hallgatózni kezdett. Semmi.

– Csak képzelődik.

– Ismerem a házamat – mondta a férfi halkan. – Valaki van a vendégszobában… most, hallja?

És most Susan is hallotta. A padló megreccsent, ahogy a régi házakban szokott, minden indok nélkül. De Susan úgy érezte, hogy abban a hangban volt valami – valami meghatározhatatlan, alattomos.

– Fölmegyek – mondta a férfi.

– Ne! – Gondolkodás nélkül tört ki belőle a kiáltás. Susan önmagát kérdezte: *Ki az, aki a kandalló mellett kuncogva attól retteg, hogy nem is a szél, hanem a ház gonosz szelleme süvít?*

– Múlt éjjel nagyon féltem, nem mertem semmit se csinálni, és egyre romlott a helyzet. Most felmegyek.

– Mr. Burke…

Egyszerre mindketten suttogni kezdtek. A lány vére vadul lüktetett, izmai megfeszültek, Lehet, *hogy tényleg* van valaki ott fent. Talán egy csavargó.

– Beszéljen – mondta Matt. – Ha elindulok, maga csak beszéljen tovább. Mindegy, hogy miről.

És mielőtt Susan bármit szólhatott volna, Matt felállt, és szinte elképesztően kecses járással a lépcső felél fordult. Egyszer még visszanézett, de Susan semmit sem tudott kiolvasni a szeméből. Aztán megindult fölfelé.

Susant szinte elkábította e szélsebes fordulat. Alig két perce még a villany égők józan fényében, a legnagyobb nyugalomban tárgyalták az eseményeket. És most félt. Kérdés: ha egy pszichológust összezárnak egy olyan emberrel, aki Napóleonnak képzeli magát, és egy (vagy tíz, húsz) évig ott hagyják őket, akkor vajon a végén mindkettő teljesen begolyózik-e, vagy tökéletesen kijózanodik? Válasz: Elégtelen adatok.

Kinyitotta a száját, és beszélni kezdett: – Ben meg én az l-es úton Camdenbe akartunk

menni vasárnap – tudja, ott forgatták a *Peyton Place*-t –, de most, azt hiszem, várnunk kell. Egy tüneményes kis templom van a…

Könnyed csivitelésbe kezdett, noha ölében olyan görcsösen szorongatta az ujjait, hogy már a vér is kifutott belőlük. Elméje tiszta volt; a vámpírokról meg az; elpusztíthatatlan lényekről szóló történetek még nem fertőzték meg tudatát. A rettegés a gerincéből – erről az . ősi idegpályáról – indult ki, s tört rá hullámokban.

6

Matt Burke életében az á lépcsőmászás volt a legnehezebb. Az bizony. Semmi sem volt ahhoz fogható. Talán csak egy dolog.

Nyolcévesen egy cserkésztáborozáson vett részt. A táborhely egy mérföldre volt az úttól, és az odamenetel jó volt, egészen kellemes, ahogy a késő délutáni napsütésben sétáltak. De hazafele már alkonyodott, s az út mentén hosszú, göcsörtös árnyékok tekeregtek -vagy ha a hangulat aznap kivételesen jó volt, és sokáig maradtak, akkor sötétben kellett hazamennie. Egyedül.

Egyedül. Igen, ez a kulcsszó, nincs is még ilyen szörnyű szó. A gyilkosság meg sem közelíti; a pokol pedig csak szegényes szinonimája…

Az út mentén egy romos templom állt, régi metodista imaház; a fagyos, dimbes-dombos pázsit végében omladozott, s ha az ember a tátongó, érzéketlen ablakok látványa mellett ellépdelt, saját lépései szinte dübörögtek a fülében, s a füttyszó elhalt az ajkán – és azon gondolkodott, milyen lehet belülről: felborult padok, rothadó imakönyvek, aztán a romos oltár, ahol most már csak az egerek ünneplik a sabbath-ot; s kitudja, hogy az egereken kívül miféle őrülteket, miféle szörnyeket rejthet még e ház. Sárga hüllőszemeikkel talán pont téged lesnek, ahogy ott mész. Aztán egy éjszaka már nem elégednek meg a leselkedéssel; egy éjszaka az a korhadt, nyikorgó ajtó esetleg feltárul, s a látványtól az ember azon nyomban megőrül.

És ezt képtelen volt elmagyarázni anyjának meg apjának, a fény teremtményeinek. Azt sem tudta megértetni velük, hogy hároméves korában a kiságy végében a takaró nagy kupac kígyóvá változott, amelyek hideg, rezzenéstelen szemekkel meredtek rá. A gyerekek sohasem győzik le ezeket a félelmeket, gondolta. Ha egy félelmet nem lehet kifejezni, lehetetlen legyőzni. És a gyermeki agyba zárt félelmek túl nagyok ahhoz, hogy kimondhatóak legyenek. Előbb-utóbb mindig akadt valaki, hogy elkísérje az embert azok mellett az elhagyatott imaházak mellett, melyek mellett a vigyorgó gyermekkortól egészen a morgó öregkorig az ember útja elvezet. Egészen ma estig. Ma este rájött, hogy a régi félelmeket nem sikerült kiirtani – csak eltemetni piciny gyermekkoporsókba, s vadrózsát dobni rájuk.

Nem kapcsolta fel a villanyt. Egyesével ment fel a lépcsőn, a hatodik fokot kihagyta, mert az recsegett. Nyirkos tenyerében a feszületet szorongatta.

Felért az emeletre, és csendben megfordult, hogy végignézzen az előtéren. A vendégszoba ajtaja félig nyitva volt. Pedig ő becsukta. Lentről Susan hangjának egyenletes zümmögése hallatszott.

Óvatosan, nehogy megreccsenjen a padló, odament, aztán az ajtó előtt megállt. Minden emberi félelem alapja, gondolta: egy korábban becsukott ajtó – félig nyitva.

Kinyújtotta a kezét és belökte. Mike Ryerson az ágyon feküdt. A holdfény ezüstös ragyogással árasztotta el a szobát – olyan volt, mint az álmok tündérkertje. Matt, mint aki ki akar józanodni, megrázta a fejét. Mintha visszament volna az időben, és tegnap este volna. Lemegy, és felhívja Bent, mert Ben még nincs kórházban…

Mike felnyitotta a szemét. Csak egy pillanatra villant fel a holdfényben, ezüstösen, vörös szegéllyel. Az a szempár üres volt, mint a frissen mosott tábla. Nem volt benne semmi embesi. *A szem a lélek ablaka,* ahogy Wordsworth mondta. Ha így van, akkor e mögött az ablak mögött csak egy sötét, üres szoba volt.

Mike felült, melléről lecsúszott a takaró, és Matt észrevette a súlyos öltések nyomait, ahol az orvosszakértő vagy boncnok összeférceltе a hullát – talán még fütyörészett is közben.

Mike elmosolyodott; az éles szem- és metszőfogak fehéren villogtak. Maga a mosoly csak a száj izmok rándulása volt, a szeme nem mosolygott. Továbbra is az a halálos üresség ült benne.

Mike jól érthetően megszólalt: – *Nézzen rám!*

Matt ránézett. Igen, a szemek teljesen kifejezéstelenek. De nagyon mélyek. Mintha önmaga piciny, ezüst mását látná bennük, ahogy egyre mélyebbre merül, s a világ meg a félelmek olyan távolivá válnak…

Hátralépett és felkiáltott: – Nem! Nem! És felmutatta a feszületet.

Mike Ryerson úgy szisszent fel, mint akinek forró vizet loccsantanak az arcába. Mindkét karját védekezően maga elé kapta. Matt egy lépést tett előre, mire Ryerson egy lépést hátrált.

– Takarodj innen! – ordította Matt. – Visszavonom a meghívást!

Ryerson felüvöltött magas, fülsértő hangon, amely tele volt gyűlölettel és fájdalommal. Nehézkes mozdulatokkal négy lépést hátrált. Térdhajlata az ablakpárkánynak ütközött, és egyensúlyát vesztve tántorogni kezdett.

Még látom majd úgy aludni, mint a holtak, tanár úr!

Aztán hátrafelé kizuhant az éjszakába, kezét a feje fölé lendítve, mint egy műugró toronyugrás közben. A márványfehéren fénylő, színtelen testen jól lehetett látni az Y alakot formázó fekete öltéseket.

Mattből rémült, tébolyodott sikoly szakadt ki, aztán az ablakhoz rohant és kibámult. Semmit se látott, csak az ezüstös éjszakát – az ablak alatti fény a nappali szobából jött, a fényben apró pontok – talán porszemcsék – táncoltak. Ott örvénylettek, s egyszeriben valami visszataszító emberalakot öltöttek, aztán szétfoszlottak a semmibe.

A fájdalom akkor nyilallt a mellkasába, amikor ki akart rohanni; hirtelen megtántorodott. A melléhez kapott, és kétrét görnyedt. Lüktetve, hullámokban kúszott fel karján a fájdalom. A feszület a szeme alatt himbálózott.

Alkarját keresztbe téve a mellkasán, kiment a szobából – jobb kezében most is ott lógott a feszület. Maga előtt látta, ahogy Mike Ryerson márványfehér teste kizuhan a sötétségbe, akár egy műugró.

– Mr. Burke!

– Az orvosomat James Codynak hívják –mondta, s ajka olyan hideg volt, mint a jég. – Ott van a noteszomban. Azt hiszem, szívrohamom van.

Arccal előre elterült az emeleten.

7

Susan tárcsázni kezdte a „JIMMY CODY, KURUZSLÓ” mellett álló számot. Ezeket a takaros nyomtatott nagybetűket iskolás kora óta ismerte. Egy nő vette fel a telefont, és Susan megszólalt.

– A doktor úr otthon van? Nagyon sürgős!

– Igen – felelte a nő nyugodtan. – Adom.

– Dr. Cody vagyok.

– Itt Susan Norton beszél. Mr. Burke-nél vagyok. – Szívrohama van.

– Kinek? *Matt* Burke-nek?

– Igen. Eszméletlen. Mit kell…

– Hívja a mentőket – mondta az orvos. – Cumberlandben, a 841-4000-És számon. Maradjon ott. Takarja be, de ne mozdítsa. Érti?

– Igen.

– Húsz perc múlva ott vagyok.

– Megtenné…

De a telefont letették, és ő magára maradt.

Felhívta a mentőket, majd ismét magára maradt; egyedül kellett fölmennie az emeletre.

8

Olyan rettegéssel meredt a lépcsőre, hogy maga is megdöbbent tőle. Bárcsak ne történt volna semmi, gondolta, persze nem Matt miatt, hanem azért, mert akkor most nem kellene ilyen betegesen félnie. Eddig mindenben kételkedett – a tegnap estével kapcsolatban :í$ úgy hallgatta végig Matt történetét, hogy majd ő leszűri belőle az igazságot. De most megingott, és ez a kétkedés kezdte cserbenhagyni.

Hallotta Mattet, és azt a szörnyű, színtelen kántálást is: *Még látom majd úgy aludni, mint a holtak, tanár úr!* Abban a hangban semmi emberi nem volt.

Fölment, de minden lépés kínszenvedés volt számára. Még a felkapcsolt villany se igen segített. Matt ugyanott feküdt, ahol hagyta, feje oldalra billent, s jobb orcája most a kopott futószőnyegen pihent – nehezen, zihálva szedte a levegőt. Susan lehajolt, és a nyakán kigombolt két gombot; ettől a férfi lélegzete kissé könnyebbé vált. Aztán a vendégszobába ment egy takaróért.

A szobában hideg volt. Az ablak tárva-nyitva. Az ágy nem volt megvetve, csak egy lepedő volt a matracon, de szekrény felső polcán glédában álltak a takarók.

Ahogy visszafordult az előtér felé, az ablak közelében a holdfényben valami megcsillant a padlón – odament és felvette. Azonnal megismerte. A Cumberlandi Megyei Gimnázium gyűrűje volt az. Belül a következő monogram: M. C. R.

Michael Corey Ryerson.

Abban a pillanatban, ott, a sötétben elhitte. Elhitte az egészet. A kitörni készülő sikolyt még sikerült magába fojtania, de a gyűrű kiesett a kezéből, és most a földön hevert, az ablak alatt, s meg-megvillant rajta a holdsugár, amely az őszi sötétség hátán lovagolt.

Tizedik fejezet
'SALEM'S LOT (III)

1

A város ismerte a sötétséget.

Ismerte azt a sötétséget, amikor a föld elfordul a Naptól, és azt is, amelyik az emberi lélekben rejtezik. A várost három dolog alkotja, amelyek együttesen nagyobbak, mint az egyes részek: az ott élő emberek; az épületek, a lakó– és üzlethelyiségek; meg a föld. Zöméiben skótok és franciák lakják a várost. Persze elvétve vannak mások is, de nem sokan – mint amennyi egy csipet bors a sótartóban. Ez az olvasztótégely soha nem működött tökéletesen. Szinte minden fából épült. A régi házak többsége olyan, hogy csak a főhomlokzatuk emeletes, a boltoknak pedig műhomlokzatuk van, ki tudja, miért. Az emberek tudják, hogy a műhomlokzatok mögött nincs semmi, akárcsak azt, hogy Loretta Starcher habszivacsbetétet is hord a melltartójában. A föld gránitmező; s csak vékonyka termőtalaj borítja. HL földművelés fárasztó, könyörtelen és hálátlan munka. A borona beletörik a földből kiforgatott, hatalmas gránitdarabokba. Májusban, ha már elég száraz a föld, hogy elbírja a teherautót, fiaiddal együtt kimész a földekre, és a boronálás előtt vagy tucatszor rakod teli a teherautót kövekkel és hányod arra a gizgazos kupacra, – amely 1955 óta, amióta nekikezdtél ennek az átkozott munkának, csak egyre nő. És addig szedegeted a köveket, míg a föld megragad a kezeden, hiába is mosnád; ujjaid már zsibbadtak, bizseregnek, mintha a pórusok furcsán kitágulnának; akkor aztán a traktor után akasztod a boronát, s még két soron se mész végig, az egyik tárcsa beletörik egy ott felejtett kődarabba. Új tárcsát szedsz elő, legidősebb fiadat kéred, segítsen, hogy hozzáférhess; és akkor füled körül felzümmög az első vérszomjas szúnyog, és arra gondolsz, igen, ez az a hang, amitől az ember begolyózik, és lemészárolja a

gyerekeit, Vagy az országúton becsukott szemmel tövig tapos a gázpedálba, vagy lábujjával meghúzza a szájába nyomott 30-30-as ravaszát; és akkor a gyereked verejtékes ujja megcsúszik, és a tárcsák felkarcolják a bőrt a karodon, s egy pillanatig kétségbeesetten, tébolyult dühvel nézel, s úgy érzed, legszívesebben itt hagynád az egészet és ivásra adnád a fejed, vagy elmennél a bankba, ahol jelzálogkölcsönt vettél fel, és csődöt jelentenél; és abban a pillanatban megértenéd, hogy nemcsak gyűlölöd ezt a földet, melyhez szinte hozzánőttél, hanem szereted is; és most már tudnád, hogy ez a föld ismeri a sötétséget, mindig is ismerte. A föld tart itt téged, a ház meg az az asszony, akibe még akkor lettél szerelmes, amikor a középiskolát kezdted (csakhogy akkor még lány volt, és te még szart sem tudtál a lányokról, csak annyit, hogy van egy barátnőd, akihez ragaszkodsz, és aki a te neveddel firkálja össze a könyveit; aztán először te csaltad meg, majd ő téged, és aztán *ilyen* hülyeségeken már egyikőtöknek sem kellett aggódnia) ; meg hát itt tartanak a gyerekek, akik azon a rozzant fejtámlájú, nyikorgó franciaágyon fogantak, a sötétség leszállta után – hatan, heten, vagy talán tízen? A bank is ideköt, akárcsak az autókereskedés, a lewistoni Sears Áruház, meg John Deere Brunswickban. De mindenekelőtt a város, melyet ugyanolyan jól ismersz, mint feleséged keblét. Tudod, hogy ki az, aki egész nap Crossennél fog lebzselni, mert Knapp Shoe kitette a szűrét, meg azt is tudod, hogy kit csal meg a felesége, pedig *ő maga* még nem is tudja – mint ahogy Reggie Sawyer sem, hogy az a telefontársaságnál dolgozó taknyos Bonnie Sawyernél zsírozza meg a kanócát; tudod, merre futnak az utak, és péntek délutánonként te, Hank meg Nolly Gardener szusszanhattok egyet, és leguríthattok néhány pohár sört, esetleg korsót. Ismered a környéket, tudod, hogy áprilisban hol lehet átkelni a mocsáron, hogy a csizmád szára ne legyen vizes. Az egész környéket ismered. És a környék is ismer téged; tudja, a boronálás végén a traktor nyergétől hogy szaggat az üleped; hogy a hátadon az a dudor csak egy kelés volt, és semmi olyasmitől nem kell tartani, amire az orvos először célozgatott; meg hogy állandóan a számlák miatt rágódsz, melyek a hó légén érkeznek. Hazugságaidon átlát; még azokon is, amelyekkel önmagadat áltatod – hogy majd jövőre, vagy az azt követő évben elviszed a kölköket meg az asszonyt Disneylandbe; meg hogyha ősszel favágást vállalsz, akkor még egy új színes tévé részleteit is ki bírod nyögni, és persze majd minden rendbe jön. A városi élet maga a mindennapos közösülés, teljes és tökéletes – ehhez képest az, amit te meg a feleséged a nyikorgó ágyban műveltek, csak amolyan kézfogás. A városi élet prózai. Érzéki és alkoholgőzös. És a sötétben a város a tiéd lesz, te meg a városé, s úgy alusztok egymás karjaiban, mint a Bullák, mint azok a kövek földed északi részén. Itt nincs felet, csak lassú pusztulás, és amikor az ördög rászabadul ρ városra, senki sem csodálkozik, érkezése édes. És csábító. A város mintha tudná, hogy eljön az ördög – tán még azt is, milyen alakot fog ölteni.

A városnak megvannak a maga titkai, és meg is őrzi őket. Az emberek nem tudnak mindent. Úgy tudják, hogy az öreg Albie Crane felesége egy New York City-beli kereskedelmi utazóval szökött meg – vagy legalábbis úgy hiszik. Ám amikor a kereskedelmi utazó felhagyta, Albie szétloccsintotta az asszony koponyáját, aztán követ kötött a lábára, és a vén kútba lökte; húsz évvel később Albie-t csendben elvitte egy szívroham az ágyában – Joe, a fia is hasonló sorsra jut majd a történet folyamán –, s talán valamelyik gyerek egy nap ráakad a gizgazos szederindák befonta öreg kútra, leszedi a kifakult, viharvert deszkákat, és a mélyben meglátja azt az üres tekintettel felfelé meredő csontvázat, melynek bordáin zölden, mohásan az imádott kereskedelmi utazó nyaklánca lóg.

Az emberek tudják, hogy Hubie Marsten megölte a feleségét, azt viszont nem, hogy előtte mire kényszeríttette; vagy hogy pontosan mi is történt abban a párás konyhában – ahol a szulák édeskés illata keveredett a kriptaszerűen forró levegővel –, mielőtt Hubie szétlőtte az asszony fejét. Nem tudják, hogy az asszony maga könyörgött, végezzen vele.

A városban néhány idősebb nő – Mabel Werts, Glynis Mayberry, Audrey Hersey – még emlékszik arra, hogy Larry McLeod üszkös papírdarabokat talált az emeleti kandallóban; de

egyikük sem sejti, hogy azok a papírok Hubie Marsten és egy Breichen nevű, nevetségesen régivágású osztrák nemes tizenkét évi levelezésének gyümölcsei, mint ahogy azt sem tudják, hogy kettejük levelezése egy meglehetősen különös bostoni könyvkereskedőnél kezdődött, amely könyvkereskedő 1933-ban halt meg borzalmas halállal, vagy hogy Hubie, mielőtt felakasztotta magát, az összes levelet elégette, egyesével dobálta őket a tűzbe, s nézte, ahogy a lángok belekapnak a vastag, krémszínű papírba, s a hajszálvékony, elegáns kézírás olvashatatlanná válik. Nem tudják, hogy Hulpie mindvégig mosolygott, ugyanúgy, ahogy Larry Crockett mosolyog a portlandi bankszéfjében pihenő telekpapírok fölött.

Tudják, hogy Coretta Simons, az izgága Simons özvegye bélrákban szenved, és szörnyű kínok közt haldoklik; de azt nem, hogy a nappali rongyos tapétája mögött több mint harmincezer dollár rejtőzik, az asszony biztosítási kötvényének eredménye, melyet azonban soha nem fektetett be, s melyről most, a halál küszöbén teljesen megfeledkezett.

Tudják, hogy 1951 szeptemberében füstfelhő borított mindent, és a fél város leégett, de azt nem, hogy szándékos gyújtogatás történt, s azt sem, hogy a fiú, aki elkövette, osztályelsőként végzett 1953-ban, aztán százezreket keresett a Wall Streeten; de még ha *tudták is volna,* akkor sem sejthették, hogy mi késztette erre á fiút, s hogy az elkövetkező húsz évben miféle gyötrődésen ment keresztül, míg végül negyvenhat évesen egy embólia vitte a sírba.

Nem tudják, hogy John Groggins atya éjféltájban olykor szörnyű álmokra riad, melyek még mindig ott kísértenek tar koponyája alatt – ezekben az álmokban a kislányok csütörtök esti bibliaóráján prédikál, anyaszült meztelenül, s a kislányok mindenre készek; vagy hogy Floyd Tibbits azon a pénteken egész nap Kábultan kóválygott, s érezte, hogy az az undorító nap hogy nyaldossa furcsán sápadt bőrét; arra, hogy Ann Nortonnál járt, csak homályosan emlékezett, arra pedig egyáltalán nem, hogy Ben Mearst megtámadta; arra viszont emlékezett, hogy napnyugtakor hűs hála töltötte el, s érezte, hogy valami nagyszerű és csodálatos dolog várrá;

vagy hogy Hal Griffen hat pornókönyvet rejteget szekrénye alján, s minden adandó alkalommal előveszi őket, és maszturbál;

vagy hogy George Middlernél egy egész bőrönd van teli selyemkombinékkal, melltartókkal, bugyikkal meg harisnyákkal, s olykor-olykor lehúzza a vaskereskedés redőnyeit, és lelakatolja az ajtót; aztán hálószobájában a hatalmas tükör elé áll, s mikor már zihál, térdre rogy és maszturbálni kezd;

vagy hogy Carl Foreman még sikoltani is képtelen volt, amikor a hullaház alatti szobában a fém boncasztalon Mike Ryerson dideregni kezdett; hogy az a kitörni készülő sikoltás akkor fagyott a torkára, amikor Mike kinyitotta a szemét, és felült az asztalon;

vagy hogy a tíz hónapos Randy McDougall még csak nem is ellenkezett, amikor Danny Glick becsusszant az ablakon, és kitépte a kiságyból, s fogait a nyakába mélyesztette, melyen még mindig ott virított anyja ütésének a nyoma.

Hát, ezek a város titkai – némelyik idővel kitudódik, de lesz olyan, mely örökké homályban marad. A város rezzenéstelen arccal őrzi őket.

A várost nem érdekli jobban az ördög munkálkodása, mint az Istené vagy az emberé. Ismerte a sötétséget. És ez elég.

2

Amikor Sandy McDougall felébredt, érezte, hogy valami nincs rendjén, de nem tudta volna megmondani, mi. Mellette az ágy üres, Roynak ez volt a szabadnapja, és most elment a cimborákkal horgászni. Dél körül itthon lesz. Égni nem ég semmi, és fájdalmai sincsenek. Akkor hát mi a baj?

A nap. A nappal van valami baj.

Már magasan jár, s az ablak előtt álló juharfa árnyékával játszik a tapétán. Randy eddig mindig felébresztette, mielőtt a nap olyan magasan jár, hogy a juharfa árnyéka megjelenjen a

falon.

Riadt tekintete az éjjeliszekrényen álló órára ugrott. Tíz perccel múlt kilenc.

Félelem szorította össze a torkát.

– Randy? – kiáltotta, s köntöse csak úgy szállt utána, ahogy végigviharzott a lakókocsi keskeny folyosóján. – Randy, *picikém?*

A gyerek hálószobáját elárasztotta a kiságy fölötti egyetlen piciny ablakon beszökő fény… az ablak nyitva volt. De hát ő becsukta, mielőtt lefeküdt volna. Mindig be szokta csukni.

A kiságy üres volt.

– Randy? – suttogta. És akkor meglátta.

Az apró testet, melyet még mindig az agyonmosott dr. Dentons-féle rugdalózó fedett, a sarokba dobták, mint valami szemetet. Az egyik láb furcsán, mint egy fejre állított felkiáltójel, az égnek meredt.

– *Randy!*

Sandy a döbbenettől eltorzult arccal térdre rogyott a test mellett. Ringatni kezdte a gyereket. Bőre jéghideg volt.

– Randy, drágaságom, ébred] fel, Randy, Randy, ébredj fel…

A véraláfutások eltűntek. Mind egy szálig. Az éjszaka felszívódtak, s a piciny arcocskát és testet nem csúfította egyetlen folt sem. Bőre rózsás volt. Születése óta először találta a gyereket gyönyörűnek, s ekkora szépség láttán felsikoltott – szörnyűséges, keserves sikoly volt.

– Randy! *Ébredj fel!* Randy! Randy!

Fölkapta a gyereket, és végigrohant vele a folyosón; fél válláról lecsúszott a köntös. Az etetőszék még mindig ott állt a konyhában, a tálkán Randy előző esti vacsorája aszalódott. Randyt a székbe csúsztatta, melyre rávetődött a reggeli napsugár. Randy feje a mellére billent, s teste tehetetlenül, iszonyatos lassúsággal oldalvást csúszni kezdett, míg végül a tálka és az egyik kartámla közé szorulva megállt.

– Randy? – mondta Sandy mosolyogva. Kék szeme üveges csodálkozással meredt előre. Megpaskolta a gyerek arcát. – Ébresztő, Randy. Itt a reggeli, Randy. Eheszek vadunk, nem? Na, Randy… jaj, istenem… kérlek…

Szélsebesen megfordult, feltépte a tűzhely fölötti szekrény ajtaját, és vadul matatni kezdett. Véletlenül lesodort egy zacskó rizst, egy doboz Chef Boyar-dee raviolit meg egy üveg Wesson étolajat. Az üveg széttört, és a sűrű folyadék telefröcskölte a padlót meg a tűzhelyet. Végül talált egy kis üveg Gerber csokoládékrémet, és a mosogatóból kivette az egyik műanyag fagylaltoska-nálkát.

– Figyelj, Randy! A kedvenced. Ébresztő, itt a finom krémecske! Csoki, Randy. Csoki, csoki! – Düh és félelem szállta meg egyszerre. – *Ébredj fel!* – üvöltötte, és a nyál csak úgy spriccelt Randy áttetsző arcára. – *Ébredj fel, ébredj fel, az isten szerelmére, ébredj fel, te kis szemét!*

Letekerte az üveg tetejét, és kanalazni kezdte a csokikrémet. Keze, mely már tudta az igazságot, annyira remegett, hogy a krém nagy része kilöttyent a kanálból. A maradékot megpróbálta a pici, csukott ajkak közé erőltetni, s a krém iszonyatos hanggal a tálkára toccsant. A kanál odakoccant a gyerek fogaihoz.

– Randy! – rimánkodott. – Ne csináld ezt a mamával! Másik kezével előrenyúlt, és ujjaival kipeckelte a gyerek száját, és beletömte a maradék krémet.

– Így ni – mondta Sandy McDougall. Ajkára a megszállottak leírhatatlan mosolya ült ki. Leült a konyhaszékre, és lazított. Minden rendbe jön. Randy ebből tudni fogja, hogy ő még mindig szereti, és abbahagyja ezt a kegyetlen játékot.

– Ízlik? – motyogta. – ízlik a csoki, Randy? Mosolyogj a mamára! Légy jó kisfiú, és mosolyogj szépen a mamára!

Remegő ujjakkal széthúzta Randy száját. A csokoládékrém a tálkára pottyant – toccs. És

ekkor sikítani kezdett.

3

Szombat reggel Tony Glick arra ébredt, hogy felesége, Marjorie a nappaliban elvágódott.

– Margie? – szólította, és kimászott az ágyból. – Margie?

Sokáig néma csönd, aztán az asszony válasza: – Nincs semmi baj, Tony.

A férfi az ágy szélén ült, és bambán a lábaira meredt. Félmeztelen volt, csak egy csíkos pizsamaalsót viselt, melynek zsinórja a lábai között lógott. Haja akár a szénaboglya. Sűrű, fekete haját mindkét fia örökölte. Az emberek azt hitték, zsidó, pedig ez a délies hajszín meglehetősen árulkodó kellett volna hogy legyen, tűnődött gyakorta. Nagyapját Gliccucchinak hívták. Amikor valaki azt mondta neki, hogy Amerikában könnyebben lehet érvényesülni, ha az embernek valami rövid, frappáns amerikai neve van, a nagypapa Glickre változtatta a nevét, s fogalma sem volt arról, hogy cseberből vederbe jutott, amikor az egyik kisebbség valóságát a másik látszatára cserélte. Tony Glicknek sötét bőre és hatalmas teste volt, mely dagadt az izmoktól. Arcán olyasfajta kába kifejezés ült, mint akinek a kocsmából jövet behúztak egyet.

Munkahelyén néhány nap szabadságot kért, és a héten rengeteget aludt. Ha aludt, elmúlt minden. Nem álmodott. Fél nyolckor lefeküdt, és reggel tízig fel sem kelt; aztán délután kettőtől háromig megint szundított egyet. Most, ezen a verőfényes szombat reggelen, alig egy hete, hogy Danny temetésén úgy kiborult, az elmúlt napokat távolinak és teljesen valószerűtlennek látta. Az emberek meg állandóan ételeket hoztak. Frissen sülteket, befőtteket, süteményeket, pástétomokat. Margie azt mondta, fogalma sincs, mihez kezdjenek ezzel a rengeteg étellel. Egyikük sem volt éhes. Szerda éjjel Tony szeretkezni próbált a feleségével, de mindketten sírva fakadtak.

Margie nagyon rossz bőrben volt. A takarításba menekült, naphosszat súrolta a lakást; s ez a takarítás olyan mániává fejlődött, amely kizárta minden másnak a gondolatát. Nap mint nap felzúgott a porszívó, és csattogott a felmosóvödör; a levegőben pedig ammónia les Lysol átható szaga terjengett. A ruhákat meg játékokat kartondobozokba csomagolta, és elvitte az Üdvhadseregnek meg a jóakarat áruházak. Amikor Tony csütörtök reggel kijött a hálószobából, a kartondobozok már felcímkézve ott sorakoztak a bejárati ajtó előtt. Eletében nem iszonyodott semmitől annyira, mint ezektől a néma kartondobozoktól. Marjorie a hátsó udvarra hurcolta az összes szőnyeget, felaggatta a szárítókötélre, és a porolóval könyörtelenül püfölni kezdte őket. És Tony még ködös tudatállapotában is észrevette, hogy az asszony milyen sápadt kedd vagy szerda óta; még a szája is elvesztette természetes színét. Szeme alá sötét árnyék fészkelte be magát.

Ezek a gondolatok egy pillanat törtrésze alatt futottak ;át agyán, s már majdnem visszahanyatlott az ágyba, amikor az asszony újra elvágódott, és ezúttal nem válaszolt a hívó szóra.

Fölkelt, és levánszorgott a nappaliba; Marjorie a földön hevert, nehezen lélegzett, és fátyolos tekintettel a plafonra meredt. Az asszony nemrégiben átrendezte a nappalit; mindent elrángatott az eredeti helyéről, s a szobában most furcsa összevisszaság uralkodott.

Bármi baja is volt, a múlt éjjel óta csak rosszabbodott az állapota. És elég rossz bőrben volt ahhoz, hogy a férfi egy pillanat alatt kijózanodjon – mint akinek hideg vizet zúdítanak a nyakába. Az asszony lába fehér, mint a márvány, nyoma sincs már annak a barnaságnak, amit nyaralásuk alatt szedett fel. A keze, mint valami szellem, tétován rebben. A száj – mintha a tüdő nem kapna elég levegőt – elkerekedett; s a fogak – noha ennek Tony nem tulajdonított különösebb jelentőséget – furcsán előremeredtek. Biztos a fény teszi.

– Margie? Édesem?

Az asszony válaszolni próbált, de hang nem jött ki a torkán; s a férfi gyomrát félelem szorította össze. Felkelt, hogy hívja az orvost.

A telefon felé fordult, amikor az asszony megszólalt:

– Ne… ne. – A szavak hörgésbe fulladtak. Marjorie nagy nehezen felült, és a fényárban úszó, néma ház görcsös zihálástól visszhangzott.

– Fogjál meg… segíts… úgy éget a nap…

Tony Marjorie-hoz lépett, és fölemelte; az asszony pihekönnyű volt, s ez megrémítette. Mintha csak egy nyaláb rőzsét tartana a karjában.

– …adíványra…

Lefektette, hátát gondosan a karfának támasztotta. Az asszonyt most nem érte a nap, mely az ablakon keresztül a szőnyegre vetődött, s légzése kissé könnyebbé vált. Egy pillanatra lehunyta szemét, és a férfi ismét megdöbbent, hogy a sápadt ajkak mögül milyen vakítóan fehér fogak villannak elő. Szerette volna megcsókolni.

– Hadd hívjak orvost – mondta.

– Ne… Jobban érzem magam. A nap… úgy égetett. Majdnem elájultam. De most már jobb. – Némi szín is visszaköltözött az arcára.

– Biztos?

– Igen. Jól vagyok.

– Agyonhajszolod magad, drágám.

– Igen – mondta az asszony közömbösen. Szeme kifejezéstelen volt.

A férfi idegesen a hajába túrt. – Túl kell tennünk magunkat ezen, Margie. Tényleg. Úgy nézel ki… – Megállt, nem akarta az asszonyt megbántani.

– Szörnyen nézek ki – mondta Marjorie. – Tudom. Tegnap este lefekvés előtt belenéztem a fürdőszobatükörbe, és alig láttam magam. Egy pillanatig azt hittem, hogy… – Halványan elmosolyodott. – Azt hittem, hogy látom a kádat magam mögött. Mintha csak valami egészen kevés maradt volna belőlem, és az is… ó, olyan *sápadt*...

– Szeretném, ha dr. Reardon megvizsgálna.

De mintha az asszony nem is hallotta volna. – Három vagy négy napja csodálatos dolgokat álmodom, Tony.

Annyira igaznak tűnnek. Álmomban Danny jön oda hozzám. Azt mondja: „Mama, mama, olyan jó, hogy itthon vagyok!” És azt mondja… azt mondja…

– Mit mond? – kérdezte Tony gyengéden.

– Azt mondja… hogy ő most megint az én kisbabám. Ez én fiam, a keblemen. És én megszoptatom… aztán ebbe a csodálatos érzésbe némi fájdalom vegyül, pont olyan, mint az elválasztás előtt; amikor már kezdtek kibújni a fogai, és szoptatáskor szinte harapott – jaj, biztos *szörnyű,* amit mondok. Tisztára olyan, mint amit pszichiáternél hordanak össze.

– Nem – mondta Tony. – Nem.

Letérdelt az ágy mellé, és Marjorie a nyakára fonta a karját, és halkan zokogni kezdett. A felesége karjai hidegek voltak. – Ne hívj orvost, Tony. Kérlek. Ma pihenni fogok.

– Jó – felelte a férfi. Kényelmetlen érzés kerítette hatalmába, amiért beadta a derekát.

– Olyan gyönyörű az az álom, Tony – mondta Marjorie, közel a férfi torkához. Az ajkak mozgása, az enyhén előreálló fogak megdöbbentően érzéki hatást váltottak ki. Tonynak erekciója támadt.

– Bárcsak ma este is láthatnám.

– Talán fogod is – mondta Tony, és az asszony haját simogatta. – Talán látni fogod.

4

– A mindenit, de jól nézel ki – mondta Ben.

A kórház tömény fehér és halványzöld színeihez képest Susan Norton valóban remekül nézett ki. Fekete csíkos élénksárga blúz és kék vászon miniszoknya volt rajta.

– Te is – válaszolta Susan, és átvágott a szobán.

A férfi hevesen megcsókolta, keze a lány forró csípőhajlatába siklott, és dörzsölni kezdte.

– Hé! – mondta Susan, és kibontakozott az ölelésből. – Ezért kidobnak innen!
– Engem ugyan nem.
– De engem igen. Egymásra néztek.
– Szeretlek, Ben.
– Én is téged.
– Bárcsak most rögtön ágyba bújhatnék veled…
– Várj egy picit, csak hátrahúzom a takarót.
– És mit mondok majd azoknak a drágalátos nővérkéknek?
– Hát azt, hogy épp az ágy tálat teszed be..

A lány mosolyogva a fejét rázta, aztán egy széket húzott az ágy mellé. – Sok minden történt a városban, Ben.

A férfi elkomorodott. – Például mi?

Susan tétovázott. – Nem is tudom, hogy mondjam el, vagy hogy én magam mit hiszek. Teljesen megzavarodtam, hogy finoman fogalmazzak.
– Hát akkor mondj el mindent, én meg majd elvégzem a válogatást.
– Hogy vagy, Ben?
– Gyógyulófélben. Nem vészes. Matt orvosa, egy Cody nevű fickó…
– Nem úgy értettem. Agyilag. Mennyit hiszel el ebből a Drakula-meséből?
– Á, szóval erről van szó. Matt elmondott mindent?
– Matt itt van a kórházban. Egy emelettel följebb, az intenzíven.
– *Micsoda?* – Felkönyökölt az ágyban. – Mi történt vele?
– Szívrohamot kapott.
– Szívrohamot?
– Dr. Cody szerint az állapota kielégítő. A súlyos esetek közé sorolják, de ez csak az első negyvennyolc órára vonatkozik. Ott voltam, amikor történt.
– Mondj el mindent, amire csak emlékszel, Susan! Ben tekintetéből elszállt az öröm. Arca megnyúlt, feszülten figyelt. Susannak ismét olyan érzése támadt, hogy ebben a fehér szobában fehér hálóingében a fehér lepedők közt elvesző Ben ijesztően közel került az összeomláshoz.
– Még nem válaszoltál a kérdésemre, Ben.
– Mármint hogy mit gondolok Matt történetéről?
– Igen.
– Hadd mondjam el, hogy szerintem te mit hiszel. Azt hiszed, hogy a Marsten-ház teljesen elvette a józan eszemet. Jól gondolom?
– Igen, azt hiszem, jól. De az én fejemben soha nem fordult meg ilyen… ilyen kegyetlen kifejezés.
– Tudom, Susan. Hadd mondjam el – ha tudom –, hogy jutottam ezekre a gondolatokra. Talán nekem se „árt, ha végiggondolom a dolgokat. Az arcodról látom, hogy valami nagyon megdöbbentett. így van?
– Igen… de nem hiszem, *nem hihetem…*
– Álljunk meg egy pillanatra. Az, hogy *„nem hihetem”,* mindent megakadályoz. Én is ennél akadtam el. Szörnyű, átkozott szavak. *Nem hihetem.* Nem hittem Mattnek, Susan, mert az ilyesmi nem lehet igaz. De bárhonnan is néztem a történetet, nem találtam rajta rést. A legkézenfekvőbb következtetés mégiscsak az lenne, hogy valahol kisiklott a története, nem?
– De.
– Neked őrültnek tűnt?
– Nem. Nem, de…
– Állj! – Felemelte a kezét. – Te most a *„nem hihetem”*-dolgokra gondolsz, ugye?
– Azt hiszem, igen – válaszolta Susan.
– Szerintem sem látszott őrültnek vagy zavarodottnak. És mindketten tudjuk, hogy az üldözési mánia és a paranoid képzetek nem egyik napról a másikra alakulnak ki. Ahhoz idő

kell. Az ilyen képzeteket táplálni, dédelgetni kell. Beszéltek olyasmit a városban, hogy Mattnek nincs ki mind a négy kereke? Mondott neked Matt olyat, hogy valaki késsel leselkedik rá? Keveredett-e bármikor is valamilyen kétes dologba – terjesztett-e olyasmiket, hogy az ivóvíz fluoros kezelése agytumort okozhat, vagy tagja-e valamilyen tiltott szervezetnek? Mutatott-e feltűnő érdeklődést különféle szeánszok, szellemidézés vagy a reinkarnáció iránt? Letartóztatták-e valamikor is?

– Nem – mondta Susan. – Semmi ilyesmiről nem tudok. De Ben… nehezemre esik ilyet mondani, vagy akár csak sugallni is Mattról, de vannak emberek, akik szép csendben őrülnek meg. Úgy, hogy nem is látni.

– Nem hiszem – mondta Ben halkan. – Jelek azért vannak. Néha az ember nem tudja őket mire vélni, de később világossá válnak. Ha a bíróságon lennél, elhinnéd-e Matt tanúvallomását egy autóbalesettel kapcsolatban?

– Igen…

– Elhinnéd-e, ha azt mondta volna neked, látta, hogy Mike-ot egy betörő ölte meg?

– Igen, azt hiszem, elhinném.

– En viszont nem.

– Ben, ezt egyszerűen nem…

Ben látta, hogy a lány ellenkezni akar, és mintegy megelőzendő, felemelte a kezét. – Én nem az ő történetét vitatom, Susan. Én csak a saját gondolataimat szeretném elmondani. Jó?

– Jó. Folytasd!

– A második gondolatom az volt, hogy valaki ki akart tolni vele. Bosszúból vagy irigységből.

– Igen, ez nekem is eszembe jutott.

– Matt azt mondja, nincsenek ellenségei. Én hiszek neki.

– Mindenkinek vannak ellenségei.

– De vannak fokozatok. Ne feledkezz meg a legfontosabbról – egy halott is belekeveredett ebbe a szemét ügybe. Ha valaki ki akart tolni Matt-tel, akkor ehhez meg kellett ölnie Mike Ryersont. – Miért?

– Mert ez az egész színjáték fabatkát sem ér egy holttest nélkül. Ráadásul Matt – elmondása szerint egészen véletlenül találkozott Mike-kal. Senki sem küldte Dellhez csütörtök este. Nem volt se névtelen telefon, se levél, se semmi. A találkozás véletlenszerűsége elég ahhoz, hogy kizárjuk a külső személyeket. – És akkor miféle racionális magyarázat lehetséges? – Az, hogy Matt csupán álmodta, hogy nyílik az ablak, álmában hallotta a nevetést meg azokat a szörcsögő hangokat. És hogy Mike természetes módon, de valamilyen ismeretlen betegségben halt meg. – Ezt te magad sem hiszed.

– Nem hiszem, hogy álmodta az ablaknyikorgást. Az ablak nyitva volt. És a szúnyogháló kint volt a füvön. Láttam, és Parkins Gillespie is látta. És még valamit észrevettem. Matt házán tolózáras szúnyoghálók vannak – kívülről lehet őket zárni, belülről nem. Belülről nem lehet leszedni, hacsak az ember nem esik neki egy csavarhúzóval vagy festékkaparó val. Még így is nehéz lenne. Nyomokat hagyna. Én nem láttam nyomokat. És van még egy dolog: az ablak alatt a föld meglehetősen puha. Ha valaki le akarná venni az emeleti szúnyoghálót, létrát kellene használnia; és az is nyomokat hagyna. Hem voltak nyomok. És ez aggaszt a leginkább. Leszedték az emeleti szúnyoghálót, és nincs létranyom az ablak alatt.

Komoran egymásra néztek.

A férfi folytatta: – Ma reggel gondoltam végig. Minél többet gondolkodtam rajta, Matt története annál igazabbnak tűnt. Ezért tettem egy próbát. Egy darabig megfeledkeztem arról a kifejezésről, hogy ezt „nem tehetem”. Na, most meséld el, hogy mi történt tegnap este Mattnél. Ha ez romba dönti az elméletemet, nálam boldogabb ember nem lesz a földön.

– Nem fogja romba dönteni – mondta Susan kedvetlenül. – Sőt! Matt éppen befejezte, amit Mike Ryerson-ról mesélt. Aztán azt mondta, hogy van valaki fönt. Félt de felment. – Ölében

összekulcsolta a kezeit, aztán olyan erővel kezdte szorongatni őket, mintha el akarnának repülni. – Egy darabig semmi nem történt… aztán Matt felkiáltott, valami olyasmit hallottam, hogy visszavonja a meghívást. Aztán… hát, nem is tudom, hogyan…

– Folytasd! Ne szenvedj már annyit ezen!

– Azt hiszem, valaki – valaki *más* – sziszegett valamit. Aztán egy tompa puffanás hallatszott, mintha felborult volna valami. – Susan sápadtan a férfira nézett. – És akkor egy hang azt mondta: *„Még látom majd úgy aludni, mint a holtak, tanár úr!”* Szóról szóra ezt mondta. És később, amikor bementem, hogy szerezzek Mattnek egy takarót, ezt találtam.

Blúza zsebéből előhúzta a gyűrűt, és Ben kezébe ejtette.

Ben megfordította, aztán az ablak felé billentette, hogy a ráeső fényben elolvassa a kezdőbetűket. – M. C. R. Mike Ryerson?

– Mike Corey Ryerson. Először eldobtam, de aztán erőt vettem magamon, és fölszedtem a földről – úgy gondoltam, hogy te vagy Matt esetleg szeretné megnézni. Maradjon nálad. Nekem nem kell.

– Rossz érzésed támad tőle?

– Igen. Nagyon rossz. – Dacosan felkapta a fejét. – De Ben, józan ésszel ez egyszerűen megmagyarázhatatlan! Hamarabb elhinném, hogy Matt valahogy megölte Mike Ryersont, aztán kiötlötte ezt az őrült vámpírtörténetet, csak ő tudja, miért. Leszaggatta a szúnyoghálót Amíg én lent voltam, addig a vendégszobában előadott valamiféle hasbeszélőmutatványt, Mike gyűrűjét a földre dobta…

– Aztán szándékosan szívrohamot kapott, hogy élet” hűbb legyen a dolog – mondta Ben szárazon. – Én is szeretnék racionális magyarázatot találni, Susan. Reménykedek. Szinte imádkozom, hogy találjak legalább egyet. A szörnyeteg, ha moziban látjuk, egészen szórakoztató, de ha esetleg ott ólálkodik körülöttünk az éjszaka sötétjében, az egyáltalán nem az. Tételezzük fel, hogy a szúnyoghálót leverték – akár egy tetőről lelógatott kampóval. Menjünk tovább. Matt olyan tudósféle ember. Lehet, hogy vannak olyan mérgek, amelyek előidézhették Mike tüneteit – még az is lehet, hogy ezeket a mérgeket nem lehet kimutatni a szervezetben, persze ezt a mérgezéselméletet elég nehéz elhinni, hiszen Mike olyan keveset evett… – De ezt csak Matt állította – jegyezte meg Susan. Ilyesmiben nem hazudna, mert tudja, hogy az áldozat gyomrának vizsgálata minden boncolás fontos része. És egy injekció nyomokat hagyna. De a vita kedvéért, jó, mondjuk, hogy kivitelezhető a dolog. Egy olyan ember, mint Matt, bevehetne valamit, ami szívrohamra utaló tüneteket okoz. De hol van az indíték? Susan tanácstalanul rázta a fejét. j– Még ha volna is valamiféle indíték, amiről nekünk fogalmunk sincs, akkor is, miért talált volna ki egy ilyen nyakatekert, vad történetet? Ellery Queen talán meg tudná fejteni valahogy, de hát az élet nem Ellery Queen-krimi.

– De ez… ez őrültség, Ben. – Igen, mint Hirosima

– Hagyd már abba! – förmedt rá Susan hirtelen. – Ne játszd meg az értelmiségit! Nem áll jól neked! Dajkamesékről, lidérces álmokról, pszichózisról beszélünk, vagy nevezd, aminek akarod…

– Hülyeség – mondta Ben. – Keresd az összefüggéseket. A világ a fülünk hallatára omlik össze, és te néhány Vámpírral vagy elfoglalva.

– Salem's Lot a szülővárosom – mondta Susan csökönyösen. – Ha itt valami történik, akkor az igaz. Nem filozófia.

– Tökéletesen egyetértek – mondta Ben, és bánatosan megigazította a fején lévő kötést. – És az exbarátaidnak is teljesen igazuk van.

– Sajnálom. Floydnak ezt az oldalát nem ismertem. Nem is értem.

– Hol van most?

– A kijózanítóban. Parkins Gillespie azt mondta a mamámnak, hogy át kéne adnia a megyének – vagyis McCaslin seriffnek –, de azt gondolta, inkább megvárja, hogy akarsz-e feljelentést tenni ellene.

– Te hogy viszonyulsz ehhez a dologhoz?
– Sehogy – mondta Susan szilárdan. – Már semmi közünk egymáshoz.
– Nem teszek feljelentést. Susan a szemöldökét ráncolta.
– De akarok vele beszélni.
– Rólunk?
– Arról, hogy miért esett nekem nagykabátban, kalapban, napszemüvegben… meg Playtex gumikesztyűben.
– *Tessék?*
– Nos – mondta Ben a lányt nézve –, a nap még fönt volt. Őt sütötte. És nem hiszem, hogy túlzottan örült neki.
Némán egymásra néztek. Úgy tűnt, ehhez nem lehetett mit hozzátenni.

5

Amikor Nolly meghozta az Excellent Caféból Floyd reggelijét, Floyd mélyen aludt. Nolly szerint aljasság lett volna fölkelteni csak azért, hogy azt a néhány Pauline Dickens-féle kemény tojást meg az öt-hat szelet zsírszalonnát megegye; így az irodában ő maga betermelte, és még a kávét is megitta hozzá. Ám amikor az ebédet hozta, és Floyd még mindig ugyanabban a pózban aludt, Nolly egy kicsit begazolt, a földre tette a tálcát, és egy kanállal elkezdte verni a rácsot.
– Hé, Floyd! Ébresztő, itt az ebéded!
Floyd azonban nem ébredt fel, és Nolly elővette kulcscsomóját, hogy kinyissa a cellát. Egy pillanatra megállt, mielőtt bedugta volna a kulcsot a zárba. Az egyik múlt heti tévéfilmben egy nehézfiúról volt szó, aki betegnek tettette magát, aztán a börtönőr torkának esett. Nolly sose tartotta Floyd Tibbitset amolyan igazi kemény legénynek, de hát azt sem lehet mondani, hogy azt a Mears nevű fickót csak úgy álomba ringatta volna.
Ez a nagydarab ember, akinek melegebb napokon nyakban nyitott fehér inge a hónaljnál már déltájban csupa verejték volt, most egyik kezében a kanalat, másikban a kulcscsomót szorongatva tétován ácsorgott így darabig. Átlagosan százötvenegy bábut tarolt a tekebajnokságon, a hétvégeken pedig rendszeresen látogatta azokat a portlandi vörös lámpás bárokat és motelokat, melyek pontos címe a tárcájában, a lutheránus zsebnaptár végén lapult. Barátságos ember volt, igazi balek; galamblelkű, akit nehéz kihozni a béketűrésből. Mindeme nem elhanyagolható előnyös tulajdonságok ellenére meglehetősen lassú észjárású -Volt, és hosszú percekig csak állt, és azon töprengett, mit is csináljon: verje tovább kanállal a rácsot, vagy ordibáljon Floydnak? S közben azt kívánta, hogy Floyd legalább horkolna vagy csinálna valamit. Éppen azt fontolgatta, hogy felhívja Parkinst a CB-rádión, és tanácsot kér, amikor maga Parkins szólalt meg az iroda ajtajában:
–Mi a fenét csinálsz, Nolly? A disznókat hívogatod?
Nolly elvörösödött. – Floyd nem mozdul, Park. Félek, hogy talán… rosszul van.
– Miért, azt hiszed, hogy ha azzal a rohadt kanállal a rácson csörömpölsz, attól jobban lesz? – Parkins odalépett, és kinyitotta a cellát.
– Floyd? – Megrázta Floyd vállát. – Mondd, jól… Floyd a vaságyról a földre zuhant.
– A rohadt életbe – mondta Nolly. – Meghalt, ugye? De mintha Parkins nem is hallotta volna. Floyd hátborzongatóan kipihent arcára meredt. Nolly lassacskán rájött, hogy Parkins úgy néz ki, mint aki halálra rémült.
– Mi a baj, Park?
– Semmi – felelte Parkins. – De… menjünk innen. – Aztán, szinte csak magának, hozzátette: – Úristen bárcsak ne nyúltam volna hozzá!
Nolly egyre növekvő rémülettel meredt Floyd testére.
– Ébresztő! – mondta Parkins. – Ki kell hívnunk az orvost.

Délután három felé járt, amikor Franklin Boddin és Virgil Rathbun a Burns Road– leágazás végén, kétmérföldnyire a Harmony Hill-i temetőtől elérte a rozoga deszkakaput. Franklin 1957-És Chevrolet teherautójával utaztak. Ike másodszori megbízatásának első évében a kocsi még ébenfekete volt, most azonban inkább a vöröses alapozófesték és a fosbarna keverékére emlékeztetett. A teherautó hátulja Franklin sajátos szóhasználata szerint szirszarral volt tele. Havonta egyszer Virgillel kihoztak egy rakomány szirszart a szeméttelepre; ez többnyire üres sörösüvegekből, üres sörösdobozokból, üres söröshordókból, üres borosüvegekből és üres Popov vodkásüvegekből állt.

– Zárva – hunyorított Franklin Boddin a kapura szögelt papírdarabra. – Nyakig ülünk a szarban. -Kortyintott egyet a sörösüvegből, melyet két combja közé szorítva őrizgetett, aztán karjával megtörölte a száját. – Ma szombat van, nem?

– Az hát – mondta Virgil Rathbun. Virgilnek fogalma sem volt, hogy szombat van-e vagy esetleg kedd. Annyira részeg volt, hogy még azt sem tudta, hogy milyen hónapot írnak.

– A szeméttelep szombaton nem szók zárva lenni, ugye? – kérdezte Franklin. Csak egy tábla volt kitéve, ő mégis hármat látott. Megint hunyorított. Mind a három táblán az állt: „Zárva”. A téglavörös festék nyilvánvalóan abból a festékesdobozból származott, amely a gondnok, Dud Rogers viskójában állt.

– Szombaton nem szokják bezárni – mondta Virgil Remegő kézzel szájához próbálta emelni a sörösüveget, de elvétette, és a sör a bal vállára fröccsent. – Hát ez tökjó!

– Zárva! – hergelte magát Franklin. – Az a rohadék biztos piál valahol. Majd én adok *neki.*

– Beletaposott a kuplungba, és egyesbe kapcsolt. A hab kifutott a combjai közt álló üvegből, és a nadrágjára ömlött.

– Gázt bele, Franklin! – óbégatta Virgil, és hatalmasat böffentett, amikor a teherautó áttörte a kaput, és a deszkák az út szélére, a szeméthalmokra hullottak. Franklin kettesbe váltott, és nekiiramodott a rögös, hepehupás útnak. A teherautó eszeveszetten ugrált vén rugóin. Néhány üveg lezuhant a kocsi hátuljáról, és ripityára tört. Sirályok szálltak fel, és rikoltozva keringeni kezdtek a levegőben.

A kaputól negyedmérföldnyire a Burns Road-i elágazás mögött (most Szeméttelep útnak hívják) egy kiszélesedő tisztás terült el; ez volt a szeméttelep. Az éger– és juharfák sűrűje mögül itt-ott feltárult a hatalmas, sivár föld, melybe az állandóan használt vén Case buldózer mély barázdákat és csapásokat vágott; a gép most Dud viskója mellett pihent. E pusztaság mögött volt a kavicsbánya, mostanában ide hordták a szemetet. Az üvegektől, alumíniumdobozoktól szikrázó szemét- és hulladéktömeg gigászi méreteket öltött.

– Asszem, az a szarházi, az a hülye púpos vagy egy hete nem égette vagy kotorta össze a szemetet – mondta Franklin. Két lábbal taposott a fékre, s a pedál fémesen csikorogva a padlóig süllyedt. Mire a teherautó nemsokára megállt.

– Fogadok, hogy holtrészegen döglik az ágyban.-

– Nem is tudtam, hogy Dud ennyit iszik – mondta Virgil, és az üres üveget kihajította az ablakon, majd egy – újabbat kotort elő a padlón heverő barna táskából. Az ajtókilincsnek feszítve kinyitotta, és a sör, amely a hepehupás úton felrázódott, most a kezére ömlött.

– Minden púpos iszik – mondta Franklin bölcsen. Kiköpött az ablakon, aztán észrevette, hogy az nincs letekerve; s inge ujjával kezdte törölgetni az összevissza karistolt, mocskos üveget. – Bemegyünk hozzá. Talán valami baj van.

Hatalmas, cikcakkos kanyarban farolni kezdett, aztán megállt; a teherautó hátulja szinte belelógott 'Salem's Lot legfrissebb szeméttermésébe. Leállította a motort, s hirtelen rájuk zuhant a csönd. A sirályok szüntelen rikoltozásán kívül semmit nem lehetett hallani.

– A mindenit, *micsoda* csönd van – mormogta Virgil.

Kiszálltak a teherautóból, és a raktérhez mentek. Franklin kioldotta az S-kampót, mely a hátsó deszkát tartotta, és az hatalmas csattanással lezuhant. A szeméttelep végében a sirályok

abbahagyták az eszegetést, és süvítve-sikoltozva nagy rajokban felszálltak.

A két férfi szótlanul felmászott a platóra és a szirszart kezdte lehányni a kocsiról. Zöld nejlonzsákok repkedtek a tiszta levegőben és szakadtak széjjel, ahogy a földhöz csapódtak. Régóta végezték már ezt a munkát. A városnak azt az elemét képezték, amelyet nagyon kevés turista vesz észre (vagy nem is törődik vele) -először is, mivel a város hallgatólagos egyetértéssel egyszerűen nem vett róluk tudomást; másodszor pedig ők maguk is kialakítottak valamiféle sajátos terepszínt. Ha az úton elmész Franklin teherautója mellett, szinte abban a pillanatban el is felejted a találkozást, amint a járgány eltűnik a visszapillantó tükröd látóteréből. Ha netán láttad a viskójukat, melynek bádogkéménye vékonyka füstcsíkot eregetett a fehér novemberi égre, egyszerűen el se hatolt a tudatodig. Ha Virgillel futsz össze, aki a cumberlandi földekről tér vissza, táskájában jó kis vodkával, köszönsz neki, aztán azon tűnődsz, kivel is találkoztál ; az arc ismerős ugyan, de a neve az istennek sem jut eszedbe. Franklin bátyja Derek Boddin volt, Richie (a Stanley Street-i elemi iskola trónfosztott királyának) apja; és Derek már szinte arra sem emlékezett, hogy Franklin még mindig él, és a városban lakik. Franklin már túl volt azon, hogy a család feketebáránya legyen; teljesen szürke volt.

Most, hogy a teherautó megszabadult terhétől, Franklin lerúgta az utolsó sörösdobozt is – *klikk* –, és följebb rántotta zöld munkanadrágját. – Nézzük meg Dudot – mondta.

Lemásztak a teherautóról, aztán Virgil saját bőr cipőfűzőjében megbotlott, és fenékre esett. - Az istenit, hogy lehet ezeket ilyen szarul megcsinálni! – motyogta bizonytalanul.

Dud kátránypapír viskója felé indultak. Az ajtó zárva volt

– Dud! – ordította Franklin. – Hé, Dud Rogers!

Ököllel rávert az ajtóra, és az egész viskó megremegett. Belül a piciny lakat engedett, és az ajtó nyikorogva kinyílt. A kunyhó üres volt, de a levegőben valami j émelyítően édeskés szag terjengett; ettől még ők is – a harcedzett kocsmalátogatók, akik sokféle bűzt szagoltak már – egymásra néztek, és fintorogni kezdtek. Ez a szag Franklint halványan arra a savanyúságra emlékeztette, amelyet évekig bennfelejtettek valami sötét cserépedényben, mígnem minden nedvesség elszivárgóit belőle, és megpenészedett.

– A kurva életbe – mondta Virgil. – Ez rosszabb, mint mikor rohad valami.

Mindazonáltal a viskóban elképesztő rend uralkodott. Dud váltás inge az ágy fölött lógott egy fogason; a repedezett konyhaszék betolva az asztal alá, a tábori ágy katonásan bevetve. A piros festékes doboz – melynek . oldalán néhány friss csöpp száradt – az ajtó mögött egy összehajtogatott újságon állt.

– Ha nem megyünk ki, én mindjárt hányok – mondta , Virgil. Arca zöldesfehér árnyalatban játszott.

Franklin, aki egy cseppet sem volt jobb színben, kihátrált, és bevágta az ajtót.

Tekintetükkel a szeméttelepet pásztázták, amely – akárcsak a hold kráterei – néma és elhagyatott volt.

– Nincs itt – mondta Franklin. – Biztos bent van valahol az erdőben, és részegen fetreng.

– Frank…

– Mi van? – vetette oda Franklin. Nagyon rosszkedvű volt.

– Azon az ajtón belül volt a lakat. Ha nincs bent, akkor hogy ment ki?

Franklin döbbenten megfordult, és a viskóra nézett. *Az ablakon keresztül,* akarta volna mondani, de aztán elakadt. Ablak nem volt, csak valami négyzet alakú kivágás, melyet vastag nejlon borított. Az ablak nem volt elég nagy ahhoz, hogy Dud keresztülpréselje magát rajta, pláne nem egy púppal a hátán.

– Ne törődj vele – vakkantotta Franklin mogorván. – Ha nem akar osztozni, akkor nyazsgem. Tűnjünk innen.

Visszamentek a teherautóhoz, és Franklin érezte, hogy az alkoholmámor védőpajzsán áthatol valami – valami, amire később nem tudott, vagy nem akart visszaemlékezni: az a

hátborzongató érzése támadt, hogy itt valami szörnyűséges történt. Mintha a szeméttelep szíve dobbant volna – s ez a dobbanás lassú volt, mégis félelmetesen eleven. Franklin el akart innen menni, méghozzá nagyon gyorsan.

– Egy patkányt se látok – szólalt meg Virgil hirtelen. És tényleg, nem voltak patkányok, csak a sirályok.

Franklin emlékezetében olyan eset után kutatott, amikor ha a szeméttelepre jött, nem voltak patkányok. Nem emlékezett ilyenre. És ez nem tetszett neki.

– Biztos felszórta méreggel, nem, Frank?

– Gyerünk, menjünk – mondta Franklin. – Tűnjünk innen a fenébe.

7

Vacsora után B ennek megengedték, hogy felkeljen, és meglátogassa Mattet. A látogatás rövid lett: Matt aludt. Az oxigénsátrat azonban már leszedték, és a főnő vér azt mondta Bennek, hogy másnap reggel Matt biztosan ébren lesz, és valószínűleg már látogatót is fogadhat néhány perc erejéig.

Ben azon gondolkodott, hogy Matt arca milyen nyúzott és szörnyen vén – először látta igazán öregnek Ahogy ott feküdt mozdulatlanul, s petyhüdt nyakán a hús kitüremkedett a kórházi hálóingből, védtelennek és sebezhetőnek látszott. Ha ez mind igaz, gondolta Ben, akkor ezek az emberek nem könyörülnek rajtad, Matt. Ha ez mind igaz, akkor a hitetlenség fellegvárában vagyunk, ahol a lidérceket nem karóval, Bibliával vagy kakukkfűvel, hanem Lysollal, szikével és kemoterápiával űzik el. Boldogok a maguk kis életmentő szerszámaikkal, fecskendőikkel meg a báriumoldatos klistélyukkal. Ha az igazság sántít valahol, nem veszik észre, vagy nem is törődnek vele.

Az ágy fejéhez sétált, és ujjaival óvatosan elfordította Matt fejét. Matt nyakán nem voltak jelek; a bőr sértetlen volt.

Egy pillanatig tétovázott, aztán a szekrényhez lépett, és kinyitotta. Matt ruhái bent lógtak, és a szekrény ajtaján egy kampóra felakasztva ott függött a feszület, amit akkor viselt, amikor Susan meglátogatta. Egy finoman megmunkált láncon lógott, s a szoba félhomályában lágyan csillogott.

Ben fogta, és az ágyhoz vitte, aztán Matt nyakába akasztotta.

– Hé, mit csinál maga? – Egy nővér lépett be a szobába, egy kancsó vizet meg egy ágytálat hozott, melynek nyílására szemérmesen egy törülköző borult.

– Csak a keresztjét tettem a nyakába – mondta Ben.

– Katolikus?

– Most már az – válaszolta Ben komoran.

8

Már leszállt az este, amikor a Deep Cut Roadon a Sawyer-ház konyhaajtaján halkan kopogtak. Bonnie Sawyer ajkán aprócska mosoly bujkált, amikor odament kinyitni. Rövid, fodros kötény volt rajta, a derekánál megkötve, magas sarkú cipő, más semmi.

Amikor kinyitotta az ajtót, Corey Bryant szeme elkerekedett, és tátva maradt a szája. – Hű! – mondta. – Hű… Hű… Bonnie.

– Mi a baj, Corey? – Fél kézzel könnyedén a kilincsre támaszkodott, s melleit szemtelenül, hetykén fölnyomta. Ugyanakkor lábát szemérmeskedve keresztbe tette, s így kivillantak combjai.

– A mindenit, Bonnie, mi van akkor, ha..,

– A telefontársaságtól jött? – kérdezte Bonnie, és kuncogni kezdett. Megfogta a férfi kezét, és feszes jobb mellére rakta. – Az órámat akarja leolvasni?

A férfi felmordult, némileg kétségbeesetten (mint a fuldokló, aki már harmadszor merül a víz alá, de szalmaszál helyett egy kebelbe kapaszkodik), ahogy magához vonta a lányt. Kezei

a kebleknek feszültek, s a feszes köténike harsány ropogásba kezdett.

– Ó, istenem! – mondta Bonnie, izegve-mozogva a férfi kezében. – A kagylómat is ellenőrizni fogja, Mr. Telefonos Ember? Ma egy nagyon fontos hívást várok…

Corey felkapta a lányt, és berúgta maga mögött az ajtót. A lánynak nem kellett irányítania, merre van a hálószoba. Ismerte a járást.

– Biztos, hogy nem jön haza? – kérdezte a lányt. Bonnie szeme csillogott a sötétben. – Ugyan kire gondol, Mr. Telefonos Ember? Csak nem az én csinos kis férjecskémre… ő a vermonti Burlingtonban van.

Bonnie-t keresztben az ágyra fektette, s a lány lába lelógott az ágy szélén.

– Kapcsold fel a villanyt – szólalt meg Bonnie, és hangja hirtelen elnehezedett, lelassult. – Látni akarom, hogy mit csinálsz.

Corey felgyújtotta az éjjeliszekrényen álló lámpát, és a lányra nézett. A köténike félrecsúszott. Bonnie szemében melegség, a szempillák le-lecsukódnak, a pupillák hatalmasak és fényesek.

– Vedd le ezt az izét – mutogatott Corey.

– Vegye le maga – felelte a lány. – Ki tudja bogozni a masnit, Mr. Telefonos Ember.

Corey a lány fölé hajolt. Bonnie jelenlétében mindig úgy érezte magát, mint valami kiszáradt szájú kölyök, aki először fog enni tányérból; s keze mindig remegni kezdett, ha a lány közelébe ért, mintha a hús erős áramot bocsátana ki magából, s teljesen körbezárná a lány testét. Bonnie kitörölhetetlenül bevésődött az elméjébe. Úgy fészkelt benne, mint a szájüregben a tályog, melyet a nyelv állandóan piszkálgat, tapogat. Ez az aranybarna bőrű, izgató teremtés még álmában is ott ficánkolt előtte. A lány leleményessége nem ismert határokat.

– Nem, térdelj fel! – mondta Bonnie. – Térdelj fel a kedvemért.

Corey esetlenül feltérdelt az ágyra, és négykézláb a lány felé mászott; aztán a köténike szára után nyúlt.

Bonnie cipős lábát a férfi vállára tette. Corey a lány combjának belső oldalát kezdte csókolgatni; ajkai közt a hús meleg és feszes volt.

– Ez az, Corey, ez az, följebb, föl…

– Ez aztán a finom, mi? Bonnie Sawyer felsikított.

Corey Bryant pislogva, zavarodottan felnézett.

Reggie Sawyer dőlt a hálószoba ajtajának. Alkarján hanyagul egy vadászpuskát ringatott; a csövek a padlóra néztek.

Corey érezte, hogy megindul a meleg áramlás a hólyagjából.

– Szóval igaz – álmélkodott Reggie. Belépett a szobába. Mosolygott. – Az ördögbe! Egy karton Budweiserrel tartozom annak a szeszkazán Mickey Sylvesternek. A fene egye meg. Először Bonnie nyerte vissza a hangját.

– Figyelj, Reggie. Ez nem az, amire te gondolsz. Betört ide, úgy viselkedett, mint valami állat…

– Kuss, te ribanc. – Még mindig mosolygott. Szinte kedvesen. Reggie meglehetősen nagydarab ember volt. Még mindig ugyanaz az acélszürke munkaruha volt rajta, amiben két órával ezelőtt búcsúzóul megcsókolta a feleségét, és elment.

– Hallgasson meg – mondta Corey elhaló hangon. Szájában felgyülemlett a nyál. – Kérem. Kérem, ne öljön meg. Még akkor se, ha rászolgáltam. Ne akarjon börtönbe kerülni. Emiatt ne. Verjen össze, ennek állok elébe, de kérem, ne…

– Kászálódj fel a térdelésből, Perry Mason – mondta Reggie Sawyer, továbbra is kedvesen mosolyogva. – Nincs fölhúzva a slicced.

– Hallgasson meg, Mr. Sawyer…

– Ó, szólíts nyugodtan Reggie-nek – mosolygott Reggie kedvesen. – Mi szinte gyerekkori cimborák vagyunk. Hiszen láttalak bepisilni, igaz?

– *Reggie, félreérted a dolgokat, megerőszakolt engem…*

Reggie kedvesen, jóindulatúan a nőre mosolygott. – Ha még egy szót szólsz, földugom ezt neked, és egészen különleges élvezetben lehet részed.

Bonnie felnyögött. Arcának olyan színe lett, mint a joghurté.

– Mr. Sawyer… Reggie…

– Bryantnak hívnak, ugye? A papád Pete Bryant, igaz?

Corey őrült bólogatásba kezdett. – Igen, igen. Pontosan. Hallgasson meg…

– Valamikor kettes gázolajat adtam el neki, amikor még Jim Webbernél dolgoztam – elmélkedett Reggie kedvesen mosolyogva. – Úgy négy vagy öt éve lehetett, mielőtt még ezzel az első osztályú kurvával találkoztam volna. Apád tudja, hogy itt vagy?

– Nem, uram, abba beleroppanna. Verjen össze, annak állok elébe, de ha megöl, abba az apám beledöglik, és akkor maga már két ember haláláért lesz felelős…

– Nem, fogadok, hogy nem tudja. Na, gyere csak egy percre a nappaliba. Ezt meg kell beszélnünk. Gyere. – Kedvesen Corey-ra mosolygott, mintegy bizonyítva, hogy nem áll szándékában bántam; aztán pillantása Bonnie-ra siklott, aki nagy szemekkel bámult. – Te meg itt maradsz, szivi, különben soha nem tudod meg, hogy mi lett a „Titkos Vihar” vége. Gyerünk, Bryant. – A puskával mutatta az utat.

Kissé bizonytalan léptekkel Corey megindult Reggie előtt a nappaliba. Lába mintha gumiból lett volna.

Lapockái között egy pont iszonyatosan viszketett. Oda fog lőni, gondolta, igen, a lapockák közé. Vajon látni fogom-e még, ahogy a beleim a falnak csapódnak…

– Fordulj meg – mondta Reggie.

Corey megfordult. Zokogni kezdett. Nem akart sírni, de hát nem bírta visszatartani. Aztán úgy gondolta, semmit sem számít, hogy sír-e vagy sem. Már úgyis össze vizelte magát.

A puska már nem lógott lezseren Reggie alkarján. A dupla cső pontosan Corey arcára irányult. A csövek addig-addig merednek rá, amíg meg nem szabadulnak terhüktől.

– Van fogalmad róla, hogy mit csináltál? – kérdezte Reggie. Már nem mosolygott. Halálosan komoly volt az arca.

Corey nem válaszolt. Hülye kérdés. Ő csak zokogott tovább.

– Lefeküdtél egy másik ember feleségével, Corey, így hívnak, nem?

Corey bólintott; patakokban folytak a könnyei.

– Tudod, hogy mi *A* sorsa annak, akit rajtakapnak? Corey bólintott.

– Fogd meg a puskacsövet, Corey. Nagyon könnyű. Alig három kiló, és a felét én tartom. És most csinálj úgy, mintha… ó, csinálj úgy, mintha a feleségem melleit szorongatnád.

Corey remegő kézzel előrenyúlt, és megfogta a puskacsövet. Forró tenyerét sütötte a hideg vas. Elnyújtott, rémült hörgés szakadt fel a torkából. Nem volt mit tenni. A könyörgés ideje elmúlt.

– Vedd a szádba, Corey. Mindkét csövet. Igen, úgy, úgy. Csak finoman… ez az! Hát igen, elégagy a szád. Pont belecsúszik. Te aztán tudod, hogy mi hova tud csúszni, ugye?

Corey állkapcsai szinte a repedésig szétnyíltak. A Puskacsövek majdhogynem a szájpadlását súrolták; gyomra remegett, és már-már elhányta magát. Az olajos fém a fogának feszült.

– Csukd be a szemed, Corey.

Corey azonban tágra meredt, könnyben úszó szemekkel Reggie-re bámult.

Reggie ismét kedvesen elmosolyodott. – Csukd már be azokat a babakék szemeidet, Corey.

Corey becsukta.

Záróizma elernyedt. Corey szinte észre sem vette.

Reggie mindkét ravaszt meghúzta. *Csitt-csatt,* az ütőszegek az üres töltény tartóknak csapódtak.

Corey eszméletét vesztve a földre zuhant.

Reggie egy pillanatig a földön fekvő embert nézte, ajkán kedves mosoly bujkált; aztán

leengedte a fegyvert, a puskaagy volt fölfelé. A hálószoba felé fordult. – Aki bújt, aki nem, megyek, Bonnie.

Bonnie Sawyer sikítani kezdett.

9

Corey Bryant a Deep Cut Roadon botladozott arrafelé, ahol a vállalati furgonját hagyta. Bűz lengte körül, üveges szeme csupa véraláfutás. Hátul a fején hatalmas pukli éktelenkedett, ott, ahol a padlónak ütközött, amikor elájult. Csoszogva vánszorgott az útpadkán. Megpróbált a csoszogás hangjára összpontosítani, nem gondolni semmi másra, különösen nem arra, hogy élete milyen hirtelen, szélsebesen futott zátonyra. Negyed kilenc volt.

Reggie Sawyer még akkor is kedvesen mosolygott, amikor kikísérte a konyhaajtóhoz. A hálószobában Bonnie zokogása adta a hátteret Reggie nyugodt szavaihoz. – Most szépen, mint egy jó kisfiú, végigmész az úton, beszállsz a kocsidba, és visszamész a városba. Háromnegyed tízkor jön egy busz Lewistonból, Bostonba megy. Bostonból aztán bármilyen buszra felszállhatsz. Ez a busz megáll Spencernél. Te fölszállsz. Mert ha még egyszer meglátlak, kinyírlak. Bonnie-val nem lesz gond. Most már betört. Egypár hétig nadrágot, meg hosszú ujjú blúzt kell hordania, de az arcán nem hagytam nyomokat. Te meg tűnjél el szépen 'Salem's Lotból, mielőtt megint férfinak kezdenéd hinni magad.

Hát igen, itt megy az úton, hogy pontosan betartsa, amit Reggie mondott. Bostonból mehetne délre… valamerre. A bankban úgy ezer dollárja van. Anyja mindig mondta, hogy micsoda takarékos ember. Feldobhatna iegy táviratot a pénzért: abból elélhetne addig, amíg hnunkát talál, és megkezdheti a kínkeserves felejtést. Sok idő eltelik, amíg elfelejti a puskacső ízét meg a saját ürülékének a szagát. – Hello, Mr. Bryant.

Corey fojtott hangon felsikoltott, és vadul a sötétségbe bámult. Először nem látott semmit. A szél a fákat rázta, és az árnyékok az úton táncoltak. Aztán hirtelen egy alak körvonalai rajzolódtak ki a szeme előtt; ott állt az út és Carl Smith legelője közötti kőfal mellett. Emberi forma volt, de mégis, volt benne valami… valami…– Ki maga?

– Egy barát, aki sok mindent lát, Mr. Bryant. Az alak megmozdult, és előlépett az árnyékból. A félhomályban Corey egy középkorú, fekete bajuszos férfit pillantott meg; szeme mély és fényes volt. – Magával kegyetlenül elbántak, Mr. Bryant. – Honnan tud a dolgaimról?

– Én sok mindent tudok. Ez a feladatom. Dohányzik? – Köszönöm. – Corey hálásan vett egyet a felkínált cigarettából. A szájába dugta. Az idegen gyufát gyújtott, és a fényben Corey észrevette, hogy a férfi arca szlávos; széles járomcsontok, sápadt, csontos homlok, a sima, fekete haj hátrafésülve. Aztán a láng kialudt, és Corey tüdeje erős dohányfüsttel telt meg. Digó cigaretta folt, de a semminél jobb. Egy kicsit nyugodtabbnak kezdte érezni magát. f – Ki maga? – kérdezte újból.

Az idegen meglepően mély és zengő hangon felnevetett; hangja úgy szállt a könnyű esti szélben, mint Corey cigarettájának füstje.

– Nevek! – mondta. – Hogy az amerikaiak mennyire ragaszkodnak a nevekhez! Hadd adjak el magának egy autót, mert engem Bill Smith-nek hívnak. Egyen ennél! Vagy nézze amazt a tévében! Egyébként Barlow-nak hívnak, ha így jobb magának. – És csillogó szemével hunyorítva ismét nevetésben tört ki. Corey érezte, hogy az ő szája is mosolyba szalad szét, alig akarta elhinni. A sötét szempárból áradó gunyoros jókedv mellett saját problémái távolinak tűntek és lényegtelennek.

– Maga külföldi, ugye? – kérdezte Corey.

– Sok helyen éltem, de szerintem ez az ország… ez a város… tele van külföldiekkel. Érti? He? He? – Ismét felcsapott az a nevetés, és ez alkalommal Corey is vele tartott. A torkából szinte kirobbant a kacaj, melyben némi hisztéria bujkált.

– Igen, külföldiek – folytatta a férfi –, de gyönyörű, csábító külföldiek, akikben csak úgy

buzog az életöröm és a jókedv. Van fogalma arról, Mr. Bryant, hogy milyen csodálatos emberek élnek ebben az országban és az ön városában?

Corey válaszképp csak kuncogott, kissé zavarodottan. De még mindig az idegen arcába meredt. Nem tudott tőle szabadulni.

– Ennek az országnak a népe soha nem ismerte az éhezést és a szükséget. Két emberöltővel ezelőtt tapasztalhattak valami olyasmit, ami közeljárt eme fogalmakhoz, de még az is csak gyenge utánzat volt. Azt hiszik, tudják, mi a szomorúság, pedig az ő szomorúságuk a gyermekéhez hasonlít, aki a születésnapi bulin a fűre pottyantotta a fagyiját. Képtelenek… hogy is mondja az angol?… lecsillapodni. Hatalmas lelkesedéssel ontják egymás vérét. Elhiszi? Maga is látja?

– Igen – felelte Corey. Az idegen szemében rengeteg csodálatos dolgot látott.

– Ez az ország elképesztően ellentmondásos. Más égtájakon, ha az ember nap mint nap degeszre zabálja magát, akkor kövér lesz… aluszékony… mint a disznó De itt… úgy tűnik, hogy az ember minél több étket vesz magához, annál agresszívabbá válik. Érti? Mint Mr Sawyer. Asztala roskadozik a sok jótól, ő azonban még azt a néhány morzsát is sajnálja mástól. Úgy viselkedik, mint egy kisgyerek a születésnapi bulin; még akkor is ellöki a másikat az asztaltól, amikor ő maga már nem bír lenni. Vagy nem így van?

– De igen – válaszolta Corey. Barlow szemei olyan hatalmasak, olyan megértőek voltak. – Tulajdonképpen…

– Tulajdonképpen nézőpont kérdése, ugye? – Igen! – vágta rá Corey lelkesen. Ez a férfi pont a legmegfelelőbb, legtökéletesebb szóval fejezte ki a lényeget. Észre sem vette, hogy a cigaretta kiesett a kezéből, s most a földön füstölgött. – Tulajdonképpen el is kerülhettem volna ezt a porfészket – mondta az idegen elmélkedve. – Elmehettem volna valamelyik nyüzsgő nagyvárosba. Pfhű! – Hirtelen kihúzta magát; szeme megvillant. – Hogy mit tudok a nagyvárosokról? Bármikor halálra gázolhatna egy kocsi, amikor átmegyek az utcán! Fuldokolhatnék a Imocskos levegőtől! És dörzsölt, hülye dilettánsokkal kéne érintkeznem, akik… hogy is mondják?, ellenségesen?… igen, ellenségesen viselkednének velem. Az ilyen vidéki ember, mint jómagam, mit is kezdhetne a nagyváros üres fellengzősségével, még ha az a nagyváros amerikai is? Nem! Nem és nem! *Köpök* a maguk nagyvárosaira! – Ó igen! – suttogta Corey.

– Ezért jöttem ide, ebbe a városba, melyre először egy csodálatos ember hívta fel a figyelmemet; valamikor ő is itt élt; de, sajnos, ma már nincs az élők sorában. Az itt élők még mindig jómódúak és vérmesek; megvan még bennük az a fajta agresszivitás és sötétség, amely olyannyira nélkülözhetetlen a… mihez is… nem, az angolban nincs is erre megfelelő szó. *Pokol; vurderlak; eyalik.* Tud követni? – Igen – suttogta Corey.

– Az emberek nem zárták el azt az életerőt, amely apyjukból, a betonkérgű földből árad. Kezüket az élet Vizébe mártották. Kitépték a földből a lüktető életet, egészben! Nem így van?

– *Dehogynem!*

Az idegen kedvesen felnevetett, és Corey vállára tette a kezét. – Maga rendes gyerek. Kedves, erős fiú. Nem hinném, hogy el akar menni ebből a csodálatos kis városból, vagy igen?

– Nem… – suttogta Corey, de hirtelen elbizonytalanodott. A félelem újból hatalmába kerítette. De hát ez nem érdekes. Ez a férfi nem fogja hagyni, hogy neki akár a haja szála is meggörbüljön.

– Vagyis itt marad. Örökre.

Corey reszketve állt, földbe gyökerezett a lába, ahogy Barlow feléje hajolt.

– És bosszút fog állni azokon, akik irigyen tömik magukat, amíg mások nélkülözést szenvednek.

Corey Bryant a feledés nagy folyamába süllyedt, és ez a folyam az idő volt, a vize vörös, akár a vér.

Kilenc óra volt, és a kórházi szoba falára szerelt tévében a szombat esti nagyfilmet kezdték vetíteni, amikor Ben ágya mellett megcsörrent a telefon. Susan volt, alig tudott uralkodni a hangján.

– Ben, Floyd Tibbits halott. Valamikor a múlt éjjel halt meg a cellában. Dr. Cody szerint vészes vérszegénységben – de *én jártam* Floyddal! Magas volt a vérnyomása. Ezért nem vitték el katonának!

– Lassabban – ült fel az ágyban Ben.

– De más is történt. Egy McDougall nevű családdal, kint, az Övezetben. Meghalt egy tíz hónapos csecsemő. Mrs. McDougallt kényszerzubbonyban vitték el.

– Nem tudod véletlenül, hogy halt meg a kicsi?

– Anyám azt mondta, hogy Mrs. Evans átment, amikor meghallotta Sandra McDougall sikítását, és Mrs. Evans kihívta az öreg dr. Plowmant. Plowman nem mondott semmit, de Mrs. Evans azt mesélte anyámnak, hogy a kicsin nem látott semmi rendelleneset… csak azt, hogy halott.

– Na, Matt meg én, a két ütődött, cselekvésképtelenek lévén épp nem voltunk a városban – mondta Ben inkább magának, mint Susannak. – Mintha csak kitervelték volna.

– Még nincs vége.

– Tessék?

– Carl Foreman eltűnt. Mike Ryerson holttestével együtt.

– Azt hiszem, ez az – hallotta Ben a saját hangját. -Erről van szó. Holnap kimegyek innen,.

– Ilyen hamar kiengednek?

– Nem tudnak majd hozzászólni a dologhoz – mondta tűnődve; Ben elméje már másfelé járt. – Van egy feszületed?

– Nekem? – A lány hangján érződött, hogy meglepte la kérdés, de szórakoztatónak találja a gondolatot. – Az Iprdögbe, hogy volna?

– Nem viccelek, Susan, halál komolyan kérdezem. Tudsz valahonnan szerezni egyet, most rögtön?

– Hát, Marie Boddintól. Átsétálhatnék…

– Nem. Ne menj ki az utcára. Maradj otthon. Inkább csinálj egyet, akár ragassz össze két pálcát. Legyen az ágyad mellett.

– Ben, én még mindig nem hiszem el. Talán csak egy 'rültről van szó, aki azt *hiszi* magáról, hogy vámpír, de…

– Azt hiszel, amit akarsz, de csinálj egy keresztet. – De…

– Megtennéd? Legalább az én kedvemért? – Igen, Ben – mondta Susan vonakodva.

– Holnap kilenc körül ide tudsz jönni a kórházhoz? – Igen.

– Jó. Majd fölmegyünk Matthez, és életet öntünk belé. Aztán te meg én beszélünk dr. James Codyval.

– Őrültnek fog tartani, Ben. Nem gondolod? – kérdezte a lány.

– De igen. Mindazonáltal sötétedés után sokkal hihetőbbnek fog hatni az egész, nem?

– Igen – mondta Susan elhaló hangon. – Istenem… Igen.

Bennek hirtelen Miranda jutott eszébe, az asszony halála: ahogy a motorbicikli megcsúszott a nedves folton, a hirtelen farolás. Miranda sikolya, a saját állati rémülete; s az úton az egyre növekvő teherautó képe, ahogy oldalról közeledtek felé.

– Susan?

– Tessék?

– Nagyon vigyázz magadra. Kérlek.

Letette a telefonkagylót, és a tévére meredt, de alig látott valamit a Doris Day-Rock Hudson vígjátékból, amit vetíteni kezdtek. Csupasznak és védtelennek érezte magát. Neki nem volt

keresztje. Tekintete az ablakra siklott, de amögött a sötétség tátongott. A sötétségtől megszállta a régi, gyerekkori rettegés. Ismét a tévére bámult – ahol Doris Day éppen egy kóbor kutyát csutakolt a habfürdőben – és félt.

11

Portlandben a megyei hullaház egy zöld csempés, hűvös, fertőtlenítőszagú helyiség volt. A padló meg a fal egységesen fűzöld, a plafon valamivel világosabb árnyalatú. A falban négyszögletű ajtók, melyek leginkább a buszállomásokon látható nagy jegy automatákhoz hasonlítanak. A hosszúkás neoncsövek hideg, közönyös fénnyel árasztják el a termet. A berendezés szegényes, de eleddig még egyetlen ügyfél sem panaszkodott emiatt.

Ezen a szombat estén háromnegyed tízkor két ember egy homoszexuális fiatalember lepedővel borított holttestét tolta be; valamelyik kocsmában puffantották le. Aznap éjjel ez volt az első hulla; az országúti balesetek áldozatait általában hajnali egy és három között hozták.

Buddy Bascomb éppen egy zaftos vicc kellős közepén tartott – valami hüvelyillatosító dezodorról szólt – amikor a mondat közepén megtorpant, és az ajtósorra bámult. Két ajtó nyitva volt.

Bob Greenberggel együtt otthagyták az új szállítmányt, és odarohantak. Buddy az első ajtó cédulájára bámult, míg Bob a másikat vette szemügyre.

TIBBETS, FLOYD MARTIN

Neme: *Férfi*

Felvéve: *1975. X. 4.*

Boncolás: *1975. X. 5.*

Boncolást végző orvos: *Dr. J. M. Cody*

Megrángatott egy belső fogantyút, és a tepsi csendben „gurult a görgőin. Üres.

– Hé! – ordított át társának Greenberg. – Ez a szar üres! Ki a fene szórakozik itt…

– Én végig az asztalnál voltam – mondta Buddy. – Nem ment el senki mellettem. Meg mernék rá esküdni. Biztos akkor történt, amikor Carty volt műszakban. Mi annak a neve?

– McDougall, Randall Fratus. Mit jelent ez a cscs. rövidítés?

– Csecsemő – válaszolta Buddy bambán. – Úristen, azt hiszem, baj van.

12

Valami felébresztette.

Mozdulatlanul feküdt a néma sötétben; csak az óra ketyegése hallatszott, s a plafont bámulta.

Zaj. Valami zaj van. De a házban csönd,

Most megint. Valami kaparászás.

Mark Petrie megfordult az ágyban, és kinézett az ablakon – Danny Glick bámult rá az üveg mögül; bőre halálsápadt, vöröses szeme, mint valami vadállaté. Az állán és az ajka körül valami sötét anyag volt szétkenődve s amikor Danny észrevette, hogy Mark őt nézi, mosolyodott – ijesztően hosszú, éles fogak villantak elő.

– Engedj be – suttogta a hang, és Mark képtelen volt megállapítani, hogy a szavak valóban áthatoltak-e a sötétségen, vagy csupán elméje játszadozik vele.

A rettegés eljutott a tudatáig – teste előbb jelzett, mint az agya. Soha életében nem félt még ennyire, még akkor sem, amikor a pophami tengerparton a napozóplatformról úszott vissza, s annyira elfáradt, hogy azt hitte, belefullad a vízbe. Noha szinte még minden tekintetben gyermek volt, elméje másodpercek alatt tökéletesen felmérte a helyzetet. Veszélyben van, halálos veszélyben.

– Engedj be, Mark. Játszani akarok veled. Annak a hátborzongató alaknak odakint semmi sem állt rendelkezésére, amiben megkapaszkodhatott volna, hiszen a szoba az emeleten volt, s

még párkány sem húzódott az ablak alatt. De valahogy mégis ott lebegett a levegőben… vagy talán a zsindelybe kapaszkodott, mint valami sötét rovar.

– Mark… Hát, végül eljöttem, Mark. Kérlek…

Hát persze. Be kell hívni őket. Emlékezett rá, még a képregényekben olvasta, amelyekről anyja úgy vélte, hogy valamilyen módon káros, személyiségromboló hatással lehetnek rá.

Kimászott az ágyból, és majdnem összeesett. Csak ekkor döbbent rá, hogy a „félelem" micsoda gyatra szó arra, amit érzett. Ezt még a rettegés sem fejezheti ki. Az ablak mögött a sápadt arc mosolyogni próbált, de túl sokáig volt a sötétség birodalmában ahhoz, hogy emlékezzék rá, hogyan is kell. Mark csupán rángatózó grimaszt látott – a tragédia szörnyűséges álarcát.

Ám ha az ember azokba a szemekbe néz, az nem is olyan szörnyű. Ha az ember azokba a szemekbe néz, akkor már nem fél annyira, és tudja, hogy csak ki kell nyitnia az ablakot, és azt kell mondania: „Gyere be, Danny", és akkor már egyáltalán nem félne, mert tudná, hogy eggyé válik Dannyvel meg a többiekkel, és *ővele* – És aztán az ember…

Nem! Így csalják csapdába az embert!

Teljes akaraterejére szüksége volt, hogy másfelé fordítsa a tekintetét.

– Mark, engedj be! Megparancsolom! *Ő* parancsolja! Mark ismét az ablak felé indult. Nincs mit tenni.

Ennek a hangnak egyszerűen nem lehet ellenszegülni. Ahogy egyre közelebb ért az ablakhoz, az ördögi gyerekarc mohón rángatózni, fintorogni kezdett. A földtől mocskos körmök az üveget kaparászták. *Gondolj valamire! Gyorsan! Gyorsan!*

– Nem minden fajta szarka farka tarka – suttogta rekedten. – Csak a tarka fajta szarka farka tarka.

Danny Glick rászisszent.

– Mark! Nyisd ki az ablakot!

– Mit sütsz, kis szűcs?

– Az ablakot, Mark, *ő* parancsolja!

– Sós perecet sütsz, kis szűcs! Ereje kezdte elhagyni. A suttogó hang keresztülhatolt az ő védőbástyáin. Mark pillantása az asztalra siklott, ahol műanyag játék szörnyei sorakoztak; milyen ártalmatlanok és nevetségesek most… Aztán elkerekedett szemmel hirtelen az egyik darabra meredt.

Egy műanyagból készült szellem sétált a fröccsöntött temetőben, s az egyik sírkőnek határozottan kereszt formája volt.

Anélkül, hogy egy pillanatig tétovázott vagy töprengett volna (ezek olyan felnőttes dolgok – apja biztos így tenne –, és ez végzetesnek is bizonyulhatna), kitépte a keresztet, markába szorította, és felkiáltott: – Hát akkor gyere be!

Az arcon állati öröm áradt szét. Az ablak felnyílt, Danny bejött, és két lépést tett előre. A nyíló szájból előcsapó lehelet leírhatatlanul büdös volt, maga a kriptaszag. Hideg, falfehér kezek nehezedtek Mark vállára. A fej, akár egy kutyáé, előrehajolt, az ajkak szétváltak, és felvillantak a csillogó metszőfogak.

Mark a háta mögül előrántotta a keresztet, és Danny Glick képébe tartotta.

A sikoly iszonyatos volt, földöntúli… és néma. Csak agyának zegzugos folyosóin és lelke mélyén visszhangzott. A győzedelmes mosoly lehervadt ennek a Glick-izének a szájáról, és a haláltusa szörnyű fintorába torzult. A sápadt bőrből füst csapott föl, és egy másodpercig, mielőtt ez a valami kiugrott vagy kiesett volna az ablakon, Mark érezte, hogy a test úgy tekereg, mint a füst.

És aztán vége volt, mintha mi sem történt volna.

De egy pillanatra a kereszt vakítóan felfénylett, mintha elektromos áram világította volna meg. Aztán a fény elhalt, s Mark csak a jelenés kékes emlékképét látta.

A padlón keresztül is hallatszott, hogy szülei hálószobájában kattan a lámpa, és apja

megszólal: – Mi a fene volt ez?

13

Két perccel később nyílt a hálószoba ajtaja, de Mark előtte még gyorsan mindent rendbe tett.

– Fiam… – szólt Henry Petrie lágyan. – Fent vagy?

– Igen – mondta Mark álomittas hangon.

– Rosszat álmodtál? ,

– Igen… azt hiszem. De nem emlékszem.

– Álmodban kiabáltál.

– Elnézést.

– Nem kell elnézést kérned. – Egy pillanatig tétovázott, aztán régi emlékekről kezdett mesélni, amikor Mark még kék pólyás baba volt, aki sokkal több problémát okozott, de lényegesen egyszerűbbeket. – Hozzak egy pohár vizet?

– Nem, köszi, apa.

Henry Petrie tekintetével végigpásztázta a szobát; képtelen volt rájönni, mi lehetett a rettenetnek az a szörnyű érzése, amire felriadt, s ami még most sem hagyta el – olyasféle érzés, mint mikor hajszál híján kerülünk el valami katasztrófát. Hát igen, úgy látszik, minden rendben. Az ablakok zárva. Semmi sincs felborogatva.

– Mark, valami baj van?

– Nem, papa.

– Hát… akkor jóccakát! – Jó éjszakát.

Az ajtó halkan becsukódott, és apja papucsos lábai megindultak a lépcsőn. Mark megkönnyebbülten elernyesztette magát. Egy felnőtt ilyenkor biztos teljesen kiborulna, akárcsak a hozzá hasonló korú gyerek. De Mark érezte, hogy a rettegés fokozatosan, szinte észrevétlenül alábbhagy; olyan volt ez, mint amikor az ember egy hűvös ,napon hideg vízben megfürdik, s aztán hagyja, hogy a szél szárítsa meg. És ahogy a rettegés felmúlt, az álom ködfátyola ereszkedett rá.

Mielőtt az álom teljesen hatalmába kerítette volna, azon kapta magát, hogy a felnőttek furcsa dolgain elmélkedik. Nyugtatókat, altatót szednek, vagy isznak, hogy elmúljon a rettegés, és eljöhessen az álom; olyankor a félelmek meghunyászkodnak, nem is olyan szörnyűek: az állásom, az anyagiak; mit fog szólni a tanár, ha nem tudok Jennynek szebb ruhákat venni; szeret-e még a feleségem; kik az én barátaim? Ezek a félelmek azonban csak halvány utánzatai annak a rettegésnek, amellyel minden gyermek szembekerül a sötétben, a kiságyban – nincs olyan, akinek elmondhatnák, és aki tökéletesen megértené, mi a baj, ilyen csak egy másik gyerek lehet. A gyermek számára nincs az a csoportteráa, pszichológus vagy pszichiáter, amely és akik segítenének megbirkózni az ágy alatt lappangó, vagy éjjelente a pincében bujkáló valamivel, ami ott sandít, motoz és fenyeget, ahova már éppen nem látni. Minden egyes éjszaka ugyanennek a magányos küzdelemnek a színtere; az egyetlen gyógymód a képzelet begyöpösödése -* ami a felnőtté válással jön el.

E gondolatok tömörebb, egyszerűbb változata futott át Mark agyán. Előző este Matt Burke került szembe egy ilyen sötét dologgal, s a félelem szívrohamot küldött rá; ma este Mark Petrie-re került a sor, s ő tíz perccel később már az igazak álmát aludta; jobb kezében, mint valami csörgőt a baba, még mindig ott szorongatta a Műanyag keresztet. Hát, ez a különbség a felnőtt és a gyermek között.

Tizenegyedik fejezet
BEN (IV)

1

Vasárnap reggel volt – csillogó, napfényes vasárnap reggel –, tíz perccel múlt kilenc, és Ben

már kezdett komolyan aggódni Susan miatt, amikor ágya mellett megcsörrent a telefon. Azonnal felkapta.

– Hol vagy?

– Nyugi. Fönt vagyok Matt Burke-nél. Aki már epedve várja, hogy találkozhasson veled, amint lehet.

– Miért nem jöttél…

– Korábban már bekukkantottam hozzád. Aludtál, mint a bunda.

– Az embert este teljesen kiütik mindenféle bogyókkal, hogy aztán ki tudja, miféle milliárdos betegek számára belső szerveket lopjanak – mondta. – Hogy van Matt?

– Gyere fel, és nézd meg magad – válaszolta a lány, és még mielőtt letette volna a kagylót, Ben már a köpenyébe bújt.

2

Matt sokkal jobban nézett ki, szinte megfiatalodott. Világoskék ruhában Susan ült az ágya szélén, és amikor Ben belépett, Matt üdvözlésre emelte a kezét. – Hozzon ide egy ülőalkalmatosságot.

Ben az ágy mellé húzott egy szörnyen kényelmetlen kórházi széket, és leült. – Hogy érzi magát?

– Sokkal jobban. Gyengén, de jobban. Tegnap este kivették az infúziót a karomból, és buggyantott tojást kaptam reggelire. Tök jó. Ízelítő az öregek otthonából.

Ben lágyan megcsókolta Susant, és észrevette, hogy a lány arca igen nyúzott; mintha csak valami finom drótháló óvná meg a széthullástól.

– Történt valami azóta, hogy tegnap este hívtál?

– Semmit sem hallottam. De reggel hétkor jöttem el otthonról, és vasárnaponként a város kicsit később

szokott kelni.

Ben pillantása Mattre siklott. – Elég jól van ahhoz, hogy erről a dologról beszélgessünk?

– Igen, azt hiszem – mondta, és mocorogni kezdett.

Az aranykereszt, melyet még Ben akasztott a nyakába, felcsillant. – Egyébként köszönet a keresztért. Nagy megnyugvás ez számomra, annak ellenére, hogy a Woolworth-ben, a péntek délutáni kiárusításon vettem. – Milyen az állapota?

– „Kielégítő”, ezt a kifejezést használta az ifjú dr. Cody, amikor tegnap este megvizsgált. Az EKG szerint csak egy könnyebb lefolyású szívrohamot kaptam… érelzáródás nem történt. – Megköszörülte a torkát. – Persze neki is érdeke, hogy így legyen. Mert ha nem, akkor pert indítok, fosszák meg az oklevelétől. – Hirtelen elhallgatott, és higgadtan B énre nézett. – Azt mondta, hogy az ilyesmit súlyos sokkhatás okozza. Én tartottam a számat. Jól tettem?

– A lehető legjobban. De azóta más is történt.. Ma. Susan meg én elmegyünk Codyhoz, és elmondunk mindent. Ha ott helyben nem nyilvánít engem bolondnak, ideküldjük magához.

– Na, majd tőlem megkapja a magáét. Az a taknyos kis hülye nem engedte meg, hogy rágyújtsak a pipámra. – Susan elmesélte már magának, hogy péntek este óta mi történt Jerusalem's Lotban? – Nem. Azt mondta, meg akarja várni, amíg mindannyian együtt leszünk.

– Akkor mielőtt Susan belekezdene, mondja el nekem, hogy pontosan mi történt magánál.

Matt arca elsötétült, s a lábadozás jelei egy pillanatra elenyésztek. Ben ismét a tegnap esti alvó öregembert látta maga előtt.

– Ha még nincs elég jól ahhoz, hogy…

– De, dehogynem. Ha csak a fele is igaz annak, amire gyanakszom, akkor jobban kell lennem. – Keserűen elmosolyodott. – Mindig azt hittem magamról, hogy amolyan szabadgondolkodó vagyok, akit nem lehet csak úgy megijeszteni. Mégis, szinte elképesztő, hogy az emberi agy mi mindenre képes, hogy kizárja azokat a dolgokat, amelyek ellenszenvesek vagy riasztóak számára. Mint azok a gyerekkori varázstáblák. Ha az embernek

nem tetszett, amit rajzolt, csak felhúzta a legfölső lapot, és kész, már el is tűnt.

– De alatta, abban a fekete anyagban örökre ott maradt a vonal nyoma – mondta Susan.

– Igen. – Matt rámosolygott. – Milyen príma metafora a tudat és a tudatalatti közti kapcsolat jellemzésére. Milyen kár, hogy Freud csak a dilisekkel foglalkozott. De eltérünk a tárgytól.

Benre pillantott. – Mesélt már erről magának Susan?

– Igen, de…

– Persze. Csak azt akartam tudni, hogy az előzményeket mellőzhetem-e.

Aztán színtelen, szinte monoton hangon elmesélte a történetet, és csak akkor állt meg, amikor egy nővér besuhant, és megkérdezte, inna-e gyömbért. Matt azt válaszolta, hogy mi sem lenne csodálatosabb, mint most gyömbért inni, és a történetet befejezvén mohón szívni kezdte a szalmaszálat. Ben észrevette, hogy amikor Matt ahhoz a részhez ért, hogy Mike hátrafelé kizuhant az ablakon, a jégkockák kocogni kezdtek a pohárban. Ám a hangja rezzenéstelen maradt; megőrizte azt a színtelen, monoton tónust, amelyben valószínűleg tanítás közben is beszélt. Ben ismét arra gondolt, hogy Matt csodálatos ember.

A történet végén rövid csönd támadt, melyet maga Matt tört meg.

– Na? – mondta. – Maguk, akik az egészből semmit sem láttak, mit szólnak ehhez a rémtörténethez?

– Tegnap elég sokat beszélgettünk erről – mondta Susan. – De hadd mondja el Ben.

Ben kissé félénken elővezette az összes logikus magyarázatot, aztán szép sorjában mindegyiket megcáfolta. Amikor megemlítette, hogy a szúnyogháló kívülről volt felerősítve, s a puha földben nem voltak létranyomok, Matt tapsolni kezdett.

– Bravó! Maga egy mesterdetektív!

Matt Susanra nézett. – És maga, Miss Norton, aki olyan tökéletesen szerkesztett dolgozatokat írt, amelyekben a bekezdések voltak az építőelemek és az indítómondatok a habarcs? Magának mi a véleménye?

Susan a kezét bámulta, mellyel ráncot gyűrt a ruháján, aztán felpillantott. – Ben tegnap előadást tartott nekem a „nem hihetem” kifejezés jelentéseiről, így ezt a kifejezést most mellőzni fogom. De én nagyon nehezen tudom elképzelni, Mr. Burke, hogy 'Salem's Lotban vámpírok garázdálkodnak.

– Ha garantálható a diszkréció, én hazugságvizsgálatot végeztetek – mondta Matt lágyan.

Susan elpirult. – Nem, kérem, ne értsen félre. Meggyőződésem, hogy valami történik itt a városban. Valami… szörnyűséges. De… ez…

Matt előrenyúlt, és megsimogatta Susan kezét. – Én megértem magát, Susan. De megtenne nekem valamit?

– Meg, ha tudom.

– Egyelőre tételezzük fel… mind a hárman… hogy ez az állítás igaz. Ezt az állítást fogadjuk el tényként, amíg – és csakis addig, amíg – be nem bizonyítjuk az ellenkezőjét. Ben meg én már beszéltünk arról, hogyan és miként lehet az állítást ellenőrizni. És nálam jobban senki sem reméli, hogy az állítást meg lehet cáfolni.

– De maga ebben nem bízik, igaz?

– Nem – mondta halkan. – Sokáig morfondíroztam magamban, és végül arra a következtetésre jutottam, hogy elhiszem, amit láttam.

– Egy pillanatra feledkezzünk meg a hit és a kétely problémájáról – szólalt meg Ben. – Ez most csak zavar bennünket.

– Valóban – mondta Matt. – De mi a véleménye, hogyan csináljuk?

– Nos – fogott bele Ben –, szeretném, ha maga lenne a főnyomozó. A maga ismereteivel maga a legmegfelelőbb erre a posztra. És ágyban fekszik.

Matt szeme szikrákat hányt, mert Susan és Ben is osztotta Cody galád nézetét a pipázást illetően. – Majd felhívom Loretta Starchert, ha kinyit a könyvtár. Egy egész taligányi könyvet

kell majd lehoznia.
– Vasárnap van – emlékeztette Susan. – A könyvtár zárva.
– Nekem kinyitja – mondta Matt –, vagy ha nem akarná, majd rábeszélem.
– Mindent szerezzen meg, ami összefügg a témával – mondta Ben.
– Pszichológiai, patológiai és mitológiával foglalkozó könyveket. Érti? Mindent.
– Naplót fogok vezetni – recsegte Matt. – Istenemre mondom! – Benre és Susanra nézett.
– Amióta itt vagyok, először érzem magam embernek. És maguk mit fognak tenni?
– Először is, itt van dr. Cody. O vizsgálta meg Ryersont és Floyd Tibbitset. Talán rá tudjuk venni, hogy exhumálja Danny Glick holttestét.
– Maga szerint megtenné? – kérdezte Susan Mattet.
Mielőtt válaszolt volna, Matt beleszívott a gyömbérbe. – Az a Jimmy Cody, akit én tanítottam, azon nyomban megtenné. Fantáziadús, roppant fogékony fiú volt, aki csak a tiszta beszédet szerette. Hogy aztán az empirikus iskola, az orvosegyetem mennyit változtatott rajta, arról fogalmam sincs.
– Ez az egész jókora kerülőnek tűnik – mondta Susan. – Különösen az, hogy elmegyünk dr. Codyhoz, és megkockáztatjuk, hogy visszautasít. Miért nem mehetünk Bennel egyenesen a Marsten-házba, és akkor annyi? Hiszen a múlt héten is pont erről volt szó.
– Megmondom, miért – szólalt meg Ben. – Mert most azt az állítást vezetjük végig, miszerint minden igaz. Vagy rögtön az oroszlán szájába akarod dugni a fejed?
– En úgy tudtam, hogy a vámpírok nappal alszanak.
– Bármi legyen is Straker, biztos, hogy nem vámpír – mondta Ben –, hacsak nem a régi mendemondák rosszul tudják a dolgokat. Őt nappal éppen eleget lehet látni. Jó esetben elküld, mint birtokháborítókat, és nem tudunk meg semmit. Rosszabb esetben hatalmába kerít minket, és ott tart sötétedésig. Mint jó kis uzsonnát az ébredező képregénybéli Grófnak.
– Barlow-nak? – kérdezte Susan.
Ben megvonta a vállát. – Miért ne? Az a New York-i beszerzőút túl szép ahhoz, hogy igaz legyen.
Bár Susan tekintete továbbra is csökönyösségét tükrözött, nem szólt semmit.
– És mit csinálnak akkor, ha Cody kiröhögi magukat? – kérdezte Matt. – Feltéve persze, hogy nem a kényszerzubbonyt hozatja azonnal.
– Akkor kimegyünk a temetőbe napnyugtakor – mondta Ben. – Hogy megnézzük Danny Glick sírját. Ez amolyan próba lenne.
Matt félig felült fekvő helyzetéből. – ígérje meg, hogy vigyázni fognak! Ben, ígérje meg!
– Vigyázni fogunk – nyugtatgatta Susan. – Mindkettőnkön zörögni fognak a keresztek.
– Ne viccelődjön – mormogta Matt. – Ha látta volna, amit én… – Elfordította a fejét, és kinézett az ablakon – egy égerfa napfényben úszó leveleit látta, a háttérben a tiszta őszi ég.
– Lehet, hogy Susan viccel, de én nem – mondta Ben. – Minden óvintézkedést megteszünk.
– Menjenek el Callahan atyához – mondta Matt. – Kérjenek tőle szentelt vizet… és ha lehet, egy kis ostyát is.
– Miféle ember ő? – kérdezte Ben.
Matt vállat vont. – Kissé furcsa. Talán iszik. De ha iszik is, akkor is udvarias, művelt ember. Talán kissé nyomasztja a felvilágosult pápistaság igája. – Biztos benne, hogy Callahan atya… hogy iszik? – kérdezte elkerekedő szemmel Susan.
– Nem mernék esküdni rá – válaszolta Matt. – De egy Volt tanítványom, Brad Campion egy italmérésben dolgozik, és ő azt állítja, hogy Callahan állandó vevője. Jim teamet iszik. Jó ízlésre vall.
– Lehet vele beszélni? – kérdezte Ben.
– Nem tudom. Szerintem meg kell próbálni.
– Szóval akkor maga nem is ismeri?
– Nem, nem nagyon. A New England-i katolikus egyház történetéről ír, és rengeteget tud a

mi úgynevezett aranykorunk költőiről – Whittierről, Long-fellow-ról, Russellről, Holmesról, ezekről. Tavaly év vége felé tartott nálam egy előadást amerikai irodalomórán. Igen fürge észjárású – a gyerekek nagyon élvezték.

– Meglátogatom – mondta Ben –, majd az ösztönömre hallgatok.

Egy nővér dugta be a fejét, bólintott, aztán nyakában a sztetoszkóppal Jimmy Cody jelent meg.

– Zaklatják a betegemet? – kérdezte barátságosan.

– Feleannyira se, mint te – mondta Matt. – A pipámat akarom.

– Nem gyújthat rá – mondta Cody elmélázva, miközben Matt kórlapját böngészte.

– Átkozott kuruzsló – morgott Matt.

Cody visszaakasztotta a lapot, aztán elhúzta az ágy körül a C alakú rúdon futó zöld függönyt. – Sajnos, arra kell kérnem magukat, hogy egy percre menjenek ki. Hogy van a feje, Mr. Mears?

– Hát, úgy tűnik, semmi nem folyt ki a léken.

– Hallotta, mi történt Floyd Tibbitsszel?

– Susan elmesélte. Szeretnék magával beszélni, ha a vizit után ráér egy percre.

– Vehetem utolsónak is magát, miután végeztem az összes többi beteggel, ha gondolja. Úgy tizenegy körül.

– Jó.

Cody újból megfogta a függönyt. – És most, kedves engedelmükkel…

– Hát, barátaim, mi most elkülönülünk! – mondta Matt. – Csak mondja meg a jelszót, és száz dollár üti a markát.

A függöny Ben, Susan és az ágy közé siklott. Cody hangja hallatszott mögüle: – Ha legközelebb altatás alatt lesz, azt hiszem, kivágom a nyelvét, és legalább a fél elülső agylebenyét.

Egymásra mosolyogtak, ahogy a fiatal párok szoktak, amikor hétágra süt a nap, és a munkával sincsenek komolyabb bajok; aztán a mosoly szinte egyszerre tűnt el az arcukról. Egy pillanatig mindketten azon töprengtek, hogy vajon nem őrültek-e meg.

3

Amikor Jimmy Cody végre megérkezett Ben szobájába, tizenegy óra húsz volt. Ben belevágott: – Arról szeretnék magával beszélni, hogy…

– Először a fejét hadd nézzem, aztán beszélhetünk. – Finoman szétválasztotta Ben haját, valamire ránézett, lés azt mondta: – Ez fájni fog. – Letépte a kötést, és Ben felugrott.

– Micsoda pukli – csevegett Cody, és most valamivel kisebb kötést tett a sebre.

Belevilágított Ben szemébe, aztán egy gumikalapáccsal a bal térdére vert. Bennek az a morbid gondolat futott át az agyán, hogy talán ugyanazt a kalapácsot használja, mint Mike Ryerson esetében.

– Kielégítőnek tűnik az állapota – mondta Cody, és elpakolta a felszerelést. – Mi az anyja leánykori neve?

– Ashford – válaszolta Ben. Ehhez hasonló dolgokat kérdeztek tőle, amikor visszanyerte az eszméletét.

– Ki tanította elsőben?

– Mrs. Perkins. Mindig bemosta a haját.

– Apja középső neve?

– Merton.

– Szédülés vagy hányinger? – Nincs.

– Furcsa szagok, színek érzékelése, vagy…

– Nem, nem és nem. Jól érzem magam.

– Azt majd én eldöntöm – mondta Cody kimérten. – Kettős látás?

– Azóta nem, hogy múltkor alaposan felöntöttem a garatra.

– Rendben – mondta Cody. – Akkor egészségesnek nyilvánítom, hála a csodatevő modern tudománynak és a kivételesen kemény koponyájának. Na, miről is akart beszélni? Tibbitsről és a kis McDougall gyerekről, ha jól sejtem. Csak azt mondhatom, amit Parkins Gillespie-nek is elmondtam. Először is, Örülök, hogy nem került be az újságokba; egy kisvárosnak egy században elég egy botrány. Másodszor, dögöljek meg, ha tudom, ki akarna ilyen ocsmányságot csinálni. Helybéli nem lehet. Most már néhány hangyás alak is van errefele, de…

Abbahagyta, mivel észrevette, hogy Ben és Susan teljesen értetlenül néz rá. – Hát nem tudják? Még nem hallották?

– Micsodát? – kérdezte Ben.

– Hát, ez tisztára olyan, mint amit Boris Karloff művelt a Mary Shelley-regényben. Valaki ellopott két holttestet Portlandban a Cumberlandi Megyei Hullaházból.

– Atyaúristen! – nyögte ki nagy nehezen Susan.

– Mi a baj? – figyelt fel Cody hirtelen. – Tudnak valamit a dologról?

– Egyre inkább azt hiszem, hogy igen – válaszolta Ben.

4

Tíz perccel múlt dél, mire mindent elmondtak. Közben az ápolónő tálcán behozta Ben ebédjét, amely most ott állt érintetlenül az ágya mellett.

Az utolsó szótag is elhalt, és csak a tányérok meg az evőeszközök csörömpölése hallatszott be a félig nyitott ajtón, ahogy az osztály éhesebb betegei ettek.

– Vámpírok – szólalt meg Cody. – És pont Matt Burke-kel esik meg. Ez iszonyúan megnehezíti, hogy egy röhögéssel intézzük el a dolgot.

Ben és Susan nem szólt semmit.

– És azt akarják, hogy exhumáljam a Glick gyereket Azt a hétszentséges Krisztusát neki!

Cody előhúzott a táskájából egy üveget, és odadobta Bennek, aki elkapta. – Aszpirin – mondta. – Szokta szedni?

– Állandóan.

– Apám szerint ez a jó orvos legfőbb segítője. Tudja, hogyan hat?

– Nem – válaszolta Ben. Az aszpirinosüveget tétován forgatni kezdte és nézegette. Nem ismerte Codyt elég jól ahhoz, hogy tudja, mikor mit árul el vagy tart titokban; be abban bizonyos volt, hogy csak nagyon kevés betege látta ilyennek az arcát – ezt a kisfiús, Norman Rockwell-féle elgondolkodó, befelé forduló arcot. Nem akarta megzavarni Cody hangulatát.

– Én sem. Senki sem tudja. De jó fejfájás, ízületi és reumás fájdalmak ellen. Azokról sem tudunk semmit. Mitől fáj az ember feje? Hiszen az agyban nincsenek is idegek. Tudjuk, hogy az aszpirin vegyi összetétele nagyon hasonlít az LSD-re; de hát miért van az, hogy az egyik megszünteti a fejfájást, a másiktól meg virágokkal lesz tele a fejünk? Részben azért nem értjük, mert nem igazán tudjuk, hogy maga az agy micsoda. Még a világ legképzettebb orvosa is csupán a tudatlanság tengeréinek apró kis szigetén ácsorog. Játszadozunk az orvosi varázspálcánkkal, leöljük az állatokat, és a vérből mindenféle üzeneteket olvasunk ki. Mindez elképesztően sokszor beválik. Ártalmatlan varázslat. *Bene gris-gris.* pia ezt a volt profjaim hallanák, a hajukat tépnék. Néhányan már attól kiborultak, amikor azt mondtam, hogy egy maine-i porfészekbe akarok menni általános orvosnak. – Elmosolyodott. – Nevetőgörcsöt kapnának, és a földön henteregnének, ha tudnák, hogy kérvényezni fogom a Glick fiú exhumálását. – Hát megteszi? – kérdezte Susan őszinte elképedéssel.

– Ugyan, mit árthat? Ha halott, akkor halott. Ha meg nem, akkor lesz mit mondanom az Amerikai Orvosi Társaság következő összejövetelén. Majd azt mondom a megyei orvosszakértőnek, hogy fertőző agy velőgyulladásra utaló jeleket keresek. Ez az egyetlen elfogadható magyarázat, ami eszembe jut.

– És lehet, hogy erről volt szó? – kérdezte Susan reménykedve.
– Szerintem szinte nulla az esélye.
– Mikor tudná legkorábban elvégezni? – kérdezte Ben.
– A legjobb esetben holnap. Ha viszont ki kell vernem a balhét, akkor csak kedden vagy szerdán.
– Hogy nézhet ki a gyerek? – kérdezte Ben. – Úgy értem…
– Igen, tudom, mire céloz. A Glick család nem balzsamoztatta be, ugye?
– Nem.
– Mikor volt, egy hete?
– Igen.
– Amikor a koporsót kinyitjuk, valószínűleg gázok szabadulnak ki, és meglehetősen nagy bűz lesz. Lehet, hogy a test felpüffedt. A haja valószínűleg a vállát fogja verdesni – elképesztő, hogy milyen sokáig nő még – és a körme is nagy lesz. Az szinte teljesen biztos, hogy a szeme beesett.
Susan, nem sok sikerrel, megpróbálta megőrizni a tudományos tárgyilagosság álarcát. Ben örült, hogy még nem költötte el az ebédet.
– A holttest feltehetően még nem indult oszlásnak – szavalt tovább Cody –, de a valószínűsíthető nagy nedvesség miatt lehetséges, hogy a test fedetlen részein: az arcon meg a kezeken egy mohaszerű anyag képződött, amelyet úgy hívnak… – Megállt. – Elnézést. Ez egy kicsit gusztustalan volt.
– Vannak dolgok, melyek még a pusztulásnál is rosszabbak – jegyezte meg Ben, és ügyelt, hogy hangja természetesnek tűnjön. – Tegyük fel, hogy nincsenek rajta ilyen jelek. Tételezzük föl, hogy a fiú testét ugyanolyan egészségesnek találja, mint akkor, amikor eltemették. Akkor mit csinálunk? Karóval szúrjuk át a szívét?
– Aligha – felelte Cody. – Először is, a megyei orvosszakértő vagy a helyettese hivatalosan jelen lesz. Szerintem még Brent Norbert sem tartaná kifejezetten orvoshoz méltónak, ha előhúznék egy karót a táskámból, és beleverném a gyerek testébe.
– Akkor mit fog tenni? – kíváncsiskodott Ben.
– Hát, előre is esedezem Matt Burke bocsánatáért, He nem hiszem, hogy ez előfordulhatna. Ha a test olyan állapotban lenne, akkor kétségkívül be vinnék a Maine-i központi Kórházba egy alapos vizsgálatra. És ha már ott lenne, akkor én sötétedésig valahogy elhúznám az én vizsgálatomat… aztán megfigyelném az esetleg előforduló jelenségeket.
– És mi van akkor, ha feléled?
– Ezt nem tudom elhinni, mint ahogy maga sem.
– Én egyre elképzelhetőbbnek tartom – mondta Ben komoran. – Jelen lehetek én is mindezek alatt – ha mégis történne valami? – Beszélhetünk róla.
– Akkor jó – mondta Ben. Felkelt, és a szekrényhez lépett, melyben a ruhái lógtak. – Én most… Susan vihogni kezdett, erre Ben megfordult. – Mi az? Cody is elvigyorodott. – Ezek a kórházi hálóingek imádnak hátul szétnyílni, Mr. Mears. – Ó, a fenébe! – mondta Ben, és ösztönösen hátra-nyúlt, hogy összehúzza magán a hálóinget. – Szólítson Kennek.
– Ennek jegyében – állt fel Cody – Susan meg én távozunk. Lent a büfében találkozunk, ha rendbe szedte magát. Délután még van némi elintéznivalónk.
– Nekünk?
– Igen. A Glick családnak be kell adni ezt az agy velő-gyulladásos mesét. Ha van kedve, eljátszhatja, hogy a Bpllégám. Ne szóljon semmit. Csak simogassa az állát, és vágjon bölcs képet. – Nem fognak neki örülni, ugye? – Miért, maga örülne? – Nem – mondta Ben. – Én nem.
– Tőlük is engedélyt kell kérni az exhumálásra? – kérdezte Susan.
– Hivatalosan nem. De azért nem árt. Én eddig csak az orvosi jogszabályokban találkoztam az exhumálás Problémájával. De azt hiszem, hogy ha a Glick család erősen ellenzi, akkor

kihallgatásra kényszeríthetnek cinket. És így két hetet vagy akár egy hónapot is veszíthetünk, és tartok tőle, hogy akkor már csődöt mondana az agyvelőgyulladásos elméletem. – Elhallgatott, és rájuk nézett. – És akkor oda lyukadunk ki, ami ebben a dologban engem a leginkább aggaszt, Mr. Burke esetét leszámítva. Egyedül Danny Glick holttestéről tudjuk, hol találhatjuk meg. A többi egyszerűen felszívódott.

5

Ben és Jimy Cody fél kettő körül ért a Glick-házhoz. Tony Glick kocsija ott állt a kocsibehajtóban, de a ház csöndes volt. Amikor a harmadik kopogásra sem jött ki senki, átmentek az út túloldalára, ahol egy piciny, tanyasi jellegű ház állt – ez az előre gyártott elemekből épített szomorú tákolmány még az ötvenes évekből maradt itt; egyik oldalát két rozsdás emelőrúd támasztotta ki. A postaládán a Dickens nevet olvashatták. A gyalogút szélén egy rózsaszín flamingó állt, és közeled-tükre egy apró cocker spániel kezdte csóválni a farkát. Röviddel azután, hogy Cody megnyomta a csengőt, Pauline Dickens, az Excellent Café pincérnője és társtulajdonosa nyitott ajtót. Felszolgálóruha volt rajta.

– Hello, Pauline – üdvözölte Jimmy. – Nem tudja, hogy Glickék hol vannak?

– Hogyan, hát *nem tudja?*

– Micsodát?

– Mrs. Glick ma kora reggel meghalt. Tony Glicket a Maine-i Központi Kórházba szállították. Sokkot kapott.

Ben Codyra nézett. Jimmy úgy bámult, mint akit gyomorszájon rúgtak.

Ben gyorsan átvette a szót. – Hova vitték az asszony testét?

Pauline végigsimított a csípőjén, ellenőrizte, hogy nem forgott-e el a szoknyája. – Hát, egy órája beszéltem Mabel Wertsszel telefonon, és ő azt mondta, hogy Parkins Gillespie egyenesen a cumberlandi zsidó ravatalozóba akarta vitetni. Mivel senki sem tudja, hogy hol van Carl Foreman.

– Köszönöm – mondta Cody lassan.

– Szörnyűség – mondta Pauline, és az út túloldalán lévő üres házra meredt. Tony Glick kocsija úgy állt a ház előtt, mint egy hatalmas, koszos kutya, melyet láncra vertek, aztán ottfelejtettek. – Ha babonás lennék, most bizony félnék.

– Mitől, Pauline? – kérdezte Cody.

– O… hát úgy általában. – Halványan elmosolyodott. Jjjai a nyakában lógó láncot tapogatták.

Egy Szent Kristóf-medál volt rajta.

Megint a kocsiban ültek. Szótlanul végignézték, ahogy Pauline a kocsijával dolgozni indult.

– Na, most mi van? – kérdezte végül Ben.

– Hát, cseszhetjük – mondta Jimmy. – Maury Greennek hívják azt a zsidó fickót, akié a ravatalozó. Szerintem át kéne mennünk Cumberlandbe. Kilenc éve Maury fia majdnem belefulladt a Sebago-tóba. Én a barátnőmnél véletlenül ott voltam, és mesterséges lélegeztetést végeztem a kölykön. És megint beindult a ketyegője. Talán ez alkalommal most én kérhetek valakitől szívességet.

– Minek kell szívességet kérni? A megyei orvosszakértő boncolásra vagy vizsgálatra vagy valamire úgyis el fogja vitetni a holttestet.

– Kétlem. Vasárnap van, ha nem tudná. Az orvosszakértő valahol az erdőben van egy kőfejtő kalapáccsal ugyanis amatőr geológus. Norbert – emlékszik Norbertre?

Ben bólintott.

– Elvileg Norbert van ügyeletben, de hát ő tesz a szabályokra. Valószínűleg mellérakja a telefont, hogy a Packers-Patriots meccset nézhesse. Ha most elmegyünk Maury Green ravatalozójába, jó esélyünk van rá, hogy sötétedésig a holttestet senki nem fogja keresni.

– Jó – mondta Ben. – Akkor menjünk.

Eszébe jutott, hogy fel kellene hívnia Callahan atyát, de hát az várhat. Az események nagyon felgyorsultak. Túl gyorsak voltak az ő tempójához képest. Fantázia és valóság összemosódott.

7

Némán, gondolataikba merülve száguldottak az autópályán. Ben azon morfondírozott, amit a kórházban mondott neki Cody. Carl Foreman eltűnt. Floyd Tibbits és a McDougall gyerek holtteste szintén – a két hullaházi munkás orra előtt váltak köddé. Mike Ryerson is eltűnt, és ki tudja, még hányan. Vajon 'Salem's Lotban hányan veszhetnek el úgy, hogy egy hétig… két hétig… akár egy hónapig senki se vegye észre? Kétszázan? Háromszázan? A puszta gondolatba is beleizzadt a tenyere.

– Kezd olyan lenni, mint valami rémálom – szólalt meg Jimmy – vagy egy Gahan Wilson-rajzfilm. Elméleti szempontból az a legijesztőbb az egészben, hogy tulajdonképpen egész könnyen létrejöhet egy vámpírkolónia – már persze ha elfogadjuk az első vámpír létezését. 'Salem's Lot elsősorban Portland, Lewiston és Gates Falls lakónegyede. A városban nincs ipar, ahol is szemet szúrhatna a hiányzók számának emelkedése. Az iskolákba három városból járnak a gyerekek, és ha egy kicsit többen kezdenek hiányozni, ugyan kinek tűnik fel? Sokan Cumberlandbe járnak templomba, de sokkal nagyobb azoknak a száma, akik nem járnak templomba. No meg aztán a tévé szépen betett a régi szomszédolásoknak, már csak azok a széltolók állják a sarat, akik állandóan Miit boltjában lopják a napot. Ez az egész elég hatékonyan működhet a színfalak mögött.

– Aha – mondta Ben. – Danny Glick megfertőzi Mike-ot. Mike megfertőzi… ó, nem is tudom. Talán Floydot. A McDougall gyerek megfertőzi… az apját? Az anyját? Ők hogy vannak? Utánanézett már valaki?

– Nem hozzám tartoznak. Szerintem dr. Plowman-nek kellett volna ma reggel felhívnia őket, hogy „bejelentse a gyerek eltűnését.” De nem áll módomban megtudakolni, hogy felhívta-e őket, vagy kapcsolatba lépett-e velük egyáltalán.

– Meg kellene őket nézni – mondta Ben. Hirtelen aggodalom töltötte el. – Látja, hogy milyen könnyedén végezhetnénk, úgy, hogy a saját farkunkat kergetjük? Egy idegen keresztülhajthatna 'Salem's Loton úgy, hogy fogalma sincs arról, hogy valami nincs rendjén: íme, egy újabb jelentéktelen város, ahol kilenckor összegöngyölítik a járdákat. Ki tudja, mi folyik a házakban, a behúzott függönyök mögött? Az emberek talán ágyban fekszenek. .. vagy a szekrényt támasztják belülről, mint valami seprű… vagy lent vannak a pincében… s arra várnak, hogy lemenjen végre a nap. S reggelente egyre kevesebb ember megy ki az utcára. Napról napra kevesebb. – Szárazon nyelt egyet, és hallotta, hogy a torka szinte reszelőssé vált.

– Ne izgassa fel magát – mondta Jimmy. – Hiszen jnég semmi sem bizonyított.

– Egyre több a bizonyíték – vágott vissza Ben. – Ha az elfogadott keretek között cselekednénk, és mondjuk tífusz- vagy A2 influenzajárvány törne ki, akkor már rég karanténban lenne az egész város.

– Kétlem. Ne felejtse el, hogy csak egyetlen olyan ember van, aki valójában *látott* is valamit.

– De hát nem a város szeszkazánjáról van szó!

– Keresztre feszítenék, ha egy ilyen történet elterjedne – mondta Jimmy.

– Kik? Nem Pauline Dickens, az egyszer biztos. Ő akár most rögtön ördögűző jeleket szögelne az ajtajára.

– A Watergate és a kimerülő olajkutak korában ő kivételnek számít – mondta Jimmy.

Az út hátralévő részében nem beszélgettek. A Green-féle halottasház Cumberland északi végében volt. Két halottaskocsi állt az épület mögött, a nem felekezeti kápolna hátsó ajtaja és a magas deszkakerítés között. Jimmy leállította a motort, és B énre nézett. – Készen van?

– Azt hiszem. Kiszálltak.

Egész délután érlelődött benne a lázadás, s aztán két óra körül szétszakította a láncokat. Ostobán fogtak a dologhoz; hosszasan próbáltak valamit bizonyítani, amiről kiderül, hogy (elnézést, Mr. Burke) valószínűleg egy nagy baromság. Susan elhatározta, hogy délután felmegy a Marsten-házba.

Lement a földszintre, és magához vette a noteszát. Ann Norton süteményt sütött, apja pedig a nappaliban a Packers-Patriots meccset nézte.

– Hová mész? – kérdezte Mrs. Norton.

– Autózom egyet.

– Hatkor vacsora. Ha lehet, időben gyere.

– Legkésőbb ötre itt vagyok.

Kiment, és beszállt a kocsijába – erre volt a legbüszkébb; nem azért, mert életében ez volt az első dolog, ami egyes-egyedül az övé volt (noha ez is igaz), hanem mert saját tehetsége, munkája segítette hozzá, hogy kifizesse (no, nem az egészet, helyesbített magában, még hathavi részlet azért hátravan). Egy nem egészen kétéves, háromajtós Vegája volt. Óvatosan kitolatott a garázsból, aztán intett anyjának, aki a konyhaablakból figyelte. Viszonyuk még mindig feszült volt, nem is javult, és nem is beszéltek róla. Máskor a veszekedések – bármilyen keserűek voltak is – nem hagytak maradandó nyomokat; az élet egyszerűen ment tovább, s a sebekre az idő jótékony fátyla borult, melyet csak a következő veszekedés tépett fel – s ilyenkor újra egymás fejéhez vagdosták a régi panaszokat, sérelmeket. De ez a mostani egészen más volt – ez maga volt a totális háború. A sebek már túl mélyek ahhoz, hogy gyógyítani lehessen őket. Itt már csak az amputáció lehetséges. Susan már majdnem mindenét összecsomagolta; úgy érezte, helyesen cselekszik. Már régóta esedékes volt.

A Brock Streeten ment ki a városból, s ahogy a ház elmaradt mögötte, egyre nagyobb öröm és céltudatosság áradt el benne, nemkülönben a vállalkozás képtelenségének egyáltalán nem kellemetlen érzése. Most végre valóban cselekedni fog, s ez a gondolat ösztönzően hatott rá. Egyenes lány volt, s a hétvége eseményei avarba ejtették; a kételyek tengerében úszott. Hát most úrrá lesz a helyzeten!

A város határán kívül megállt, és kiballagott Carl Smith nyugati legelőjére, oda, ahol egy bálába göngyölt ;vörös hófogó kerítés várta a telet. Egyre képtelenebbnek érezte a dolgot, s önkéntelenül elvigyorodott, miközben az egyik kerítéstartó cölöpöt addig hajlítgatta íelőre-hátra, míg a cölöpöket összekötő hajlékony drót el 'nem pattant. A majd egyméteres cölöpnek amolyan Karó formája volt, fölül teljesen elvékonyodott. Odatette a kocsihoz, és berakta a hátsó ülésre; elméletileg tudta, mire való (éppen elég Hammer-filmet láttak négyesben az autósmoziban, hogy tisztában legyen vele: vámpír szívébe karót kell verni), de azon gondolkodott el, hogy ha a helyzet úgy kívánja, képes lesz-e rá.

Továbbhajtott, maga mögött hagyta a várost, aztán beért Cumberlandbe. Balra egy aprócska bolt állt, mely vasárnap is nyitva tartott; apja itt szokta megvenni a vasárnapi *Times*-ot. Susan emlékezett arra, hogy a pult mellett egy piciny vitrinben bizsuk is vannak.

Megvette a *Times*-ot, és kiválasztott egy kicsiny arany keresztet. A pénztárnál négy ötvenet fizetett annak a hájas férfinak, aki le nem vette a szemét a tévé képernyőjéről, ahol éppen Jim Plunkettet vágták ki valahonnan, valami veszteségért.

A County Roadon, egy frissen aszfaltozott kétsávos úton északra fordult. Ezen a napos délutánon minden olyan szépnek és elevennek tűnt, az élet pedig igen drágának. Gondolatai Benre szálltak. Nem kellett messzire szállniuk.

A nap kibukkant egy lomha gomolyfelhő mögül, és villódzó árnyjátékba kezdett az úttesten, ahogy a napsugarak a fák lombjai közt áthatoltak. Egy ilyen napon, gondolta Susan, az ember hajlamos azt gondolni, hogy minden dolog csak jól végződhet.

Úgy öt mérföld megtétele után a County Roadon, ráfordult a Brooks Roadra, amely

egyszeriben kövezetlenné vált, amint Susan újra áthaladt 'Salem's Lot városhatárán, ezúttal befelé. Az út hatalmas kanyarokat írt le a város dimbes-dombos, erdőborította északnyugati részén, ahová a délutáni napfény már nemigen hatolt el. Házak, lakókocsik nem voltak errefelé. A föld nagy része egy papírvállalathoz tartozott, mely leginkább arról volt nevezetes, hogy a kuncsaftokat arra kérte, ne gyűrjék össze a vécépapírt. Az utat ötvenméterenként „Vadászni tilos!" és „Magánterület!" táblák szegélyezték. Ahogy maga mögött hagyta a szeméttelepre vezető elágazást, Susannak hirtelen kellemetlen érzése támadt. Itt, ezen az elhagyatott úton akármi megtörténhet. Azon morfondírozott – már nem először –, hogy épelméjű ember miért venne meg egy romos házat, melyben valamikor egy öngyilkos lakott, s aztán miért rejtőzne a napfény elől a spaletták mögé?

A Marsten Hill nyugati oldalán az út egy mély völgyecske után meredeken emelkedni kezdett. A fák között Susan megpillantotta a Marsten-ház legtetejét.

A völgyecske alján, egy használaton kívüli fás út végén leállította a kocsit, és kiszállt. Némi tétovázás után kivette a karót, és a nyakába akasztotta a keresztet. Változatlanul képtelennek érezte a vállalkozást, viszont kevéssé örült volna, ha véletlenül összefut valami ismerőssel – ahogy így, egy hófogó cölöppel baktat felfelé az úton.

Hello, Suze, hová-hová?

Ó, csak ide, a Marsten-házba, hogy megöljek egy vámpírt. De sietnem kell, mert hatkor vacsora.

Úgy döntött, hogy átvág az erdőn.

Óvatosan átmászott az út menti árok mellett húzódó romos kőkerítésen, és határozottan örült, hogy bő szárú nadrágban indult el otthonról. Nagyon is *haute couture* egy rettenthetetlen vámpírölő számára. Az erdő szélén szúrós tüskebokrok és csapdák voltak.

A fenyőfák sűrűjében néhány fokkal hűvösebb volt, és még nagyobb a homály. A földet tűlevelek borították, és szél süvített a fák között. Valahol egy apró állat zizegett az aljnövényzetben. Susan hirtelen rájött, hogy ha balra indulna, alig fél mérföld megtétele után a Harmony Hill-i temetőbe érne, ha lenne hozzá mersze, hogy megmássza a hátsó falat.

Erőltetett menetben, de amilyen csöndesen csak bírt, folytatta útját fölfelé. Ahogy a csúcshoz közeledett$ a ritkuló ágak között egyre többször pillantotta meg a házat; azt az oldalát, amely lentről, a városból nem látszott. Hirtelen félni kezdett. Nem tudta volna pontosan meghatározni, mitől és miért, de nagyon hasonlított arra a félelemre, amelyet – noha már majdnem el is felejtette – Matt Burke házában érzett. Abban biztos volt, hogy senki sem hallhatja, és hogy fényes nappal van és mégis, egyre nyomasztóbb félelem szállta meg. A félelem agyának valami olyan részéből áradt a tudatába, amely általában néma, és valószínűleg már sorvadásnak indult, mint valamelyik nyúlvány. Nem örült már a napnak. Nem érezte már azt, hogy játszik. Elbizonytalanodott. Azokra az autósmoziban látott horrorfilmekre gondolt, melyekben a hősnő a keskeny lépcsőkön felmerészkedik a padlásra, hogy megnézze, mitől ijedt meg annyira a szegény, öreg Mrs. Cobham; vagy valami mély, sötét, pókhálós pincébe megy le, ahol a sötét falak (izzadnak – mint egy jelképes méh –, és ő kedvesével összeölelkezve azt gondolja: *Ostoba liba… én soha nem tenném meg!* És tessék, megteszi, és ekkor kezdett felderengeni benne, hogy milyen mély lett a szakadék a nagyagy és a középagy között; hogy a nagyagy képes az embert egyre tovább és tovább hajszolni, hiába küldi vészjeleit az ösztönöket képviselő középagy, mely felépítésében, szerkezetében olyannyira hasonlít az aligátor agyára. A nagyagy addig hajszolja az embert, mígnem egyszer csak a padlás ajtaja fölnyílik, és valami szörnyűség tárul az ember elé, vagy a pince egyik omladozó boltíve alá bekukkantva megpillant egy…

HAGYD ABBA!

Elhessegette ezeket a gondolatokat, és rájött, hogy kiverte a verejték. Pedig csak egy átlagos házat lát, melynek zárva a spalettái. Ne légy már ostoba, mondta magának. Csak fölmész, és felméred a terepet, ennyi.

Az elülső kertből még a saját házatokat is látni. És az isten szerelmére, ugyan mi történhet, ha a saját házatokat is látod?

Ennek ellenére kissé meghajolt, és erősebben megmarkolta a karót; aztán amikor az ágak már annyira ritkássá váltak, hogy nem túl sok védelmet kínáltak számára, négykézlábra ereszkedett, és úgy mászott tovább. Három-négy perc alatt olyan messzire jutott, amennyire csak lehetett, anélkül, hogy kibukkanjon a fedezékből. Innen, ahol már csak hírmondónak maradt néhány fenyő és egy borókaágacska, Susan jól látta a ház nyugati oldalát, és az őszi színekben viruló, mindent elborító kusza szulákot. A nyári fű már sárgába fordult, de még mindig térdmagasságig ért. Senki sem vette a fáradságot, hogy lenyírja.

Hirtelen motorzúgás hasította ketté a csendet, és Susan szíve vadul kalapálni kezdett. Úgy vett erőt magán, hogy körmeit a földbe vájta, és erősen alsó ajkába harapott. Egy pillanat múlva fekete autó tűnt fel, amint a kocsibehajtóhoz tolat, ahol megállt, majd ráfordult az útra, és elindult a város felé. Mielőtt szem elől veszett volna, Susan egész tisztán látta a benne ülő férfit: nagy, kopasz fej; mélyen ülő szemek, melyeket nem is látni, csak a szemüveget; gallér és hajtóka. Straker. Talán éppen Crossenhez megy.

Susan észrevette, hogy igen sok a törött zsalugáterléc. Hát jó. Akkor felmászik és bekukucskál, hátha van valami látnivaló. Valószínűleg semmi különöset nem fog látni, csak a renoválás nyomait, festéshez, talán tapétázáshoz való vödröket, létrákat, szerszámokat mindenfelé. Az egész legalább olyan romantikus és természetfölötti, mint egy focimeccs a tévében.

De mégis: a félelem.

Hirtelen tört rá; az ösztön félresöpörte a kristálytiszta logikát, és szájában fémes íz áradt szét.

És mielőtt még a kéz megérintette volna a vállát, tudta, hogy van valaki mögötte.

9

Már majdnem besötétedett.

Ben felállt az összecsukható tábori székről, az ablakhoz sétált, mely a ravatalozó mögötti gyepre nézett, de .semmi különöset nem látott. Háromnegyed hét volt, az árnyékok már jócskán meghosszabbodtak. A fű még mindig zöld volt, noha lassan már az év vége közeledett, s Ben úgy vélte, hogy a gondos temetkezési vállalkozó mindent megtesz azért, hogy zöld is maradjon, míg leesik az első hó. Az élet jelképe, miközben a természet haldoklik. Ez a gondolat rendkívül nyomasztóan hatott rá, így elfordult az ablaktól.

– Bárcsak lenne nálam cigaretta – szólalt meg.

– A cigaretta öl – mondta Jimmy anélkül, hogy megfordult volna. Egy vasárnap esti természetfilmet” nézett Maury Green kicsi Sony tévéjén. – Tulajdonképpen nekem is kéne. Akkor szoktam le róla, amikor tíz évvel ezelőtt a főorvos is leszámolt vele. Nem jó, ha egy orvos fújja a füstöt. De azóta is arra ébredek, hogy az éjjeliszekrényen lévő csomag után nyúlok.

– Azt hittem, leszokott róla.

– Én is pont azért tartom ott, amiért néhány alkoholista egy üveg skót whiskyt a konyhaszekrényben. Akaraterő, fiam.

Ben az órára nézett: hat negyvenhét. Maury Green vasárnapi újságjában az állt, hogy a keleti idő szerint a nap hét óra két perckor nyugszik,

Jimmy tökéletesen elrendezett mindent. Maury Green, aki ajtót nyitott, alacsony férfi volt, kigombolt fekete mellényt és nyitott nyakú fehér inget viselt. A komoly, érdeklődő kifejezés eltűnt arcáról, és szélesen elmosolyodott.

– *Salom,* Jimmy! – kiáltott fel. – Örülök, hogy látom! Rég járt errefelé.

– A közönséges náthától mentettem meg a világot – mosolygott Jimmy, ahogy Green a kezét rázta. – Egy nagyon kedves barátomat szeretném bemutatni. Maury Green, Ben Mears.

Ben keze eltűnt Maury két tenyere között. Green szeme felragyogott a fekete keretes szemüveg mögött. – Magának is *salom.* Jimmy bármelyik barátját örömmel fogadom. Tessék, jöjjenek be. Azonnal hívom Rachelt…

– Kérem, ne – vágott közbe Jimmy. – Egy szívességet szeretnénk kérni. Méghozzá elég nagyot.

Green Jimmy arcába vigyorgott. – „Elég nagyot" – csúfolódott. – És miért? Mit tett maga értem? Azt, hogy a fiam az osztályából harmadikként végez Northwesternben? Kérjen bármit, Jimmy.

Jimmy elpirult. – Mindenki azt tette volna, amit én, Maury.

– Nem kezdek vitatkozni magával – mondta Green. – Kérjen. Mi az, amiért maga és Mr. Mears annyira aggódik? Baleset történt magukkal?

– Nem. Semmi ilyesmi.

Green a kápolna mögötti teakonyhába vezette őket, s miközben beszéltek, kávét főzött egy viharvert, öreg kannában, amely a forró platnin állt.

– Norbert érdeklődött már Mrs. Glick iránt? – kérdezte Jimmy.

– Nem, még a színét sem láttam – válaszolta Green, és cukrot meg tejszínt tett az asztalra. – Éjjel tizenegy felé jön majd, és nem is értem, miért nem leszek itt, hogy beengedjem. – Felsóhajtott. – Szerencsétlen asszony. Micsoda tragédia egyetlen családon belül. És olyan gyönyörű az az asszony, Jimmy. Az a seggfej Reardon hozta be. A maga páciense volt?

– Nem – felelte Jimmy. – De Ben meg én… szeretnénk ma este vele virrasztani, Maury. Méghozzá itt.

Green keze megállt, ahogy nyúlt a kávéskanna után.

– Virrasztani? Vagyis meg akarja vizsgálni?

– Nem -felelte Jimmy szilárdan. – Csak virrasztani.

– Viccel? – Green rájuk meredt. – Nem, látom, hogy nem. És miért van erre szükség?

– Azt nem mondhatom el, Maury.

– Ó. – Kiöntötte a kávét, leült velük szemben, és kortyantott. – Nem túl erős. Nagyon finom. Valami baja van az asszonynak? Esetleg valami fertőző?

Jimmy és Ben összenézett.

– Nem a szó hagyományos értelmében – mondta végül Jimmy.

– Vagyis tartsam a számat, igaz?

– Igen.

– És mi van, ha jön Norbert?

– Őt majd én elintézem – mondta Jimmy. – Majd azt mondom neki, hogy Reardon megkért, nézzem meg, van-e az asszonynak fertőző agyvelőgyulladása. Ő soha nem nézné meg.

Green bólintott. – Norbert még arra is képtelen, hogy a saját óráját megnézze, hacsak valaki nem kéri meg rá.

– Rendben van, Maury?

– Persze, persze. Azt hittem, valami nagy szívességet akar kérni.

– Ez talán nagyobb, mintsem gondolná.

– Ha megittam a kávémat, hazamegyek, és megnézem, hogy Rachel miféle borzalmat készített nekem; vasárnapi vacsora címszó alatt. Itt a kulcs. Ha elmentek, zárja be az ajtót, Jimmy.

Jimmy zsebre vágta a kulcsot. – Jó. És még egyszer köszönöm, Maury.

– Semmiség. Cserébe csak egy dolgot kérek.

– Hogyne. Mi az?

– Ha az asszony mond valamit, jegyezzék le az utókor számára.

Kuncogni kezdett, aztán amikor látta, hogyan néznek rá, elhallgatott.

Öt perc múlva hét. Ben érezte, hogy egész testében megfeszül.

– Talán nem kéne az órát bámulni – szólalt meg Jimmy. – Attól nem megy gyorsabban az idő.

Ben bűntudatosan megrezzent.

– Erősen kétlem, hogy a vámpírok – ha egyáltalán léteznek – a csillagászati naplementére ébrednének – mondta Jimmy. – Akkor még nem sötétedik be teljesen.

Mindazonáltal felállt, és belefojtva a hápogást egy kacsába, kikapcsolta a tévét.

Néma csend ereszkedett a szobára. Green dolgozószobájában voltak, és Marjorie Glick teste egy rozsdamentes acélasztalon feküdt, amelyen vájatok és mozgatható talpallók voltak. Bent a kórházi szülőszobákban lévő asztalokra emlékeztette.

Amikor bementek, Jimmy fölhajtotta a lepedőt, és gyorsan megvizsgálta a testet. Mrs. Glicken steppelt köntös és kötött papucs volt. Bal sípcsontján ragtapasz, talán egy borotválásból származó vágás nyomát takarta. Ben elkapta a tekintetét, de szeme újra és újra visszakalandozott.

– Maga mit gondol? – kérdezte Ben.

– Nem akarok előre nyilatkozni, hisz az elkövetkező három órában így vagy úgy, de fény derül a dolgokra. Az azonban bizonyos, hogy állapota döbbenetesen hasonlít Mike Ryersonéra – nincsenek hullafoltok, és a hullamerevség beálltának vagy kezdetének sincs nyoma. – Ezzel visszahajtotta a lepedőt, és nem szólt többet.

Hét óra két perc volt.

Jimmy hirtelen megszólalt. – Hol van a keresztje?

Ben felriadt. – Kereszt? Úristen, nekem nincs!

– Maga nem volt cserkész – mondta Jimmy, és kinyitotta a táskáját. – Én viszont mindenre felkészülök.

Kivett két spatulát, letépte a celofánborítást, és derékszögben összeerősítette őket egy darab vöröskeresztes ragtapasszal.

– Áldja meg – mondta Bennek.

– Tessék? En nem tudom… hogy azt hogy kell.

– Akkor találjon ki valamit – mondta Jimmy, és kellemes arca hirtelen feszültté vált. – Maga az író; most legyen a metafizikus. Az isten szerelmére, siessen. Azt hiszem, valami történik. Nem érzi?

És Ben megérezte. A bíbor alkonyatban valami lassan megindult, s noha látni nem lehetett semmit, mintha elektromosság vibrált volna a levegőben. Szája kiszáradt, s meg kellett nyálazni ajkait, hogy beszélni tudjon.

– Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. – Aztán, mintha csak utólag jutott volna az eszébe: – És a Szűz Mária nevében is. Áldd meg ezt a keresztet és… és… A szavak hirtelen, hátborzongató bizonyossággal törtek fel belőle.

– Az Úr az én pásztorom – beszélt tovább, és a szavak úgy zuhantak a félhomályos szobába, mint kövek egy mély tóba, amelynek a vize nem is fodrozódik utánuk. – Nem szűkölködöm. Füves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem. Lelkemet megvidámítja. Jimmy kántáló hangja is bekapcsolódott.

– Az igazság ösvényein vezet engem. Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól…

Még a szabályos lélegzés is nehéz volt. Ben érezte, hogy egész teste libabőrös lett, s hogy nyakszirtjén a rövidebb hajszálak bizseregni kezdenek, mintha mindegyik felállt volna.

– A te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem. Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van poharam. Bizonyára jóságod és kegyelmed…

A lepedő, mely Marjorie Glick testét borította, remegni kezdett. Egy kéz csusszant ki a lepedő alól, és az ujjak görcsösen, ide-oda tekeredve markolászták a levegőt.

– Úristen, *látom* én ezt? – suttogta Jimmy. Arcából kifutott a vér, és szeplői úgy virítottak,

mint a rozsdapöttyök az ablakpárkányon.

– .. .követnek engem életem minden napján – fejezte be Ben. – Jimmy, nézze a keresztet!

A kereszt izzott. A fény tündöklő ragyogással árasztottad a kezét.

Lassú, fojtott hang törte meg a csöndet, akár egy törött agyagedény cserepeinek fülsértő zaja.

– *Danny!*

Ben érezte, hogy nyelve a szájpadlására tapad. A lepedő alatti alak felült. Árnyak lebegtek-táncoltak az egyre sötétedő szobában.

– *Danny, hol vagy, édesem?*

A lepedő lehullott az arcáról, és az ölébe esett.

Marjorie Glick holtsápadt arca sejtelmesen ragyogott a félhomályban; csak a fekete szemüregek sötétlettek. Észrevette a két férfit, és szája szörnyű, csalódott vicsorgásba torzult. A napvilág maradéka megvillant a fogain.

Az asztal szélére lendítette lábait; az egyik papucs lerepült, de rá sem hederített.

– Maradjon ott! – kiáltott rá Jimmy. – Ne moccanjon! Mrs. Glick válaszképpen felmordult, sötét, ezüstös

hangon, mint egy kutya. Lecsusszant az asztalról, és tántorgó léptekkel feléjük indult. Ben azon kapta magát, hogy azokba a mély szemekbe bámul, és elkapta a tekintetét. Fekete galaxisok úsztak azokban a vérben forgó szemekben. Az ember látta magát, amint fuldoklik bennük, és nincs ellenére.

– Ne nézzen az arcába – figyelmeztette Jimmyt.

Gondolkodás nélkül hátráltak az asszony elől, hagyták, hadd kényszerítse őket a lépcsőhöz vezető keskeny folyosó felé.

– Próbálja meg a keresztet, Ben!

Majdnem el is felejtette, hogy nála van. Most feltartotta, s a kereszt felragyogott. El kellett fordítania a tekintetét. Mrs. Glick rémülten felszisszent, és arca elé kapta a kezét. Vonásai úgy rángatóztak, vonaglottak, mint egy fészekalja kígyó. Egy lépést hátratántorodott.

– Ez hat rá! – ordította Jimmy.

Ben maga elé tartva a keresztet tovább űzte az asszonyt. Mrs. Glick egyik kezét ökölbe szorította, és a kereszt felé ütött. Ben gyorsan elrántotta, aztán az asszony felé csapott vele. Mrs. Glick torkából velőtrázó üvöltés tört fel.

Ami ezután történt, az Ben számára maga volt a lidércnyomás. Noha még nagyobb borzalmak vártak rá, az elkövetkező napokban és éjjeleken mindig csak azt álmodta, hogy Marjorie Glicket visszaűzi ahhoz az asztalhoz, ahol a lepedő összegyűrődve hevert a kötött papucs mellett.

Az asszony vonakodva hátrált, pillantása a gyűlöletes kereszt és Ben nyakának jobb oldala közt cikázott.

Olykor értelmetlen morgások, sziszegések, hörgések

törtek fel belőle; s ebben a visszavonulásban volt valami vak ellenkezés, amitől az asszony egyre inkább egy hatalmas, vánszorgó rovarhoz kezdett hasonlítani. Ben ezt gondolta: „Ha nem lenne nálam a kereszt, akkor a körmével tépné fel a torkomat, és úgy nyelné az ütőérből spriccelő vért, mint szomjazó a vizet, mihelyt kiért a sivatagból. Szinte lubickolna a véremben.”

Jimmy elvált tőle, és balról próbált az asszony közelébe kerülni. Mrs. Glick nem vette észre. Csak Benre figyelt, sötét szeme gyűlölettel… és félelemmel telve. Jimmy megkerülte az asztalt, és amikor az asszony háttal állt neki, görcsös ordítással mindkét karjával megragadta Mrs. Glick nyakát.

Az asszony fejhangon felvisított, és tekergőzni kezdett a férfi szorításában. Ben észrevette, hogy Jimmy körmei felhasították a bőrt az asszony vállán, de vér nem serkedt – a vágás olyan volt, mint valami ajak nélküli száj. És ami aztán történt, hihetetlen: az asszony keresztülvágta

Jimmyt a szobán. Jimmy a sarokba zuhant, leverve Maury Green hordozható tévéjét az állványról.

És egy szemvillanás alatt a férfin termett, görnyedten, majdhogynem négykézláb rohant rá, mint valami pók.

Ben homályosan látta, ahogy Jimmyre zuhan, feltépi a gallérját, és mint valami vadállatnak, feje oldalazva előrelendül, az állkapcsok szétnyílnak, és a férfi nyakának esik. Jimmy Cody felsikoltott – az örökre elátkozottak kétségbeesett, éles sikolyával.

Ben az asszonyra vetette magát, megbotlott a padlón széttört tévében, és kis híján elvágódott. Hallotta az asszony zihálását – akár a szalma zizegése –, aztán a harapások, cuppogások undorító zaját. A köntös gallérjánál fogva fölrántotta, s egy pillanatra megfeledkezett a keresztről. Az asszony feje ijesztő gyorsasággal feléje fordult. Tágra nyílt szeme csillogott, szája és az álla vértől fényes; de a vér feketének tűnt, mert a szoba már szinte teljesen sötétségbe borult.

A szájából felcsapó bűz leírhatatlan volt: a sír lehelete. Mintha lassított filmet nézne, Ben látta, hogy az asszony nyelve megnyalja a fogakat.

Pont akkor lendítette előre a keresztet, amikor az asszony magához rántotta; olyan erő volt benne, hogy Ben úgy érezte, mintha rongyból lennének tagjai. A kereszt függőleges szárának lekerekített vége az álla alatt találta el az asszonyt – és aztán egyre följebb hatolt, mintha nem is gátolná útját a hús. Ben szemét olyan fény vakította el, mely mintha nem is előtte, hanem a szemgolyói mögött villant volna fel. Az égő hús forró, elviselhetetlen bűze terjengett a levegőben. Az asszony most teli torokból, halálra váltan sikított. Ben inkább érezte, mint látta, hogy az asszony hátraveti magát, keresztülesik a tévén, és a földre zuhan; fehér karjával hátranyúl, hogy megtámassza magát. Aztán mint egy dühöngő farkas, megint talpon termett, szeme összeszűkült a fájdalomtól, de még mindig beteges éhség villódzott benne. Alsó állkapcsán a hús feketén füstölgött. Benre vicsorgott.

– Gyere, te rohadék! – lihegte Ben. – Gyere csak, gyere! Maga elé tartotta a keresztet, és a szoba távoli bal sarkába szorította az asszonyt. Amikor odaértek, a homlokához akarta nyomni a keresztet.

De még akkor is, amikor az asszony háta nekifeszült a keskeny falaknak, ördögien, fejhangon fel vihogott. Úgy, hogy Ben beleremegett. Mint amikor egy villát végighúznak a tányéron.

– *Valaki még most is nevet! Amikor a kör egyre szűkül körülötted!*

S az asszony teste Ben szeme láttára mintha meghosszabbodott volna, aztán áttetszővé vált. Egy pillanatig azt hitte, hogy Mrs. Glick még mindig ott áll, és rajta nevet, aztán az utcai lámpa fehér fénye már csak a csupasz falra esett, s idegvégződésein már csupán valami tünékeny érzés vibrált, mely mintha azt jelezte volna, hogy az asszony, mint a füst, a fal likacsain keresztül elszivárgóit.

Már nem volt ott.

És Jimmy sikoltott.

11

Fölkattintotta a neonégőket, és Jimmyhez fordult, hogy megnézze, mi van vele, de Jimmy már talpon volt, és mindkét kezét a nyakára szorította. Ujjai bíborvörösek voltak. – *Megharapott!* – üvöltötte. – Ó, Úristen, *megharapott!*

Ben odament, megpróbálta átkarolni, de Jimmy ellökte magától. Szemei vadul forogtak. – Ne nyúljon hozzám. Tisztátalan vagyok. – Jimmy…

– Adja ide a táskámat. Jézus, Ben, érzem, hogy .bennem van. Érzem, hogy dolgozik bennem. *Az isten szerelmére, adja már ide a táskámat!*

A táska a sarokban volt. Ben felemelte, és Jimmy kitépte a kezéből. Az asztalhoz ment, és rátette. Arca halálsápadt volt; verejtéktől fénylett. A vér könyörtelenül lüktetett a nyakán

feltépett sebből. Az asztalra ült, és vadul matatni kezdett a táskában; nyitott száján keresztül sivító zihálással tört elő a levegő.

– *Megharapott* – motyogta a táskájába. – A szája… ó, istenem, az a mocskos, büdös *szája…*

Egy fertőtlenítős üvegcsét húzott elő, a kupakot a csempés padlóra pöccintette. Hátrahajolt, fél kézzel kitámasztotta magát, torka fölé emelte az üveget, s a folyadék a sebre, nadrágjára és az asztalra fröccsent. A *vér* vékony erekre mosódott szét. Szeme lecsukódott, üvöltött egyet, aztán még egyet. Az üveg egyszer sem remegett meg. – Jimmy, mit tehetek… ?

– Egy pillanat – mormogta Jimmy. – Várjon. Azt hiszem, most jobb. Várjon, csak várjon…

Elhajította az üveget, és az ripityára tört a padlón. A fertőzött vértől megtisztult seb jól látható volt. Ben észrevette, hogy nem egy, hanem két harapásnyom éktelenkedik a nyaki ütőér közelében: az egyik seb iszonyú csúnya.

Jimmy egy ampullát és egy fecskendőt húzott elő a táskából. A tűről letépte a védőborítót, és az ampullába szúrta. Keze annyira remegett, hogy kétszer is neki kellett gyürkőznie. Teleszívta az injekciós tűt, és Ben felé nyújtotta.

– Tetanusz – mondta. – Adja be. Ide. – Kinyújtotta a karját, és kissé kifordította, hogy szabaddá váljon a hónalja.

– Jimmy, ettől kikészül.

– Nem. Nem fogok. Csak csinálja.

Ben elvette a tűt, és kérdőn Jimmyre nézett.

Jimmy bólintott. Ben beleszúrt.

Jimmy teste, mint valami acélrugó, megfeszült. Egy pillanatig úgy festett, mint aki a haláltusáját vívja, minden izomszála pattanásig feszült. Aztán lassan, nagyon lassan elernyedt. Teste remegett az iszonyattól, és Ben látta, hogy a könnyei összekeveredtek az izzadság-cseppekkel.

– Tegye rám a keresztet – mondta. – Ha még mindig tisztátalan vagyok, akkor a kereszt… a kereszt valamit csinálni fog.

– Gondolja?

– Biztosra veszem. Amikor maga az asszony után ment, én felnéztem, és *maga* után akartam menni. Isten engem úgy segéljen, így volt. Aztán arra a keresztre néztem, és… majd kifordult a gyomrom.

Ben Jimmy nyakába akasztotta a keresztet. Nem történt semmi. A ragyogás – ha volt egyáltalán ilyesmi – teljesen megszűnt. Ben elvette a keresztet.

– Oké – mondta Jimmy. – Azt hiszem, ennél többet nem tehetünk.

Megint belekotort a táskába, talált egy levél gyógyszert, amelyben még két tabletta volt, amelyeket gyorsan a szájába tömött. – Kábszer – mondta. – Nagy találmány. Hála istennek, hogy voltam a klotyón, mielőtt… mielőtt ez történt volna. Azt hiszem, bepisiltem, de csak néhány csepp jött. Be tudná kötni a nyakam?

– Gondolom, igen-mondta Ben.

Jimmy adott neki gézt, tapaszt és egy sebészollót Amikor Ben odahajolt, hogy feltegye a kötést, észrevette, hogy a seb szélén a bőr csúnyán bevörösödött. Jimmy teste megrándult, amikor Ben finoman a sebre nyomta a kötést.

Aztán Jimmy beszélni kezdett. – Ott, egypár percig azt hittem, begolyózok. De tényleg, szó szerint. A szája… a harapása… – Fájt a torka, ahogy nyelt egyet. – És *jólesett,* amikor csinálta, Ben. Ez a legszörnyűbb az egészben. Erekcióm volt. Fel tudja fogni? Ha maga nincs ott, hogy elrángassa, akkor én… én hagytam volna, hogy…

– Ne törődjön vele – mondta Ben.

– Van még valami, amit nem szívesen, de meg kell tennem.

– Mi az?

– Figyeljen. Nézzen rám egy percre.

Ben befejezte a kötést, és egy kicsit hátrébb húzódott, hogy Jimmyre nézhessen. – Mi az…

És Jimmy hirtelen lesújtott. Agyában csillagrobbanás volt, és háromlépésnyit hátratántorodott, majd a fenéikére esett. Megrázta a fejét, és észrevette, hogy Jimmy óvatosan feláll az asztalról, és feléje indul. Vadul a kereszt után kapott, és közben átvillant az agyán: így szoktak végződni az O'Henry-novellák, te hülye állat, te barom, te…

– Jól van? – kérdezte Jimmy. – Ne haragudjon, de így egy kicsit könnyebb, ha nem tudja, mikor jön az ütés.

– Mi az Úristen…

Jimmy leült mellé a földre. – Most elmondom magának, mi lesz a mi mesénk – mondta. – Elég silány kis történet, de biztos vagyok benne, hogy Maury Green beveszi. így megmaradhatok a szakmámban, és nem kerülünk börtönbe vagy más intézetbe… a dolgoknak ez a része nem is izgat annyira, inkább az izgat, nehogy még egyszer ilyen… izékkel, minek is nevezzem, kelljen harcolnom. Megértette?

– Az ütést igen – válaszolta Ben. Megtapogatta az állát, és megrázkódott. Álla bal oldalán egy pukli dudorodott.

– Valaki ránk támadt, miközben én Mrs. Gucket vizsgáltam – mondta Jimmy. – Az a valaki behúzott magának egyet, aztán engem homokzsáknak használt. A verekedés során az a valaki belém harapott, hogy elengedjem. Csak ennyire emlékszünk. *Ennyire.* Érti? Ben bólintott.

– Az a fickó sötét tengerésztiszti kabátot viselt, kék vagy talán fekete volt, meg zöld vagy szürke kötött sapkát. Csak ennyit látott. Oké?

– Soha nem gondolt még arra, hogy otthagyja az orvosi hivatást, és tehetséges íróként folytassa pályafutását?

Jimmy elmosolyodott. – Én csak akkor vagyok tehetséges, ha merő önérdek vezérel. Meg tudja jegyezni a történetet?

– Persze. És szerintem nem is olyan silány, amilyennek maga gondolja. Végül is nem az asszony teste az egyetlen, ami az utóbbi időben eltűnt.

– Remélem, ezt beveszik. De a megyei seriffnek sokkal több sütnivalója van, mint amennyiről Parkins Gillespie valaha is álmodni merne. Vigyáznunk kell. Ne cifrázza túl a mesét.

– Maga szerint van olyan hivatalos személy, aki mindebben valami rendszert vélne fölfedezni?

Jimmy a fejét rázta. – Az égvilágon senki. Egyébként meg ügyesen kell hadoválnunk. Ne felejtse el, hogy innentől kezdve bűnözők vagyunk.

Röviddel ezután a telefonhoz ment, és felhívta Maury Gréent, aztán Homer McCaslint, a megyei seriffet.

12

Ben éjjel negyed egy körül ért Évához, és készített egy csésze kávét a kihalt földszinti konyhában. Lassan kortyolgatta, és közben visszapörgette az éjszaka eseményeit; s a képek olyan intenzitással tolultak elébe, mint amikor egy ember hajszál híján menekül meg attól, hogy lezuhanjon egy sziklaszirtről.

A megyei seriff magas, kopaszodó férfi volt. Bagót rágott. Lassan mozgott, de szeme vizslatva cikázott.

Nadrágzsebéből előhúzott egy hatalmas, láncon lógó ütött-kopott jegyzetfüzetet, és zöld gyapjúmellénye alól egy vastag hegyű töltőtollat. Míg ő Bent és Jimmyt hallgatta ki, két segédje ujjlenyomatokat keresett, és fényképfelvételeket készített. Maury Green csöndesen (álldogált a háttérben, és időről időre zavart pillantásokat vetett Jimmyre.

Miért mentek a Green-féle halottasházba?

Jimmy nekikezdett, és elmesélte az agyvelőgyulladásos történetet.

Az öreg Reardon doktor tudott róla?

Hát, nem. Jimmy úgy vélte, hogy legjobb lenne csendben ellenőrizni a dolgokat, mielőtt még bárkinek zólna. Reardon dokit meg úgy ismerik, mint aki… hát szóval, aki olykor-olykor nagyon is közlékeny.

Szóval mi is van ezzel az agyvelőbetegséggel? Az asszony megkapta?

Nem, szinte teljesen biztos, hogy nem. Mielőtt az a tengerésztiszt-kabátos fickó rájuk tört volna, ő már befejezte a vizsgálatot. O (mármint Jimmy) nem óhajtana – vagy nem is tudna – határozott véleményt mondani arról, hogy az asszony hogyan *halt meg,* de az bizonyos, hogy nem agy velőgyulladásban.

Le tudnák írni azt a fickót?

Úgy válaszolgattak, ahogy előre megbeszélték. Ben még egy pár barna bakanccsal kiegészítette a történetet, hogy azért némileg különbözzön a két mese.

McCaslin még föltett egy-két kérdést, és Ben már-már úgy érezte, hogy kijutottak a kutyaszorítóból, amikor McCaslin feléje fordult, és megkérdezte: – És maga mit keres itt, Mears? Maga nem orvos.

Figyelmes szemével jóindulatúan hunyorított. Jimmy már nyitotta is a száját, hogy válaszoljon, de a seriff egyetlen kézmozdulattal belefojtotta a szót.

Ha McCaslin hirtelen keresztkérdésének az volt a célja, hogy Bent valamilyen zavaros válaszra vagy kapkodásra késztesse, akkor kudarcot vallott. Érzelmileg túlságosan meggyötörték az események ahhoz, hogy feltűnően reagálni tudjon. Az, hogy valami hazugságon kapják, semmiségnek tűnt ahhoz képest, ami korábban lejátszódott. – Én író vagyok, nem orvos. Regényeket írok. Most éppen egy olyan könyvön dolgozom, ahol az egyik fontosabb szereplő egy temetkezési vállalkozó fia. Csak a hátsó helyiségbe szerettem volna bekukkantani. Jimmy vett föl, és hozott el ide. Azt mondta, hogy inkább nem beszélne arról, mi dolga van itt; én meg nem kérdeztem. – Ott, ahol a pukli éktelenkedett, megdörzsölte az állát. – Többet kaptam, mint amire számítottam.

Ben válaszának hallatán McCaslin nem ragyogott a boldogságtól, de nem is látszott csalódottnak. – Hát igen. Maga az a fickó, aki a *Conway lányá*-t írta, ugye?

– Igen.

– A feleségem olvasott belőle valamelyik nőknek szóló képes újságban. Azt hiszem, a *Cosmopolitan*-ben. Fetrengett a röhögéstől. Én is belenéztem, de semmi vicceset nem találtam abban, hogy egy kislány kikészül a kábítószerektől.

– Nem – mondta Ben, és McCaslin szemébe nézett. – Én sem találtam benne semmi vicceset.

– Ez az új könyv az, amiről azt mondják, hogy 'Salem's Lotról ír benne?

– Igen.

– Talán odaadhatná Moe Greennek, hogy átolvassa – jegyezte meg McCaslin. – Legalább megtudná, hogy a temetkezési vállalatról szóló részek helytállóak-e.

– Az a rész még nincs kész – mondta Ben. – Mindig kutatásokat végzek, mielőtt írni kezdenék. Úgy könnyebb.

McCaslin csodálkozva csóválta a fejét. – Tudják, ez az egész történet olyan, mint valamelyik Fu Manchu-könyv. Egy fickó betör ide, összever két erős férfit, aztán elhurcolja egy szerencsétlen asszony testét, aki valamilyen ismeretlen eredetű betegségben halt meg.

– Figyeljen, Homer – kezdte el Jimmy.

– Maga csak ne Homerozzon engem – vágott közbe McCaslin. – Nem tetszik nekem. A történet egyetlen morzsája sem. Ez az agyvelőgyulladás ragadós, ugye?

– Igen, fertőző – mondta Jimmy óvatosan.

– És akkor mégis idehozta ezt az írót? Amikor tudja, hogy az asszony esetleg fertőző!

Jimmy megrázkódott, és dühösnek látszott. – Én nem kérdőjelezem meg a maga szakmai ítéleteit, seriff. Maga is viselje el az enyémeket. Az agyvelőgyulladás veszélye meglehetősen kicsi, a fertőzés lassan, a véráramban terjed. Úgy véltem, egyikünk számára sem jelenthet

veszélyt. Nos, nem lenné jobb, ha azt próbálná kideríteni, hogy ki vitte el Mrs. Glick testét – Fu Manchu ide ívagy oda –, mint hogy itt találós kérdésekkel bombáz minket?

McCaslin terjedelmes pocakjából mély sóhajtás szakadt föl; becsapta noteszét, és visszasüllyesztette nadrágzsebébe. – Hát, erre még visszatérünk, Jimmy. Azt hiszem, így nemigen boldogulunk, hacsak az az őrült nem bukkan fel még egyszer – ha egyáltalán létezik; amit azért én erősen kétlek.

Jimmy fölhúzta a szemöldökét. – Maguk hazudnak – mondta McCaslin türelmesen. – Én tudom, a helyetteseim is tudják, talán még az öreg Moe is. Nem tudom, mennyi a hazugság – sok vagy kevés – abban, amit mondtak, de azt tudom, hogy amíg mindketten ugyanazt a történetet hajtogatják, addig nem *tudom* bebizonyítani. Mindkettőjüket hűvösre vághatnám, de a szabályok szerint engedélyeznem kell, hogy telefonálhassanak, és amilyen bizonyítékaim nekem vannak, azt még az első jöttment zöldfülű jogász is kiforgatja, márpedig itt valami számomra még ismeretlen csalafintaság gyanúja forog fenn. És fogadok, hogy a maguk ügyvédje nem zöldfülű, igaz?

– Nem – válaszolta Jimmy. – Nem az.

– De még így is hűvösre vágnám magukat, hogy ott nyűglődjenek, ám az az érzésem, hogy nem azért hazudnak, mert valami törvényelleneset csináltak volna. – Rátaposott az asztal mellett álló, rozsdamentes acélból készült szeméttartó pedáljára. A szemetes teteje felcsapódott, és McCaslin barna bagólét köpött bele. Maury Green felpattant. – Nem akarná valamelyikük módosítani a történetet? – érdezte csöndesen. – Ez komoly dolog. Négy haláleset történt 'Salem's Lotban, és mind a négy holttest eltűnt. Tudni akarom, mi folyik itt.

– Mindent elmondtunk, amit tudunk – mondta Jimmy csöndes határozottsággal. McCaslinra meredt. – Ha ennél többet tudnánk, elmondanánk.

McCaslin ugyanolyan átható pillantással viszonozta Jimmy nézését. – Maguk fosnak a félelemtől – mondta. – Maga is, meg ez az író is. Úgy néznek ki, mint néhány fickó Koreában, amikor visszavitték őket a frontvonalból.

A seriffhelyettesek is őket nézték. Ben és Jimmy nem szólt semmit.

McCaslin megint felsóhajtott. – Na rajta, tűnjenek innen. Holnap tízre mindketten az irodámban vannak, hogy vallomást tegyenek. Ha tízkor nincsenek ott, akkor járőrkocsit küldök magukért.

– Erre nem lesz szükség – szólalt meg Ben. McCaslin gyászosan ránézett, és a fejét rázta. – Maga értelmesebb könyveket írhatna. Mint az a fickó, aki azokat a Travis McGee-történeteket írja. Azokban elmélyülhet az ember.

13

Ben fölállt az asztaltól, a mosogatóban elöblítette a csészét, aztán egy pillanatra megállt, és kinézett az ablakon; bele az éjszaka sötétjébe. Mi van ott kint ma este? Marjorie Glick, akinek végül sikerült találkoznia fiacskájával? Mike Ryerson? Floyd Tibbits? Carl Foreman?

Elfordult, és fölment.

Az éjszaka további részét átaludta; az olvasólámpa égett, és a spatulákból készült kereszt, amely Mrs. Glicket legyőzte, jobb kéz felől ott hevert az éjjeliszekrényen. Mielőtt elaludt volna, utolsó gondolata az volt, hogy vajon Susan épségben, biztonságban van-e.

Tizenkettedik fejezet
MARK

1

Amikor meghallotta, hogy a távolban néhány ágmegreccsen, egy hatalmas lucfenyő mögé mászott, és ott várta, hogy ki bukkan elő. *Azok* nem jöhetnek nappal, de ez nem jelenti azt,

hogy *ne tudnának* beszervezni valakit; például úgy, hogy felbérelik, de hát nemcsak ez az egy mód létezik. Mark a városban látta azt a Straker nevű fickót – olyan volt a szeme, mint egy sziklán napozó varangyos békáé. Olyan embernek tűnt, aki mosolyogva tudná eltörni egy csecsemő karját. Kabátja zsebében kitapogatta apja pisztolyának feszes körvonalait. A golyó nem használ *ellenük* – talán, ha ezüstből lenne, akkor igen –, de ha a szeme közé lőne, az legalább ellátná a baját ennek a Strakernek.

Tekintete egy pillanatra a fának támasztott, rongyos törülközőbe bugyolált, henger alakú valamire siklott. Házuk mögött egy farakás állt: még júliusban meg augusztusban aprítottak fel apjával félölnyi sárga kőrist a McCulloch-féle láncfűrésszel, olyan hosszakra, hogy beférjen a kandallóba. Henry Petrie módszeres ember volt, és Mark tudta, hogy az egyes hasábok hossza hárm láb, plusz-mínusz két-három centi. Apja tisztában volt vele, mi a megfelelő hosszúság, mint ahogy azzal is, hogy az ősz után tél következik, és hogy a sárga kőris tisztábban és tovább ég a nappali szoba kandallójában.

Fia, aki más dolgokkal is tisztában volt, tudta, hogy a kőris férfiaknak való – olyanoknak, mint *ő*. Ezen a reggelen, amikor apja és anyja szokásos vasárnapi sétájukra mentek, kivette az egyik hasábot, és egyik végét kihegyezte cserkészkésével. Nem lett ugyan tökéletes, de azért megteszi.

Hirtelen észrevett valamit, gyorsan visszahúzódott, és fél szemmel kukucskált a fatörzs mögül. Egy pillanat múlva világosan látta, hogy egy alak mászik fel a hegyre.

Egy lány volt. Csalódottsággal vegyes megkönnyebbülés áradt el benne. Nem, ez nem az ördög szolgája; ez Mr. Norton lánya.

Ismét mereszteni kezdte a szemét. Ő is egy karót cipel! Ahogy a lány közelebb ért, alig bírta visszafojtani a keserű nevetést – hiszen egy egyszerű hófogó cölöp volt nála. Egy átlagos kalapács két csapással miszlikbe aprítana.

A lány jobbról fog elhaladni az ő fája mellett. Ahogy közeledett, Mark óvatosan balra siklott, s közben ügyelt, nehogy rálépjen valami apró ágacskára, amely elárulná ittlétét. Végül az összehangolt kis mozdulat sikerült; a lánynak már csak a hátát látta, ahogy a domb felé távolodik, ahol a fák már ritkulóban vannak. A lány nagyon óvatosan halad, jegyezte meg Mark elismerően. Az jó. Annak ellenére, hogy csak egy vacak hófogó karó van nála, úgy látszik, van némi fogalma arról, hogy mivel kell szembenéznie. De akkor is, ha továbbmegy, abból baj lesz. Straker otthon van. Mark már fél egy óta itt volt, és látta, amikor Straker kiment a kocsibehajtóhoz, lenézett az útra, aztán visszament a házba. Mark éppen azon gondolkodott, hogy mit is csináljon, amikor megjelent a színen ez a lány, és így a terv felborult.

Talán nem lesz semmi baja. Most megállt egy bozótos rész mögött, ott kuporog, és a házat lesi. Mark agyában vadul cikáztak a gondolatok. Nyilvánvaló, hogy a lány tudja. Hogy honnan, az most nem érdekes; de ha nem tudná, akkor biztos nem hurcolná magával azt a szánalmas karót. Mark úgy vélte, oda kellene mennie, hogy figyelmeztesse, hogy Straker még mindig otthon van, és résen áll. A lánynál biztos nincs fegyver, még egy olyan kis pisztoly se, mint az övé.

Azon tépelődött, hogyan jelezzen a lánynak anélkül, hogy az halálra ne visítsa magát, amikor Straker kocsijának motorja hirtelen felbőgött. A lány felpattant, és Mark először megijedt, hogy esetleg elrohan, át az erdőn, és így ország-világ tudtára adja, hogy itt van. De aztán újra visszakuporodott, és úgy tapadt a földhöz, mintha attól félne, kicsúszik a lába alól. Bátor lány, még ha egy kissé hülye is, ismerte el magában Mark.

Straker kocsija végigtolatott a kocsifelhajtón – a lány melyéről mindezt sokkal jobban lehetett látni; ő csak a Packard fekete tetejét tudta kivenni –, egy pillanatra megállt, aztán elindult a város felé. Mark úgy érezte, össze kell fogniuk. Minden jobb annál, mint hogy egyedül menjen fel abba a házba. Hiszen már megérezte a ház mérges légkörét. Félmérföldnyire érezni lehetett, és az ember minél közelebb ért, annál erősebbé vált.

Fürgén odafutott az avarral borított emelkedőn, és a lány vállára tette a kezét. Érezte, hogy a lány teste megfeszül, és tudta, mindjárt sikítani fog, ezért odasúgta: – Ne sikíts. Semmi baj. Én vagyok.

A lány nem sikított. Csak egy rémült sóhajtás tört fel belőle. Megfordult, és Markra nézett; arca fehér volt.

– Ki… ki az az én?

Leült a lány mellé. – Mark Petrie vagyok. Én ismerlek téged; te Sue Norton vagy. Az én papám ismeri a tiédet. – Petrie…? Henry Petrie? – – Igen, ő a papám.

– Mit csinálsz te itt? – Tekintetével egyfolytában Markot pásztázta, mintha még mindig képtelen volna felfogni, hogy hogyan került oda.

– Ugyanazt, amit te. Csakhogy az a karó nem jó. Túl… Hirtelen nem jutott eszébe megfelelő szó, mely képes volna kifejezni; mire gondol. – Túl gyenge. A lány a hófogó cölöpre pillantott, és elvörösödött.

– Ó, vagy úgy. Á, az erdőben találtam, és attól féltem, hogy valaki még elesik benne, és ezért…

Mark türelmetlenül félbeszakította ezt a felnőttes mellébeszélést. – Vámpírt akarsz ölni, nem?

– Hát ezt meg honnan a csudából szeded? A vámpírokat meg ilyesmiket?

Mark elkomorodott. – Egy vámpír tegnap este megpróbált elkapni. Majdnem sikerült is neki.

– Ez hülyeség. Egy ilyen nagy fiú, mint te, már adhatná, hogy…

– Danny Glick volt az.

A lány visszahőkölt, és szeme megrebbent, mintha tréfából valaki színleg az arcába vágott volna. Elkapta Mark karját, és megszorította. Farkasszemet néztek. – Viccelsz, Mark?

– Nem – felelte, és röviden elmesélte a történteket.

– És egyedül jöttél ide? – kérdezte végül Susan. – Elhitted, és egyedül jöttél ide?

– Elhittem? – Értetlenül a lányra nézett. – Hát persze, hogy elhittem. Láttam, vagy mi a fene.

Válasz nem érkezett, és Susan hirtelen elszégyellte magát, amiért rögtön kétségbe vonta (nem, a kételkedés túl finom kifejezés erre) Matt történetét, és hogy Ben feltételesen hisz a dologban.

– Hogy jöttél ide?

Susan egy pillanatig tétovázott, aztán megszólalt. – A városban néhány ember úgy véli, hogy abban a házban van egy férfi, akit még senki sem látott. Lehet, hogy…. hogy… – Még mindig képtelen volt kimondani azt a bizonyos szót, de Mark egyetértően bólintott. Rövid ismeretségük ellenére Susan érezte, hogy egészen különleges kisfiúval akadt össze.

A további részletek helyett csupán annyit mondott: – így idejöttem, hogy körülnézzek.

A fiú állával a karó felé bökött. – Ezt azért hoztad, hogy leszúrjad?

– Nem tudom, hogy képes lennék-e rá.

– Én igen – mondta Mark nyugodtan. – Azok után, amit tegnap láttam. Danny az ablakom mögött volt, úgy röpdösött, mint valami hatalmas légy. És a fogai… – A fejét rázta, úgy hessegette el a szörnyű emléket, ahogy egy üzletember adja ki az útját a csődbe jutott ügyfélnek.

– A szüleid tudják, hogy itt vagy? – kérdezte Susan, bár tisztában volt vele, hogy erről szó sem lehet.

– Nem – válaszolta kimérten Mark. – Vasárnap a kirándulónapjuk. Reggel sétálni mennek, délután meg mindenfélét csinálnak. Néha velük megyek, de nem mindig. Ma a tengerpartra mentek autóval.

– Micsoda bátor gyerek vagy – mondta Susan.

– Nem, nem vagyok – válaszolta a dicséretre higgadtan Mark. – De meg kell szabadulni

tőle. – Fölnézett a házra.

– Biztos vagy benne, hogy…

– Teljesen. Te is. Hát *nem érzed,* hogy milyen gonosz? Hát nem félsz már a ház látványától is?

– De igen – ismerte el Susan. Mark okfejtése az idegvégződéseken alapult, és Ben vagy Matt logikájával ellentétben ellenállhatatlan volt.

– Hogy csináljuk? – adta át automatikusan a vezetést Susan.

– Egyszerűen fölmegyünk, és behatolunk – mondta. – Megkeressük, beledöfjük a karót – az *én* karómat – a fezívébe, és kijövünk. Valószínűleg lent van a pincében. Zseblámpát hoztál?

– Nem.

– A fene egye meg, én sem. – Tornacipős lábával pár pillanatig céltalanul rugdalta a faleveleket. – Gondolom, keresztet sem hoztál.

– De igen, hoztam – mondta Susan. Blúzából előhúzta a láncot, és felmutatta. Mark bólintott, aztán inge alól ő is előhúzott egy láncot.

– Remélem, mielőtt a szüleim hazaérnek, még vissza tudom tenni – mondta sötéten. – A mamám ékszeresdobozából lovasítottam meg. Ha rájön, iszonyúan kikapok. – Körülnézett. Miközben beszéltek, az árnyak meghosszabbodtak, és mindketten szerették volna húzni az időt.

– Ha megtaláljuk, ne nézz a szemébe – figyelmeztette Susant Mark. – Sötétedésig nem jöhet ki a koporsóból, de a nézésével azért megigézhet. Tudsz valami imát kívülről?

Elindultak a bokrok között, és hamarosan a Marsten-ház gondozatlan kertjébe értek. – Hát, a miatyánkot…

– Az jó lesz. Azt én is tudom. Mindketten elmondjuk, amikor beledöfjük a karót.

Észrevette, hogy a lány megriadt, hogy már-már ellenkezni készül; ezért megszorította a kezét. Zavarba ejtő volt a saját önuralma. – Figyelj ide, meg kell tennünk. Lefogadom, hogy az éjjel óta már a fél várost elkapta. Ha itt totojázunk, az egész várost elintézi. Hamar megleszünk.

– Éjjel óta?

– Álmomban láttam – mondta Mark. Hangja még mindig nyugodt volt, de tekintete elsötétedett. – Azt álmodtam, hogy házról házra járnak, ide-oda telefonálnak, és könyörögnek, hogy engedjék őket be. Egyesek a szívük mélyén tudják, miről van szó, mégis beengedik őket. Mert ez még mindig könnyebb, mint hogy elhiggyék, hogy egy ilyen szörnyűség igaz lehet.

– De ez csak álom – mondta Susan kelletlenül.

– Tuti, hogy ma sok ember egész nap ágyban fekszik, behúzott függönyök vagy lehúzott roló mögött, és azon töpreng, hogy megfázott, influenzás lett vagy ilyesmi. Gyengének érzik magukat, a fejük kóvályog. Nincs étvágyuk. Az evés gondolatára hányinger környékezi őket.

– Honnan tudsz ennyi mindent?

– Képregényeket olvasok – mondta –, és ha lehet, moziban is nézek horrorfilmeket. Ilyenkor azt mondom a mamának, hogy Walt Disney-film megy. Mindegyikben persze nem lehet megbízni. Néha mindenfélét kitalálnak, hogy a történet még véresebb legyen.

A ház mellé értek. Egész kis csapat vagyunk, mi, a hívők, gondolta Susan. Egy öreg tanár, akinek majd szétreped a feje a sok olvasástól; egy író, akit gyermekkori lidércek gyötörnek; egy kisfiú, aki filmekből meg ócska ponyvákból tanulta a vámpirológiát. És én? Én tényleg elhiszem? Az üldözési mánia ragályos?

Elhitte.

Marknak igaza volt; itt, a ház mellett nem lehetett viccelődni. Minden gondolatot, magát a beszélgetést is elnyomta egy sokkal elementárisabb hang, *veszély! veszély!* – sikoltotta a szavakat, amelyek nem is voltak szavak. Susan szíve vadul zakatolt, légzése felgyorsult, ám bőre hideg maradt – az adrenalin kitágítja a hajszálereket, s a stresszhatás alatt nem engedi,

hogy a test mélyéről a vér a fejbe szökjön. Veséi megfeszültek és nehezek voltak. Szeme természetellenes élességgel látott mindent, így a ház oldalán a vakolat minden egyes szemcséjét. Ez nem valami külső ingerek hatására történt: nincsenek fegyveres férfiak, vicsorgó kutyák, égett szagot sem érezni. Az öt érzéknél mélyebben tanyázó őr riadt föl hosszú álmából. És ezt nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Az alsó zsalu egyik résén bekukucskált. – Hát itt aztán nem csináltak semmit – mondta szinte dühösen. – Micsoda disznóól. – Hadd nézzem. Tartsál bakot. Susan összekulcsolta ujjait, és Mark a törött zsalulécek között benézett a Marsten-ház omladozó nappalijába. Egy üres, négyzet alakú szobát látott; a padlót vastag porréteg borította (rengeteg lábnyom tarkállott rajta), a tapéta málladozott, és csupán két vagy három szék meg egy ütött-kopott asztal volt bent. A szoba felső sarkaiban, a plafonhoz közel fürtökben lógtak a pókhálók.

Mielőtt még Susan tiltakozhatott volna, Mark karója tompa végével rákoppintott a lakatra, mely a zsalukat zárva tartotta. A rozsdás lakat a földre esett, és kettétört, a zsaluk pedig nyikorogva néhány centire kinyíltak.

– Hé! – ellenkezett Susan. – Nem kellene…

– Miért, mit akarsz? Csöngetni?

Kihajtotta a jobb kézre eső zsaluszárnyat, és a poros, hullámos üvegtáblát. Az csörömpölve összetört a padlón. Susanban páni félelem áradt szét, szájában fémes ízt érzett.

– Még mindig elfuthatunk – mondta szinte magának.

Mark lenézett a lányra; a szemében nem volt megvetés, őszinte tekintetében legalább akkora félelem tükröződött, mint Susanében. – Ha akarsz, elmehetsz – mondta.

– Nem, nem akarok. – Susan megpróbálta lenyelni a torkában lévő gombócot, de nem sikerült. – Siess. Kezdesz nehéz lenni.

A betört táblából kiverte a kiálló üvegszilánkokat, a karót átvette a másik kezébe, aztán benyúlt, és kinyitotta az ablakot. Belökte, s az ablak halk nyikorgással feltárult.

Susan lesegítette, aztán az ablak előtt szótlanul egymásra néztek. Aztán Susan előrelépett, a jobb zsaluszárnyat teljesen kitárta, és a szilánkos ablakpárkányra támaszkodott, hogy fölmásszon. A növekvő félelem úgy nyomta a gyomrát, mintha egy szörnyet melengetne a szíve alatt. Most már tudta, hogy mit érezhetett Matt Burke, amikor fölment a lépcsőn, ahol ki tudja, mi várt rá a vendégszobában.

A félelem számára tudatosan vagy ösztönösen mindig a következő egyszerű egyenletben jelent meg: félelem = ismeretlen. Az egyenlet megoldásához a problémát egyszerű algebrai nyelvre fordította le, vagyis: az ismeretlen = nyikorgó deszka (vagy valami), nyikorgó deszka = nincs ok félelemre. A mai világban az összes borzalmat az egyenlőség tranzitív axiómájával meg lehet szüntetni. Egyes félelmek természetesen megokolhatok, de eleddig nem hitte, hogy létezik egy olyan félelem, amit az emberi elme már fel sem bír fogni; amely szinte halálos, bénító. Ez az egyenlet megoldhatatlan. Az, hogy fölfelé mászik, maga a hősiesség.

Könnyed mozdulatokkal föltornázta magát, egyik lábát az ablakpárkányra lendítette, aztán a nappali poros padlójára huppant, és körülnézett. Büdös volt. A szag szinte szemmel látható miazmában szivárgott elő a falakból. Győzködte magát, hogy csak a rothadó vakolat szagát érzi, vagy törött deszkák mögött fészkelő állatok felgyülemlett ürüléke bűzlik – mormotáké, patkányoké, esetleg egy-két mosómedvéé. De nem. Sokkal erősebb bűz volt ez, nem állati – sokkal mélyebbről jött. A hányás, könnyek és a sötétség jutott az eszébe róla.

– Hé – szólalt meg halkan Mark. Az ablakpárkány alatt integetett. – Segíts egy kicsit.

Susan kihajolt, megfogta a hónalja alatt, és addig húzta, amíg Mark megkapaszkodott a párkányban. Aztán ügyesen becsusszant a szobába. Tornacipős lába tompán puffant a szőnyegen, aztán ismét csend ereszkedett a házra.

Azon kapták magukat, hogy a csendet hallgatják, mely egészen elbűvölte őket. Még azt a halk sípolást sem állották, melyet a tétlen idegvégződések keltenek a néma csöndben. Csak ez a halálos, síri csönd, meg ahogy a vér dörömböl a saját fülükben. És persze mégis, mindketten

tudták. Nem voltak egyedül.

2

– Gyerünk – szólalt meg Mark. – Nézzünk körül. -Markába szorította a karót, és egy pillanatig vágyakozva nézett az ablak felé.

Susan lassan megindult a folyosó irányába; Mark követte. Az ajtó mellett egy kisasztal állt, rajta egy könyv. Mark felemelte. – Figyelj – mondta. – Tudsz latinul?

– Egy kicsit, még a gimiből.

– Ez mit jelent? – Megmutatta neki a borítót. Susan szemöldökráncolva kibetűzte a címet. Aztán megrázta a fejét. – Nem tudom. Mark találomra felcsapta a könyvet, és belenézett.

Egy képen egy meztelen férfi egy gyerek szétroncsolt estét tartotta valami felé, amit nem lehetett látni, letette a könyvet: örült, hogy megszabadult tőle – a merev borító kellemetlenül ismerős-tapintású volt –, aztán a folyosón át együtt kimentek a konyhába. Az árnyékok itt már sötétebbek voltak. A nap a ház másik odalát sütötte.

– Érzed ezt a szagot? – kérdezte Mark.

– Igen.

– Itt még büdösebb, nem? – De.

Eszébe jutott, hogy a régi házukban anyjának volt egy éléskamrája, és egyszer vagy három vékányi paradicsom rohadt el ott lent, a sötétben. Ez a szag is olyan volt, mint amikor rohad a paradicsom.

Susan suttogni kezdett: – Istenem, de félek.

Mark megkereste Susan kezét, és a két kéz szorosan egymásba kulcsolódott.

A vén konyhai linóleum rücskös és foltos volt, a porcelánmosogató előtt feketére koptatva. A konyha közepén egy hatalmas, rozoga asztal állt, rajta egy sárga tányér, kés, villa, meg egy félbehagyott, nyers hamburger.

A pinceajtó nyitva volt.

– Erre kell mennünk – szólalt meg Mark.

– Ó! – nyögte Susan erőtlenül.

Az ajtó csak résnyire volt nyitva, s a fény szikrányit sem hatolt be mögé. A sötétség éhesen tátongott a konyha felé, az éjszakát várta, hogy az egész szobát elnyelhesse. Az a darabka sötétség elmondhatatlanul hátborzongató volt. Susan rettegve, mozdulatlanul állt Mark mellett.

Aztán Mark előrelépett, kitárta az ajtót, egy pillanatig ott állt, és lefelé bámult. Susan látta, hogy állkapcsán egy izom ugrál.

– Azt hiszem…– – kezdte Mark, de Susan hallott valamit maga mögött, és megfordult; érezte, hogy mozgása hirtelen lelassult, hogy elkésett. Straker volt az. Vigyorgott.

Mark hátrafordult, észrevette, és gyorsan meg akarta kerülni. Straker ökle az állán találta el, és aztán másra nem emlékezett.

3

Amikor Mark visszanyerte az eszméletét, valami lépcsőn cipelték fölfelé – de nem a pince lépcsőjén. Most nem volt olyan érzése, hogy a ház iszonyú súllyal nehezedik rá; s az a szörnyű bűz is mintha csökkent volna. Szemét résnyire kinyitotta, de feje továbbra is ernyedten csüggött. Egy lépcsőforduló következik tehát az emelet. Egészen tisztán látta. A nap még nem nyugodott le. Akkor még van némi halvány remény.

Elérték a lépcsőfordulót, és hirtelen eltűntek a kezek? melyek testét tartották. Hatalmas puffanással a földre zuhant, és beverte a fejét.

– Gondolod, hogy nem veszem észre, hogyha valaki csak szimulál, fiatalúr? – kérdezte Straker. A földről vagy három méter magasnak látszott. A sűrűsödő félhomályban kopasz feje tompán csillogott. Mark növekvő rémülettel vette észre, hogy Straker vállán egy nyaláb kötél

van átvetve.

A zsebéhez kapott, ahová a pisztolyt tette.

Straker hátravetette a fejét, és fölnevetett. – Vettem magamnak a bátorságot és eltávolítottam a fegyvert, fiatalúr. Kisfiúknak nem volna szabad olyan fegyvereket használni, amihez nem értenek… mint ahogy az is nagyfokú illetlenség, hogy ifjú hölgyekkel olyan házakba látogatnak el, ahová nem hívták őket.

– Mit csinált Susan Nortonnal?

Straker elmosolyodott. – Oda vittem, fiam, ahová menni akart. Le a pincébe. Később, ha majd a nap lemegy, találkozhat azzal a férfival, akihez jött. Te is találkozni fogsz vele, talán még ma este, talán holnap. Persze lehet, hogy átenged téged a lánynak… de azt hiszem, hogy ő személyesen akar veled foglalkozni. A lánynak meglesz a maga társasága, köztük olyan kis minden lében kanál alakok is, mint amilyen te vagy.

Mark mindkét lábával Straker ágyéka felé rúgott, de Straker, mint valami táncos, könnyedén oldalra szökkent. Ugyanabban a pillanatban ő is előrelendítette a lábát, és Markot pontosan vesén találta.

Mark az ajkába harapott, és vonaglott a földön.

Straker kuncogni kezdett. – Gyerünk, fiatalúr. Talpra.

– Én… nem bírok.

– Akkor másszál – vetette oda Straker megvetően. Megint belerúgott, most a combizmát találta el. A fájdalom szinte elviselhetetlen volt, de Mark összeszorította a fogát. Térdre vergődött, aztán felállt.

A folyosó végén lévő ajtó felé mentek. A veséjében lüktető fájdalom tompa sajgássá csillapult. – Mit akar velem csinálni?

– Összekötözlek, mint a tavaszi pulykát, fiatalúr, később, ha a Mesterem már beléd hatolt, szabadon engedlek.

– Mint a többieket?

Straker elmosolyodott.

Ahogy Mark belökte az ajtót, és belépett abba a szobába, ahol Hubert Marsten öngyilkos lett, hirtelen valami különös dolog ment végbe az agyában. A félelem még nem múlt el, de most már nem akadályozta a gondolkodását, nem blokkolta az idegeket. Gondolatai elképesztő gyorsasággal cikáztak; nem, nem szavak vagy képek voltak ezek, inkább valamiféle szimbolikus gyorsírás. Úgy érezte, mintha fényes villanykörte volna, ami hirtelen valamilyen ismeretlen forrásból áramot kap.

Maga a szoba meglehetősen lehangoló volt. A tapéta cafatokban lógott; alatta felvillant a vakolat és alatta a gipsz. A padlón időtlen idők óta gyűlhetett fel a vastag porréteg, s csak egyetlen ember lábnyomai látszottak rajta; mintha egyszer valaki feljött volna körülnézni, aztán visszament. A földön két kupacban újságok, volt egy vaságy, melyről hiányzott a matrac, de még a rugók is; s egy piciny bádoglemez is hevert ott, melyen halványan a Currier & Ives felirat állt – valamikor arra szolgált, hogy a tűzhely kürtőnyílását elzárja. Az ablakokon behajtva a zsalu, de a törött lécek között beszűrődött annyi fény, hogy Mark megállapíthassa, még körülbelül egy óra van a naplementéig. A szobát régi utálatosság aurája lengte be.

Talán öt másodperc telt el, hogy kinyitotta az ajtót, észrevette ezeket a dolgokat, a szoba közepére ment, és megállt, ahogy Straker mondta. E röpke pár másodperc alatt elméje három vonalon száguldott végig, és három lehetséges végkifejletet látott maga előtt.

Az egyik az, hogy kapja magát, és nekirohan a zsalus ablaknak, és mint valami westernfilm-hős, megpróbálja kitörni a zsalut is, meg az ablakot is; és a vak reményben bízva esik, ahova esik. Egyik lelki szemével azt látta, hogy a kitört ablakon keresztül egy nagy halom rozsdás roncsra zuhan, és élete utolsó másodperceit egy borona tompa hegyű fogain gyötrődi végig, mint egy gombostűre szúrt bogár. Másik szeme előtt a következő jelenet játszódott le:

nekirohan az üvegnek, aztán a zsalunak; az recseg-ropog, de nem törik ki. És Straker visszahúzza. Ruhája több helyen elszakad, teste tucatnyi sebből vérzik.

A másik lehetőség az, hogy Straker összekötözi, és elmegy. Látta magát, ahogy a földön fekszik, a fény gyengül, egyre vadabbul – és egyre reménytelenebbül – igyekszik kiszabadulni, s végül a lépcsőn hallani olyasvalakinek a lépéseit, aki még Strakernél is ezerszer rettenetesebb.

A harmadik lehetőség az, hogy cselhez folyamodik, amit tavaly nyáron olvasott Houdiniről. Houdini híres bűvész volt, aki börtöncellákból, leláncolt ládákból, banktrezorokból, folyóba vetett hajóbőröndökből szabadult ki. Kötelekből, rendőrbilincsből is ki bírt mászni, és képes volt megszabadulni a kínai ujjhúzótól. A könyv szerint például ökölbe szorította a kezét, és visszafojtotta a lélegzetét, amikor a közönségből egy önkéntes jelentkező feljött és összekötözte. A combját, a karizmait meg a nyakát is megfeszítette. Ha elég feszesek az izmok, akkor némi rés támad, ha „a test elernyed. Az a trükkje, hogy teljesen el kell engedni magunkat, és lassan, óvatosan kell kiszabadulni; nem szabad hagyni, hogy a pánik kapkodásra késztessen. Apránként kell csinálni, a test megizzad, csúszóssá válik, és ez is fontos. A könyv alapján pofonegyszerűnek tűnik.

– Fordulj meg – mondta Straker. – Most megkötözlek. Közben meg ne moccanj! Ha megmoccansz, akkor ezzel – és mint a stopposok, hüvelykujját Mark orra elé tartotta- kinyomom a jobb szemedet. Érted?

Mark bólintott. Mély lélegzetet vett, és minden izmát megfeszítette. Straker a kötélköteget átvetette az egyik gerendán.

– Feküdj le. Mark lefeküdt.

Straker hátratekerte Mark karjait, és szorosan összekötötte. Hurkot csinált, Mark nyakába csúsztatta, és hóhércsomót kötött rá. – Pontosan ahhoz a gerendához kötöttelek, amelyre Mesterem barátja és ez országbéli támogatója felkötötte magát, fiatalúr. Örülsz?

Mark morgott valamit, és Straker nevetni kezdett. A kötelet áthúzta Mark ágyéka alatt, és a fiú fájdalmasan felüvöltött, amikor Straker durván megrántotta a végét.

Hátborzongató kedélyességgel kuncogni kezdett. – Csak nem fájnak a mogyoróid? Már nem sokáig. Hosszú aszkétaéleted lesz, fiam, hosszú, nagyon hosszú.

Összekötötte Mark megfeszített combjait, a kötelet megcsomózta, aztán áthurkolta a »térdeit majd a bokákat. Mark már szinte fuldoklóit, de makacsul visszatartotta a lélegzetét.

– Te remegsz, fiatalúr – gúnyolódott Straker. – Az egész tested csupa apró csomó,. A bőröd fehér – lesz még fehérebb is! De nem kell ennyire félned. Az én Mesterem nagyon kedves tud lenni. Még itt, a te városodban is nagy szeretetnek örvend. Csak egy kis szúrás jön, mint az injekciós tűé, és aztán minden szép lesz. Később szabadon engedlek. Találkozhatsz majd az apáddal és az anyáddal, jó? Majd meglátogatod őket, ha már alszanak.

Fölállt, és jóindulatúan Markra nézett. – Most egy rövid időre elbúcsúzom, fiatalúr. Majd ügyelünk, hogy a találkozás kellemes legyen. Legközelebb már jobban fogsz engem kedvelni.

Elment, s becsapta maga mögött az ajtót. Kulcs csörrent a zárban. És ahogy Straker megindult a lépcsőn, Mark kiengedte a levegőt, és mély sóhajtással elernyesztette izmait.

A testét szorító kötelek meglazultak – de csak egy hajszálnyit.

Mozdulatlanul feküdt; megpróbálta összeszedni magát. Gondolatai még mindig természetellenes sebességgel száguldottak. Fekvő helyzetéből végignézett a hullámos, egyenetlen padlón meg a vaságyon. Mögötte látta a falat. Azon a részen lemállott a tapéta, és úgy hevert a földön, mint vedlett kígyóbőr. Figyelmét mereven erré a falrészre összpontosította. Csak erre figyelt. A Houdiniről szóló könyv szerint a koncentráció mindennél fontosabb. Nem szabad hagyni, hogy a félelem vagy a pánik beférkőzzön az agyba. A testnek teljesen el kell lazulnia. A szökés a fejben születik meg, mielőtt az ember akár a kisujját is mozdítaná. Minden egyes lépést az agynak kell kidolgoznia.

A falat nézte, és közben teltek a percek.

A fal fehér volt és rücskös, mint egy ócska autósmozi vetítővászna. Végül, amikor teste már teljesen elernyedt, szinte ott látta magát – egy kék pólós, Levi's farmeros kisfiút. A kisfiú az oldalán feküdt, keze hátrakötve, a csuklói fenékmagasságban. Nyakára kötelet hurkoltak; s ha kapálózni kezdene, a hurok könyörtelenül kiszorítaná a maradék levegőt is belőle.

A falat nézte.

Az alak óvatosan mocorogni kezdett, bár ő maga továbbra is mozdulatlanul feküdt. A látomás minden egyes kockáját figyelmesen nézte. Olyan fokú koncentráció szintjére jutott el, melynek segítségével az indiai fakírok vagy jógik napokig képesek a lábujjukat vagy az orruk hegyét szemlélni; olyan eszméletlenségi állapotba, amilyenben egyes médiumok asztalokat lebegtetnek, vagy az orrból, szájból, ujjhegyekből hosszú, teleplazmatikus nyúlványokat bocsátanak ki. Állapota közel volt a fenségeshez. Nem gondolt Strakerre, sem a gyengülő napvilágra. Már nem látta a hullámos padlót, a vaságyat, még a falat sem. Csak azt a fiút látta, azt a tökéletes alakot, aki hihetetlenül óvatosan az izmait táncoltatta.

A falat nézte.

Végül csuklóival félköröket kezdett leírni, egymás *mellett* mozgatta őket. Az egyes félkörök végén tenyereinek a hüvelykujj felőli oldala összeért. Csak az alsókar izmai dolgoztak. Nem kapkodott. A falat nézte.

Ahogy az izzadság feltört a pórusokból, a csuklók egyre szabadabban mozoghattak. A félkörök háromnegyed körökké bővültek. Az egyes mozdulatok végén már a kézfejek is összeértek. A hurok ismét engedett egy picit.

Megállt.

Egy pillanat múlva hüvelykujjait kezdte behajlítani, és ujjait tekergő mozdulatokkal összeszorítani. Arca mint az áruházi kirakatbabáké, teljesen kifejezéstelen volt.

Eltelt öt perc. Most már mindkét keze verejtékben úszott. Ezzel az iszonyatos koncentrációval – a fakírok és jógik módszerével – részleges uralomra tett szert szimpatikus idegrendszere fölött, s tudtán kívül bizonyos mértékig úrrá lett testének reflexszerű funkcióin is. Az apró mozdulatokhoz képest ömlött pórusaiból a verejték. Keze csúszóssá vált. Homloka gyöngyözött, apró vízcseppek sötétlettek alatta a poros padlón.

Most a bicepszét és a hátsó izmokat használva, dugattyúszerűen fel-le mozgatta karjait. A sikló hurok kissé megfeszült, de érezte, hogy az egyik – kezeit tartó – hurok lejjebb csúszik a jobb tenyerén. A hüvelykujjának feszült, aztán megállt. Hirtelen izgalom fogta el, és azonnal megmerevedett, aztán megvárta, hogy az érzés teljesen elmúljon. Amikor elmúlt, újra nekifogott. Föl-le. Föl-le. Föl-le. Minden egyes alkalommal néhány millimétert lazult. Aztán hirtelen, úgy, hogy szinte megijedt, kiszabadult a jobb keze.

Otthagyta, ahol volt, s hajlítgatta. Amikor biztos volt benne, hogy keze visszanyerte hajlékonyságát, ujjait becsúsztatta a bal csuklót tartó hurok alá, és behajlította őket. A megnagyobbodott résen keze is kiszabadult.

Mindkét kezét előrehúzta és a földre fektette. Egy pillanatra lehunyta szemét. Most nem arra kell gondolni, hogy sikerült. A dolgok nyitja az, hogy mindvégig hideg fejjel kell cselekedni.

Bal kezére támaszkodott, és jobbjával kitapogatta a nyakán feszülő, sikló hurok csomójának hegyes-völgyes vonalát. Azonnal tudta, hogy szinte meg kell majd fojtania magát, hogy kiszabaduljon – és a kötelet feszesebbre kell húzni az ágyékán, amely már így is lüktetett a fájdalomtól.

Mély lélegzetet vett, és nekilátott, hogy kibogozza a csomót. A kötél minden egyes mozdulatra megfeszült, mélyen a nyakába és ágyékába vágott. A durva, szálkás kenderkötél ezernyi apró tűként szúrta a torkát. A csomó sokáig ellenállt – Marknak ez maga volt az örökkévalóság Szeme elhomályosult: a sötétség némán támadásba lendült, hatalmas, fekete virágok bomlottak ki előtte. Mégsem sietett. Makacsul dolgozott a csomón, aztán végül érezte, hogy enged egy kicsit. Ágyékában egy pillanatig az elviselhetetlenségig fokozódott a fájdalom, aztán egy hirtelen rántás, és nyakáról lehányta a sikló hurkot; a fájdalom

alábbhagyott.

Felült, és körözni kezdett a fejével; kapkodva szedte a levegőt, és égő ágyékára tapasztotta kezét. Az éles fájdalom sajgássá tompult, s ettől hányingere támadt.

Amikor a fájdalom már elviselhetővé vált, szemügyre Ivetté a zsalus ablakot. A törött zsaluk között beszűrődő fény halványsárga volt – már majdnem lement a nap. És az ajtó zárva.

Áthúzta a gerendán a hurkot, és nekilátott, hogy 'kiszabadítsa lábait. A csomók iszonyatosan szorosak voltak, és ahogy az érzékei működésbe léptek, figyelme elterelődött.

Kiszabadította combjait, térdeit, aztán szinte véget nem érő küzdelem után a bokáit. A már ártalmatlanná vált kötélhalom közepén erőtlenül föltápászkodott, és megtántorodott. A combizmait dörzsölgette.

Zaj hallatszott lentről: lépések zaja.

Rémülten fölnézett; orrlukai kitágultak. Az ablakhoz bukdácsolt, és megpróbálta kinyitni. Be voltak szögezve rozsdás háromcolos szögekkel, melyeket U alakba hajlítottak, s fejüket a rozoga fapárkányba verték. A lépések már a lépcsőt rótták.

Kezével megtörölte száját, és vadul körülnézett a szobában. Két halom képes újság. Egy aprócska bádoglemez, hátán egy nyári piknik képe az 1890-es évekből. A vaságy.

Kétségbeesetten odament az ágyhoz, és az egyik végét végigmérte. És az istenek, talán mert látták, milyen szerencsével járt eddig, megkönyörültek rajta.

A léptek már a folyosón jártak, a szoba felé jöttek, ahol Mark magához vette a vaságy egyik lecsavarozott lábát.

4

Amikor az ajtó kinyílt, Mark ott állt mögötte, s mint valami indián a tomahawkot, a feje fölé emelte az ágylábat.

– Fiatalúr, itt vagyok, hogy…

Aztán észrevette az elhagyatott kötélhalmot, és egy pillanatra csodálkozva megmerevedett. Az ajtóban állt.

Mark szemében az események szinte vánszorogtak, mint amikor lassított felvételen játsszák vissza egy focimeccs gólját. Mintha néhány másodperc helyett percekbe tellett volna, hogy megcélozza az ajtó pereme mögül kilátszó tenyérnyi koponyafelületet.

Két kézzel csapott le – de nem teljes erőből, hiszen lehet, hogy még szükség lesz az erejére. A halántékán találta el Strakert, amikor az éppen fordulni készült, hogy benézzen az ajtó mögé. Elkerekedett szeme összeszűkült a fájdalomtól. A sebből hatalmas sugárban spriccelt a vér.

Straker teste megrándult, és tántorgó léptekkel hátrálni kezdett a szobába. Arca rémisztő fintorba rándult. Előrenyúlt, és Mark újra lesújtott. A vascső a tar koponyát most a homlok fölött találta el, és az újabb sebből is csak úgy fröcskölt a vér.

Összecsuklott, mint akinek nincsenek is csontjai, szeme fennakadt.

Mark dülledt, tágra nyílt szemmel körüljárta a testet. Az ágyláb vége véres volt. Sötétebb vérszín volt, mint a technicolor filmekben. A vér láttán rosszullét környékezte, de Straker látványa hidegen hagyta.

Megöltem, gondolta. Aztán a következő gondolata az volt: *Jó. Jó.*

Straker keze a bokájára kulcsolódott.

Mark levegőért kapkodott, és megpróbálta kirántani a lábát. A kéz acélkapocsként zárult a lábára, és Straker a vérfüggönyön keresztül hideg, fénylő szemekkel rábámult. Szája mozgott, de hang nem jött ki rajta. Már egyre vadabbul rángatózott, de mindhiába. Felnyögött és az ágylábbal kezdte csépelni Straker kezét. Rácsapott egyszer, kétszer, háromszor, aztán negyedszer is. Hallotta, ahogy az ujjak, mint az ágak, reccsennek. A szorítás lazult, egy ordítás kíséretében kiszabadította magát, és szinte kiröpült az ajtón a folyosóra.

Straker feje a földre koppant, de görcsös keze továbbra is hátborzongató életerővel

markolászta a levegőt, úgy rángatózott, mint amikor egy kutya álmában macskát üldöz.

Az ágyláb kihullott Mark élettelen kezéből. Remegve hátrálni kezdett. Aztán a rettegés elhatalmasodott rajta, megfordult, és kettesével-hármasával szedve a lépcsőfokokat, zsibbadó lábbal lerohant; keze csak úgy siklott a szálkás korláton. A hall már árnyékba borult, félelmetesen sötét volt.

A konyhába ment, s közben rettegő, eszeveszett pillantásokat lövellt a nyitott pincelejáróra. A lemenő nap vörösben, sárgában, bíborban izzott. Tizenhat mérfölddel odébb, egy ravatalozóban Ben Mears az órát bámulta, ahogy a percmutató 7.01-ről csigalassúsággal mászott 7.02 felé.

Mark erről mit sem tudott, azzal viszont tisztában volt, hogy lassan eljön a vámpír ideje. Ha tovább marad, helyzete egyre rosszabb lesz; ha lemegy abba a pincébe, hogy megmentse Susant, azzal az élőhalottak közé lép be.

Ennek ellenére a pinceajtóhoz ment, és három lépést tett lefelé, de akkor annyira megbénította a félelem, hogy képtelen volt továbbmenni. Most már sírt, s teste olyan vadul remegett, mint akit malária gyötör. – Susan! – sikította. – Rohanj!

– M…Mark? – Susan volt az, hangja erőtlen és gyenge. – Nem látok. Sötét van…

És akkor, hirtelen valami dördült, mint amikor egy puskát sütnek el, majd egy lelketlen, mélyről jövő kacaj hangzott fel.

Susan felsikoltott… sikolya nyögéssé tompult, aztán csönd.

Mark még mindig ott állt, pillekönnyű lába remegve várta, hogy elszáguldhasson.

És lentről egy barátságos hang szólalt meg, mely döbbenetesen hasonlított apja hangjára: – Gyere le, fiam. Én csodállak téged.

A hangból olyan erő áradt, hogy Markból elpárolgott a félelem, és lába már-már megindult. Már majdnem lejjebb lépett, amikor sikerült erőt vennie magán – megtépázott önfegyelméből ennyire még futotta.

– Gyere le – mondta a hang most már közelebbről. A barátságos, atyai hang felszíne alatt a parancs acélos éle húzódott.

Mark leordított: – Én tudom, ki maga! Magát Barlow-nak hívják!

És elrohant.

Mire elérte a bejárati ajtót, a félelem megint elhatalmasodott rajta, és ha az ajtó nem lett volna nyitva, akkor talán nekirontott volna, s testének körvonala ott maradt volna rajta, mint a rajzfilmekben.

Végigrohant a kocsibehajtón (pontosan úgy, ahogy annak idején egy Benjamin Mears nevezetű fiú), aztán a Brooks Roadon megindult a város és a kétes biztonság felé. És a vámpírok királya akár még most is ott lehet a nyomában.

Letért az útról, és az erdőben tévelygett; átgázolt a Taggart patak vizén, a túlparton egy bojtorjánbokorba zuhant, aztán végül saját hátsó udvarukban kötött ki.

A konyhai bejáraton ment be, és a boltív mögül a nappaliba kukkantott, ahol anyja – akinek arcáról lerítt az aggodalom – éppen beszélt, ölében a nyitott telefonkönyvvel.

Felnézett, és észrevette Markot; szinte fizikai megkönnyebbülés áradt el arcán.

– … itt van… Válaszra se várva letette a telefont, és elindult feléje.

Mark szomorúan látta anyja szemén, hogy sírt.

– Ó, Mark… hol voltál?

– Itthon van? – szólt ki apja a dolgozószobából. Arca, noha Mark nem látta, haragtól sötétlett.

– *Hol voltál?* – Anyja a vállánál fogva rázta.

– Kint – felelte sápadtan. – Futás közben elestem.

Mást nem mondhatott. A gyermekkor legmeghatározóbb jellegzetessége nem az álom és a valóság összeolvadása, hanem az elidegenedés. A gyermekkori félelmek, rettegések nem önthetők szavakba. A bölcs gyermek rájön erre, és levonja a szükséges következtetéseket. Az

a gyerek, aki kiszámítja az árat, többé már nem gyerek.
Mark még hozzátette: – Nem néztem az időt. Olyan…
És akkor az apja nekiesett.

5

Sötét van, még nem érkezett el a hétfő hajnal.
Kaparásznak az ablakon.
Azonnal felébredt; álmosság, kábaság egyáltalán nem gyötörte. Az álom és az ébredés lidércnyomásai félelmetesen hasonlítottak már egymásra.
Az üveg mögött, a sötétségben felbukkanó fehér arc Susané volt.
– Mark… engedj be.
Mark kimászott az ágyból. Meztelen lába alatt jéghideg volt a padló. Reszketett.
– Menj el – mondta színtelen hangon. Észrevette, hogy a lány még mindig ugyanazt a blúzt és nadrágot viseli. Vajon az *ő* szülei nem aggódnak?, gondolta magában. Értesítették már a rendőrséget?
– Nem olyan rossz, Mark – mondta Susan, és szeme fényesen csillogott. Elmosolyodott, és sápadt ínyéből elővillantak az éles fogak. – Olyan szép. Engedj be, és megtudod. Megcsókollak, Mark. Úgy, ahogy anyád még soha nem csókolt.
– Menj innen – ismételte Mark.
– Előbb-utóbb úgyis elkap valamelyikünk – mondta Susan. – Már sokkal többen vagyunk. Hadd legyek én az, Mark. Én… én éhes vagyok. – Mosolyogni próbált, de csak torz fintorra futotta, amitől Markot a hideg rázta.
Felemelte a keresztjét, és az ablakhoz szorította.
A lány úgy szisszent fel, mint akit leforráztak, és elengedte az ablakpárkányt. Egy pillanatig ott lebegett a levegőben, teste áttetszővé, ködszerűvé vált. Aztán eltűnt. De Mark még látta (vagy legalábbis úgy hitte), hogy a lány arcán csalódott, boldogtalan kifejezés suhan át.
Aztán ismét csönd lett és nyugalom az éjszakában.
Már sokkal többen vagyunk.
Mark a szüleire gondolt, akik lent, életveszélyben, az igazak álmát aludták, és a rémület görcsbe szorította a gyomrát.
Néhány férfi tudja vagy sejti, mondta a lány.
Kik? .
Az író mindenképpen. Az, akivel Susan járt. Mears, így hívják. Eva panziójában lakik. Az írók sok mindent tudnak. Ő lesz az. És neki előbb kell eljutnia Mearshez, mielőtt még a lány odaérne…
Félúton az ágy felé megtorpant.
Lehet, hogy már ott is van.

Tizenharmadik fezét
CALLAHAN ATYA

1

Ugyanazon a vasárnap estén, Matt órája szerint háromnegyed hétkor, Callahan atya tétován belépett Matt Burke kórházi szobájába. Az ágy melletti asztalt és magát a takarót is könyvek borították, némelyiken vastag porréteg. Matt felhívta a vénkisasszony Loretta Starchert, és rávette, hogy azontúl, hogy vasárnap is kinyissa a könyvtárt, személyesen hozza el neki a könyveket. Loretta Starcher három, málhás szamárnak ható műtőssegéd élén masírozott be. Aztán majdhogynem durcásan elrohant, mivel Matt nem volt hajlandó a furcsa könyvlistáról nyilatkozni.
Callahan atya alaposan szemügyre vette a tanárt. Nyúzottnak tűnt, de nem látszott annyira

megviseltnek, mint azok az egyházközségébe tartozó emberek, akiket hasonló alkalmakkor meglátogatott. Callahan tudta, hogy az emberek a rákot, szélhűdést, szívrohamot vagy valami más, fontos szervük megbetegedését árulásként fogják fel. A beteget megdöbbenti, hogy egy ilyen közeli (és eleddig nagyszerű) barátja, mint saját teste, egyszer csak fogja magát, és sztrájkba kezd. A következő reakciónk az, hogy ha egy barát ilyen könyörtelenül cserbenhagy bennünket, akkor már nem is érdemes a barátságunkra. Az ebből eredő következtetés szerint pedig az már végképp lényegtelen, hogy *ez* a barát méltó-e hozzánk, vagy sem. Az ember nem fordulhat el saját hűtlen testétől, nem nyújthat be ellene petíciót, nem csinálhat úgy, mintha nem lenne otthon, amikor telefonon keresik. A kórházi ágyakban az ilyen gondolatsor után általában az a végső konklúzió születik meg, hogy talán a test egyáltalán nem is barát, hanem ellenség, mely a betegség kezdete óta csak arra készül, hogy győzedelmesen a porig rombolja azt a felsőbb akaratot, amely eddig őt uralta.

Egyszer, a részeg delírium kellemes állapotában Callahan nekiült, hogy a témáról kimerítő tanulmányt írjon a *Katolikusok Lapjá*-nak. Még egy kaján rajzot is készített hozzá, melyen egy agy egyensúlyozott egy felhőkarcoló tetején. Az épület (melynek „Az emberi test” nevet adta) lángokban állt (a tűz a „Rák” nevet kapta – bár tucatnyi más betegség is lehetett volna). A kép címe: „Túl messze van ahhoz, hogy leugorjak”. Másnap józanságot kényszerített magára, miszlikre tépte a tanulmányt, és elégette a rajzot – semmi katolikus jellegű nem volt rajta, hacsak nem rajzol rá még egy „Krisztus” feliratú helikoptert, mely egy kötélhágcsót lógat lefelé. Mindazonáltal úgy érezte, hogy látomása a valóságon alapult, s az efféle betegágyi logika általában mély depresszióba torkollik. Ilyenkor a betegek mereven bámulnak maguk elé, reakcióik lelassulnak, sóhajtások szakadnak fel a mellkasuk mélyéről, s néha a pap láttán sírva fakadnak, mintha csak egy fekete varjú érkezett volna, mely visszavonhatatlanul a halál elérkeztét jósolja e gondolkodó lényeknek.

Matt Burke-ön nyoma sem volt ennek a depressziónak. Kinyújtotta a kezét, és amikor Callahan megrázta, egészen elcsodálkozott azon, hogy micsoda erő rejlik a tanár szorításában.

– Callahan atya. Örülök, hogy eljött.

– Szíves örömest tettem. A jó tanár, mint az asszonyi bölcsesség, felbecsülhetetlen érték.

– Még egy ilyen elaggott szabadgondolkodó is, mint jómagam?

– Főként az ilyen – felelte Callahan vidáman. – Gyengébb pillanatában is jöhettem volna. Úgy tudom, hogy a lövészárkokban nemigen vannak ateisták, és szabadgondolkodókból is igen kevés van az intenzív osztályon.

– Sajna, engem nemsokára kiengednek.

– Ugyan már – mondta Callahan. – Látom én meg magát miatyánkot mormogni.

– Ez – mondta Matt – talán nem is akkora túlzás, mim gondolná.

Callahan atya leült, és ahogy a székét előrébb húzta, beverte a térdét az éjjeliszekrénybe. Egy nagy halom egymásra hányt könyv zúdult az ölébe. Elolvasta a Címeket, aztán visszapakolta őket. – *Drakula. Drakula vendége. Nyomozás Drakula után. Az aranyvessző. A vámpír természetrajza* – micsoda? *Magyar népmesék. A sötétség szörnyei. Szörnyek a való életben. Peter Kürten, a düsseldorfi rém:* És… – Az utolsó könyv borítójáról letörölte a vastag porréteget, és egy kísérteties figurát látott, amely épp egy alvó kislány fölé magasodott fenyegetően. – *Varney, a vámpír; avagy a vér ünnepe.* Te jó ég – mi ez, kötelező olvasmány a lábadozó szívbetegek számára?

Matt elmosolyodott. – Szegény öreg Varney. Még nagyon régen olvastam, egy szemináriumi dolgozathoz az egyetemen… A romantikus irodalomból. A professzor rettenetesen megdöbbent. Elégségest kaptam rá, meg egy írásos figyelmeztetést, hogy kicsit magvasabb dolgokat olvassak.

– Pedig Peter Kürten esete elég érdekes – mondta Callahan. – Persze csak a maga nemében.

– Ismeri a történetet?

– Nagyjából igen. Szeminarista koromban érdekeltek az ilyesmik. Az idősebbek

rosszallására azt válaszoltam, hogy egy jó papnak az emberi lélek sötét mélységeit is meg kell ismernie, nemcsak a magasságok felé törekedni. Az egész csak porhintés. Kürten, ha jól emlékszem, fiatal gyerekként vízbe fojtotta két játszótársát – egyszerűen kisajátította magának a széles folyó közepén lehorgonyzott kis csónakot, és addig taszította el az odaúszó fiúk kezét a csónaktól, amíg azoknak elfogyott minden erejük, és elmerültek.

– Igen – mondta Matt. – Tizenéves korában kétszer is Megpróbálta eltenni láb alól annak a lánynak a szüleit, aki nem akart vele járni. Később felgyújtotta a házukat. De hát, hogy is mondjam, pályafutásának nem ez a része érdekel.

– Az itt sorakozó olvasmányokból nagyjából sejtettem. – A takaróról leemelt egy magazint, melynek borítóján testhezálló ruhában egy fiatal nő egy fiatal férfi vérét szívta. A férfi arcán a halálfélelem és a kéj vágy furcsa keveréke tükröződött. A magazin címe *Vampirella* volt – a fiatal nőt is nyilvánvalóan így hívták. Callahan letette az újságot; kíváncsibb lett, mint valaha. – Kürten vágy egy tucat asszonyt ölt meg – folytatta. – S ki tudja, hányat csonkított meg kalapáccsal. Ha a nőknek éppen menstruációja volt, megitta a vérüket. Matt Burke ismét bólintott. – Arról azonban nemigen tudnak – mondta –, hogy állatokat is felkoncolt. Egyszer, amikor éppen rájött az őrjöngés, a düsseldorfi parkban letépte két hattyú fejét, és megitta a nyakukból spriccelő vért.

– Van ennek valami köze ahhoz, hogy találkozni akart velem? – kérdezte Callahan. – Mrs. Curless azt mondta, hogy valami fontos dologról van szó.

– Igen, van köze hozzá, és a dolog igenis fontos.

– Nos, miről van szó? Ha a kíváncsiságomat akarta felcsigázni, akkor sikerült.

Matt higgadtan ránézett. – Egy igen jó barátom, Ben Mears a mai nap folyamán kapcsolatba akart .lépni önnel. Az ön házvezetőnője szerint eddig még nem tette.

– falóban. Délután kettő óta egy teremtett lélekkel sem találkoztam.

– Nem tudtam Bent elérni. Az orvosom, James Cody társaságában hagyta el a kórházat. Őt sem tudtam elérni. Susan Nortonnal, Ben hölgyismerősével sem tudtam beszélni. Kora délután mentei, és azt mondta a szüleinek, hogy ötre otthon lesz. A szülők aggódnak.

Callahan érdeklődve előrehajolt. Bill Nortont futólag ismerte; a férfi egyszer valami katolikus munkatársaival kapcsolatos probléma ügyében meglátogatta őt.

– Gyanakszik valamire?

– Hadd kérdezzek meg valamit – mondta Matt. – Jól fontolja meg, mielőtt válaszolna. Nem vett észre valam szokatlant az utóbbi időben a városban?

Callahan első benyomásai most már bizonyossággá értek; ez a férfi nagyon megfontoltan tárta elé mondandóját, nem akarta megrémiszteni, bármi is járt az: eszében. De a kupacnyi könyv valami szörnyűséget s sejtetett.

– Vámpírok 'Salem's Lotban? – kérdezte. Azon gondolkodott, hogy a halálos betegségeket követő mély depresszió elkerülhető, ha a beteg talál : magának megfelelő elfoglaltságot: mint a művészek, zenészek, vagy az az ács, aki egyfolytában egy félkész ház befejezésén töpreng. Ezt az érdeklődést akár ártalmatlan (vagy esetleg ártalmas) pszichózis is kísérheti, mely olykor már a betegség kezdete előtt megvolt. Egyszer hosszasan beszélt egy Horris nevezetű idősebb férfival, aki a Schoolyard Hillen lakott, és akit a , Maine-i Központi Kórházban bélrákkal kezeltek. Gyötrő fájdalmai ellenére tisztán és érthetően mesélt Callahannek az Uránuszról érkező jövevényekről, melyek fokozatosan ellepték Amerikát. – Egy szép napon, Sonny Amocójánál még a falmouth-i Joe Blow tankolja E meg a maga kocsiját – mondta ez a fénylő szemű csontváz –, de másnap már az Uránusz-lakó, aki *pont úgy néz* ki, mint Joe Blow. Még a beszédstílusa meg a szavajárása is ugyanolyan lesz, mint Joe Blow-é. Mert az Uránusz-lakók alfahullámokat esznek… ham-ham-ham! – Horrisnak Saját bevallása szerint nem is rákja, hanem előrehaladott lézermérgezése volt. Ugyanis az Uránusz-lakókat megrémítette Horris nagyfokú tájékozottsága, és elhatározták, hogy elteszik láb alól. Horris elfogadta a kihívást, és felkészült a harcra. Callahan meg se próbálta kiábrándítani. Majd azok

a jó szándékú, ám kissé ostoba rokonok, csinálják azok. Callahan tapasztalatai szerint a pszichózis, akárcsak egy jó adag Cutty Sark, néha szerfölött hatásos lehet.

Ezért most összefonta karját, és várta, hogy Matt folytassa a történetet.

Matt megszólalt: – Kemény dió elmesélni mindazt, ami történt. S még nehezebb akkor, ha maga azt hiszi, hogy megőrültem.

Megdöbbentette, hogy Matt Burke szájából saját gondolatainak végszavát hallotta, s csak komoly erőfeszítések árán tudott pókerarcára nyugalmat erőltetni – jóllehet inkább csodálat, semmint nyugtalanság tükröződött volna rajta.

– Épp ellenkezőleg, maga nagyon is józanul beszél – mondta.

Matt felsóhajtott. – A józanság – ezt maga is tudja – nem jelenti azt, hogy az ember normális. – Felült, és rendbe rakta a szétszórt könyveket. – Ha van Isten, akkor biztos megbüntet, amiért túlzottan óvatos voltam – a szellem területén nem léptem olyan ösvényre, melyet nem tapostak ki előttem. Ma már másodszor kényszerülök arra, hogy olyan képtelen dolgokat állítsak, melyekre morzsányi bizonyíték sincs. Saját ép elmém védelmében csak annyit mondhatok, hogy állításaimat nagyon egyszerűen lehet igazolni vagy cáfolni, s remélem, komolyan veszi azt, amit mondok, s próbára tesz, mielőtt még késő lesz. – Felkuncogott. – *Mielőtt még késő lesz.* Mintha csak egy harmincas évekből származó ponyvalapból idéznék, nem?

– Az élet tele van melodramatikus történetekkel – jegyezte meg Callahan, és azon töprengett, hogy ha ez valóban így van, akkor az utóbbi időben ő bizony édeskeveset látott ezekből.

– Hadd kérdezzem meg még egyszer, hogy a hét végén nem tapasztalt-e valamit – *akármit* –, ami eltért a megszokottól?

– Vámpírokkal kapcsolatban, vagy…

– Bármivel kapcsolatban.

Callahan gondolkozni kezdett. – A szeméttelep zárva van – mondta végül. – De a kaput betörték, és így be tudtam menni. – Elmosolyodott. – Jobb szeretem magam elvinni a szemetet. Roppant gyakorlatias dolog, emellett szerénységnek is hat, s teljes mértékig átadhatom magam annak az elitista fantaziálásnak, hogy egy szegény, ámde boldog proletár életét élem. Egyébként Dud Rogers nem volt ott.

– Valami más?

– Hát… Crocketté k nem jöttek el a reggeli misére, pedig Mrs. Crockett soha nem szokott hiányozni.

– És a többiek?

– Természetesen az a szerencsétlen Mrs. Glick sem. Matt felkönyökölt. – Mrs. Glick? Mi van vele?

– Meghalt.

– Miben?

– Pauline Dickens szerint szívroham lehetett – mondta Callahan tétovázva.

– Más is meghalt ma 'Salem's Lotban? – Normális körülmények között a kérdés ostobán hangzott volna. A 'Salem's Lothoz hasonló kisvárosokban a halálozás -moha sok volt az idősebb lakó – általában arányosan megoszlott az év folyamán.

– Nem – mondta Callahan lassan. – De a halálozások száma igencsak megugrott az utóbbi időben, nem? Mike Ryerson… Floyd Tibbits… a McDougall gyerek… Matt fáradtan bólintott. – Elég különös – mondta.

– Igen. De a dolgok lassan már kibogozhatatlanná válnak. Még egy-két éjszaka, és én félek… félek, hogy… – Na jó, most már térjünk a tárgyra – mondta Callahan.

– Rendben van. Már úgyis épp eleget húztam az időt, nem?

És elmondta a történetet, elejétől a végéig; közben

Kitért Benre, Susanra és Jimmyre, semmit sem hallgatott el. Mire a végére ért, Ben és

Jimmy számára már befejeződött az esti horror. Súsan Nortoné viszont akkor kezdődött.

2

A történet végén Matt szusszanásnyi szünetet tartott, aztán megkérdezte: – Ennyi. Nos, őrült vagyok?

– Maga úgyis a fejébe vette, hogy az emberek annak tartják – mondta Callahan –, noha vélhetően meggyőzte a tényekről Mr. Mearst és az orvosát. Nem, nem hiszem, hogy őrült volna. Végül is én hivatásomnál fogva a természetfelettivel foglalkozom. Ha viccelhetek: ez az én kenyerem és borom.

– De…

– Hadd meséljek el egy történetet. Nem kezeskedem azért, hogy igaz, de azért kezeskedem, hogy *én* hiszek benne. Egy kedves barátomról van szó, Raymond Bissonette atyáról, aki néhány évvel ezelőtt egy cornwalli egyházközségben szolgált – az úgynevezett Bádogpart környékén. Hallott már róla?

– Igen, olvastam valamit.

– Úgy öt éve megírta nekem, hogy az egyházközség egy isten háta mögötti szegletében egy temetést kellett levezetnie; egy fiatal lány „elsorvadt". A lány koporsóját vadrózsák borították, s ezt Ray meglehetősen szokatlannak tartotta. Az viszont már egyenesen megdöbbentette, hogy a lány száját egy fadarabbal kipeckelték, aztán fokhagymával és kakukkfűvel töltötték meg.

– De ezek…

– Igen, a hagyományok szerint így kell védekezni az élőhalottak ellen. Néphiedelem. Amikor Ray kérdezősködni kezdett, a lány apja kertelés nélkül elmondta, hogy incubus oltotta ki az életét. Tudja, hogy az milyen?

– Olyan vámpír, amely szexuális kapcsolatot is létesít az áldozattal.

– A lány egy Bannock nevű fiatalember, menyasszonya volt, s a fiúnak egy eperpiros anyajegy volt a nyakán. Aztán a fiút két héttel az esküvő előtt, ahogy ment hazafelé a munkából, halálra gázolta egy autó. Két évvel később a lány egy másik férfival jegyezte el magát. De mielőtt másodszor is kihirdették volna a házasságot, a lány váratlanul felbontotta az eljegyzést. Szüleinek és barátainak elmesélte, hogy John Bannock éjjelente visszajár hozzá, és megcsalta vele az új vőlegényét. Ray szerint új kedvesét sokkal inkább aggasztotta az, hogy a lány esetleg megzavarodott, mint annak az eshetősége, hogy ördögi lények látogatják. Aztán a lány elsorvadt, meghalt, és hagyományos egyházi szertartás keretében eltemették. De Ray nem ezért írt. Körülbelül két hónappal a lány temetése után történt valami. Miközbe reggeli sétáját rótta, Ray a lány sírjánál meglesett egy fiatalembert – a nyakán eperpiros anyajegy volt. De ezzwl még mindig nem ér véget a történet. Ray még a szüleitől kapott karácsonyra egy Polaroid fényképezőgépet amivel szívesen fotózta a cornwalli tájakat. Nekem is van hány képem tőle, otthon, a plébánián – egész jó kis képek. Aznap is a nyakában lógott a gép, és többször is lekapta a fiatalembert. Aztán amikor megmutatta a falubelieknek, az emberek nagyon furcsán reagáltak. Egy idős hölgy elájult, a halott lány anyja pedig az utcán imádkozni kezdett. De másnap reggel, mire Ray fölkelt, fiatalember alakja teljesen eltűnt a képekről, amelyen csak a helyi templomkert látszott. – És maga elhiszi? – kérdezte Matt. – Ó, igen. És azt hiszem, mások is elhinnék. Az átlagember korántsem annyira bizalmatlan a természetfölöttivel szemben, ahogy az írók vélik. A legtöbb író, aki ilyen témával foglalkozik, általában sokkal elutasítóbb, ha szellemek, démonok vagy ördögök kerülnek szóba, mint az utca embere. Lovecraft ateista volt. Edgar Allan Poe fél fenékkel a transzcendentalizmust lovagolta meg. Csak Hawthorne volt igazán vallásos.

– Maga roppant tájékozott e témakörben – mondta Matt.

A pap megvonta a vállát. – Gyerekkorom óta érdekeltek az okkult tudományok – mondta –, és amikor idősebb lettem, és a papi hivatást választottam, ez az érdeklődés nemhogy csökkent

volna, csak fokozódott. Mélyet sóhajtott. – De az utóbbi időben néhány igen komoly kérdést tettem fel magamnak azzal kapcsolatban, hogy milyen is az ördög természete a világban. Aztán fanyar mosollyal hozzátette: – És ez eléggé elvette a kedvemet a dologtól.

– Nos… utánanézne nekem ennek-annak? És ha nem esne nehezére, hozna nekem egy kis szenteltvizet és egy darab ostyát?

– Ön bonyolult teológiai területre tévedt – mondta Callahan elkomorodva. – Miért?

– Nem akarok nemet mondani, ezen a ponton nem – mondta Callahan. – És meg kell hogy mondjam, hogy ha egy fiatalabb pappal találkozott volna, akkor az minden lelkiismeretfurdalás nélkül azonnal igent mondott volna magának. – Keserűen elmosolyodott. – A fiatalabbak inkább afféle jelképes és nem használati tárgyaknak tekintik az egyházi kellékeket – mint a sámánok fej díszét vagy varázspálcáját. Lehet, hogy ez a fiatal pap úgy vélné, maga őrült, de ha egy kis szenteltvizet loccsint magára, az minden bizonnyal enyhítené a betegséget. Én nem tehetem meg. Ha egy rendes tweedöltönyben látnék hozzá ahhoz, amit kért, s nem lenne más nálam, csak mondjuk Sybil Leek: *A kéjsóvár ördögűző* című műve, vagy valami ilyesmi, akkor a dolog csakis kettőnkre tartozna. De ha a szent ostya nálam lenne… akkor a katolikus anyaszentegyházat képviselném, és készen állnék arra, hogy hivatásom legspirituálisabb szertartásait végezzem el. Akkor Krisztus földi képviselője volnék. – Komolyan, ünnepélyesén nézett Mattre. – Lehet, hogy silány pap vagyok – néha úgy hiszem –, egy kissé megcsömörlött, cinikus, és akinek az utóbbi időben válságba került a… – mije is?, hite?, identitása?…. de aki még mindig hisz annyira az egyház magasztos, félelmetes erejében, hogy egy ilyesfajta kérés teljesítésének még a gondolatára is remegés fogja el. Az egyház nem csupán eszmények halmaza, mint ahogy azok a gyerkőcök hiszik. Több, mint áhítatos cserkészek gyülekezete. Az egyház az Erő… és ezt az ember nem hozhatja csak úgy, felelőtlenül működésbe. – Összevont szemöldökkel Mattre meredt. – Érti? Nagyon fontos, hogy megértse.

– Értem.

– Nézze, ebben a században a katolikus egyház ördögelmélete radikális változásokon ment keresztül. Tudja, mi volt ennek az oka?

– Gondolom, Freud.

– Nagyon okos. A katolikus egyháznak a huszadik század fordulóján új fogalommal kellett megküzdenie, az ördöggel, így, kis ö-vel. Az ördög már nem az a vörös szarvú, villás farkú, patás szörny, és kígyó alakjában sem tekereg a kertben – bár ez szinte tökéletes pszichológia1 kép. Freud evangéliuma szerint az ördög egy gigantikus összetett *id,* mindannyiunk tudatalattija.

– Hát, az biztos, hogy ez a koncepció sokkal grandiózusabb, mint a vörös farkú mumusok gondolata hogy azokat a kifinomult szaglású démonokat ne is említsem; akiket egy székrekedéstől szenvedő pap egyetlen jól irányzott szellentése kiüldöz a világból – mondta Matt.

– Grandiózus, persze. De személytelen. Könyörtelen. Érinthetetlen. Freud ördögét ugyanolyan képtelenség elüldözni, mint amilyen képtelenség Shylock fogadása – kivágni egy darab húst úgy, hogy egy csepp vér se folyjon ki. A katolikus egyháznak újra kellett gondolnia hogy hogyan viszonyuljon az ördög problémaköréhez – Kambodzsa bombázásához, az ír és a közel-keleti háborúhoz, rendőrgyilkosságokhoz és gettólázadásokhoz, ahhoz a számtalan kisebb ördögi gonoszsághoz, amely ; újfajta pestisként árasztja el a világot nap mint nap. Az egyház most vette le régi kuruzslóbőrét, és társadalmilag aktív és társadalmilag tudatos testben bukkan fel újra. A városi pletykacentrum a gyóntatószék fölé magasodik. A hitközösség csak a másodhegedűs szerepét játszhatja a polgárjogi mozgalmak és a város újjáéledésének korában. Az egyház afelé tart, hogy mindkét lábát ebben a világban vesse meg. – Ahol nincsenek boszorkányok, incubusok vagy vámpírok – mondta Matt –, csak gyerekverés, vérfertőzés és erőszak mindenhol.

Matt óvatosan megkérdezte: – És maga ezt ki nem állhatja, igaz?

– Igaz – felelte csendesen Callahan. – Szerintem undorító. Mintha a katolikus egyház azt mondaná, hogy nem, Isten nem halt meg, csak egy kissé szenilis lett. Azt hiszem, ez a válaszom. Mit akar, mit tegyek?

Matt elmondta. Callahan gondolkodott rajta, aztán válaszolt. – Nem érzi, hogy ezzel mindazt megkérdőjelezi, amit elmondtam?

– Épp ellenkezőleg, szerintem épp így tehetné próbára az egyhazat – a maga egyházát.

Callahan mély lélegzetet vett. – Nos, jól van, elfogadom. Egy feltétellel.

– És mi legyen az?

– Először is mindannyian, akik részt veszünk ebben a kis expedícióban, elmegyünk abba a boltba, amit ez a Mr. Straker vezet. Ott aztán Mr. Mears, mint szóvivőnk, mindent őszintén elmondana Mr. Strakernek. így megfigyelhetnénk, miként reagál minderre. Megadjuk neki a lehetőséget, hogy akár ki is nevessen bennünket.

Matt a szemöldökét ráncolta. – Ez figyelmeztetés lenne számára.

Callahan a fejét rázta. – Szerintem nem sokat érne vele, ha mi hárman – Mr. Mears, dr. Cody és jómagam-rendíthetetlenül folytatnánk küldetésünket.

– Rendben van – mondta Matt. – Amennyiben Ben és Jimmy Cody is beleegyezik.

– Jó. – Callahan felsóhajtott. – Ugye nem sértem meg, ha azt mondom, remélem, hogy mindez csak a maga agyában létezik? Hogy Strakernek jó oka lesz, ha a szemünkbe röhög?

– Nem, egyáltalán nem.

– Nagyon örülök. Sokkal jobban érint a dolog, mintsem gondolná. Határozottan aggaszt.

– Engem is – mondta Matt halkan.

3

De ahogy ballagott vissza a Szent András-plébánia felé, egyáltalán nem gyötörte aggodalom. Jókedvű volt, mint aki újjászületett. Évek óta először színjózan volt, és nem is kívánta az italt.

Bement a plébániára, felemelte a telefont, és Eva Miller panzióját hívta. – Halló? Mrs. Miller? Ben Mearsszel szeretnék beszélni… Még nincs otthon. Igen, értem… Nem, nem hagyok üzenetet. Majd holnap telefonálok… Igen, viszlát.

Letette a telefont, és az ablakhoz ment.

Mears a városban van, talán sörözik valahol, vagy lehet, hogy amit az öreg tanár mondott neki, az mind igaz? Ha igen… ha így van…

Nem bírt megmaradni a házban. A hátsó tornácra ment, mélyet szippantott a friss októberi levegőből, és a sűrűsödő sötétségbe bámult. Lehet, hogy nemcsak Freudról van itt szó. Talán az elektromosság feltalálása fis szerepet játszott a dologban: a fény sokkal hatékonyabban pusztította el az emberi elmében bujkáló árnyakat, mint a vámpír szívébe döfött karó – arról nem is beszélve, hogy nem hagyott akkora felfordulást maga után.

A gonosz még mindig létezett, de most már a parkolók égőinek, a neoncsöveknek s a milliónyi százwattos körtének a kegyetlen, hideg fényében dolgozott. A tábornokok a stratégiai légitámadásokat a nagyon is ; józan váltóáram fényénél tervelték ki, és ezt az egészet már nem lehetett irányítani, mint a gyerekjáték autóját sem, amely fékek nélkül zúdul le a domboldalon: *Parancsra tettem.* Igen, igaz volt, nyilvánvalóan igaz. Mindannyian katonák vagyunk, és azt tesszük, amit parancsolnak. De hát kitől is erednek ezek a parancsok? Vezess *a parancsnokodhoz.* De hol az ő irodája? *Parancsra tettem. Az emberek engem választottak meg.* De ki választotta az embereket?

– Valami elrebbent a feje fölött, és Callahan, kavargó gondolataiból fölriadva, fölpillantott. Egy madár? Vagy egy denevér? Eltűnt. Nem érdekes.

Belefülelt az éjszakába, de nem hallott semmit, csak a telefonvezetékek zümmögését.

Azon az éjjelen, amikor a kudzu hatalmába keríti a földjeidet, úgy alszol, mint a holtak. Ki

írta ezt? Dickey?

Néma csönd, sehol semmi világosság, csak a templom előtti fénycső ég, ahol Fred Astaire soha nem táncolt, s a Brock Street és a Jointner Avenue kereszteződésében a sárga villanyrendőr villog álmosan. Gyereksírás sem hallatszik.

Azon az éjjelen, amikor a kudzu hatalmába keríti a földjeidet, úgy alszol, mint…

A jókedv elillant, mint a büszkeség hamis visszhangja. Félelem szorította össze a szívét. Nem az életéért rettegett, nem is a jó híréért, vagy hogy a házvezetőnő esetleg rájön, hogy iszik. Ekkora rettegésről még kamaszkorának leggyötredelmesebb napjaiban sem álmodott.

Lelke halhatatlanságáért rettegett.

Harmadik rész

A KIHALT VÁROS

Hangot hallottam, a mélyből kiáltott:
Bébi, álmodd velem ezt a végtelen álmot.
EGY RÉGI ROCK'N'ROLL DAL

S csak rémes árnyak bálja, mellyet
A véres ablakokon át
Ma itt disszonáns zene mellett
Az utas kavarogni lát,
A sápadt ajtóból ma rémek
Folyója foly
Örökké, s hova azok érnek,
Van kacagás – de nincs mosoly.
EDGAR ALLAN POE: A KÍSÉRTETES PALOTA
(Babits Mihály fordítása)

Tudjátok meg, végig kihalta város.
BOB DYLAN

Tizennegyedik fejezet
'SALEM'S LOT (IV)

1

A vén farmer almanach-jából:

1975. október 5-én, vasárnap a nap 7.02-kor nyugszik, 1975. október 6-án, hétfőn 6.49-kor kel. Jerusalem's Lotban a sötétség, tizenhárom nappal az őszi napéjegyenlőség után, tizenegy óra negyvenhét percig tartott. Újhold volt. A Vén Farmer napi versikéje: „Ha rövidebb az éjnél a nap, a begyűjtés szépen halad.” *A Portlandi Meteorológiai Állomás jelentéséből:*

A 7.05-ös mérések szerint tizenhat fok volt hajnalban. 4.06-kor két fok. Az elszórt felhőzetből csapadék nem hullott. Az északnyugati szél öt-tíz mérföldes sebességgél fújt.

A Cumberlandi Megyei Rendőrség feljegyzéseiből:

Semmi.

2

Október 6-án reggel senki sem állította, hogy Jerusalem's Lot meghalt – nem is tudta senki. A város, akárcsak az elmúlt napok holttestei, tökéletesen megőrizte az élet látszatát.

Ruthie Crockett, aki egész hétvégén sápadtan és betegen nyomta az ágyat, hétfő reggelre eltűnt. Senki sem vette észre. Anyja lent volt a pincében, ott hevert a befőttes polcok mögött, testére vitorlavászon húzva; Larry Crockett pedig, aki igen későn ébredt, egyszerűen äzt hitte, hogy lánya iskolába ment. Úgy döntött, ma nem megy dolgozni. Gyengének érezte magát; émely-gett, és kóválygott a feje. Influenza vagy ilyesmi lehet. A fény bántotta a szemét. Fölkelt, és lehúzta a rolót, s felüvöltött, amikor a nap egyszer pont a karjára sütött. Valamelyik nap, ha majd jobban lesz, ki kell cserélni ezt az ablakot. Az ilyen hibás ablaküveggel nem lehet viccelni. Egy verőfényes napon az ember még arra jön haza, hogy a ház lángokban áll, és azok a szemét biztosítósok még azt találják mondani, hogy kérem, öngyulladás történt, és nem fizetnek egy fillért sem. Időbe tellett, mire egy kicsit összeszedte magát. Arra gondolt, hogy esetleg iszik egy csésze kávét, de hányingere támadt. Bizonytalanul azon kezdett töprengeni, hogy hol lehet a felesége, aztán el is felejtette az egészet. Visszafeküdt az ágyba, s közben ujjával valami kis sebet tapintott ki a nyakán – biztos borotválkozás közben történt –, aztán sápadt arcára húzta a takarót, és elaludt.

Ezalatt lánya egy elhagyatott fagyasztóláda zománcozott sötétjében az igazak álmát aludta Dud Rogers közelében – új létének éji világában, a szeméthalmok kellős közepén nagyon is természetesnek találta a férfi közeledését.

Loretta Starcher, a város könyvtárosa szintén eltűnt, noha a magányos vénkisasszony környezetében ezt senki sem vette észre. Most a város közkönyvtárának sötét és dohos második emeletére húzódott vissza. A második emelet mindig zárva volt (csak egy kulcs volt hozzá, amit mindig a nyakában hordott), s csak különleges kérés esetén engedett fel olyanokat, akik elég erősek, intelligensek és erkölcsileg megbízhatók voltak ahhoz, hogy ezt a kivételes engedélyt kiérdemeljék.

Most tehát ott pihent, mint egy másfajta dolog vadonatúj kiadványa. Borítóját, hogy úgy mondjuk, még egy árva karcolás sem érte.

Virgil Rathbun eltűnését sem vette észre senki. Franklin Boddin kilenckor ébredt a viskójukban, homályosan eljutott a tudatáig, hogy Virgil priccse üres, de nem tulajdonított neki nagyobb jelentőséget, és föl akart kelni, hogy megnézze, maradt-e valamennyi sör. Ám lába megingott, és szédülő fejjel visszaesett az ágyba.

Te jó Isten, gondolta, ahogy ismét álomba merült. *Mi a fene történt tegnap este? Metilalkoholt piáltam?*

És a viskó alatt, húsz év vastag avartakarójának hűvösében, az utcai szoba padlóhasadékaiba dobált rozsdás sörösdobozok galaxisában Virgil várta, hogy leszálljon az éj. Agyának sötét

porhüvelyében képek vibráltak; talán arra a folyadékra vágyott, mely égetőbb, mint a legfinomabb skót whisky, s tüzesebb, mint a legnemesebb bor.

Eva Miller a reggelinél nem találkozott Menyét Craig-gel, de nem gondolt semmi rosszra. Teljesen belemélyedt a tűzhely súrolásába, ahogy lakói behabzsolták a reggelit, majd – még félálomban – munkába botorkáltak. És aztán kezdhette a pakolászást meg a mosogatást, mivel az a francos Grover Verrill meg a másik, a semmirekellő Mickey Sylvester most is, mint már évek óta, egyszerűen rá sem hederített a mosogató felett a „Kérem, mosogassanak el maguk után" feliratú táblára. De ahogy lassan elcsendesült a nap, és a reggeli rohammunka után jöttek a megszokott napi teendők, ismét hiányolni kezdte Menyétet. A Railroad Streeten hétfőn szokták elvinni a szemetet, és mindig Menyét hordta ki a hatalmas zöld szemeteszacskókat a ház elé, ahol Royal Snow felpakolta rozzant International Harvest teherautójára. Ma azok a zöld szemeteszacskók még most is a hátsó lépcsőnél várakoztak; Eva Menyét szobájához ment, és halkan bekopogott. Ed…

Semmi válasz. Más napokon egyszerűen beletörődött volna abba, hogy Menyét részeg, és az átlagosnál jobban xsszeszorított fogakkal egymaga kicipelte volna a zacskókat. De ma reggel halvány balsejtelem gyötörte; ezért lenyomta a kilincset, és bekukkantott. – Ed… – szólt be halkan.

A szoba üres volt. Az ágy fejénél az ablak nyitva, a függöny az enyhe széljárás kénye-kedve szerint ide-oda libbent. A lepedő gyűrött volt; Eva kisimította – keze automatikusan, gondolkodás nélkül dolgozott. Amikor megkerülte az ágyat, jobb cipője alatt valami ropogott, lenézett, és Menyét szarukeretes tükrét pillantotta meg; ripityára tört. Fölemelte, és homlokát ráncolva forgatta a kezében. Menyét anyjáé volt, s Menyét egyszer még egy régiségkereskedő tízdolláros ajánlatát is visszautasította. Azután történt, hogy rákapott az ivásra.

A folyosói takarítószekrényből elővette a szemétlapátot, és lassú, óvatos mozdulatokkal összesöpörte az üvegcserepeket. Tudta, hogy előző este Menyét színjózanul feküdt le, és kilenc után már sehol se kapott volna sört, hacsak stoppal el nem megy Dellhez, vagy át Cumberlandbe.

A tükörcserepeket Menyét szemétkosarába öntötte; az egyes darabokon olykor önnön képe villant föl. A szemeteskosárba nézett, de nem látott üres üveget. Egyébként is, Ed Craig nem az a zugivó fajta.

Na jó. Majd előkerül.

De lefelé menet változatlanul balsejtelem gyötörte. Bár önmagának sem vallotta be, tudta, hogy Menyét iránt érzett aggodalma mélyebb annál, amit egy baráti kapcsolat indokolttá tenne.

– Asszonyom…

Felriadt gondolataiból, és szemügyre vette a konyhájában álló idegent. Egy kisfiú volt az, kordbársony nadrágot és tiszta, kék pólóinget viselt. *Talán leesett a biciklirő*l. Ismerősnek tűnt, csak azt nem tudta, honnan. Valószínűleg kint lakik a Jointner Avenue-n, valamelyik új családhoz.tartozik.

– Itt lakik Mr. Mears?

Eva már majdnem megkérdezte, hogy mit keres itt, miért nem az iskolában van, aztán mégsem tette. A fiú tekintete nagyon komoly, szinte sötét volt. Kék karikák voltak a szeme alatt.

– Alszik.

– Megvárhatnám?

Homer McCaslin Green ravatalozójából egyenesen a Brock Streetre ment, Nortonékhoz. Tizenegy óra volt, mire odaért. Mrs. Norton zokogott, s noha Bill Norton nyugodtnak tűnt, egymás után szívta a cigarettákat, és az arca nyúzott volt.

McCaslin megállapodott a szülőkkel, hogy a lány személyleírását leadják a rádióban. Igen, ha megtud valamit, azonnal telefonál. Igen, ellenőrzi a térség kórházait is, ez hozzátartozik a

nyomozáshoz (akárcsak a hullaházi szemle). Személy szerint úgy véli, hogy a lány eltűnését családi viszály okozta. Az anya beismerte, hogy veszekedtek, és a lányiról beszélt, hogy elkölti

Mindazonáltal McCaslin bejárt néhány mellékutat és közben fel füllel a műszerfal alatti rádióból jövő sercegést hallgatta. Néhány perccel éjfél után, ahogy a város tele haladt a Brooks Roadon, a kocsi fényszórója, mely a földpadkát pásztázta, most valami fémeset világított meg – egy autó volt az erdőben.

Megállt, visszatolatott, és kiszállt. A kocsi egy régi, használaton kívüli erdei úton állt. Egy kétéves, világosbarna Chevy Vega. Farzsebéből előhúzta a láncon függő, vaskos noteszt, átlapozott Ben és Jimmy vallomásán És zseblámpájával arra a rendszámra világított, amelyet Mrs. Norton adott meg neki. Stimmel. Ez a lány kocsija. Ez még komolyabbá teszi a dolgokat. A motorháztetőre tette a kezét. Hideg. Már jó ideje állhat.

– Seriff?

Könnyed, vidám hang volt, mint amikor csengők csilingelnek. Akkor hát miért csúszott a keze mégis

Pisztolya agyára?

Megfordult, és a Norton lányt pillantotta meg; észvesztően szép volt, és kéz a kézben egy idegennel sétált feléje – egy fiatalemberrel, aki fekete haját ódivatúan hátrafésülte. McCaslin a férfi arcába világított a zseblámpával, és döbbenten tapasztalta, hogy a fény, anélkül hogy megvilágított volna bármit is, egyszerűen áthatolt a fejen. S noha sétáltak, nem hagytak lábnyomokat a puha földben. Félelem és riadalom járta át az idegeit, keze a revolverre feszült… aztán elernyedt, lekattintotta a zseblámpát, és tétlenül várakozott.

– Seriff – szólalt meg a lány halk simogató hangon. – Milyen jó, hogy jön – mondta az idegen.

Rávetették magukat.

Járőrkocsija most egy gizgazos, hepehupás zsákutca, a Deep Cut Road végén állt, és szinte ki sem látszott a tüskebokrok, páfrányok, szederbokrok sűrűjéből. McCaslin a csomagtartóban kuporgott. A rádió rendszes időközönként kereste, de válasz nem jött tőle.

Ugyanazon a reggelen, kicsit később Susan beugrott az anyjához, de nem sok kárt okozott; elégedett volt, ahhoz a piócához hasonlított, amely már degeszre lakmározta magát valamelyik lassú úszón. Mégis, meghívták, így hát akkor jöhet, amikor kedve tartja. Új éhség tör majd rá ma este… minden este.

Azon a hétfő reggelen valamikor öt után Charles Griffen felébresztette a feleségét; alig látott a méregtől. Kint a tehenek bőgtek, a tőgyek tejtől duzzadtak. Griffen öt szóban összegezte az elmúlt éjszakát.

– Azok az átkozott fiúk elszeleltek!

Pedig nem szeleltek el. Danny Glick megtalálta Jack Griffent, és rávetette magát, aztán Jack átment bátyja, Hal szobájába, és így már soha többet nem kellett az iskola, a könyvek és makacs apja miatt aggódnia. Most mindketten a legelőn, egy hatalmas szénahalom közepén hevertek; hajukba törek keveredett, sötét, rezzenéstelen orrlikaikba virágpor szállt. Olykor egy egér szökellt át az arcukon.

Most fény árasztotta el a földet, és a gonosz nyugovóra tért. Gyönyörűnek ígérkezett ez az őszi nap, a levegő friss volt és tiszta, a nap hétágra sütött. Az emberek (akik nem tudják, hogy a város halott) lassan munkába indulnak, és mit sem sejtenek arról, hogy mi történt az éjjel. A Vén Farmer szerint hétfőn pontban hét órakor megy le a nap.

Rövidültek a napok, közeledett a mindenszentek, és utána a tél.

3

Amikor háromnegyed kilenckor Ben lejött, Eva Miller a mosogatónál megszólalt: – A verandán várja valaki.

Bólintott, és a hátsó ajtón kiment – még mindig papucs volt rajta –, azt hitte, hogy Susannal vagy McCaslin seriffel fog találkozni. De a látogató egy aprócska fiú volt, aki a veranda legfelső lépcsőfokán ült és a várost bámulta, melyben lassan beindult a hétfő reggeli élet.

– Hello – mondta Ben, és a fiú villámgyorsan megfordult.

Egymásra pillantottak, és akkor Ben számára mintha kitágult volna az idő, a valószerűtlenség érzése szállta meg. A fiú külsőre is hasonlított gyerekkori önmagára; de ennél többről volt szó. Mintha valami súly nehezedett volna rá: az volt a benyomása, hogy ez a találkozás nem a véletlen műve. Arra a napra gondolt, amikor Susannal futott össze a parkban, s könnyed, ismerkedő csevegésük furcsán súlyos volt, és valahogy sötét jövőt sejtetett. Talán a fiú is valami hasonlót érzett, mivel szeme kissé elkerekedett, és szinte védekezően kapaszkodott a veranda korlátjába.

– Ön Mr. Mears – mondta a fiú, állítva, nem kérdezve.

– Igen. Hozzá van szerencséd. – Engem Mark Petrie-nek hívnak – mondta a fiú.

– Rossz hírem van. *Le mertem fogadni,* gondolta Ben komoran, és megpróbált felkészülni arra, amit hallani fog, bármi legyen is az – de amit hallott, az iszonyatosan megrázta: – Susan Norton is *közéjük* tartozik – mondta a fiú. – Barlow kapta el a háznál. De Strakert megöltem. Legalábbis azt hiszem.

Ben próbált megszólalni, de képtelen volt. Egy hang nem jött ki a torkán.

A fiú bólintott, és átvette az irányítást. – Talán a maga kocsijában beszélgethetnénk. Nem szeretném, ha errefelé látnának. Lógok az iskolából, és egyébként is fásában vagyok a szüleimmel.

Ben mondott valamit – fogalma sem volt róla, hogy toit. A baleset után, amikor Miranda meghalt, kissé összerázkódva, de épen föltápászkodott a járdáról (csak a bal kézfején volt egy aprócska horzsolás; ennél sokkal kevesebbért már Bíbor Szív érdemérmet adnak), odabent hozzá a teherautó sofőrje, akinek két árnyéka volt, az egyik az utcai lámpától, a másik a teherautó fényszóróitól. Nagydarab, kopaszodó ember volt, fehér ingének ebéből egy toll állt ki, melyen arany betűkkel a „Frank Mozgó Rádióállo" felirat ékeskedett, Ben a többit nem látta a zseb szegélyétől, de éles elmével kitalálta, hogy a folytatás csakis „mása" lehetett, igen, kedves Watson, csakis az. A sofőr mondott valamit B ennék, de nem emlékezett arra, hogy mit; és aztán finoman megfogta Ben karját, és megpróbálta onnan elhúzni. Ben a teherautó nagy hátsó kerekeinél észrevette Miranda egyik lapos sarkú cipőjét, lerázta magáról a sofőrt, és arrafelé indult, a sofőr egypár lépést utánament, és azt mondta: *Én nem mennék oda, jóember.* És Ben szótlanul ránézett, ő, akinek csak a bal kézfején volt egy' aprócska horzsolás, és meg akarta mondani a sofőrnek, hogy öt perccel korábban ez nem történt meg; meg akarta mondani a sofőrnek, hogy valami párhuzamos világban, egy háztömbbel előbb ő meg Miranda a sarkon balra fordultak, és egy egészen más jövő felé tartanak. Tömeg verődött össze, egyesek a sarki italmérésből jöttek, mások a szemközti tejivóból. És akkor áradt el rajta az az érzés, ami most is hatalmába kerítette: a lélek és a test szörnyűséges és bonyolult kölcsönhatása, amellyel a beletörődés kezdődik – egyetlen dolog fogható csak ehhez az érzéshez: a nemi erőszak. A gyomor elnehezül. Az ajkak megnémulnak. A száj fölött vékony habréteg képződik. Cseng a fül. A herén a bőr összehúzódik. Az elme elkalandozik, megpróbálja eltakarni önnön arcát, mintha elviselhetetlenül erős fény érné. Másodszor is lerázta magáról annak a jóindulatú sofőrnek a kezét, és a cipőhöz ment. Fölemelte. Megfordította. Beledugta a kezét; a cipő belseje még mindig meleg volt. Kezében a cipővel két lépést tett előre, és akkor a teherautó első kerekei alatt meglátta Miranda szétvetett lábát; az a sárga Wrangler volt rajta, amit olyan vidáman, nevetgélve húzott fel magára a lakásban. Képtelen volt elhinni, hogy az a lány, aki ezt a sárga nadrágot magára ráncigálta, halott; mégis, a bizonyosság ott lüktetett a gyomrában, a szájában, a heréjében. Artikulálatlan felüvöltött, és akkor az a fotós lekapta Mabel újságja számára. Az egyik cipő a lábon, a másik valahol máshol.

Az emberek úgy nézték Miranda csupasz lábát, mintha még sose láttak volna ilyesmit. Két lépést tett előre, lehajolt, és…

– Hányni fogok – mondta.

– Semmi vész.

Ben a Citroen mögé ment, és kétrét görnyedt; a kilincsbe kapaszkodott. Lehunyta szemét, érezte, hogy sötétség száll rá, s a sötétségben Susan arca jelenik meg; mosolyog, és azokkal a gyönyörű, mély szemeivel ránéz. Kinyitotta a szemét. Eszébe villant, hátha a gyerek csak hazudik, vagy megzavarodott; esetleg komplett őrült. De kár ebben reménykedni. Látszik, hogy a fiú teljesen normális. Megfordult, és a gyerek arcába nézett; csak aggodalom tükröződött rajta, semmi más.

– Gyerünk– mondta.

A fiú beszállt a kocsiba, és elhajtottak. Eva Miller szemöldökráncolva nézett utánuk a konyhaablakból. Valami rossz dolog történik. Érezte, s félelem járta át; ugyanolyan megfoghatatlan, ködös félelem, mint aznap, amikor a férje meghalt.

Fölkelt, és Loretta Starchert hívta. A telefon hosszasan csöngött, aztán, hogy nem vette fel senki, letette a kagylót. Hol lehet Loretta? A könyvtárban biztos nincs. Hétfőn zárva van.

Leült, és tépelődve a telefonra meredt. Érezte, hogy valami nagy katasztrófa lóg a levegőben – talán olyasmi, mint az '51-És tűzvész.

Végül fölkapta a telefonkagylót, és Mabel Wertset tárcsázta, aki már hallotta az aznapi pletykákat, és továbbiakra éhezett. A városban évek óta nem volt ilyen hétvége.

4

Ben céltalanul bolyongott az autóval, s közben Mark elmesélte a történetet. Sorban elmondott mindent, elejétől a végéig; hogy Danny Glick jött el hozzá az éjjel, aztán hajnalban újabb látogatója akadt.

– Biztos, hogy Susan volt az? – kérdezte. Mark Petrie bólintott.

Ben hirtelen visszakanyarodott, – és felgyorsított a Jointner Avenue-n.

– Hova megy? A…

– Nem oda. Még nem.

5

– Várjunk. Álljon meg.

Ben leállt, és mindketten kiszálltak. Végiggurultak a Brooks Roadon, a Marsten Hill lábánál. Végig az erdei úton, ahol Homer McCaslin kiszúrta Susan Vegáját. Észrevették, hogy a nap megcsillant valami fémes dolgon. Szótlanul elindultak az elhagyatott úton. Mély, poros keréknyomok voltak a földön, magas fű lengedezett közöttük. Valahol egy madár csicsergett.

Nemsokára megtalálták a kocsit.

Ben habozott, aztán megtorpant. Megint hányingere támadt. Hideg verejték ütött ki a karján.

– Menj, és nézd meg – mondta.

Mark a kocsihoz ment, és a kormány melletti ablakon behajolt. – Benne vannak a kulcsok – mondta.

Ben elindult a kocsi felé, és lába belerúgott valamibe. Lenézett: egy 38-as revolver hevert a porban. Fölemelte, és megforgatta. Pontosan olyan volt, mint a rendőröké.

– Kinek a pisztolya? – kérdezte Mark, és Benhez sétált. Susan kulcsait tartotta a kezében.

– Nem tudom. – Megnézte, nincs-e véletlenül kibiztosítva, aztán zsebre vágta.

Mark odanyújtotta neki a kulcsokat, Ben elvette, és mintha álmodna, a Vegához ment. Keze remegett, és kétszer is neki kellett gyürkőznie, mire sikerült a csomagtartó kulcsát a lyukba illesztenie. Elfordította a kulcsot, és felemelte a csomagtartó tetejét; közben igyekezett semmire sem gondolni.

Összenéztek. A csomagtartóban egy pótkerék és egy emelő volt, más semmi. Ben érezte,

hogy szinte kizúdul a tüdejéből a levegő.

– És most? – kérdezte Mark.

Ben nem válaszolt azonnal. Amikor úgy érezte, már képes a hangján uralkodni, azt mondta: – Egy barátomhoz, Matt Burke-höz megyünk; kórházban van. Vámpírok után kutat.

A fiú továbbra is sürgető tekintettel nézett rá. – Hisz nekem?

– Igen – mondta Ben, és érezte, hogy a levegőben lebegő szó némi megerősítésre szorul. – Igen, hiszek neked.

– Mr. Burke a gimnáziumban tanít, ugye? Ő tud erről?

– Igen. És az orvosa is. – Dr. Cody?

– Igen.

Beszéd közben mindketten úgy nézték a kocsit, mintha az valami sötét, kihalt faj utolsó egyede volna, \amelyet ők fedeztek fel itt, a város nyugati részén, a napsütötte erdőben. A csomagtartó úgy ásított, mint egy kitátott száj, és Ben lecsapta a tetejét – a zár tompa csattanása a szívében visszhangzott.

– És ha majd beszéltünk vele – folytatta –, felmegyünk a Marsten-házba, és elkapjuk azt a szemetet, aki ezt művelte.

Mark mozdulatlanná merevedve nézte. – Lehet, hogy nem is lesz olyan egyszerű, ahogy azt maga gondolja. Susan is ott lesz. Ő most már *hozzá* tartozik.

– Meg fogja keserülni, hogy 'Salem's Lotba tolta a képét – mondta halkan. – Gyerünk.

6

Fél tízre értek a kórházba; Jimmy Cody is Matt szobájában volt. Komoran Benre nézett, aztán csodálkozva Mark Petrie-re pillantott.

– Rossz hírem van, Ben. Sue Norton eltűnt.

– Vámpír lett – mondta Ben szárazon, és Matt felmorrant az ágyban.

– Biztos benne? – kérdezte Jimmy élesen.

Ben hüvelykujjával Mark Petrie-re bökött, és bemutatta. – Markhoz szombat éjjel beugrott Danny Glick. A többit majd ő elmondja.

Mark, ahogy korábban már Bennek elmesélte, most nekik is elmondta a történetet elejétől végéig.

Miután befejezte, Matt szólalt meg először. – Ben, el nem tudom mondani, mennyire sajnálom.

– Adhatok valamit, ha szükségét érzi – mondta Jimmy.

– Tudom, milyen orvosság kell nekem, Jimmy. Ezt a Barlow-t akarom elintézni. Most. Sötétedés előtt.

– Rendben van – mondta Jimmy. – Minden hívást lemondtam. És telefonáltam a megyei seriffnek is. McCaslin is eltűnt.

– Talán akkor az a magyarázat erre – mondta Ben, és előhúzta zsebéből a pisztolyt, és Matt éjjeliszekrényére dobta. Elég különösen hatott itt, a kórházi szobában.

– Ezt hol szerezte? – vette a kezébe Jimmy.

– Susan kocsijánál találtam.

– Akkor már sejtem. McCaslin, nem sokkal azután, hogy velünk beszélt, elment Nortonékhoz. A szülők beszéltek neki Susanról, meg Susan kocsijáról, hogy milyen típusú, és mi a rendszáma. Aztán csak úgy találomra körülnézett a mellékutakon. És…

Csönd ereszkedett a szobára. Senki sem akarta megtörni.

– Foreman még mindig zárva tart – folytatta Jimmy. – És azok a vén léhűtők, akik Crossennél szoktak lógni, egy ideje a szeméttelepre panaszkodnak. Dud Rogerst már egy hete nem látták.

Sápadtan egymásra néztek.

– Tegnap este beszéltem Callahan atyával – szólalt meg Matt. – Beleegyezését adta, azzal a

kikötéssel, hogy maguk ketten – és persze Mark is – először elmennek abba az új boltba, és beszélnek Strakerrel.

– Nem hinném, hogy ma bárkivel is beszélni fog – jegyezte meg Mark csendesen.

– Mit tudott meg *róluk?* – kérdezte Jimmy Mattet. – Talált olyasmit, ami segíthet bennünket?

– Hát, azt hiszem, néhány mozaikkockát sikerült összeraknom. Straker valószínűleg ennek a valaminek a házőrzője vagy testőre… amolyan emberi bizalmasa. Valószínűleg már jóval korábban a városban volt, mielőtt Barlow feltűnt volna. Bizonyos szertartásokat végre kellett hajtani a Sötétség Atyja tiszteletére. Tudják, még Barlow-nak is megvan a maga Mestere. – Komoran a többiekre nézett. – Tartok tőle, hogy Ralphie Glicknek sohasem fognak a nyomára akadni. Szerintem ő volt Barlow belépőjegye. Straker elkapta, és feláldozta.

– A rohadék – mondta Jimmy halkan.

– És Danny Glick? – kérdezte Ben.

– Straker először az ő vérét vette – mondta Matt. – A Mestere ajándéka. Az első vér a hűséges szolgának jár. Később Barlow maga vette kezébe a dolgokat. De Straker előbb még egy szolgálatot teljesített, mielőtt Barlow megérkezett volna. Sejtik, hogy mit?

Egy pillanatig csönd volt a szobában, aztán Mark jól érthetően azt mondta: – Elintézte azt a kutyát, amit az a férfi talált meg a temető kerítésén.

– Tessék? – mondta Jimmy. – Miért? Miért volt erre szükség?

– A fehér szemek miatt – felelte Mark, és kérdőn Mattre nézett, aki csodálkozva bólintott.

– Egész éjjel ezeket a könyveket bújtam, és fogalmam sem volt arról, hogy szakértő is van köreinkben.

– A fiú elpirult. – Marknak tökéletesen igaza van. A természetfölöttiről szóló néphiedelmek és szakkönyvek szerint úgy lehet elriasztani a vámpírt, ha egy fekete kutya szemére fehér „angyalszemeket” festenek.

Doc, Win kutyája teljesen fekete volt, leszámítva két fehér pamacsot. Win fényszóróknak szokta nevezni őket, hiszen pont a kutya szeme fölött voltak. Éjjelente szabadon engedte a kutyát. Straker valószínűleg elkapta, megölte, és a temető kerítésére akasztotta.

– És mi van ezzel a Barlow-val? – kérdezte Jimmy. – Hogy került a városba?

Matt megvonta a vállát. – Fogalmam sincs. Szerintem, ha elfogadjuk a legendákban foglaltakat, fel kell tételeznünk, hogy öreg… nagyon öreg. Lehet, hogy tucatszor, vagy akár százszor is nevet változtatott. Valamikor a föld minden országában élhetett egy darabig, de szerintem Romániából vagy Magyarországról származik. Tulajdonképpen lényegtelen, hogy hogy került ide… bár cseppet sem csodálkoznék, ha kiderülne, hogy Larry Crockett is benne van a dologban. Itt van. És ez a fontos. Na már most, a következőt kell tenniük. Vigyenek egy karót magukkal. És fegyvert is, hátha él Straker, McCaslin seriff pisztolya tökéletesen megfelel a célnak. A karónak át kell döfnie a szívet, különben a vámpír ismét feléled. Jimmy, maga ellenőrizhetné. Ha leszúrták, vágják le a fejét, és a szájába töltsenek fokhagymát, aztán fordítsák lefelé a koporsóban. A legtöbb vámpírfilmben, legyen az hollywoodi vagy másféle, az átszúrt szívű vámpír szinte azonnal elporlik. A való életben lehet, hogy ez nem történik meg. Ha nem, akkor a koporsóra kössenek valami nehezéket, és dobják folyó vízbe. Én a Royal folyót javasolnám. Van kérdés?

Nem volt.

– Jó. Mindannyiuknál legyen egy fiola szenteltvíz és egy darab ostya. És gyónjanak meg Callahan atyának, mielőtt elindulnak.

– Nem hiszem, hogy van katolikus közöttünk – mondta Ben.

– Én az vagyok – mondta Jimmy. – De nem járok templomba.

– Azért gyónjanak meg, és vallják meg bűneiket. Akkor tiszták lesznek, Krisztus vérében tisztulnak meg… tiszta, és nem fertőzött vérben.

– Rendben van – mondta Ben.

– Ben, lefeküdt maga Susannal? Bocsásson meg, de…
– Igen – felelte Ben.
– Akkor magának kell beledöfni a karót – először Barlow-ba, aztán a *lány*ba. Ebben a kis közösségben maga az egyetlen, akit személyes veszteség ért. Úgy fog cselekedni, mintha a férje volna. És nem szabad elbizonytalanodnia. Meg fogja szabadítani a lányt.
– Rendben van – mondta Ben újra.
– És ami a legfontosabb söpört végig rajtuk a tekintete –, *ne nézzen Barlow szemébe!* Ha belenéz, akkor elkapja magát, és a többiek ellen fordítja, még ha maga életébe kerül is, Ben! Emlékezzen Floyd Tibbits-re! Ezért veszélyes fegyvert vinni, még ha szükséges is. Jimmy, te vedd magadhoz, és szakadj majd le egy kicsit.
Ha Barlow-t vagy Susant meg kell vizsgálnod, akkor add Marknak.
– Értettem – mondtaJimmy.
– El ne felejtsenek fokhagymát venni. És rózsát is, ha tudnak. Jimmy, nyitva van még az a kis virágbolt Cumberlandben?
– Az Észak Szépe? Azt hiszem, igen.
– Fehér rózsát vigyenek magukkal. Kössék a hajukába, vagy a nyakukba. És hadd ismételjem magamat – ne nézzenek a szemébe! Még egy csomó dolgot tudnék mondani, de jobb, ha most mennek. Már tíz óra van, és Callahan atya még kételkedni kezd. A lehető legjobbakat kívánom, majd imádkozni fogok magukért. Az imádkozás eléggé nehezére esik a magamfajta vén szabadgondolkodónak. Bár nem hiszem, hogy még mindig olyan megrögzött szabadgondolkodó volnék, mint amilyen voltam. Carlyle mondta, hogy ha az ember kitépi szívéből az Istent, akkor a Sátán lép helyébe? Senki sem válaszolt, és Matt felsóhajtott. – Jimmy, hadd nézzem meg közelebbről a nyakadat. Jimmy az ágy mellé lépett, és felemelte az állát. A sebek nyilvánvalóan harapás nyomai voltak, de már heg borította őket, és szépen gyógyultak.
– Semmi fájdalom? Esetleg viszketés? – kérdezte Matt.
– Semmi.
– Hatalmas szerencséd volt – nézett komoran Jimmyre.
– Kezdem azt hinni, hogy életemben soha nem lesz ekkora szerencsém.
Matt visszadőlt az ágyban. Arca nyúzott volt, szeme beesett. – Én elfogadnám azt a bogyót, amit Ben elutasított.
– Szólok a nővérnek.
– Én alszom, amíg maguk dolgoznak – mondta Matt. – Később majd mondok még valamit… de most ennyi elég. – Pillantása Markra siklott. – Tegnap rendkívüli dolgot hajtottál végre, fiam. Őrült és vakmerő dolgot, de rendkívülit.
– A lány fizetett meg érte – mondta Mark halkan, és összekulcsolta a kezét Matt előtt. Remegett a keze.
– Igen, és lehet, hogy újra fizetniük kell. Lehet, hogy csak egyiküknek, de az sem kizárt, hogy mindannyiuknak. Nem szabad őt alábecsülni! És most, ha nem haragszanak, nagyon fáradt vagyok. Egész éjjel olvastam. Azonnal hívjanak, ha kész vannak.
Kimentek. A folyosón Ben Jimmyre nézett, és így szólt. – Nem emlékeztette magát valakire?
– De igen – felelte Jimmy. – Van Helsingre.

7

Negyed tizenegykor Eva Miller lement a pincébe, hogy két üveg kukoricát vigyen Mrs. Nortonnak, aki, Mabel Werts elmondása szerint, ágynak esett.. Eva a szeptember nagy „részét a csupa gőz konyhában töltötte, a befőzéssel vesződött; előfőzte a zöldséget, eltette őket, és paraffindugókat gyömöszölt a házi főzésű lekvárral teli üvegekbe. Vagy kétszáz befőttesüveg sorakozott a szépen rendben tartott, döngölt padlójú alagsor polcain – a befőzés kedvenc

foglalatosságai közé tartozott. Később, ha az ősz már télbe fordul, és közelednek az ünnepek, húspástétomot is eltesz majd.

Azonnal megcsapta a bűz, amikor kinyitotta a pinceajtót.

– A mindenit, micsoda bűz – mormogta visszafojtott lélegzettel, és óvatosan, mintha egy mocskos medencébe gázolna, elindult lefelé. A pincét még a férje építette; méghozzá kőből, hogy minél hűvösebb legyen. Olykor előfordult, hogy egy pézsmapatkány, mormota vagy nerc bemászott az egyik falmélyedésbe, és ott pusztult. Most is ilyesmiről lehetett szó, noha ilyen büdösre soha nem emlékezett.

Lebotorkált, aztán ahogy ment a fal mellett, a két ötvenwattos égő sápadt fényébe hunyorgott. Hetvenötösre kellene kicserélni őket, gondolta. Megtalálta a befőttjeit, melyekre kék tintával saját maga írta rá: KUKORICA (egy-egy szelet piros paprika volt mindegyik tetején), aztán folytatta a nyomozást; még a hatalmas, csövekkel behálózott kazán mögé is bepréselte magát. Semmi.

Visszament a konyhába vezető lépcsőhöz, és homlokráncolva csípőjére tette a kezét. A hatalmas pince sokkal takarosabb volt azóta, hogy két éve egy szerszámoskamrát építtetett a ház mögé Larry Crockett két emberével. Ott volt az a kazán, mely összevissza tekergő csöveivel úgy festett, mint Kali istennő impresszionista szobra; aztán azok a külső ablakszárnyak, melyeket most, hogy közeleg az október, lassan föl kell szerelnie, hiszen a fűtés olyan sokba kerül, és ott volt a vitorlavászonnal letakart biliárdasztal, melyen még Ralph játszott. A nemezt minden májusban gondosan felporszívózta, noha azóta, hogy Ralph 1959-ben meghalt, az asztalt nem használta senki. Más nem nagyon volt itt lent. Egy láda könyv, melyet még a cumberlandi kórház számára gyűjtött, egy törött nyelű hólapát, egy fogas, melyen Ralph régi szerszámai lógtak, meg egy ruháskosár, melynek tartalma valószínűleg már rég megpenészedett.

De az az átható bűz nem hagyta nyugodni.

Szeme arra a kisajtóra szegeződött, mely a pince alsó részébe vezetett, de nem akart lemenni, nem, ma még nem. Egyébként is, az alsó pince fala betonból készült. Nem valószínű, hogy valami állat beszorult Volna oda. És mégis…

– Ed… – szólalt meg hirtelen, maga sem tudta, miért. Saját színtelen hangja megrémisztette.

A szó elhalt a pince félhomályában. Most miért csinálta ezt? Hát, az isten szerelmére, Ed Craig ugyan mi a fenét csinálhatna itt, még ha *valóban* jó búvóhely is volna? Inna? Kapásból nem is jutott volna eszébe ennél a pincénél nyomasztóbb hely a városban, ahol inni lehetne. Talán az erdőben van valamelyik semmirekellő cimborájával, talán Virgil Rathbunnal, és ott vedelik valakinek a piáját.

Egy kicsit még elidőzött, tekintetével végigpásztázta a pincét. Az a rothadt szag szörnyű volt, egyszerűen szörnyű. Remélte, hogy nem kell majd füstöléssel fertőtlenítenie.

Egy utolsó pillantást vetett a pincére, aztán fölment.

8

Callahan atya mindhármójukat kihallgatta, s mire megkapta a szükséges tájékoztatást, már elmúlt fél tizenkettő. A plébánia tágas, hűs fogadószobájában ültek, és a hatalmas ablakokon vastag nyalábokban tűzött be a napsugár, szinte szelni lehetett volna. A fényben álmos porfelhő örvénylett, és erről Callahan-nek egy karikatúra jutott az eszébe, amit régen látott valahol. Takarítás közben egy asszony, kezében seprűvel csodálkozva mered a padlóra: saját árnyékát is odébb söpörte. Most ő is valami ilyesmit érzett. Huszonnégy óra leforgása alatt már másodszor került szénibe ezzel a képtelenséggel – csakhogy ezt a képtelenséget most egy író, egy szemlátomást higgadt kisfiú És egy köztiszteletnek örvendő orvos is megerősítette.

Az ember nem söpörheti el a saját árnyékát. Pedig úgy tűnt, hogy mégis ez történt.

– Sokkal hihetőbben hangzana, ha valami hatalmas viharról meg áramszünetről is tudtak volna gondoskodni – mondta.

– Pedig igaz – mondta Jimmy. – Efelől biztosíthatom.
– A nyakához nyúlt.
Callahan atya felállt, és kihúzott valamit Jimmy fekete táskájából – két kihegyezett végű baseballütőt. Fogta az egyiket, és a tenyeréhez bökte. – Csak egy pillanat, Mrs. Smith. Nem fog fájni.
Senki sem nevetett.
Callahan visszatette a karókat, az ablakhoz lépett, és kinézett a Jointner Avenue-ra. – Maguk mind nagyon meggyőzően beszélnek – mondta. – És azt hiszem, nekem is el kell mondanom valamit, amiről maguk még bizonyára nem hallottak.
Feléjük fordult.
– A Barlow és Straker-féle bútorüzlet kirakatában egy tábla lóg – mondta. – „További értesítésig zárva.” Reggel kilenckor egyenesen odamentem, hogy ezzel a Mr. Burke szerint különös Mr. Strakerrel beszéljek. Az üzlet elől-hátul zárva.
– El kell ismernie, hogy ez összevág azzal, amit Mark mondott – jegyezte meg Ben.
– Talán. De lehet, hogy ez csak véletlen. Hadd kérdezzem meg még egyszer: biztos, hogy a katolikus fegyházra is szükség van ebben az ügyben?
– Igen – válaszolta Ben. – De ha kell, maga nélkül is folytatjuk. Ha úgy adódik, egyedül megyek.
– Erre nincs szükség – emelkedett fel Callahan. – Jöjjenek velem a templomba, uraim, meghallgatom a gyónásukat.

9

Ben ügyetlenül letérdelt a sötét, dohos gyóntatófülkében; agyában csak úgy kavarogtak a gondolatok. Közöttük szürreális képek suhantak el: Susan a parkban; Mrs. Glick meghátrálása a spatulákból összetákolt kereszt elől, a nyitott száj olyan, mint valami görcsben rángó seb; aztán Floyd Tibbits, mint egy madárijesztő, előtántorog és rátámad; Mark Petrie behajol Susan kocsijának az ablakán. Most először – és utoljára – felvetődött benne, hogy mindez esetleg csak a képzelet szüleménye, és fáradt elméje azonnal belécsimpaszkodott a gondolatba.
A gyóntatószék sarkában tekintete megakadt valamin. Kíváncsian felemelte. Egy üres cukorkásdoboz volt, talán egy kisfiú zsebéből pottyant ki. Egy darab kézzel fogható, ujjakkal tapintható valóság. Akkor tehát a lidércnyomás is valóság.
A piciny tolóajtó kinyílt. Ránézett, de semmit se látott mögötte a sűrű rácstól.
– Most mit kell tennem? – kérdezte a rácsot.
– Mondja utánam: „Áldj meg, atyám, mert vétkeztem.”
– Áldj meg, atyám, mert vétkeztem – mondta Ben, és hangja furcsán, súlyosan zengett a zárt helyiségben.
– Most mondja el a vétkeit.
– Mindegyiket? – kérdezte Ben megütközve.
– Mondja el a legfontosabbakat – mondta Callahan szárazon. – Tudom, hogy sötétedésig még sok dolgunk van.
Erősen gondolkodott; a tízparancsolat szerint próbálta vétkeit rangsorolni, aztán nekikezdett. Nem lett könnyebb a dolog menet közben sem. Semmiféle katarzist nem érzett – inkább csak zavarban volt, hogy egy vadidegen embernek élete legmélyebb titkairól kell beszélnie. Mégis, érezte, hogy ez a szertartás kényszerítő erejűvé válhat: ugyanolyan keservesen kényszerítő erejűvé, mint amikor a megrögzött alkoholista orra alá alkoholt dörzsölnek, vagy amit a serdülő fiú számára a fürdőszoba egyik mozdítható deszkája mögé rejtett képek jelentenek. Volt az egészben valami középkorias, valami átokszerű – akár egy rituális öklendezés. Azon kapta magát, hogy egy Bergman-film, *A hetedik pecsét* egyik jelenetén gondolkodik, amelyben rongyos ruhákban vezeklők serege zarándokol végig egy pestis sújtotta városon. A

vezeklők nyírfaágakkal csapkodják testüket, míg csak ki nem serked a vérük. Az effajta önlecsupaszítás visszataszító volt számára – ugyanakkor képtelen volt hazudni, bár nagyon is meggyőzően tudott volna –, ám végül is épp ez tette a nap célját valóságossá, és elméjének fekete vetítővásznán már-már ott látta a „vámpír” feliratot; no nem olyan öles, figyelemfelkeltő moziplakátbetűkkel, hanem apró, takarékos betűkkel, amilyeneket fametszeteken vagy pergamentekercseken látni. Mintha kizökkent volna az időből, gyámoltalannak érezte magát ennek az idegen szertartásnak a szorításában. Mintha a gyóntatófülke visszavezethetné azokba az időkbe, amikor a farkasemberek, lidércek és boszorkányok a külső sötétség szerves részét képezték, és az egyház volt az egyetlen jelzőfény. Eletében először érezte a korok lassú, szörnyűséges hömpölygését, s hogy élete halványan pislákoló mécses egy olyan épületben, melyet ha az emberek tisztán látnának, megtébolyodnának. Matt ugyan nem mondta el nekik, hogy Callahan atya felfogása szerint az ő egyháza maga az Erő, de Ben most ezt megértette volna. Ebben a büdös kis fülkében érezte az Erőt – ahogy lesújt rá, és aztán otthagyja, csupaszon, megvetésre méltón. Ilyet még a leghithűbb katolikus, aki kisgyermekkora óta rendszeresen gyónt, sem érezhetett soha.

Amikor kilépett, szinte hálásan csapta meg a nyitott ajtókon beáradó friss levegő. Tenyerét végighúzta a nyakán – izzadság fénylett rajta.

Callahan is kilépett. – Még nem végeztünk – mondta.

Ben szótlanul visszament, de nem térdelt le. Callahan feloldozta – tíz miatyánkot és tíz üdvözlégyet kell elmondania.

– Az üdvözlégy Máriát nem tudom – mondta Ben.

– Majd adok egy lapot, amin rajta van – mondta a hang a rács mögül. – Cumberlandbe menet a kocsiban is elmondhatja.

Ben egy pillanatig tétovázott. – Tudja, Mattnek igaza volt. Mármint amikor azt mondta, hogy lehet, hogy nehezebb lesz, mint gondoljuk. Vért izzadunk, mire befejezzük.

– Igen? – mondta Callahan, udvarias vagy talán bizonytalan hangon? Ben nem tudta megállapítani. Lenézett, és észrevette, hogy még mindig szorongatja a cukorkásdobozt. Jobb keze görcsös szorításában a dobozból már csak egy galacsin maradt.

10

Már majdnem egy óra volt, mire beszálltak Jimmy Cody hatalmas Buickjába, és elhajtottak. Egyikük sem beszélt. Donald Callahan atyán reverenda, miseing és egy bordó szegélyű fehér stóla volt. Mindegyiküknek adott egy üvegcse vizet a szenteltvíztartóból, és a kereszttel megáldotta őket. Ölében egy piciny szentségtartó volt, benne ostya.

Először Jimmy cumberlandi rendelőjébe mentek. Jimmy nem állította le a motort, amíg bement. Amikor visszatért, bő sportdzseki volt rajta, mely elrejtette McCaslin pisztolyának duzzanatát, jobb kezében pedig egy egyszerű kalapácsot tartott.

Ben majdhogynem megigézve nézett, és szeme sarkából látta, hogy Mark és Callahan ugyancsak elbámultak. A kalapácsnak kékes acélfeje volt és átlyukasztott guminyele.

– Elég rusnya, nem? – jegyezte meg Jimmy.

Ben arra gondolt, hogy ezzel a kalapáccsal kell Susannal elbánnia, ezzel kell a karót a mellébe verni; s gyomra, mint amikor a repülő felszáll, lassan felfordult.

– Igen – mondta, és megnyalta szája szélét. – Rusnya bizony.

A cumberlandi bevásárlóközponthoz hajtottak. Ben , és Jimmy az élelmiszer-áruházba ment, és a zöldséges pulton fellelhető összes fokhagymát – a tizenkét doboz szürkésfehér gumót – felvásárolta. Az eladó, egy fiatal t lány homlokráncolva megszólalt: – Még szerencse, hogy a ma estét nem együtt töltjük, fiúk.

Mikor kimentek, Ben tétován megkérdezte: – Vajon j mire alapozzák, hogy a fokhagyma hatásos lehet ellenük? A Bibliában van erről valami, vagy talán egy ősi B átok, vagy…

– Szerintem valami allergia lehet – mondta Jimmy.

– Allergia?

Callahan az utolsó szót elcsípte, és kérte, neki is mondják el, miről beszéltek, miközben az Észak Szépe virágüzlet felé mentek. – Ó, igen, egyetértek dr. Codyval – mondta. – Valószínűleg egyfajta allergia lehet… ha van egyáltalán valami elrettentő hatása. Ne felejtsék el, hogy ez még nem bizonyított.

– Egy pap szájából azért ez elég vicces – mondta Mark.

– Miért? Ha már el kell fogadnom, hogy a vámpírok léteznek (és egyelőre még csak a „kell”-nél tartunk), akkor azt is el kellene fogadnom, hogy ezek természetfölötti lények? Bizonyos értelemben azok. A néphiedelem szerint nincs tükörképük, és bármikor denevérré, farkassá, madárrá tudnak változni – ilyen pszicho-izékké –, képesek apróra zsugorodni, és a legkisebb hasadékon is átbújni. Ugyanakkor tudjuk, hogy látnak, hallanak, beszélnek… és minden bizonnyal ízeket is éreznek. Talán még a fájdalmat is ismerik.

– És a szerelmet? – kérdezte Ben, egyenesen a szemébe nézve,

– Azt nem – mondta Jimmy. – Szerintem a szerelem ismeretlen számukra. – Az L alakú virágbolt melletti , kicsi parkolóba fordult; a bolt mögött üvegház állt.

Amikor beléptek, csengő csilingel!, és tömény virágillat csapta meg az orrukat. A súlyos, kavargó illatoktól Bennek hányingere támadt, és a ravatalozó jutott az eszébe.

– Hello! – Egy vászonkötényes, magas férfi jött feléjük, egyik kezében agyag virágcserepet tartott.

Ben épphogy csak belekezdett annak ecsetelésébe, hogy mit is szeretnének, amikor a kötényes férfi fejcsóválva félbeszakította: – Sajnos elkéstek. Múlt pénteken egy férfi az összes – vörös, fehér, sárga – rózsámat felvásárolta. Leghamarabb szerdán jön új áru. Ha rendelni szeretnének…

– Hogy nézett ki az az ember?

– Nagyon furcsán – mondta a tulaj, és letette a cserepet. – Magas, teljesen kopasz. Szúrós szemű. A szagról ítélve külföldi cigarettát szívott. Háromszor fordult a virágokkal. Egy nagyon régi kocsi csomagtartójába pakolta, azt hiszem, egy Dodge volt…

– Packard – mondta Ben. – Egy fekete Packard.

– Akkor maga ismeri.

– Tulajdonképpen igen.

– Készpénzzel fizetett. Elég szokatlan, mármint ilyen nagybani vétel esetén. De ha esetleg beszélnek vele, talán eladja maguknak…

– Talán – mondta Ben.

A kocsiban újra megvitatták a dolgot.

– Van egy bolt Falmouth-ban… – mondta Callahan atya határozatlanul.

– Nem! – kiáltott fel Ben. – Nem! – Hangja mintha kissé hisztérikus lett volna: mindannyian feléje fordultak. – És ha Falmouth-ban rájövünk, hogy Straker már ott is járt? Akkor mi lesz? Megyünk Portlandbe? Kitterybe? *Bostonba?* Hát nem fogják fel, mi megy itt? Tudta, hogy jönni fogunk! *Az orrunknál fogva vezet!*

– Ben, térjen észhez – mondta Jimmy. – Nem gondolja, hogy legalább meg kellene…

– Hát nem emlékszik arra, amit Matt mondott? „Nem szabad azt hinnünk, hogy nappal, amikor nem kelhet fel, teljesen ártalmatlan.” Nézzen az órájára, Jimmy!

Jimmy az órájára nézett. – Negyed három – mondta lassan, és az égre pillantott, mintha nem hinne a szemének. De igaz volt: az árnyékok most már az ellenkező oldalra vetődtek.

– Megelőzött minket – folytatta Ben. – Mindig két lépéssel előttünk jár. Hát komolyan elhittük – elhihettük-e egyáltalán –, hogy *ő* nem tud rólunk? Hogy *ő* nem gondolt arra, hogy esetleg fölfedezik, és ellene indulnak? *Most* kell mennünk, és ne arra pazaroljuk az időt, hogy azon vitatkozunk, hány angyal tud egyetlen gombostű tetején táncolni.

– B ennek igaza van – mondta Callahan halkan. – Szerintem beszéd helyett inkább menjünk.

– Akkor *induljon már!* – sürgette Mark Jimmyt.

Jimmy szélsebesen kifordult a virágüzlet parkolójából, a kerekek csak úgy csikorogtak. A tulaj utánuk bámult: három férfi – az egyik pap – meg egy kisfiú ül ebben az orvosi kocsiban, és elképesztő őrültségekről ordítoznak egymással.

11

Cody a Brooks Road felől közelítette meg a Marsten-házat a város ellenkező oldaláról, s amikor Donald Callahan megpillantotta az épületet, azt gondolta: Nahát, *tényleg* a város fölé magasodik. Furcsa, hogy még sosem láttam. Tökéletes lehet a kilátás onnan, hiszen egy magas dombon áll, a Jointner Avenue és a Brock Street kereszteződése fölött. Tökéletes lehet a kilátás onnan, nyilván az egész várost látni. Hatalmas, zegzugos ház volt, zsaluzott ablakaival nyomasztóan hatott az emberre: mint valami iszonyú szarkofág, a megtestesült végzet.

Gyilkosság és öngyilkosság színhelye: vagyis a föld, melyen áll, szentségtelen.

Már nyitotta volna a száját, hogy megmondja ezt, de aztán jobbnak látta, ha nem szól semmit.

Cody lefordult a Brooks Roadról, és a házat egy pillanatig eltakarta a fák sűrűje. Aztán a fák megritkultak, és Cody a kocsibehajtóra fordult. A Packard ott állt a garázs előtt, és Jimmy, miután leállította a motort, előhúzta McCaslin revolverét.

Callahan azonnal megérezte a ház mérges légkörét. Zsebéből elővett egy feszületet – még az anyjáé volt –, és a nyakába akasztotta. Egyetlen madár sem csicsergett a csupasz, őszi fákon. A magas, gazos fű az évszakhoz képest rettenetesen száraz volt, a föld pedig szürke, halott.

A tornáchoz vezető kőlapok teljesen deformálódtak; de az egyik tornácpilléren világosabb négyszög látszott, ahonnan nemrégiben egy „Magánterület” feliratot vettek le. A bejárati ajtó rozsdás pántján egy vadonatúj sárgaréz Yale-lakat csillogott.

– Talán az ablakon keresztül, ahogy Mark… – szólalt meg Jimmy tétován.

– Nem – mondta Ben. – Az ajtón megyünk be. Ha kell, betörjük.

– Nem hiszem, hogy erre szükség lenne – mondta Callahan, s mintha nem is a saját hangját hallotta volna. Amikor kiszálltak a kocsiból, minden gondolkodás nélkül ő állt a csoport élére. Valamiféle lelkesedés -amiről azt hitte, hogy már réges-rég elvesztette – kerítette hatalmába, ahogy az ajtó felé közeledett. A ház szinte föléjük tornyosult, s mintha még a vakolat hasadékaiból is maga a gonosz szivárgott volna elő. De Callahan nem tétovázott. Már nem akarta az időt húzni. Az utolsó másodpercekben már nem vezette a többieket, hanem szinte száguldott előttük.

– Az Úristen nevében! – kiáltotta, s rekedt, parancsoló hangjának hallatán a többiek mind köréje húzódtak. – Távozz innen, gonosz! Szellemek, távozzatok! – S anélkül, hogy tudatában lett volna annak, amit csinál, a kezében lévő kereszttel az ajtóra sújtott.

Fény villant – ebben később mindannyian egyetértettek –, csípős szél süvített fel, és valami reccsent, mintha maguk a deszkák sikoltottak volna. Az ajtó fölötti boltíves ablak belülről hirtelen szétrobbant, és ugyanabban a pillanatban baloldalt, a pázsitra néző hatalmas, kiugró ablakfülke is csörömpölve a fűre hányta a széttört üvegcserepeket. Jimmy felordított. Az új Yale-lakat a tornác deszkapadlóján hevert, a lábuk előtt; a felismerhetetlenségig összeolvadt. Mark lehajolt, hogy fölvegye, és felszisszent.

– Forró – mondta.

Callahan remegve visszahúzódott az ajtóból. A kezeljen lévő keresztre nézett. – Ez kétségkívül a legfurcsább dolog, ami eddig velem történt – mondta. Az égre pillantott, mintha Isten arcát szeretné látni; de az ég közönyösen bámult le rá.

Ben belökte az ajtót, és az könnyedén kinyílt. De megvárta, hogy Callahan lépjen be elsőnek. A hallban Callahan Markra nézett.

– A pince – mondta a fiú. – A konyhából lehet Bemenni. Straker fönt van. De… – Megállt,

a homlokát ráncolta. – Valami megváltozott. Nem tudom, micsoda. Valami nem ugyanolyan, mint amilyen volt.

Először az emeletre mentek, s bár nem Ben ment elöl, mégis, ahogy a folyosó végén lévő ajtó felé közeledtek, újból bizseregni kezdett benne a régi rettegés. Most, majdnem egy hónappal azután, hogy visszajött Jerusalem's Lotba, másodszor fog benézni abba a szobába. Izmikor Callahan belökte az ajtót, felnézett… és érezte, hogy a sikítás felkúszik a torkán, és még mielőtt megállíthatná, kibuggyan belőle. Artikulálatlan, nőies, hisztérikus sikítás volt.

De nem Hubie Marsten vagy annak a szelleme lógott a gerendán.

Straker volt az, elvágott torokkal, fejjel lefelé lógott Mint disznó a bontókés előtt. Tágra nyílt szeme rájuk meredt; s ez a pillantás szinte áthatolt rajtuk.

Hullafehér volt, teljesen elvérzett.

12

Édes Istenem – mondta Callahan atya. – Édes Istenem.

Lassan bementek a szobába; Callahan és Cody valamivel előrébb volt, Ben és Mark – szorosan egymás mellett – kissé lemaradt.

Straker lábát összekötötték, aztán a nagy testet föllógatták, és ott megerősítették. Ben agyának távoli szegletébe belévillant, hogy iszonyatosan erős ember lehetett az, aki Straker holttestét felhúzta; egészen addig, hogy még a lelógó kezek se érintsék a padlót.

Jimmy csuklójának belső oldalát Straker homlokához érintette, aztán megfogta a halott egyik kezét. – Legalább tizennyolc órája halott – mondta. Undorodva elengedte a kezet. – Istenem, hogy lehet valakit ilyen szörnyű módon… nem bírom felfogni. De hát kicsoda…

– Barlow volt az – mondta Mark. Rezzenéstelen arccal nézett Straker holttestére.

– Strakernek annyi – mondta Jimmy. – Ő nem élvezheti az örök életet. De miért pont így? Fejjel lefelé?

– Ősrégi szokás – mondta Callahan. – Az ellenség vagy az áruló testét fejjel lefelé akasztják föl, így az arc lefelé néz, nem a mennyország felé. Szent Pállal is így végeztek; eltörték a lábait, és egy X alakú keresztre feszítették.

Rekedt, száraz hangon Ben így szólt: – Csak szórakozik velünk. Rengeteg trükkje van. Menjünk.

Követték a folyosón, aztán le a lépcsőn; a konyhába mentek. Amikor odaértek, Ben ismét előreengedte Callahan atyát. Egy pillanatig egymásra néztek, aztán a lefelé vezető pinceajtóra. Bennek huszonöt-egynéhány évvel ezelőtt fölfelé kellett másznia a lépcsőn, hogy egy nyomasztó kérdéssel szembesüljön.

13

Amikor a pap kinyitotta az ajtót, Mark orrát ismét megcsapta az a tömény, rothadt szag – de ez is más volt. Nem olyan erős. Nem olyan ártalmas.

A pap megindult a lépcsőn. Mégis, Marknak minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy kövesse Callahan atyát a halottak barlangjába.

Jimmy a táskájából előhúzott egy zseblámpát, és felkattintotta. A fény megvilágította a padlót, végigsiklott a fal mentén, aztán visszaugrott. Egy pillanatig egy hosszú ládát világított meg, aztán a fénynyaláb egy asztalra esett.

– Ott-mondta. – Nézzék.

Egy boríték volt; a vastag, sárga pergamenpapír szinte világított ebben a piszkos sötétségben.

– Ez valami trükk – mondta Callahan atya. – Jobb, ha (nem nyúlunk hozzá.

– Nem – szólalt meg Mark. Megkönnyebbülés és csalódottság áradt szét benne. – Ő nincs itt. Elment. Ezt nekünk hagyta. Biztos tele van ocsmányságokkal. Ben előrelépett, és kézbe vette a borítékot. Kétszer is megfordította – Jimmy zseblámpájának fényében Mark látta,

hogy az ujjai remegnek –, aztán feltépte. Egy lap volt benne, ugyanolyan vastag, sárga pergamenből, mint a boríték. A többiek körbesereglették Bent. Jimmy a zseblámpával a papírra világított, amelyen sűrű sorokban elegáns, hajszálvékony betűk sorjáztak. Együtt olvasták, Mark kissé lassabban, mint az idősebbek.

október 4.

Kedves fiatal barátaim!

Milyen kedves, hogy benéztek hozzám!

Soha nem vetettem meg a társaságot; hosszú és sokszor magányos életemben mindig nagy örömömre szolgált. Ha este jöttek volna, akkor személyesen üdvözöltem volna önöket. De mivel gyanítottam, hogy a nappalt választják látogatásuk időpontjának, úgy véltem, jobb, ha elmegyek.

Csodálatom jeléül szerény ajándékot hagytam itt önöknek, olyasvalakit, aki egyikükhöz igen közel áll: ő van most ott, ahol eddig én múlattam napjaimat, mielőtt más megfelelő helyre bukkantam volna. A lány nagyon kedves, Mr. Mears – igazán fogamra való, *amennyiben élhetek egy kis* bon mot-*val. Mivel már nincs rá szükségem, itt hagytam magának – hogy is mondják? – bemelegítésnek. Amolyan étvágygerjesztőnek, ha tetszik. Majd meglátjuk, hogy ízlik-e magának az előétel, az előtt a főfogás előtt, amelyről elmélkedik.*

Petrie Mester, ön a leghűségesebb és legodaadóbb szolgámtól fosztott meg. Közvetve ön az oka annak, hogy nekem is részt kellett vennem az-ő megsemmisítésében; még az étvágyam is elment. Nyilván hátulról terítette le. Nagy örömmel fogok magával foglalkozni. Persze először a szüleivel. Ma este… vagy holnap… esetleg az azt követő éjjel. Aztán következik ön. De ön az én egyházam castratum kóristája lesz.

Callahan atya – hát magát is rábeszélték, hogy eljöjjön? Sejtettem. Már egy ideje figyeltem magát, amióta Jerusalem's Lotba jöttem… ahogy a sakkjátékos figyeli az ellenfél bábuit, jól mondom? Bár a katolikus egyház nem a legrégebbi ellenfelem! Én már öreg voltam, amikor az egyház még gyerekcipőben járt; amikor Róma katakombáiban az egyház emberei halakat festettek a mellükre, hogy meg tudják különböztetni egymást. Én már akkor erős voltam, amikor a bárány-megváltót imádó kenyérevőknek és borivóknak ez a nyájas klubja még gyenge volt. Az én szertartásaim már akkor léteztek, amikor az ön egyházának a rítusai még meg sem fogantak. De nem becsülöm le önöket. Isteni és ördögi bölcsesség lakozik bennem. És nem vagyok fáradt.

Le fogom győzni önöket. Hogyan? *– kérdezhetnék Önök. Hát Callahan nem a Fehér szimbólumát viseli? Hát Callahan nem jár-kel éjjel is, nappal is? Hát nincsenek keresztény és pogány varázsszerek, varázsigék, melyekről az én kedves barátom, Matthew Burke tájékoztatott engem és társaimat? Dehogynem, dehogynem. De én tovább élek, mint önök. Én ügyes vagyok. Én nem a kígyó vagyok, hanem a kígyók atyja.*

De, mondhatnák önök, ez nem elég. Nem is. Végül, Callahan „atya”, ön saját magát fogja elveszejteni. A Fehérbe vetett hite gyenge. Amit a szeretetről mond, ai mind csak feltételezés. Csupán a palackról vannak ismeretei, csupán akkor szól igazat, ha arról beszél.

Kedves, kedves barátaim – Mr. Mears, Mr. Cody, Petrie Mester, Callahan atya –, élvezzék az ittlétüket. A Médoc kitűnő; a ház néhai ura, akivel sajnos nem volt szerencsém személyesen találkozni, kifejezetten az én számomra tartalékolta. Kérem, legyenek a vendégeim, és ma munka végeztével kóstolják meg a bort. Még találkozunk; akkor személyesen, sokkal meghittebb környezetben fogom átadni jókívánságaimat. Addig is, adieu.
BARLOW

Ben remegve az asztalra ejtette a levelet. A többiekre nézett. Mark ökölbe szorított kézzel állt, szája eltorzult, mintha rothadt gyümölcsbe harapott volna; Jimmy fiús arca sápadtan vonaglott; Callahan atya szeme villogott, ajka rángatózva lebiggyedt. Aztán mindenki őrá pillantott. – Gyerünk – mondta. Együtt mentek a sarokhoz.

14

Parkins Gillespie a Községháza kőépületének lépcsőién állt, és az erős nagyítású Zeiss-távcsőbe bámult, amikor Nolly Gardener odahúzott a város rendőrautójával, kiszállt, visszaakasztotta az övet, és ugyanabban a pillanatban kiemelte ülepét a kocsiból. – Mi van, Park? – kérdezte, és a lépcsőhöz sétált. Parkins szótlanul átadta a távcsövet, és bütykös hüvelykujjával a Marsten-ház felé bökött. Nolly belenézett. Észrevette a régi Packardot, mely előtt egy új, sárgásbarna Buick állt. De a távcső lencséjét nem tudta annyira élesre állítani, hogy leolvassa a rendszámot. Leengedte a távcsövet. – Az a Cody dokié, nem?

– Igen, azt hiszem, az övé. – Parkins egy Pall Mallt pugott a szájába, és a ház téglafalán végigsercintett egy gyufaszálat.

– A Packardon kívül még sose láttam ott más kocsit.

– Tényleg, én se – mondta Parkins töprengve. – Nem gondolod, hogy föl kéne menni megnézni? – Kérdezte Nolly feltűnően közönyös hangon. Már öt éve állt a törvény szolgálatában, de még mindig transzba esett saját fontosságától.

– Nem – mondta Parkins –, szerintem hagyjuk. – Mellényéből előhúzta az óráját, és úgy kattintottá fel a cirádás ezüstfedelet, mint amikor egy vasutas ellenőrzi az expresszvonat érkezését. 3.41. Összeegyeztette az időt a községháza falán lévő órával, aztán ismét zsebre vágta.

– Mit szóltak Floyd Tibbits meg a McDougall gyerek eltűnéséhez?

– Nemt'om.

– Ó – mondta Nolly, és egy pillanatra zavarba jött. Parkins mindig is hallgatag volt, de most még a szokottnál is szótlanabb lett. Megint belenézett a távcsőbe: semmi változás.

– Ma elég csendes a város – vetette oda Nolly kéretlenül.

– Igen – mondta Parkins. Halványkék szemével végigpásztázta a Jointner Avenue-t és a parkot. Mindkettő kihalt volt. Napközben egyébként se igen jártak arra. A háborús emlékmű körül azonban egyetlen anya sem tolt babakocsit, gyerekek sem totyorásztak.

– Elég furcsa dolgok történtek – próbálkozott Nolly.

– Igen – tűnődött Parkins.

Volt még egy utolsó reménysugár: Nolly felvetette az egyetlen témát, amire Parkins mindig is ráharapott: az időjárást. – Felhősödik. Este esni fog.

Parkins az eget tanulmányozta. Bárányfelhők gyülekeztek felettük; délnyugat felől pedig hatalmas felhők közeledtek. – Igen – mondta, és elhajította a cigarettacsikket.

– Park, jól vagy?

Parkins Gillespie eltöprengett.

– Nem– mondta.

– Mi a fene van veled?

– Azt hiszem – mondta Gillespie –, be vagyok szarva.

– Tessék? – kérdezte Nolly zavarodottan. – Mitől?

– Nem t'om – mondta Parkins, és újra a szeme elé emelte a távcsövet. A Marsten-házat kezdte kémlelni, miközben Nolly szótlanul állt mellette.

15

Az asztal mögött, amin a levél hevert, a pince L alakban folytatódott; a sarkon túl valamikor borospince : volt. Hubert Marsten tényleg alkoholcsempész lehetett, gondolta Ben. A kicsi és közepes méretű hordókon vastagon állt a por, és pókháló lepte be őket. Az egyik falat teljes egészében borosrekeszek borították, és a rekeszekből ősrégi palackok kandikáltak elő. Némelyik üveg már szétdurrant, és ott, ahol egykor a burgundi várta, hogy egy ínyenc megkóstolja, most pók fészkelte be magát. A többi valószínűleg már megecetesedett; csípős szag terjengett a levegőben, mely a lasssú rothadás bűzével keveredett.

– Nem – szólalt meg Ben halkan, mint aki tényeket közöl. – Képtelen vagyok megtenni.

– Meg kell tennie – mondta Callahan atya. – Nem állítom, hogy könnyű lesz, vagy hogy helyesen cselekszik. De akkor is meg kell tennie.

– *Nem bírom!* – üvöltött fel Ben, és a szavak visszhangoztak a pincében.

Középen, Jimmy zseblámpájának fényében egy emelvényen Susan Norton feküdt mozdulatlanul. Csak a feje látszott ki a testét fedő durva, fehér vászon alól; s amikor közelebb értek hozzá, egyikük sem bírt megszólalni. A csodálkozás beléjük fojtotta a szót.

Életében vidám, csinos kislány volt, aki azonban valamilyen okból kifolyólag sosem vált igazi szépséggé (noha nem sok kellett hozzá), no nem mintha nem lett volna szép arca, csak – talán ez a magyarázata – élete túlságosan is egyhangú, jelentéktelen volt. De most igazi szépséggé érett. Sötét szépséggé.

A halál nem hagyott nyomokat rajta. Arca rózsás volt, ajka, melyet nem csúfított rúzs – bíborban ragyogott. Homloka sápadt, de nem szabdalták ráncok; bőre akár a krém. A szeme lehunyva; sötét szempillái feketén ragyogtak arcán. Ámde nem valamiféle angyali báj sugárzott róla – olyan volt, mint egy jéggé dermedt, túlvilági szépség. Volt valami az arcán – inkább csak sejtés volt ez, mintsem bizonyosság –, amitől Jimmynek azok a saigoni gyereklányok jutottak az eszébe – néhányuk még a tizenhármat sem töltötte be –, akik nem egyszer és nem kétszer a bárpult mögött a katonák elé térdeltek. És ezek a lányok nem voltak velejükig romlottak, csak túl korán voltak kénytelenek megismerni a világot. Susan arca egészen másképp változott meg – de nem tudta volna megmondani, hogyan.

Most Callahan előrelépett, és ujjaival Susan ruganyos bal mellére bökött. – Ide – mondta. – A szívbe.

– Nem – ismételte Ben. – Nem bírom.

– Legyen a kedvese – mondta Callahan gyengéden. – Vagy ha úgy jobb, akkor a férje. Nem fog fájni neki, Ben. Ezzel megszabadítja. Csak magának fog fájni.

Ben némán Callahanre nézett. Mark kivette a karót Jimmy fekete táskájából, és szótlanul odanyújtotta. Ben kinyújtotta a kezét – mintha mérföldekre kellene nyúlnia.

Ha nem gondolok rá, miközben csinálom, talán.

De hát képtelenség nem erre gondolni. És hirtelen egy sor jutott az eszébe a *Drakulá*-ból, amit valamikor olyannyira élvezett, ám most egyáltalán nem találta szórakoztatónak. Van Helsing intézett szózatot Arthur Holmwoodhoz, amikor Athur került szembe ezzel a szörnyűséges feladattal: *Keserű vizeken kell átmennünk, mielőtt elérjük az édeset.*

Hát lehet egyáltalán még valami édes a számukra, valaha is?

– Vigye innen! – üvöltötte. – Ne kényszerítsen arra, hogy…

Semmi válasz.

Érezte, hogy hideg verejték üt ki a homlokán, az arcán, az alkarján. A karó, mely négy órával korábban még egyszerű baseballütő volt, most kísértetiesen nehéz lett, mintha láthatatlan, ámde gigászi erővonalak futottak volna össze benne.

Felemelte a karót, és a lány bal mellének nyomta; pont a legfelső begombolt blúzgomb fölé. A karó hegye lágyan belemélyedt a lány húsába, és Ben érezte, hogy szája széle féktelenül, vadul rángatózni kezd.

– Nem halt meg – mondta rekedt hörgéssel. Védekezésül csak ennyit bírt kinyögni.

– Nem – mondta Jimmy kérlelhetetlenül. – Ő élőhalott, Ben. – Megmutatta a többieknek: a lány mozdulatlan karjára tekerte a vérnyomásmérő mandzsettáját, és levegőt pumpált bele. 00/00 lett az eredmény. A lány mellkasára helyezte sztetoszkopját, és mindannyian meghallgatták a lány testének néma csendjét.

Valamit belenyomtak Ben másik kezébe – még évekkel később sem tudta, melyikük volt az. A kalapács. Az egyszerű gumimarkolatú kalapács. A kalapács feje megvillant a zseblámpa fényében.

– Gyorsan – mondta Callahan –, aztán menjen ki a szabadba. A többit majd mi elintézzük.

Keserű vizeken kell átmennünk, mielőtt elérjük az édeset.

– Isten bocsássa meg nekem – suttogta Ben. Felemelte a kalapácsot, és lesújtott.

A kalapács pontosan a karó végére csapott, és tudta, hogy álmaiban mindig kísérteni fogja a kőrisfán végigfutó kocsonyás remegés. A lány kék szeme, mintegy az ütés erejétől, felpattant és elkerekedett. A karó hegye alól vér spriccelt elő; elképesztően erős sugárban fröcskölt mindenhova, a kezére, ingére, az arcára. A pincét egy pillanat alatt forró, fémes szag árasztotta el.

A lány az asztalon vonaglott. Kezeivel, mint amikor a madár verdes, vadul csapdosta a levegőt. Szája tágra f nyílt, rémisztő, farkasszem metszőfogak villantak elő – aztán visítani kezdett, többször egymás után, hangja úgy zengett, mint a pokol harsonája. Szája szegletéből patakokban ömlött a vér.

A kalapács felemelkedett, és lecsapott: újra… újra… meg újra…

Ben agyában a visitas óriási fekete varjak károgása-ként visszhangzott. Szörnyű, már feledésbe merült képekkel örvénylett a hang. A keze skarlátvörös, a karó skarlátvörös, és a könyörtelenül lesújtó kalapács is skarlátvörös. Jimmynek annyira remegett a keze, hogy a zseblámpa fénye mintha bűvös koronggá vált volna Susan őrjöngő, rángatózó arcán. A fogak az ajkakat marcangolták, miszlikbe szabdalták. A kifröccsenő vér kínai ideogramokra emlékeztető mintákat festett a fehér lepedőre, melyet Jimmy oly gondosan hajtott félre.

És aztán háta, mint az íj, hirtelen behajlott, és a szája úgy szétnyílt, hogy az ember szinte várta, mikor törik el az állkapcsa. A karó ütötte sebből sötétebb vér lövellt ki – szinte feketének látszott ebben a hátborzongató félhomályban: a szíve vére. A tágra nyílt száj visszhangzó üregéből feltörő sikoly a fájó emlékezet legmélyebb rétegéből és az emberi lélek nyirkos sötétségeiből szakadt fel. Hirtelen áradt ki a lány száján és az orrán… aztán még valami. A félhomályban csak valami kísértetféle árnynak tűnt, amely csalódottan és megsemmisülten fölemelkedik. A sötétségbe vegyült, aztán eltűnt.

A lány visszahanyatlott, szája elernyedt, összecsukódott. A véres, szétmarcangolt ajkak között egy utolsót szisszent a levegő. Egy pillanatra a szemhéjak felpattantak, és Ben azt a Susant látta – vagy legalábbis úgy hitte, hogy azt látja –, akivel a parkban találkozott, amikor könyvet olvasott.

Aztán vége.

Ben hátrálni kezdett, elejtette a kalapácsot, s mint egy megrettent karmester, akinek elvadult a szimfóniája, maga elé tartotta a kezeit.

Callahan a vállára tette a kezét. – Ben…

Ben elrohant.

Botorkált felfelé a lépcsőn, elesett, aztán csak mászott a fény irányába. A gyermek rettegése összekeveredett a felnőtt rettegésével. Ha most hátrapillantana, minden bizonnyal Hubie Marsten állna mögötte (vagy talán Straker), és a püffedt, zöldes arc rávigyorogna; a kötél mélyen a nyakba vág – a vigyor mögül nem fogak, hanem agyarak villannának elő. Keserves üvöltés tört fel belőle.

Ködfüggönyön keresztül hallotta, hogy Callahan felkiált: – Ne… hagyják, hadd menjen…

Átszáguldott a konyhán, és kirontott a szabadba. A hátsó tornác deszkái meginogtak lába alatt, és fejjel előre a földre zuhant. Feltérdelt, mászni kezdett, aztán feltápászkodott, és vadul maga mögé nézett.

Semmi.

A ház céltalanul magasodott fölé; az utolsó gonosztól is megfosztották. Ismét egyszerű ház lett.

Ben Mears a gizgazos hátsó udvar síri csöndjében csak állt, és hátravetett fejjel nagyokat szippantott a levegőből.

16

Ősszel így száll le az éj 'Salem's Lotra:

A nap markából először a levegő csusszan ki; lehűl, és emlékeztet arra, hogy közeleg a tél, és hogy a tél hosszú lesz. Vékony felhőréteg képződik, az árnyékok meghosszabbodnak. Az árnyékok vékonyak, nem úgy, mint a nyáriak; nincsenek falevelek vagy kövér felhők, amelyektől vastagabbak lehetnének. Sovány, ösztövér árnyékok ezek, szinte belemarnak a földbe, mintha fogak volnának.

Ahogy a nap a horizont felé közeledik, barátságos sárga színe egyre sötétül, s végül dühösen lángoló narancs lesz belőle. A horizont tarkán izzik – akár egy felhőtolulásos burok – mely hol vörös, hol narancs, hol élénkpiros vagy éppen bíborszínben ragyog. Olykor a felhők fel-felszakadoznak, s utat engednek a nyarat sirató ártatlan sárga napsugaraknak.

Ekkor hat óra van, vacsoraidő ('Salem's Lotban délben ebédelnek). Mabel Werts, akinek csontjairól petyhüdten lóg az öregséggel járó töméntelen háj, leül a roston sült csirkemell és a csésze Lipton tea elé; könyökénél ott a telefon. Évánál a férfiak vacsorához gyülekeznek, bármi legyen is az: amolyan tévéből tanult „Főzőcske okosan” vacsorák ezek: konzervhús konzervbabbal, mely még halványan sem emlékeztet arra a babra, amit évekkel ezelőtt anyjuk főzött egész álló szombaton; spagettivacsora; vagy újramelegített hamburger, amit munkából jövet vettek a falmouth-i McDo-nald'snál. Eva az utcai szobában ül, és tízlapos römit játszik Grover Verrill-lel, nagyon ideges: olykor ráförmed a többiekre, hogy töröljék föl a zsírt az asztalról, és az istenit, ne lötyögtessenek ki mindent. Még sohasem látták ilyennek, ennyire feszültnek és zabosnak. De tudják, mi baja van, még ha Eva nem is tudja.

A Petrie házaspár szendvicset eszik a konyhában, és azon a különös üzeneten rágódik, melyet a helybéli katolikus lelkésztől, Callahan atyától kapott telefonon az imént: *A fiuk velem van. Nincs semmi baja. Nemsokára hazaviszem. Viszlát.* Azon morfondíroztak, hogy felhívják a rendőrségen Parkins Gillespie-t, de aztán úgy döntöttek, várnak még egy kicsit. Úgy tapasztalták, hogy valamelyest megváltozott a fiuk, aki az anya kedvenc szavajárása szerint mindig „mély érzésű” gyerek volt. Ralphie és Danny Glick szelleme, ha nem is ismerték el, kísértette őket.

Miit Crossen a bolt mögötti lakásában tejet és kenyeret eszik. Borzasztó étvágytalanság gyötri azóta, hogy felesége '68-ban meghalt. Delbert Markey, a Dell-kocsma tulajdonosa szertartásosan tömi magába az öt hamburgert, melyet saját maga készített el a grillsütőben. Mustárral és hatalmas adag nyers hagymával eszi, aztán nyögve végigpanaszkodja az éjszakát – ha egyáltalán van kinek –, hogy az az átkozott savtúltengés egyszer még megöli. Rhoda Curless, Callahan atya házvezetőnője semmit sem eszik. Az atyáért aggódik, aki most, ki tudja, merre kószál. Harriet Durham és családja bordaszeletet eszik. Carl Smith előtt – 1957 óta özvegy – egyetlen szem főtt burgonya és egy üveg üdítő. Derek Boddin családja sonkás kelbimbót kap vacsorára. *Ffúúj!* – mondja Richie Boddin, az iskola trónfosztott vezére. Kelbimbó. Megeszed, vagy szétrúgom a seggedet, mondja Derek. Pedig ő is utálja.

Reggie és Bonnie Sawyer mirelit marhasültet eszik franciás sült krumplival, a desszert csokoládés puding. Ezek mind Reggie kedvenc ételei. Bonnie, akin a véraláfutások már kezdenek halványulni, lesütött szemmel szolgálja fel a vacsorát. Reggie teljes figyelmét a vacsorának szenteli; három üveg Bud sört iszik meg az étel mellé. Bonnie állva eszik. Az ülés még mindig fájdalmas tortúra. Nincs nagy étvágya, de azért eszik, nehogy Reggie észrevegyen valamit, és belékössön. Aznap este, miután úgy összeverte, Reggie fogta magát, és az összes fogamzásgátlót lehúzta a vécén; aztán megerőszakolta. És azóta minden este megerőszakolja.

Háromnegyed hétre már mindenki befejezi a vacsorát, már a cigarettát, szivart vagy pipát is elszívták az asztalokat leszedték. A tányérokat elmosogatják, elöblítik, és a szárítóba rakják. A kicsiket a másik szobába küldik, hogy lefekvésig az esti mesét nézzék.

Roy McDougall éppen szénné égette a borjúszeleteket, és most átkozódva a szemétbe dobja az egészet – tepsistül, mindenestül. Magára kapja a farmerdzsekijét és Dellhez indul; az az átkozott, mihaszna felesége a hálószobában döglik. A kölök halott, az asszony kipurcant, a

vacsorából brikett lett. Ideje berúgni. És talán ebből a porfészekből is el kéne tűnni. A Taggart Streeten – mely a Községháza mögött a Jointner Avenue-tól nem messze egy zsákutcában végződik – egy piciny emeleti lakásban Joe Crane-t különös ajándékkal lepték meg az istenek. Épp hogy megette a kis tányér tésztát, és leült tévét nézni, amikor hirtelen bénító fájdalom nyilallott a mellkasába és a bal karjába Azon gondolkodott: *Mi lehet ez? A ketyegőm? És* mit ad isten, fején találta a szöget. Fölkelt, és a telefon felé vánszorgott, amikor a fájdalom hirtelen ismét belényilallt, és úgy vágódott el, mint akit főbe kólintottak A tévé tovább duruzsol, és még legalább huszonnégy órába telik, míg valaki rátalál. Halála, mely 6.51-kor következik be, október hatodikán az egyetlen természetes halál Jerusalem's Lotban.

Hét órára nyugaton az égbolt színskálájából már csak egy keserű, narancsszín vonal marad; mintha a világ szélén tüzeket raktak volna. Keleten már feltűnnek az első csillagok. Vadul ragyognak, mint a gyémánt. Ilyenkor, ősszel, könyörtelen a fényük, nem nyújt vigaszt a szerelmeseknek. Csodálatos, de közönyös ragyogás ez.

A kisgyerekek lefekvéshez készülődnek. A szülők kiságyba vagy bölcsőbe fektetik a picinyeket, s csak mosolyognak azon, hogy az apróságok sírva kérik, hadd maradhassanak még fönt, vagy hadd égjen még a lámpa. Engedékenyen kinyitogatják a szekrényajtókat, hogy megmutassák: nem, semmi sincs mögöttük.

És aztán rájuk ereszkedik a vérszomjas éj. Eljött a vámpír ideje.

17

Amikor Ben és Jimmy belépett, Matt éppen szundikált, de szinte azonnal felébredt, és szorosabbra fogta a jobb kezében lévő keresztet.

Tekintete Jimmyre siklott, majd Benre… és megállapodott Benen.

– Mi történt?

Jimmy röviden összefoglalta a történteket. Ben nem szólt semmit.

– És a lány teste?

– Callahan meg én arccal lefelé egy ládába raktuk; talán pont abba, amiben Barlow a városba jött. Alig egy órája, hogy a Royal folyóba dobtuk. A ládába köveket tettünk. Straker kocsiját használtuk. Ha a hídnál esetleg észrevett minket valaki, akkor őrá fognak gyanakodni.

– Jól tettétek. Hol van Callahan? Meg a fiú?

– Markék házához mentek. A szülőknek el kell mondani mindent. Barlow név szerint megfenyegette őket.

– El fogják hinni?

– Ha nem, akkor Mark ráveszi az apját, hogy hívják fel magát.

Matt bólintott. Nagyon fáradtnak látszott.

– Ben – mondta. – Jöjjön ide! Üljön az ágyamra. Ben szófogadóan odalépett; arca sápadt, zavart volt.

Leült, és ölébe fektette kezeit. Szeme párja akár két, cigarettával kiégetett lyuk.

– A maga számára nincs vigasz – mondta Matt. Tenyerébe fogta Ben kezét. Ben ellenkezés nélkül tűrte.

– Nem számít. Az idő minden sebet begyógyít. Susan megbékélt.

– Barlow bolondot csinált belőlünk – szólalt meg Ben síri hangon. – Mindegyikünket kigúnyolt. Jimmy, adja oda a levelet!

Jimmy átadta Mattnek a borítékot. Matt kihúzta a borítékból a vastag lapot, és figyelmesen végigolvasta; a papír szinte az orrát verdeste. Ajka némán mozgott. Letette a levelet, aztán megszólalt. – Igen. Ez ő. Az énje hatalmasabb, mint képzeltem. Az embert elfogja a remegés.

– Susant is csak azért hagyta ott, hogy minket megvicceljen. Mi csak apró bogarak vagyunk az ő szemében. Apró bogarak, melyek az ő kénye-kedve szerint futkosnak.

Jimmy már szóra nyitotta száját, de Matt megcsóválta a fejét.

– Ez azért messze van az igazságtól – mondta. – Ha lehetősége lett volna rá, magával vitte

volna Susant. Túl kevés az élőhalott ahhoz, hogy amolyan viccelődésekre pazarolja őket! Gondolja csak el, Ben, hogy mit tettek Relé. Megölték a kedvencét, Strakert. Saját beismerése B szerint még arra is rákényszerült, hogy telhetetlen létvágyát vele elégítse ki! Milyen iszonyatos élmény lehetett számára, hogy álmatlan álmából arra kellett ébrednie, hogy egy fegyvertelen gyermek tette ártalmatlanná azt a szörnyeteget.

Nehézkesen felült az ágyban. Ben feléje fordult, és ránézett – először csillant szemében valamiféle érdeklődés, amióta a többiek a házból kijövet a hátsó udvaron megtalálták.

– És lehet, hogy nem ez volt a legnagyobb győzelem – elmélkedett tovább Matt. – Elüldözték a házából, az otthonából. Jimmy azt mondta, hogy Callahan atya szenteltvízzel fertőtlenítette az egész pincét, és ostyával pecsételte le az ajtókat. Ha visszamegy, meghal… *és ezt ő is tudja.*

– De elmenekült – mondta Ben. – Mit számít ez?

– Elmenekült – visszhangozta Matt halkan. – És ma hol aludt? Egy kocsi csomagtartójában? Vagy valamelyik áldozat pincéjében? Vagy esetleg a mocsárban, az öreg metodista templom alagsorában, mely még az '51-es tűzvész idején égett le? Bárhol is töltötte a napot, gondolja, hogy biztonságban érezte ott magát?

Ben nem felelt.

– Holnap maguk vadászatra indulnak – mondta Matt, és megszorította Ben kezét. – Nemcsak Barlow-t fogják keresni, hanem a kishalakat is – ma éjszaka már sokkal többen lesznek. Az *ő* étvágyuk kielégíthetetlen. Annyit esznek, amennyit csak bírnak. Az éjszaka az övé; de maguk nappal üldözni fogják, addig üldözik, amíg végképp el nem rettentik, vagy pedig átszúrják, és a napfényre vonszolják, hadd üvöltsön!

A szónoklatra Ben felemelte a fejét. Arcára szinte kísérteties kifejezés ült ki. Ajkán halvány mosoly. – Igen, az jó lesz – suttogta. – Csakhogy még ma éj jel; nem várok holnapig. Most rögtön…

Matt keze előrelendült, és elképesztő erővel ragadta meg Ben vállát, – Ma este nem. A ma estét együtt töltjük – maga, Jimmy, Callahan atya, Mark és Mark szülei. *Ő* most már tudja… és fél. Csak egy őrült vagy egy szent merészkedne Barlow közelébe most, amikor ébren van, hiszen a sötétség a lételeme. És mi sem őrültek, sem szentek nem vagyunk. – Lehunyta szemét, és halkan folytatta. – Azt hiszem, kezdem kiismerni. Itt fekszem ezen a kórházi ágyon, és Mycroft Holmest játszom; a helyébe képzelem magam, és megpróbálom kitalálni, hogy ő mit csinálna. Ő már évszázadok óta él; rettenetesen okos. Ugyanakkor borzasztóan önző; ez a leveléből kiderül. Miért is ne? Énje – akár az igazgyöngy – folyvást nő, gyarapodik, mígnem hatalmas és pusztító lesz. Rettenetesen büszke. Már-már a kevélységig. És elképesztően bosszúszomjas; ez igen aggasztó, de még hasznunkra lehet.

Kinyitotta a szemét, és ünnepélyesen a két férfira nézett. Felemelte a keresztet. – A kereszt *őt* megállítja, de mást, aki a hatalmában áll – mint például Floyd Tibbits –, esetleg nem. Azt hiszem, ma este megpróbál valamelyikünket…. vagy esetleg mindannyiunkat elinitézni.

Jimmyre nézett.

– Szerintem nem volt helyes dolog Callahan atyát és Markot a fiú szüleihez küldeni. A szülőket telefonon is figyelmeztethettük volna. Így elszakadtunk egymástól… s én különösen a fiúért aggódom. Jimmy, jó lenne, ha felhívnád őket… most rögtön.

– Jó – állt fel Jimmy. Matt Benre nézett. – Velünk marad? Folytatja a harcot?

– Igen – felelte Ben rekedten. – Igen. Jimmy elhagyta a szobát, lement a nővérszobába, és kikereste Petrie-ék számát a telefonkönyvből. Gyorsan tárcsázott, és rémülten hallotta, hogy a kicsöngés helyett „szám megváltozott” dallama csendül fel a kagylóban. – Elkapta őket – mondta. A főnővér felpillantott Jimmy hangjára, és megrémült tekintetétől.

18

Henry Petrie műyelt ember volt. A Northeastern Egyetemen letette az orvosi alapvizsgát,

elvégezte a Massachusettsi Műszaki Egyetemet, közgazdaságtanból pedig doktorált. Ragyogó főiskolai állást hagyott ott a Prudential Biztosítótársaság igazgatói széke kedvéért; s Inkább a kíváncsiság, nem pedig az anyagiak vették rá ferre a lépésre. Egyszerűen tudni akarta, hogy bizonyos gazdasági elképzelései a gyakorlatban is ugyanolyan jól működnek-e, mint elméletben. Ugyanolyan jól működlek. A következő nyárra szerette volna a könyvvizsgálói oklevelet megszerezni, aztán két évre rá letenni az ügyvédi vizsgát. Az 1980-as éveket már a szövetségi kormány gazdasági tanácsadójaként szerette volna kezdeni. Az álmodozó Mark nem az apjára ütött: Henry Petrie könyörtelen vaslogikával, szinte egy precíziós műszer pontosságával gondolkodott. Elkötelezett demokrata volt, aki az 1972-es választásokon Nixonra szavazott, nem mintha hitt volna Nixon becsületességében – feleségének számtalanszor elmondta, hogy Nixon-nak még annyi sütnivalója sincs, mint egy ócska áruházi tolvajnak –, hanem mert az ellenzék kamikaze módjára döntötte volna romba az ország gazdaságát. A hatvanas évek ellenkultúráját csendes türelemmel szemlélte, mivel úgy vélte, ártalmatlan, s előbb-utóbb kimúlik, mivel nincs megfelelő anyagi bázisa. Felesége és fia iránt érzett szeretetét nem a szenvedélyesség jellemezte – senki se verselné meg azt, ahogy a felesége elé vágta a koszos zoknikat –, de megbízható, szilárd támasz volt. Céltudatos ember, aki bízott önmagában, és a fizika, matematika, közgazdaságtan és (bizonyos mértékig) a szociológia törvényeiben.

Figyelmesen hallgatta fia és a pap történetét; kávét kortyolgatott, s ha a szálak kissé összekuszálódtak, azonnal kérdésekkel bombázta őket. Nyugalma szinte egyenes arányban nőtt a történet egyre képtelenebb voltával és felesége, June növekvő aggodalmával. Mire Markék befejezték, már majdnem hat óra ötvenöt volt. Henry Petrie négy jól megfontolt szótagban közölte ítéletét: – Lehetetlen.

Mark felsóhajtott, és Callahanre nézett. – Ő *előre* megmondta, még akkor, amikor Callahan vén autójával elindultak a plébániáról.

– Henry, nem gondolod, hogy nekünk…

– Várj.

Ez az egyetlen szó és a (mintegy véletlenül) felemelt kéz elnémította az asszonyt. Visszaült, és átölelte Markot; finoman elhúzta Callahan mellől. A fiú engedelmeskedett.

Henry Petrie udvariasan Callahan atyára nézett. – Na nézzük, mihez kezd ezzel a rejtvénnyel vagy mi a csudával két magunkfajta épeszű ember.

– Azt hiszem, semmihez – mondta Callahan ugyanolyan udvariasan –, de megpróbálhatjuk. Azért vagyunk itt, Mr. Petrie, mert Barlow kifejezetten önt és a feleségét fenyegette meg.

– Maga tényleg beledöfött egy karót a lányba délután?

– Nem én. Mr. Mears volt az.

– Még mindig ott van a holttest?

– A folyóba dobták.

– Ha csak a fele igaz annak, amit mond – mondta Petrie –, akkor bűntényben keverték a fiamat. Tisztában van vele?

– Igen. De meg kellett tennünk. Mr. Petrie, ha felhívná Matt Burke-öt a kórházban…

– Ó, biztos vagyok benne, hogy maga mellett tanúskodnának – mondta Petrie, s még mindig az a halvány, őrjítő mosoly játszadozott az ajkán. – És ez az egyik bűbájos dolog ebben az egész képtelenségben. Megnézhetném azt a Barlow-féle levelet?

Callahan káromkodott magában. – Dr. Codynál van. – Aztán mintha csak most jutott volna az eszébe, hozzátette: – Tényleg át kellene mennünk a cumberlandi kórházba. Ha beszélne… f Petrie a fejét rázta.

– Előbb beszélgessünk még egy kicsit. Ahogy már mondtam, biztos vagyok benne, hogy az ön társai megbízható emberek. Dr. Cody a család háziorvosa, mindannyian nagyon kedveljük. Úgy tudom, hogy Matthew Burke is feddhetetlen ember… legalábbis tanárként az.

– És ennek ellenére…? – kérdezte Callahan. – Figyeljen ide, Callahan atya. Ha egy tucat

megbízható szemtanú azt állítaná, hogy egy óriási katicabogár csörtetett végig a parkon, és az amerikai zászlót lengetve az „Édes Adeline”-t énekelte, maga elhinné? – Ha biztos volnék benne, hogy a szemtanúk szavahihető emberek, és tudnám, hogy nem vicceltek, akkor bizony elhinném.

Petrie egy halvány mosoly kíséretében megszólalt. – Látja, ez a különbség kettőnk közt.

– Maga merev gondolkodású – mondta Callahan.

– Nem, csupán határozott.

– Az ugyanaz. Mondja, a maga vállalatánál helyeslik, ha a vezetők belső meggyőződésből, és nem a külső tények alapján hozzák meg a döntéseket? Ez nem logika, Petrie, ez butaság.

Petrie szájáról eltűnt a mosoly. Felállt. – A maga története igen nyugtalanító, annyit mondhatok. Belekeverte a fiamat valami sötét és nyilván veszélyes dologba. Szerencsésnek érezhetik magukat, ha nem kerülnek bíróság elé. Érintkezésbe fogok lépni az ön feletteseivel, és beszélek velük. Aztán akár el is mehetünk Mr. Burke-höz a kórházba, és ott folytathatjuk.

– Milyen kedves, hogy enged egy elvéből – mondta Callahan szárazon.

Petrie átment a nappaliba, és felemelte a telefonkagylót. A telefon néma volt; még vonalat sem kapott. Homlokráncolva nyomogatta a gombokat. Semmi. Helyére tette a kagylót, és kiment a konyhába.

– A telefon nem működik – mondta.

Idegesség fogta el, amikor észrevette, hogy fia és Callahan milyen rémülten néznek össze.

– Nyugodjon meg – mondta kissé élesebben, mint ahogy szerette volna –, a város telefonjai vámpírok nélkül is lerobbannak.

Kialudtak a lámpák.

19

Jimmy visszarohant Matt szobájába.

– Nem csöng ki a telefon Petrie-éknél. Szerintem már ott van. Az istenit, hogy lehettünk annyira *hülyék*...

Ben fölállt az ágy széléről. Matt arca görcsösen megrándult. '

– Látják, hogy dolgozik? – mormogta. – Milyen tökéletesen? Ha még legalább egy óráig világos lenne, akkor meg tudnánk… de most már nem. Kész, vége.

– Oda kell mennünk – mondta Jimmy.

– Nem! Meg ne próbálják! A maguk és az én életem védelmében meg ne tegyék!

– De ők…

– *Ők egyedül vannak!* Ami most történik vagy már meg is történt, annak már vége lesz, mire maguk odaérnek.

Tétován álltak az ajtóban.

Matt nagy nehezen összeszedte magát és halkan, de erélyesen így szólt: – Az énje hatalmas, akárcsak a büszkesége. Ezeket a hibáit esetleg előnyünkre fordíthatjuk. Azonkívül nagyon okos is; s ezt mindvégig szem előtt kell tartanunk. Mutatták a levelét – sakkról beszél. Biztos vagyok benne, hogy első osztályú játékos. Értsék már meg, hogy ő anélkül is elintézhette volna a többieket, hogy elvágja a telefonzsinórt! Csak azért csinálta, hogy bemutassa az egyik fehér tisztjét! Ismeri az erőket, és tudja, könnyebb győznie, ha az erők megoszlanak és összezavarodnak. Óriási hibát követtünk el, és lépéselőnyhöz juttattuk azzal, hogy megfeledkeztünk erről; s eredeti csapatunk kettévált. Ha most maguk lélekszakadva Petrie-ékhez rohannának, akkor már háromfelé szakadnánk. Én ágyhoz vagyok kötve; könnyű préda lennék, még a kereszt, a könyvek és a varázsigék sem segítenének. Elég, ha ideküldi az egyik majdnem élőhalottját, és az elintézne pisztollyal, vagy késsel kinyírna. És akkor már csak te vagy hátra, meg Ben, akik a saját vesztükbe rohannak az éjszakában. És akkor 'Salem's Lot végképp az övé lesz. Hat nem értik?

Ben szólalt meg először: – De igen. Matt visszahanyatlott az ágyba. – Nem a saját életemet

féltem, Ben. Remélem, elhiszi. Még csak nem is a magukét. A városért aggódom. Nem érdekes, hogy mi történik még, de valakinek életben kell maradnia, hogy holnap megállítsa őt.

– Igen. És engem addig nem kap meg, amíg bosszút nem állok Susanért.

Csönd ereszkedett rájuk.

Jimmy Cody törte meg. – Lehet, hogy sikerül megmenekülniük – mondta töprengve. – Szerintem alábecsülte Callahant, és abban is holtbiztos vagyok, hogy a fiút is. A fiú elképesztően hidegvérű.

– Hát akkor reménykedjünk – mondta Matt, és lehunyta a szemét.

Leültek és vártak.

20

Donald Callahan atya Petrie-ék tágas konyhájának egyik végében állt, és a feje fölé emelte anyja keresztjét, mely kísérteties ragyogással töltötte be a szobát. Barlow a konyha másik végében állt, a mosogató mellett; egyik kezével hátratekerte Mark karját, másik kezével a fiú torkát szorongatta. Közöttük Henry és June Petrie teste hevert az ablak üvegcserepeiben, mely Barlow-behatolásakor tört össze.

Callahan bénultan állt. Mindez olyan gyorsan játszódott le, hogy képtelen volt felfogni. Az egyik percben még a konyha éles, nagyon is józan fényében próbálták már-már őrjítő higgadtsággal megvitatni az eseményeket Petrie-vel. És a következő pillanatban bekövetkezett az az esztelenség, amit Mark apja olyan szilárd eltökéltséggel utasított vissza.

Megpróbálta rekonstruálni az eseményeket.

Petrie visszajött, és azt mondta, hogy a telefon nem működik. Pár pillanat múlva kialudt a villany. June Petrie felsikoltott. Felborult egy szék. Hosszú másodpercekig egymást keresgélve kóválygtak a sötétben. Aztán a mosogató melletti ablak hatalmas csörömpöléssel betört, és az üvegcserepek szétszóródtak a konyhaasztalon meg a linóleumon. Mindez alig harminc másodperc alatt ment végbe.

Aztán egy árnyék jelent meg a konyhában, és Callahan magához tért. Megragadta a nyakában lógó keresztet, s noha az még érintette a bőrét, földöntúli fényárral töltötte meg a szobát.

Észrevette, hogy Mark az anyját próbálja a nappaliba vezető boltív felé vonszolni. Henry Petrie mellettük állt, s arcára döbbent csodálkozás ült ki eme teljesen illogikus támadás láttán. Háta mögött egy fehér, vigyorgó arc tűnt fel; mintha egy Frazetta-festményből lépett volna elő: hosszú, éles metszőfogak villantak fel – és vörösen izzó szemek ragyogtak –, mintha a pokol tüze égne Barlow mindkét keze előrelendült – Callahan észrevette, hogy milyen hosszúak és érzékenyek azok a hamuszín ujjak: mint egy zongoristának –, s aztán egyik kezével Henry Petrie, a másikkal pedig June fejét ragadta meg, s borzalmas csattanással összeloccsantotta őket. A két test tehetetlenül a földre zuhant – Barlow első fenyegetése beteljesedett.

Mark fejhangon felvisított, és gondolkodás nélkül Barlow-ra vetette magát.

– Hát itt vagy! – zendült fel Barlow jóindulatú, érces, mély hangja. Mark azonnal támadásba lendült, de Barlow egy szemvillanás alatt elkapta.

Callahan előrelépett, és felemelte a keresztet.

Barlow győzelmes vigyora egy pillanat alatt rémült vicsorgassa változott. Maga elé rántotta a fiút, és a mosogató felé hátrált. Lábuk alatt üvegcserepek csikorogtak.

– Isten nevében… – kezdte Callahan.

Az isten szó hallatán Barlow hangosan felsikoltott, mintha korbáccsal sújtottak volna rá, lefelé torzuló grimaszba rándult nyitott szája, a metszőfogai csillogtak. Nyakán élesen kirajzolódtak az izomkötegek. – Ne jöjjön közelebb! – mondta. – Ne jöjjön közelebb, maga sámán! Különben felvágom a fiú ütőerét, mielőtt maga *akár* levegőt venne! – Ahogy beszélt,

felső ajka felhúzódott azokról a hosszú, agyarszerű metszőfogakról, aztán a feje a vipera sebességével előrehajolt, és alig néhány centire Mark bőrétől megállt.

Callahan lassan hátrálni kezdett, a keresztet – szemmagasságban, hogy a vízszintes szár fölött kilásson - továbbra is maga elé tartotta. A kereszt lüktetve ontotta magából a fényt, s a benne rejtező erő végigkúszott Callahan karján, mígnem az izmok megfeszültek és remegni kezdtek.

Farkasszemet néztek.

– Hát végre összejöttünk! – mondta Barlow mosolyogva. Tekintetéből erő és értelem sugárzott; arca hátborzongató módon még csinos is volt – majdhogynem nőies a ráeső fényben. Hol látta már ezt az arcot? És rádöbbent, hogy akkor, amikor életének legszörnyűbb másodperceit élte át. Igen, ez Mr. Flip arca, saját gyermekkori mumusáé, aki nappal a szekrényben rejtőzött és éjjelente, miután anyja becsukta a gyerekszoba ajtaját, előjött. Nem hagyhatta égve az olvasólámpát – apja és anyja véleménye szerint az ilyen gyerekes félelmeket csak úgy lehet legyőzni, ha az ember szembenéz velük, nem pedig hízeleg nekik –, és éjjelente, amikor az ajtó becsukódott, és anyja léptei elhaltak a lépcsőn, a szekrény ajtaja résnyire kinyílt, és szinte érezte (vagy talán *látta* is), hogy Mr. Flip keskeny, fehér arca, a lángoló szempár megjelenik a sötétben. És most megint itt van; Mark válla fölött bámul rá ez a falfehér arc – az ajka vörös, érzéki, a szeme ragyog.

– Most mi van? – kérdezte Callahan, de mintha nem is a saját hangját hallotta volna. Barlow ujjaira meredt, azokra a hosszú, érzékeny ujjakra, melyek a fiú nyakára fonódtak. Apró, kék tintapacák tarkállottak rajtuk.

– Attól függ. Mit ad ezért a hitvány páráért? – Mark hátratekert csuklóit fölfele rántotta – nyilvánvalóan a fiú sikolyával szeretett volna nyomatékot adni a kérdésnek, de Mark nem engedelmeskedett. Csak egy halk szisszenés csúszott ki fogai közül – egyébként néma maradt.

– Sikítani fogsz – suttogta Barlow, és szája gyűlölködő, vadállati fintorba torzult. – Addig sikítasz, amíg *szétreped* a torkod!

– Hagyja abba! – kiáltott fel Callahan.

– Ugyan miért? – A gyűlölet leolvadt az arcáról. Helyébe sötét, kedves mosoly kúszott. – Talán adjak némi – mondjuk egynapi – haladékot a fiúnak?

– Igen!

Barlow lágyan, szinte dorombolva megszólalt. – Ha megteszem, akkor eldobja a keresztet, és egyenlő ellenfélként nézünk szembe egymással – mint fekete a fehér ellen? A maga hite az enyémmel szemben?

– Igen – felelte Callahan, de már kevésbé magabiztosan.

– Akkor rajta! – Telt ajka várakpzásteljesen lebiggyedt. A szobát elárasztó hátborzongató fényben magas homloka furcsán ragyogott.

– A szavát adja, hogy elengedi? Inkább melengetnék egy csörgőkígyót a keblemen, könnyebben elhinném, hogy nem mar meg.

– De én… én hiszek magának – nézze! Eleresztette Markot, és hátralépett; üres kezeivel a levegőt markolászta. Mark egy pillanatig döbbenten, mozdulatlanul állt, aztán anélkül, hogy Barlow-ra pillantott volna, a szüleihez rohant.

– Rohanj, Mark! – ordította Callahan. – Rohanj! Mark sötét, tágra nyílt szemével Callahanre meredt.

Azt hiszem, meghaltak…

– ROHANJ! Mark csigalassúsággal föltápászkodott. Megfordult, és Barlow-ra nézett.

– Hamarosan, kisöcsém – szólalt meg Barlow szinte jóindulatúan. – Hamarosan te meg én… Mark a szemébe köpött. Barlow-nak elakadt a lélegzete. Homloka elsötétült; a tekintetéből áradó őrjöngő düh nyilvánvalóvá tette, hogy korábbi viselkedése puszta színjátszás volt. Callahan egy pillanatig látta, hogy ez a düh sötétebb, mint a gyilkos lelke.

– *Leköptél!*– suttogta Barlow. Egész testében reszketett, Mint valami szánalmas vak,

tántorogva előrelépett. – *Maradjon ott!* – sikoltotta Callahan, és maga elé lendítette a keresztet. Barlow felordított, és szeme elé kapta a kezét. A kereszt természetellenes, vakító fénnyel felragyogott, s ha Callahannek lett volna elég mersze, hogy előrenyomuljon, most akár meg is ölhette volna Barlow-t. – Meg fogom ölni – mondta Mark. Aztán, mint valami sötét örvény, eltűnt. Barlow még hatalmasabbnak tűnt. Haja, melyet európai módon homlokból hátrafésült, szinte lobogott koponyája körül. Sötét öltönyt és kifogástalanul megkötött, mélybordó nyakkendőt viselt, s Callahan úgy vélte, pontosan beleillik az őt körülvevő sötétségbe. Szeme, mint az alattomos, gyilkos parázs, kiviláglott az üregéből.

– Akkor teljesítse az egyezség magára eső részét, sámán!

– *Én pap* vagyok! – vágta oda Callahan.

Barlow gúnyosan biccentett. – *Pap* – mondta megvetően.

Callahan tétovázva ácsorgott. Miért kellene eldobni a keresztéi? Most elüldözhetné, így ma döntetlen lenne, holnap pedig…

De lelke mélyén valami figyelmeztette. Ha a vámpír kihívását visszautasítja, azzal sokkal komolyabb lehetőségeket tesz kockára – olyanokat, amikre talán nem is gondolt. Ha nem meri eldobni a keresztet, azzal beismeri. .. beismeri, hogy – mit is? Bárcsak ne rohanna úgy az idő, hogy végig tudná gondolni az egészet…

A kereszt ragyogása elhalványult.

Rápillantott, és szeme elkerekedett. Félelem rántotta görcsbe a gyomrát; mintha elektromosság futott volna végig a belein. Feje megrándult, és Barlow-ra meredt. Feléje sétált a konyhában; ajkán széles, szinte vadállati mosoly játszott.

– Maradjon ott, ahol van! – mondta Callahan rekedten, és egy lépést hátrált. -Isten nevében megparancsolom!

Barlow felnevetett.

A kereszt ragyogása halvány pislákolássá fakult. A vámpír arca félig-meddig ismét árnyékba borult; vonásai ettől furcsán eldurvultak, a kiálló pofacsontok alatt háromszög alakú foltok támadtak.

Callahan tovább hátrált, és feneke nekiütközött a fal mellett álló konyhaasztalnak.

– Nincs hová menni – mormogta Barlow bánatosan. Sötét szemében ördögi jókedv izzott.

– Szomorú látvány, amikor egy ember hite romba dől. Na, szóval…

Callahan kezében a kereszt megremegett, és az utolsó pisla fény is kihunyt. Puszta gipszdarab lett, melyet még anyja vásárolt – valószínűleg méregdrágán – egy dublini ajándékboltban. A karjában lüktető erő, mely falakat, sziklákat bírt volna megmozgatni, elenyészett. Az izmok még emlékeztek e lüktetésre, de megismételni nem tudták.'

Barlow előrelépett a sötétségből, és kitépte ujjai közül a keresztet. Callahan szánalmasan felüvöltött – a lélek falainak csapódó, néma üvöltés volt ez, mint azé a sok-sok évvel ezelőtti gyermeké, aki éjjelente egyedül maradt azzal a bizonyos Mr. Flippel, aki az álom határán, a szekrényajtó mögül leselkedett rá. És az a hang, ami eztán következett, élete végéig kísérteni fogja: két száraz reccsenés, ahogy Barlow eltörte a kereszt szárait, majd egy tompa puffanás, ahogy a földre dobta őket.

– *Az Isten verje meg!* – ordította Callahan.

– Az ilyesfajta melodrámák fölött már eljárt az idő – búgta Barlow a sötétségből. Hangja szinte sajnálkozó volt. – Fölösleges. Maga megfeledkezett saját egyházának doktrínájáról, nem? A kereszt… a kenyér meg a bor… a gyónás… csak jelképek. Hit nélkül a kereszt csak egy darab fa, a kenyér megsütött búza, a bor pedig savanykás szőlőlé. Ha eldobta volna a keresztet, legközelebb legyőzhetett volna. Tulajdonképpen azt reméltem, így lesz. Régen akadtam össze igaz ellenféllel. A fiú tízszer különb magánál, hitetlen papom.

Hirtelen elképesztően erős markok ragadták meg a sötétségből Callahan vállát.

– Azt hiszem, maga most örömmel fogadná, ha a halálom feledésbe -merülne. Az élőhalottaknak nincs emlékezetük, csak éhségük van, s az a szükségletük, hogy a Mestert

szolgálják. Felhasználhatnám magát. Elküldhetném a barátai közé. De mi szükség erre? A maga vezetése nélkül ők úgyis édeskeveset érnek. És a fiú majd elmond nekik mindent. Most egyetlen ember is elég ellenük. Azt hiszem, sokkal megfelelőbb büntetést találtam magának, hitetlen pap.

Callahannek eszébe jutott Matt mondása: *Vannak dolgok, amelyek még a halálnál is rosszabbak.*

Megpróbálta kiszabadítani magát, de a kezek satuként szorították. Aztán az egyik kéz eleresztette. Hallotta, hogy a csupasz bőrön ruha suhog, aztán valami kaparó hangot hallott. A kezek a nyakára siklottak.

– Gyerünk, hitetlen pap! Tanuljon meg egy igaz hitet. Lépjen az *én* egyházamban

Callahan agyán örvényként söpört végig a felismerés.

– Nem! Ne… ne…

De a kezek kérlelhetetlenek voltak. Fejét egyre csak előre és előre húzták.

– Rajta, papom –suttogta Barlow.

És Callahan ajka a vámpír hideg torkának feszült, ahol a gőzölgő húsban egy nyitott ér lüktetett. Szinte maga volt az örökkévalóság, amíg visszatartotta a lélegzetét, fejét vadul tekergette, de mindhiába; homlokát, arcát és állát mint harci festék, vér festette be.

Aztán végül mégis inni kezdett.

21

Ann Norton kiszállt a kocsiból, még azzal sem törődött, hogy a kulcsokat kivegye, és a kórház parkolóján keresztül megindult az előtér fényei felé. Felhők takarták a csillagokat, és az esőnek is lógott a lába. Nem nézett fel a felhőkre. Egykedvűen, maga elé meredve ment.

Nagyon különbözött attól az asszonytól, akit Ben Mears megismert azon az estén, amikor Susan vacsorára hívta szüleihez. Az a középmagas asszony zöld gyapjúruhát viselt, s noha nem rítt le róla a gazdagság, külseje jólétről árulkodott. Az az asszony ugyan nem volt szép, de jólöltözöttsége kellemes hatást keltett; őszülő haját friss dauer bodorította.

Ennek az asszonynak a lábán csak egy filcpapucs volt. Csupasz lábszárát még titokzokni sem fedte, és a visszerek csúnyán kidudorodtak (noha nem olyan csúnyán, mint szoktak, hiszen a belső nyomás már nem feszítette őket annyira). Hálóinge fölött csak egy szakadt, sárga köntös lobogott; haját összevissza borzolta a szél. Arca hamuszínben játszott, szemei alatt vastag, barna táskák.

Ő előre megmondta Susannak, óva intette attól a Mearstől meg a cimboráitól, meg attól a férfitól, aki végül megölte. Matt Burke beszélte rá azt az embert. Összedolgoztak. Hát persze. Tudta. *Őtőle* hallotta.

Egész nap rosszul volt, aluszékony és beteg, szinte még arra sem volt képes, hogy az ágyból kimásszon. És amikor délben ködös fejjel elszunnyadt – férje otthon sem volt; a rendőrségen az eltűnésről valami idétlen kérdőívet kellett kitöltenie – álmában *ő* látogatta meg. Jóképű férfi volt, tekintete parancsoló, lenyűgöző; nem tűrt ellenvetést. Orra karvalyorr, haja homlokból hátrafésülve, vastag, elbűvölő ajkai izgatóan fehér fogakat takartak, melyek csak akkor villantak elő, amikor elmosolyodott. És az a szempár… vörös és parancsoló.

Amikor nézni kezd, az ember egyszerűen nem tud elszakadni tőlük… de nem is akar.

Ő elmondott mindent, mit is kell tennie – és ha elkészül, hogyan találkozhat Susannal meg a többiekkel… és *vele.* Susannal ellentétben Mrs. Norton *neki* akart örömet szerezni, hogy viszonzásképp ő is megadja, amire vágyott, amire szüksége volt: a simogatást, az egyesülést. Férje 38-asa a zsebében lapult. Belépett az előtérbe, és a recepció felé nézett. Ha valaki meg akarná állítani, hát akkor gondjaiba venné.

Na nem lőné le, nem, azt nem. Addig nem lőhet, amíg Burke szobájába nem ér. Ezt *ő* mondta neki. Ha megakadályoznák abban, hogy megtegye, amit meg kell tennie, akkor *ő* nem jönne el, és nem borítaná el forró csókjaival az éjjel.

Fehér kórházi egyenruhában egy fiatal lány ült a pultnál, s a falilámpa gyenge fényében keresztrejtvényt fejtett, Nekik háttal egy műtősszolga ment a folyosón.

Az ügyeletes nővér Ann lépteit hallva szokott mosolyával fölnézett, de ajkán elhalt a mosoly, amikor meglátta a hálóingben közeledő, beesett szemű asszonyt. Szeme üres volt, mégis különös fényben ragyogott; úgy festett, mintegy felhúzható játékszer, amit éppen működésbe hoztak. Talán egy beteg, aki éppen elkóborolt.

– Asszonyom, ha…

Ann Norton pongyolája zsebéből úgy kapta elő a 38-ast, mint egy ősidőkből itt ragadt westernhős. Megcélozta az ügyeletes nővér fejét, és így szólt: – Forduljon meg!

A nővér ajka hangtalanul mozgott. Zihálva szívta be a levegőt.

– Ne sikítson. Ha sikít, szétlövöm a fejét. A nővér zihált, és halottfehér lett.

– Most forduljon meg.

A nővér csigalassúsággal fölállt, és megfordult. Ann Norton megfordította a 38-ast, és minden erejét összeszedte, hogy a pisztoly agyával a nővér fejére sújtson.

Ebben a pillanatban valaki kirúgta a lábát.

22

A pisztoly elrepült.

A szakadt, sárga pongyolás asszony nem sikított; torkából éles vinnyogás tört fel. Mint valami rák, hátrafele kezdett kúszni, és a mögötte álló férfi riadtan és zavarodottan a pisztoly után vetette magát. Amikor észrevette, hogy az asszony előbb elérheti a pisztolyt, átrúgta az előtér szőnyegén.

– Hé! – ordította. – Hé, segítsen már valaki!

Ann Norton a válla fölött rászisszent; arcát gyűlölet torzította el, aztán ismét a pisztoly után kezdett mászni. A műtősszolga futva közeledett feléjük. Egy pillanatig döbbenten, értetlenül szemlélte az eseményeket, aztán felkapta a pisztolyt, amely a lába előtt hevert.

– Az isten szerelmére – mondta. – Ez az izé meg van töltve…

Az asszony nekiesett. Karomszerűen meggörbült ujjaival belevájt a férfi arcába, s vörös sávokat szántott a csodálkozó műtősszolga homlokába és jobb orcájába.

A férfi felemelte a pisztolyt, hogy az asszony ne érhesse el. Ann Norton vinnyogva utánakapott.

A másik férfi a háta mögé lopózott, és megragadta. Később azt mesélte, hogy olyan volt ez, mintha egy zsák kígyót fogott volna meg. A pongyola alatt lévő test undorító volt és forró, minden izom összevissza ugrált.

Az asszony ide-oda rángatta magát, hogy kiszabaduljon, de a műtősszolga egy jól irányzott ütéssel állkapcson vágta. Ann Nortonnak fennakadt a szeme, aztán elterült.

A műtősszolga és a másik férfi összenézett.

A pultnál lévő nővér sikítani kezdett .Mindkét kezét a szájára tapasztotta, s a sikítás a ködsziréna szaggatott hangjára kezdett hasonlítani.

– Mégis, miféle kórház ez, he? – kérdezte a férfi.

– Istenem, bárcsak tudnám – felelte a műtősszolga. -Mi a fene történt?

– Épp a nővéremet akartam meglátogatni. Most szült. És akkor ez a gyerek odajön hozzám, és azt mondja, hogy egy nő most ment be pisztollyal a kezében. És…

– Miféle gyerek?

A férfi, aki a nővéréhez jött látogatóba, körülnézett. Az előtér már zsúfolásig megtelt, de mindenki nagykorú volt.

– Most nem látom. De az előbb itt volt. A pisztoly meg van töltve?

– Meg ám – mondta a műtősszolga.

– Mégis, miféle kórház ez, he? – kérdezte meg újból a férfi.

23

Látták, hogy két nővér rohan az ajtó előtt a liftirányába, aztán a lépcsőházból felharsant egy távoli üvöltés. Ben Jimmyre pillantott, és Jimmy alig észrevehetően megremegett. Matt nyitott szájjal szundikált.

Ben becsukta az ajtót, és leoltotta a villanyt. Jimmy elbújt Matt ágya mögött, és amikor meghallották, hogy valaki az ajtó előtt toporog, Ben ugrásra készen meglapult. Amikor az ajtó kinyílt, és egy fej bekukkantott, Ben elkapta, könyökhajlatába szorította, és a másik kezében lévő keresztet az idegen arcába nyomta.

– *Eresszen el!*

Egy kéz nyúlt ki, és erőtlenül Ben mellébe vágott. Egy pillanat múlva felgyulladtak a villanyok. Matt felült az ágyban, és Mark Petrie-re pislogott, aki Ben karjában vergődött.

Jimmy előbújt a rejtekhelyéről, és keresztülrohant a szobán. Már majdnem a karjába zárta a fiút, aztán megtorpant. – Emeld fel a fejedet.

Mark felemelte, s mindhárman látták, hogy a nyaka – sértetlen.

Jimmy megnyugodott. – Fiam, még soha senkinek sem örültem ennyire életemben. Hol van az atya?

– Nem tudom – felelte Mark komoran. – Barlow elkapott… elintézte a szüleimet. Meghaltak. A szüleim meghaltak. Összeloccsantotta a fejüket. Aztán elkapott engem, és azt mondta Callahan atyának, hogy elenged, ha ő eldobja a keresztet. Megígérte. Én elrohantam. De előtte még leköptem. Leköptem, és meg fogom ölni.

Tántorogva állt az ajtóban. Homlokát és arcát karcolások borították. Az erdőn rohant keresztül, azon az ösvényen, ahol korábban Danny Glick és öccse olyan szerencsétlenül járt. Nadrágja térdig csuromvizes volt; a Taggart patakon gázolt át. Valahol stoppolt, de nem emlékezett arra, ki vette fel. A rádió szólt, csak ennyi rémlett.

Bennek torkán akadt a szó. Nem tudta, mit mondjon.

– Te szegény gyerek – mondta Matt lágyan. – Te szegény, bátor gyerek.

Mark vonásai hirtelen eltorzultak. Szeme lecsukódott, ajka megvonaglott. – A ma-ha-ma-hám…

Megtántorodott, és Ben à karjába kapta, átöltelte és ringatni kezdte, és a könnyei Ben ingére potyogtak.

24

Donald Callahan atyának fogalma sem volt arról, mióta kóborol a sötétben. A város felé botorkált, végig a Jointner Avenue-n, eszébe sem jutott az autója, melyet Petrie-ék kocsibejárójánál hagyott. Hol az út közepén, hol a járdán kóborolt. Egyszer egy autó majdnem elcsapta; hatalmas, vakító reflektorok villantak, aztán felharsant a duda, majd az autó az utolsó pillanatban fékezett – a gumik sikoltottak a járdán. Egy alkalommal az árokba zuhant. Ahogy a sárga villogó lámpa felé közeledett, eleredt az eső.

Útközben senkivel sem találkozott; 'Salem's Lot Bezárkózott éjszakára – még jobban, mint máskor. Az ebédlő üres volt, Spencernél Miss Coogan a pénztárgépnél üldögélt, és a világítócsövek hűvös fényében egy vallási magazint olvasgatott. Kint, az ugró, kék kutyát ábrázoló neonreklám alatt a következő vörös neonfelirat állt:

BUSZ

Biztos félnek, gondolta Callahan. Van is rá okuk. Az emberek hatodik érzékükkel felfogták a veszélyt, és 'Salem's Lotban ma este azok az ajtók is bezárultak, melyek évekig… vagy talán mindig is nyitva álltak.

Egyedül járta az utcákat. És egyedül neki nem volt oka a félelemre. Vicces. Hangosan felnevetett, de hangja inkább vad, őrült zokogásra hasonlított. Egyetlen vámpír sem támadná meg. Másokat talán igen, de őt nem. A Mester megjelölte, és addig szabadon járhat-kelhet, amíg a Mester el nem jön érte. A Szent András-plébánia tornyosult föléje. Egy darabig

tétovázott, aztán megindult az ösvényen. Imádkozni fog. Ha kell, minden este. Nem az új istenhez, a gettók, a társadalmi lelkiismeret és az ingyenkonyhák isteneihez, hanem a régihez, aki Mózessel megüzente, hogy nem szabad eltűrni egy boszorkány létezését sem, és aki megadta tulajdon fiának, hogy feltámadjon a halálból. Még egy esélyt, Istenem. Egész életemben vezekelni fogok. Csak adj… még egy esélyt.

Felbotorkált a széles lépcsőn, köpenye tiszta sár és mocsok; száján még mindig Barlow vére sötétlett.

Fönt pihent egy kicsit, aztán a középső ajtó kilincse felé nyúlt.

Ahogy megérintette, kék lángnyelv csapott fel, és hátrazuhant. Fájdalom nyilallt a hátába, aztán a fejébe, aztán a mellébe, gyomrába, lábszárába, ahogy legurult a gránitlépcsőn.

Remegve feküdt a földön; az eső szakadt, keze égett.

Szeme elé emelte karját. Égési sebek voltak rajta.

– Tisztátalan vagyok – motyogta. – Tisztátalan vagyok, tisztátalan, ó, Istenem, olyan tisztátalan!

Borzongás futott végig rajta. Karjait a vállára csúsztatta, és vacogni kezdett az esőben; a templom komoran sötétlett mögötte, s az ajtók zárva maradtak.

25

Mark Petrie Matt ágyán ült, pontosan azon a helyen, ahol korábban Ben foglalt helyet, amikor Jimmyvel megérkeztek. Mark inge ujjával letörölte könnyeit, s noha szeme véres és püffedt volt, úgy tűnt, erőt vett magán.

– Ugye, tudod – kérdezte Matt –, hogy 'Salem's Lot kétségbeejtő helyzetben van?

Mark bólintott.

– Az *ő* élőhalottjai most is a város fölött siklanak – mondta Matt komoran. – Lecsapnak másokra. Nem tudnak mindenkit hatalmukba keríteni – ma este még nem –, de holnap irgalmatlanul kemény munka vár rád.

– Matt, szeretném, ha aludna egy kicsit – mondta Jimmy. – Ne féljen, mi itt leszünk. Elég rossz bőrben van. Szörnyű dolgokat kellett elviselnie…

– A város, ahol élek, a szemem láttára rohan a végzetébe, és te azt akarod, hogy aludjak? – Nyúzott arcából szinte sütött látszólag fáradhatatlan tekintete.

Jimmy tovább csökönyösködött: – Ha a végkifejletnél is szeretne segédkezni, akkor nem ártana egy kis erőgyűjtés. Ezt mint a maga kezelőorvosa mondom, a fenébe is.

– Jó, jó. Csak egy percet. – A többiekre nézett. – Maguk hárman holnap elmennek Markékhoz. Csináljanak karókat. De jó sokat. Megértették, miről van szó.

– Mennyit? – kérdezte Ben halkan.

– Szerintem legkevesebb háromszáz kellene. De ha rám hallgatnak, akkor ötszázat csinálnak.

– Az lehetetlen – mondta Jimmy őszintén. – Annyian nem lehetnek.

– Az élőhalottak szomjasak – válaszolta Matt egyszerűen. – Jobb, ha mindenre felkészülnek. Maguk együtt maradnak. Eszükbe ne jusson elszakadni egymástól, még ha nappal van, akkor se. Olyan lesz ez, mint valami lomtalanítási akció. Elkezdik a város egyik végén, és a másikon fejezik be.

– De hát nem találhatjuk meg mindegyiket – tiltakozott Ben. – Még akkor sem, ha hajnaltól sötétedésig dolgoznánk.

– Minden magától telhetőt meg kell tennie, Ben. Az emberek kezdenek hinni magának. Lesznek olyanok, akik segíteni fognak, ha bebizonyítja az állításait. És mire az éj leszáll, az ő művének nagy részét megsemmisítik. – Felsóhajtott. – Sajnos a dolgok állása szerint azt kell hinnünk, hogy Callahan atya számunkra elveszett. Ez rossz. Ennek ellenére folytatnunk kell. Mindannyian legyenek nagyon óvatosak. Ha kell, hazudjanak. Ha bezárkóznak, azzal az *ő* céljait szolgálják. És ha esetleg erre még nem gondoltak volna, akkor jobb, ha most eszükbe

vésik: előfordulhat, hogy valamelyikük – vagy tán mindannyiunk – győz, és életben marad; aztán gyilkosság vádjával bíróság elé kerül.

A többiekre nézett. Amit a szemekben látott, minden bizonnyal megelégedésére szolgált, mert utána teljes figyelmét Marknak szentelte.

– Ugye, tudod, mi a legfontosabb feladat?

– Igen– felelte Mark. – Barlow-t meg kell ölni. Matt halványan elmosolyodott. – Azt hiszem, hibás a sorrend. Először meg kell találnunk. – Mark szemébe nézett. – Láttál vagy hallottál, tapintottál vagy éreztél-e valamit az este, ami esetleg segítene megtalálni Barlow-t? Gondolkodj rajta, mielőtt válaszolnál! Te tudod a legjobban, mennyire fontos ez!

Mark gondolkodni kezdett. Ben még sose látott senkit, aki ilyen komolyan vett volna bármilyen utasítást. Mark tenyerébe hajtotta fejét, s lehunyta a szemét. Pontról pontra, lépésről lépésre lepergette maga előtt az éjszaka eseményeit.

Aztán végül kinyitotta a szemét, körülnézett, s megrázta a fejét. – Semmit.

Matt arca megnyúlt, de nem adta fel a reményt. – Esetleg egy falevél a kabátján? Vagy egy fűszál a nadrágja hajtókáján? Sáros cipők? Bármiféle árulkodó nyom? – Tehetetlenül az ágyra csapott. – De hát az isten szerelmére, nem volt rajta semmi különös?

Mark szeme hirtelen kitágult.

– Mi az? – kérdezte Matt. Megragadta a fiú könyökét. – Mi az, mi jutott eszedbe?

– Kék kréta – válaszolta Mark. – Egyik karját a nyakamra kulcsolta, valahogy így… és akkor megláttam a kezét. Hosszú, fehér ujjai voltak, s kettőn kék krétanyomok voltak. De csak kicsik.

– Kék kréta – töprengett Mark.

– Egy iskola – mondta Ben. – Biztos egy iskola.

– Nem a gimnázium – mondta Matt. – A mi iskolánkat a portlandi „Dennison és társa” látja el. Ők csak fehér és sárga krétát küldenek. Évekig ilyen krétától volt mocskos a körmöm meg a kabátom.

– Osztályok? – kérdezteBen.

– Nem, a gimnáziumban csak rajzot tanulnak. Tintát használnak, nem krétát, Mark, biztos vagy benne, hogy…

– Kréta volt – bólintott a fiú.

– Azt hiszem, a természettudományokat tanító tanárok közül néhány használ színes krétát, de a gimnáziumban hol lehetne elbújni? Maga látta – egy szint az egész épület, az is tiszta üveg. Az emberek ki-be járkálnak a raktárakból. Ugyanez vonatkozik a kazánházra is.

– A kulisszák mögötti rész?

Matt megvonta a vállát. – Az elég sötét. De ha Mrs. Rodin átveszi tőlem a színjátszócsoportot, azt az épületrészt nagyon sokan fogják használni. Ez bizony óriási rizikó lenne az *ő* számára.

– És mi van a felső tagozatos elemikkel? – kérdezte Jimmy. – Az alsóbb osztályokban biztos tanítanak rajzot. És tuti, hogy mindig van kéznél színes kréta.

– A Stanley Street-i elemit ugyanúgy kormánypénzből építették, mint a gimnáziumot – mondta Matt. – Az is modern, kielégíti az igényeket, és szintén egyszintes. Sok az ablak, hogy minél világosabb legyen. Nem az a fajta épület, amire mi kíváncsiak lehetnénk. Ők a régi, hagyományos házakat szeretik, amelyek sötétek, elhanyagoltak, mint amilyen a…

– A Brock Street– iskola – mondta Mark.

– Igen. – Matt Benre nézett. A Brock Street– iskola nagyrészt fából épült; három emelet meg a pince akkortájt épült, amikor a Marsten-ház. Amikor az iskolaépítési kötvénykibocsátást megszavaztatták, a városban felég sokat beszéltek arról, hogy ez az épület tűzveszélyes. Tulajdonképpen ez is közrejátszott abban, hogy az összeget megkaptuk. New Hampshire-ben két-három évvel korábban leégett egy iskola…

– Emlékszem – mormogta Jimmy. – Cobbs' Ferry-f ben, nem?

– Igen. Három gyerek odaveszett a tűzben.
– A Brock Street-i iskola még mindig működik? – kérdezte Ben.
– Csak a földszinten. Az első négy osztály ott van. De két éven belül, ha a Stanley Street–iskola bővítése befejeződik, az egész intézményt áthelyezik.
– Ott el tud bújni Barlow valahol?
– Azt hiszem, igen – mondta Matt kissé kelletlenül. – Az első és a második emelet tele van üres tantermekkel. Az ablakokat bedeszkázták, mert a gyerekek állandóan kövekkel dobálták.
– Hát akkor ez lesz az – mondta Ben. – Szinte biztos.
– Meggyőzően hangzik – ismerte el Matt, s most tényleg nagyon fáradtnak látszott. – De ez így túl egyszerű. Túl átlátszó.
– Kék kréta – mormogta Jimmy. Tekintete elkalandozott.
– Nem tudom – mondta Matt nyugtalanul. – Egyszerűen nem tudom.
Jimmy kinyitotta a táskáját, és kivett egy apró gyógyszeres üvegcsét. – Kettőt vegyen be vízzel – mondta. – Méghozzá most.
– Nem. Még annyi mindent át kell gondolni. Még túl sok dolgot…
– Nem állunk olyan jól, hogy magát is elveszítsük – mondta Ben határozottan. – Ha Callahan atya *elment,* maga a legfontosabb mindannyiunk közül. Tegye, amit Jimmy mondott.
Mark a fürdőszobából hozott egy pohár vizet, és Matt némi vonakodás után bevette a gyógyszert.
Negyed tizenegy volt.
Csönd ereszkedett a szobára. Ben azon gondolkodott, hogy Matt ijesztően öregnek és elnyűttnek látszik. Fehér haja még gyérebbnek, szárazabbnak tűnt, és mintha egy emberöltő minden gondja ez alatt a pár nap alatt nyomta volna rá bélyegét az arcára. Tulajdonképpen, gondolta Ben, valahogy így kellett történnie: amikor valami baj van – nagy baj –, akkor az ebben az álomszerű, sötéten fantasztikus formában esik meg vele. A küzdelmes élet felkészítette arra, hogy megvívjon mindenféle jelképes gonosszal, mely este támad s hajnalban távozik.
– Aggódom érte – suttogta Jimmy.
– Azt hittem, hogy csak egy enyhébb rohamról van szó – mondta Ben. – Nem is gondoltam infarktusra.
– Ez enyhébb roham volt. De a következő már nem lesz az. Az már komoly lesz. Ha ennek a dolognak nem lesz egykettőre vége, Matt belehal.
Megfogta Matt csuklóját, s szeretettel, gyengéden kitapintotta a pulzusát.
– És az – folytatta – szörnyű lenne.
Aztán felváltva őrködtek és aludtak Matt ágya mellett.
Matt végigaludta az éjszakát, és Barlow nem jelentkezett. Máshol akadt dolga.

26

Miss Coogan az *Igaz Vallomások* nevű újságban éppen a „Megpróbáltam megfojtani a csecsemőnket” című történetet olvasta, amikor az ajtó feltárult, és az első esti vásárló belépett.
Még sohasem látta a dolgokat ilyen lassan. Ruthie Crockett és kompániája eddig még egy üdítőre sem tért be – na, nem mintha hiányolta volna az *efféle* társaságot –, és még Loretta Starcher sem ugrott be a *The New m York Times*-ért. Az újság gondosan összehajtogatva még mindig a pult alatt hevert. Jerusalem's Lotban Loretta volt az egyetlen, aki a *Times*-ot (így, dőlt betűkkel ejtette ki) rendszeresen vásárolta. És másnap ki szokta tenni az olvasóteremben.
Mr. Labree sem jött vissza vacsora után, noha ebben nem volt semmi furcsa. Mr. Labree özvegyember volt, Griffenékhez közel, a Schoolyard Hillen élt nagy házában, és Miss Coogan pontosan tudta, hogy a férfi nem otthon szokott vacsorázni. Dellhez járt, hamburgert evett sörrel leöblítve. Ha tizenegyre ér vissza (már negyed volt), akkor a pénztárfiókból kiveszi a kulcsot, és ő maga zár be. Persze nem ez lenne az első eset. De elég kínos lenne, ha

valaki beesne, mert valami fontos orvosságra van szüksége. Néha hiányolta a mozi utáni áradatot, amely azelőtt, hogy a szemközti Nordicát lebontották, ilyentájt szokta az üzletet elárasztani – az emberek jégkelyhet, bólét, malátatejet kértek, párocskák szorongatták egymás kell kezét, és a házi feladatokról cseverésztek. Kemény munka volt, de *hasznos* is. Azok a gyerekek nem olyanok voltak, mint Ruthie Crockett meg a bandája, akik állandóan vihorásztak, kidüllesztették a mellüket, és olyan szűk nadrágokban jártak, hogy még a bugyijuk vonala is kirajzolódott – ha egyáltalán hordtak olyasmit. A régmúlt vendégekkel (akik, bár erre már nem emlékezett, ugyanúgy az idegeire mentek) kapcsolatos emlékeit a nosztalgia jótékony ködfelhője takarta, és amikor az ajtó kinyílt, mohón fölpillantott, mintha a '64-És osztályából valamelyik osztálytársnője lépne be egy dupla mogyorós csokoládéparféra.

De egy férfi jött be, egy felnőtt férfi, valaki, akit látásból ismert, de hirtelen nem tudott hova tenni. Ahogy bőröndjét a pulthoz cipelte, a járásából vagy talán a fejtartásából egy pillanat alatt rájött, ki az.

– Callahan atya! – kiáltotta, és képtelen volt leplezni csodálkozását. Még sohasem látta Callahant papi ruha nélkül. Callahan egyszerű, sötét nadrágot és kék gyolcsinget viselt, mint egy molnár.

Miss Coogan megijedt. Callahan ruhája tiszta volt, a haja is ápolt, frissen fésült, de mégis, volt valami az arcában, valami…

Aztán eszébe villant az a nap, húsz évvel ezelőtt, amikor a kórházból hazajött; anyja akkor halt meg hirtelen agyvérzésben – amit az öregek gutaütésnek hívtak. Amikor elmondta bátyjának, mi történt, ő is valahogy úgy nézett ki, mint most Callahan. Arca nyúzott és elgyötört volt, szeme üres és beesett. Szinte sötött a tekintete, és ettől Miss Coogannek kellemetlen érzése támadt. Szája körül a bőr vörös volt és repedezett, mintha borotválkozás közben felsértette volna vagy egy mosdókefével sokáig dörzsölgette volna, hogy valami makacs foltot eltávolítson.

– Egy buszjegyet kérek – szólalt meg Callahan.

Hát ez az, gondolta Miss Coogan. Szerencsétlen ember, valaki meghalt, és az ő nevét nézték ki a telefonkönyvből.

– Igen – mondta Miss Coogan. – Hová…

– Hová megy az első busz?

– Hová kéri?

– Bárhová – felelte Callahan, és ezzel romba döntötte Miss Coogan elméletét.

– Hát… nem is tudom… nézzük csak… – Előkotorta a menetrendet, és zavarodottan lapozgatni kezdte.

Tizenegy tízkor indul egy busz, átmegy Portlanden, Bostonon, Hartfordon és New Yo…

– Az jó lesz – mondta Callahan. – Mennyibe kerül?

– Meddig… Úgy értem, milyen messzire? – Most már teljesen összezavarodott.

– Végig – válaszolta üresen Callahan, és elmosolyodott. Miss Coogan emberi arcon még sohasem látott ilyen hátborzongató mosolyt, és remegve elfordította a fejét. *Ha hozzám ér, gondolta, sikítani fogok. Torkom szakadtából sikítani fogok.*

– V-vagyis New York Cityig – mondta. – Huszonkilenc dollár hetvenöt cent.

Callahan hátsó zsebéből némi nehézség árán előhúzta a tárcáját, és Miss Coogan észrevette, hogy jobb keze be van kötve. Egy húszast és két egydollárost tett a pultra, és Miss Coogan, miközben a tömb tetejéről levett egyet, az egész köteg üres jegyet lesodorta. Miután fölszedte a földről, Callahan további öt egydollárost és egy halom aprót tett a pultra.

Sebesen kitöltötte a jegyet, de semmi sem lehetett elég gyors. Magán érezte a férfi jéghideg tekintetét. Rányomta a bélyegzőt, és áttolta a jegyet a pulton, nehogy összeérjen a kezük.

– K-kint kell várnia, Callahan atya. Nekem öt perc múlva zárnom kell. – Anélkül, hogy megszámolta volna a pénzt, csak besöpörte a kasszába.

– Jó – mondta Callahan. Ingzsebébe gyűrte a jegyet, félrenézett, és így szólt. – És

megbélyegzé az úr Káint, ; hogy senki meg ne ölje, aki rátalál. És elméne Káin az Úr elől, és letelepedék Nód földjén, Édentől keletre. Ez a Szentírás, Miss Coogan. A legkeményebb írás az egész Bibliában.

– Igazán? – kérdezte Miss Coogan. – Sajnálom, Callahan atya, de ki kell mennie. Én… Mr. Labree minden pillanatban itt lehet, és nem szereti… nem szereti, ha én… én…

– Természetesen – mondta Callahan, és megfordult, hogy kimenjen. Aztán megállt, és visszanézett Miss Cooganre. Miss Coogan képtelen volt azokba a beesett szemekbe nézni. – Maga Falmouth-ban él, ugye, Miss Coogan?

– Igen.

– Van kocsija?

– Hát persze. De tényleg meg kell kérnem, hogy kint várjon a buszra…

– Gyorsan hajtson haza, Miss Coogan. Zárja be a kocsi összes ajtaját, és ne álljon meg senkinek. *Senkinek.* Még olyannak se, akit ismer.

– *Soha* nem veszek fel stoposokat – mondta Miss Coogan felháborodottan.

– És ha hazaér, ne jöjjön vissza Jerusalem's Lotba – folytatta Callahan. Mereven nézte az asszonyt. – Rosszul állnak a dolgok a városban.

Miss Coogan sápadozva így szólt : – Nem tudom, miről beszél, de kint kell várnia a buszra.

– Igen. Persze.

Kiment.

Miss Coogan hirtelen rádöbbent, hogy milyen üres, milyen kihalt az üzlet. Lehetséges, hogy sötétedés óta Callahan atyán kívül senki – *senki* – nem jött be a boltba? Igen. Egyetlen ember sem.

Rosszul állnak a dolgok a városban.

Körbejárt az üzletben, és leoltogatta a lámpákat.

27

A sötétség szilárdan befészkelte magát 'Salem's Lot-ban.

Éjfél előtt tíz perccel Charlie Rhodes hosszú, éles dudálásra riadt. Felébredt, és mint aki nyársat nyelt, felült az ágyban.

A busza!

És aztán:

Azok a kis rohadékok!

A kölykök már korábban is próbálkoztak ilyesmivel. Ismerte őket, ezeket a kis nyavalyásokat. Egyszer gyufaszállal leengedték a kerekeket. Nem látta, melyik volt az, de átkozott jó ötlete támadt. Odament ahhoz a beszari igazgatóhoz, és Mike Philbrookra meg Audie Jamesre tett panaszt. Tudta, hogy ők voltak – minek kell látni is?

Rhodes, biztos benne, hogy ők voltak?

Megmondtam, nem?

És ez a nyálas hülye nem tehetett mást: fel *kellett* függesztenie őket. Aztán egy héttel később az az állat behívta az irodájába.

Rhodes, ma felfüggesztettük Andy Garveyt.

Igen? Nem csodálkozom. Mit csinált?

Bob Thomas rajtakapta, amikor leengedte a busz kerekeit. És Charlie Rhodest hosszan méregette.

Na és, akkor mi van, ha Garvey volt és nem Philbrook meg James? Mindig együtt lógtak, mindegyik kis alattomos szörnyeteg, hát megérdemlik, hogy szétrúgják a seggüket.

És most kintről a busz dudájának őrjítő hangja hallatszik, mintha valaki ráfeküdt volna; persze, az akku meg lemerül: TÜTŰŰŰ,TÜŰŰŰŰŰŰŰŰŰ…

– A kurva anyátokat – suttogta Rhodes, és kipattant az ágyból. Fel sem kapcsolta a lámpát, úgy rángatta magára a nadrágot. A fény még elijesztené ezeket a gazembereket, és ezt nem

akarta.

Egyszer előfordult, hogy valaki tehénszart hagyott a sofőrülésen; szinte biztosan tudta, ki lehetett az. A szemekből olvasni lehet. A háborúban tanulta, amikor őrt állt a hadkiegészítő parancsnokságon. A tehénszarügyet a maga módján intézte el. Azt a szemét kölyköt három napon át lezavarta a buszról, négymérföldnyire a várostól. A kölyök végül bőgve jött hozzá.

Nem csináltam semmit, Mr. Rhodes. Mér dob ki állandóan?

Szerinted egy tehénszar az ülésemen semmi?

Nem, az nem én voltam. Becsszó, nem én.

Végül be kellett adnia a derekát. Ezek mosolyogva, ártatlan arccal még a saját anyjuknak is hazudnának, valószínűlég meg is tették már egypárszor. Még kétszer lezavarta a kölyköt, aztán a gyerek végül bevallotta, Charlie még egyszer lerúgta – csak úgy miheztartás végett –, aztán Dave Felsen a garázsban azt mondta neki, hogy egy időre állítsa le magát.

TÜTÚŰŰŰŰŰŰŰŰ…

Felkapta az ingét, aztán magához ragadta a sarokban heverő régi teniszütőt. Az istenit, ma este szétveri valakinek a seggét!

Kiment a hátsó ajtón, megkerülte a házat, s odalopózott, ahol a nagy, sárga busz állt. Eltökéltnek érezte magát, higgadtnak és kompetensnek. Bekerítő hadművelet, mint a seregben.

Az oleánderbokor mögött meghúzódott, és a buszt figyelte. Igen, látta őket, egy egész kis csapat, sok sötét árny a sötét ablakok mögött. Az a régi, vak düh öntötte el az agyát, a vad gyűlölet; s olyan erősen szorította a teniszütőt, hogy az végül úgy remegett, mint a hangvilla. Hat, hét, nyolc – nyolc ablakot törtek ki az ő buszán!

A sárga busz mögé csusszant, és óvatosan az utasajtó felé settenkedett. Az ajtó nyitva volt. Megfeszült, aztán hirtelen felugrott a lépcsőre.

– Hé! Ne mozdulj! Te kölyök, mássz le arról a rohadt dudáról, különben…

A kormány mögött ülő gyerek, aki két kézzel tenyerelt a dudára, feléje fordult, és megszállottan elmosolyodott. Charlie gyomra émelyegni kezdett. Richie Boddin volt az. Fehér volt – fehér, mint a vászon –, csak a szeme feketéllett ; száj a vérvörös.

És a fogai…

Charlie Rhodes végignézett a buszon.

Az ott Mike Philbrook? Audié James? Te jó Isten, a Griffen fiúk is itt vannak! Hal és Jack a busz végében ülnek, a hajukban szalma. *De ők nem is járnak az én buszomon!* Mary Kate Greigson és Brent Tenney egymás mellett ülnek. A lányon hálóing, a fiún kék farmer meg egy flaneling, amit kifordítva vett fel, mintha elfelejtett volna rendesen felöltözni.

És Danny Glick. De – ó, Istenem – ő *halott;* már *hetek óta!*

– Ti – mondta bénult ajkakkal. – Ti, kölykök…

A teniszütő kiesett a kezéből. Lihegés, majd csattanás hallatszott, ahogy Richie Boddin, aki még mindig megszállottan mosolygott, lenyomta a gombot, és az ajtó becsukódott. Most mindenki felállt az ülésről.

– Ne – mondta Rhodes, és mosolyogni próbált. – Kölykök… nem értitek. Én vagyok. Én, Charlie Rhodes. Ti…. ti… – Ostobán rájuk vigyorgott, megrázta a fejét, és előrenyújtotta a kezeit, hogy megmutassa, ugyan már, ezek a jó öreg Charlie Rhodes kezei, nem, nem bántanak; aztán hátrálni kezdett, mígnem végül nekiütközött a széles, füstszínű szélvédő üvegnek.

– Ne! – suttogta.

A gyerekek vigyorogva közeledtek.

– Kérlek, ne! Aztán nekiestek.

28

Ann Norton a földszint és az első emelet közti rövidke úton halt meg a liftben. Borzongás

futott végig rajta, aztán a szája szegletéből vékony sugárban vér patakzott elő.

– Oké – mondta az egyik műtősszolga. – Most már leállíthatjátok a szirénát.

29

Eva Miller álmodott. Elég különös álom volt, de nem lidérces. Az '5l-es tűz dühöngött az engesztelhetetlen ég alatt, mely körben a láthatáron halványkék volt, de az ember feje fölött könyörtelenül izzó, fehér. A nap csillogó rézpénzként ragyogott ezen a magából kifordult égbolton. Mindent elárasztott a savanykás füst; az élet leállt, és az emberek az utcákon álldogáltak, és hol délnyugatra, a mocsár felé, hol északnyugatra, az erdő irányába bámultak. Egész reggel füst terjengett a levegőben, de most, délután egykor látni lehetett a Griffen-legelőn túl, a zöldben táncoló tűz fővonalait. A kitartó szél, amely miatt a tűz átugrott az egyik tűzfogón, most fehér hamufelhővel borította el a várost, ami olyan volt, mint valami nyári hózivatar.

Ralph még élt, kint küszködött, hogy megmentse a fűrészmalmot. De az álom valahogy teljesen összekuszálódott, mert nála volt Ed Craig, pedig vele csak 1954 őszén találkozott.

Az emeleti hálószoba ablakából nézte a tüzet, anyaszült meztelenül. Hátulról kezek érintették meg, durva, barna kezek simogatták hófehér csípőjét, és tudta, Ed az, noha az üvegben még az alakja sem tükröződött.

Ed, próbált megszólalni. Ne most. *Túl korán van. Még vagy kilenc év hátravan.*

De a kezek makacsul végigsimították a hasát, egy ujj a köldökével játszott; aztán mindkét kéz szemérmetlenül a melle felé csúszott.

Megpróbálta elmagyarázni, hogy az ablakban állnak, és az utcáról bárki fölnézhet, és megláthatja őket, de nem hagyta el szó az ajkát, aztán a férfi szája a karjára, vállára, majd végül egyre gyorsabb és epekedő mozdulattal a nyakára tapadt. Érezte, hogy a fogak belemélyednek, harapnak, szívnak, vért keresnek, és megint ellenkezni próbált: *Ne izélj már, Ralph megláthat…*

De egyszerűen nem lehetett ellenkezni, és már nem is akart. Már nem törődött vele, hogy valaki megláthatja, meztelenül és szemérmetlenül.

Tekintete álmodozva a tűzre siklott, miközben a férfi ajkai és fogai a nyakához préselődtek, és a füst nagyon fekete volt, fekete, mint az éj; elhomályosította a fémesen forró eget, a nappal éjszakába fordult; csak a tűz mozgott, mint megannyi lüktető, skarlátvörös virág – lángoló virág az éjszaka dzsungelében.

És aztán valóban éjszaka lett, és a város eltűnt, de a tűz tovább dühöngött a sötétben, csodálatos, kaleidoszkopikus árnyakon suhant keresztül, majd végül mintha a fényében kirajzolódott volna egy vérben ázó arc karvalyorr, mélyen ülő, vad szemek, vastag, érzéki ajkak, melyekre dús bajusz vet árnyat, a haj akár a zenészeké, homlokból hátrafésülve.

– A tálaló – mondta egy távoli hang, és Eva tudta, hogy ez csakis az *övé* lehet. – Ami a padláson van. Azt hiszem, az jó lesz. Aztán majd megcsináljuk a lépcsőt… nem árt, ha felkészülünk.

A hang elhalt. A lángok kialudtak.

Csak a sötétség volt, mely Évát is magába ölelte; álmodott vagy álmodni kezdett. Tompán arra gondolt, hogy az álom hosszú lesz és édes, de keservesen mély és sötét, mint a Léthé vize.

Egy másik hang – Ed hangja: – Gyere, kedves. Kelj fel. Meg kell tennünk, amit mondott.

– Ed? Ed?

A férfi ránézett, de arcát nem világította meg a tűz; iszonyatosan sápadt volt, és a tekintete meglepően üres. Most megint szereti… jobban, mint valaha. A csókjára vágyott.

– Gyere, Eva.

– Ez álom, Ed?

– Nem… nem álom.

Egy pillanatra megrémült, aztán már nem félt. Helyette jött a felismerés. A felismeréssel együtt rátört az éhség.

A tükörbe bámult, és csak az üres, mozdulatlan hálószobát látta. A padlásajtó zárva, a kulcsok a szekrény legalsó fiókjában; de nem érdekes. Most már nincs szükség kulcsokra.

Az ajtórésen úgy csusszantak ki, mint az árnyak.

30

Hajnali háromkor a vér lassan és sűrűn áramlik az erekben, és az ember mélyen alszik. A lélek vagy édes tudatlanságban szunnyad, vagy a legteljesebb kétségbeeséssel bámul körbe. Középút nincs. Hajnali háromkor már arról a vén kurváról, a világról is lehámlik a sok festék, nincs orra, szeme üvegszem. Az öröm üres és sivár lesz, mint Poe Vörös Halál övezte palotája. A rettenet unalomba fúl. A szerelem álom.

Az irodában Parkins Gillespie az asztaltól a kávésibrikhez csoszogott – olyan volt, mint egy csont-bőr majom, amely hosszan tartó betegségben senyved. Mögötte pasziánsz, a kártyák, mint az óramutatók mutattak körbe. Az éjjel több sikítást hallott, majd egy duda különös, szaggatott hangja hasított a levegőbe; aztán valahonnan futó lépteket hallott. Nem ment ki, hogy utánanézzen a dolgoknak. Nyúzott, beesett arcáról le lehetett olvasni, mi a véleménye a kinti eseményekről. Volt rajta egy kereszt, egy Szent Kristóf-medál és egy békejel a nyakában. Maga sem tudta, hogy miért vette fel őket, de megnyugtatták. Azt fontolgatta, hogy ha ezt az éjszakát megússza, akkor holnap elmegy, messzire; a jelvényt meg ott hagyja a polcon, a kulcsokkal együtt.

Mabel Werts a konyhaasztalnál ült, egy csésze kihűlt kávé állt előtte; évek óta először húzta le a rolót, még a távcsövére is visszarakta az objektívvédőt. Hatvan év óta először fordult elő vele, hogy nem akarta sem látni, sem hallani, mi történt odakint. Az éj tele volt gyilkos pletykákkal, melyeket nem akart hallani.

Bill Norton a cumberlandi kórházba igyekezett, telefonon keresték (akkor felesége még élt); tekintete mozdulatlanná merevedett. Az ablaktörlők sebesen mozogtak az esőben, mely egyre jobban zuhogott. Megpróbált semmire sem gondolni.

Még mások is akadtak a városban, akik vagy aludtak, vagy éberek voltak és sértetlenek. Többségükben magányos emberek voltak ők, akiknek se kutyájuk, se macskájuk, még közeli barátjuk sem volt 'Salem's Lotban. Nemigen tudtak arról, hogy mi minden ment itt végbe.

Akik ébren voltak, azok felgyújtották a lámpákat, és ha valaki végighajtott a városon (több kocsi is elhaladt, Portland felé vagy déli irányban), azt bizonyára megdöbbentette ez a kisváros, amely annyira hasonlít a többi út menti településre, s amelyben ilyenkor, a nap legcsöndesebb szakában, több ház fényárban úszik.

Az átutazó esetleg lassított, hátha tűzvész vagy baleset történt, de mivel semmi ilyesmit nem látott, nyilván gyorsított, és igyekezett elfelejteni a dolgot.

Ami azonban különös: Jerusalem's Lotban azok, akik Ébren voltak, semmit sem tudtak az igazságról. Páran talán gyanakodtak, de a gyanú halvány és bizonytalan volt, mint az egy-két hetes terhesség esetében. Mégis, gondolkodás nélkül végigtúrták a fiókokat, a padlást, ékszeresdobozt, hogy valami keresztfélét vagy ilyesmit találjanak. Gondolkodás nélkül tették, mint ahogy a hosszú úton egyedül autókázó embernek sem tűnik fel, hogy énekel. Lassan, óvatosan, mintha törékennyé vált volna a testük, szobáról szobára végigjárták a házat, felgyújtották az Összes villanyt, és nem néztek ki az ablakon.

Ez a legfontosabb. Nem néztek ki az ablakon.

Nem számított, miféle hangok hallatszottak, milyen szörnyűségek történhettek, vagy hogy milyen borzalmas tehet az ismeretlen; van, ami még ennél is rosszabb: a Gorgó arcába nézni.

31

A hang úgy szivárgott be álmába, mint amikor egy szöget kalapálnak a nehéz tölgyfába:

iszonyatosan lassan, szinte rostról rostra. Reggie Sawyer először azt hitte, valami ácsmunkáról álmodik, és agya az álom és az ébredés közti senki földjén egy lassított felvételre hasonlító emléktöredékkel ajándékozta meg: apjával 1960-ban a Bryant-tó mellett egy ház deszkaburkolatát szögelték föl.

Aztán a kép zavarossá vált és elhalványult, rájött, hogy nem álmodik, hanem valóban egy kalapács csattogását hallja. Teljesen összekuszálódtak a gondolatai, aztán magához tért; az ütések metronómszerű rendszerességgel a bejárati ajtón csattantak.

Tekintete először Bonnie-ra siklott: az asszony az oldalán feküdt, teste S vonalban dudorodott ki a lepedő alól. Aztán az órára nézett: 4.15.

Fölkelt, kiosont a hálószobából, és becsukta az ajtót maga mögött. Az előszobában felgyújtotta a villanyt, az ajtó felé indult, aztán megtorpant. Belül valami figyelmeztette.

Sawyer némán, érdeklődve szemlélte az ajtót. 4.15-kor ugyan ki kopogtatna. Ha valaki földobná a talpát a családban, akkor telefonálnának, de nem vernék itt az ajtót.

1968-ban hét hónapig volt Vietnamban, kemény év volt az amerikai gyerekeknek Vietnamban, harcokat is látott. Akkor az ébredés egy pillanat műve volt, akár egy lámpa felkattintása vagy egy ujjperc roppanása: az ember az egyik pillanatban még aludt, mint a bunda, a másikban pedig egy másodperc alatt magához tért a sötétségben. Ezt a szokást szinte azonnal elvesztette, ahogy visszahajóztak az Államokba, s büszke volt rá, noha sohasem beszélt róla. De hát az istenit, az ember nem gép! Nyomd meg az A gombot, és Johnny felébred; nyomd meg a B gombot, és Johnny kinyír néhány férget.

De most, bár senki sem figyelmeztette, a kábultság, a köd egy pillanat alatt felszállt agyáról; higgadt volt, szeme vizsla:

Valaki van kint. A Bryant kölyök, ő lesz az; *holt* részegen, állig páncélban. Mindenre kész, akár a halálra is, a szép szende szűzért.

Átment a nappaliba, az álkandalló melletti fegyverpolchoz. Nem gyújtotta fel a villanyt, sötétben is tökéletesen ismerte a járást. Leemelte a dupla csövű puskát, lehajtotta a csövet, és az előszoba fénye tompán tükröződött a fémen. A nappali ajtajához ment, és az előszobába kukkantott. Monoton rendszerességgel, de ritmus nélkül folytatódott a kopácsolás.

– Gyere be – szólt ki Reggie Sawyer.

A kopácsolás abbamaradt.

Hosszú szünet után az ajtógomb lassan, nagyon lassan elfordult, végül egészen ütközésig. Az ajtó feltárult, és Corey Bryant állt előtte.

Reggie úgy érezte, egy pillanatra eláll a szívverése. Bryant ugyanazt a ruhát viselte, mint amikor Reggie kidobta a házból, csakhogy most sáros és szakadt volt.

Levelek tapadtak a nadrágjára és az ingére. Homlokán egy sárcsík még jobban kiemelte sápadtságát.

– Állj meg, ahol vagy – emelte fel a puskát Reggie, és kibiztosította a fegyvert. – Most meg van töltve.

De Corey Bryant nehézkesen előrelépett; meredt szemmel Reggie-re bámult; arcán olyan kifejezés ült, amely még a gyűlöletnél is rosszabb volt. Nyelvével megnyalta ajkát. Az esőtől szinte fekete enyvvé dagadt, nehéz sárdarabok voltak a cipőjén, s ahogy közeledett, ott maradt egy-egy az előszoba padlóján. Volt valami engesztelhetetlen, feltartóztathatatlan ebben a járásiban; valami, amitől az ember úgy érezte, nincs kegyelem. A sáros talpak nehézkesen cammogtak. Nincs az a parancs vagy könyörgés, amely megállíthatná őket.

– Ha még két lépést teszel, szétlövöm azt a rohadt fejedet! – mondta Reggie rekedten és szárazon. Ez a fickó nem részeg – rosszabb. Ennek teljesen elment az esze. Hirtelen megvilágosodott előtte, hogy le kell lőnie.

– Állj! – mondta megint, fölényes hangon.

Corey Bryant nem állt meg. Tekintete, mint egy kitömött jávorszarvas halott és mohó tekintete, Reggie-re szegeződött. Sarka ünnepélyesen csosszant a padlón.

Háta mögött Bonnie felsikított.

– Menj vissza a hálószobába – mondta Reggie, és odébb lépett, hogy közéjük kerüljön. Bryant most már csak kétlépésnyire volt. Egy béna, fehér kéz előrenyúlt, hogy elkapja a dupla csövű Stevenst.

Reggie mindkét ravaszt meghúzta.

A lövés olyan volt, akár egy robbanás a szűk előszobában. Lángnyelv csapott elő a két csőből. Égett puskapor szaga terjengett a levegőben. Bonnie ismét velőtrázón felsikított. Corey inge megfeketedett és cafatokban lógott; nem lukadt ki, hanem darabokra szakadt. Amikor aztán a gombok engedtek, és az ing szétnyílt, fehér mellkasán és felsőtestén egyetlen karcolás sem volt.

Reggie döbbenten látta, hogy a hús nem is hús, hanem valami olyan anyagtalan dolog, mint egy gézfüggöny.

Aztán a puskát könnyedén kitépték a kezéből – mintha egy gyerektől vették volna el. Karok ragadták meg, és olyan erővel csapták a falhoz, hogy majd' összeharapta a nyelvét. Lába elerőtlenedett, kábultan összerogyott. Bryant elment mellette, Bonnie felé. Bonnie az ajtóban kushadt, de szeme Bryantra szegeződött, és Reggie látta, micsoda tűz ég benne.

Corey visszanézett a válla fölött, és Reggie-re vigyorgott; széles, bamba vigyor volt, olyan, mint azoké a tehénkoponyáké, melyeket a turistáknak szoktak mutogatni a sivatagban. Bonnie kitárta karját. Remegett. Arcán a félelem és a vágy úgy váltogatták egymást, mint a fény és árnyék.

– Drágám – mondta. Reggie felsikított.

32

– Hé! – mondta a buszsofőr. – Hartfordban vagyunk, jóember!

Callahan a széles, füstszínű ablak mögül kinézett az idegen tájra, amely a reggel első fényeiben még idegenebbnek hatott. 'Salem's Lotban ilyentájt már mennek vissza, vissza az odúikba.

– Tudom-mondta.

– Harmincperces pihenő van. Nem akar bemenni egy szendvicsre vagy ilyesmire?

Callahan bekötött kezével előbányászta zsebéből a tárcáját, és majdnem elejtette. Különös, az égett keze már nem fájt, csak érzéketlen volt. Legalább fájna. A fájdalom legalább valódi. A halál íze terjedt szét szájában, valami hülye, kásás íz, mint a rothadt almáé. Ennyi az egész? Igen. Ez elég rossz.

Előrenyújtott egy húszast. – Hozna nekem egy üveggel?

– Miszter, a szabályok…

– A visszajáró természetesen a magáé. Fél liter elég lenne.

– Nekem nem kellenek részegek a buszon, miszter. Két órán belül New Yorkban leszünk. Ott megvehet bármit, amit akar. Bármit.

Azt hiszem, téved, barátom, gondolta Callahan. Ismét a tárcájába nézett, mennyi pénze van még. Egy tízes, két ötös, egy egydolláros. A tízest hozzácsapta a húszashoz, és bekötött kezét ismét előrenyújtotta.

– Fél liter elég lenne – mondta. – És a visszajáró természetesen a magáé.

A sofőr a harminc dollárról a sötét, beesett szemekre nézett, és egy pillanatra elborzadva úgy érezte, hogy egy élő koponyával beszélget, egy koponyával, amely valahogy elfelejtett vigyorogni.

– Harminc dollár fél literért? Miszter, maga meg: őrült! – De elvette a pénzt, az üres busz elejébe sétált, aztán megfordult. A pénz eltűnt. – De aztán nehogy berúgjon itt nekem! Nem szeretnék részegeket a buszomon.

Callahan úgy bólogatott, mint egy kisfiú, aki a megérdemelt dorgálást hallgatja.

A sofőr még egy pillanatig rábámult, aztán leszállt. Valami olcsót, gondolta Callahan.

Valamit, ami égetné a nyelvét, és sisteregne a torkában. Valamit, ami elvenné, vagy legalább csillapítaná ezt az enyhe, édeskés azt… amíg nem talál egy olyan helyet, ahol komolyan nekikezdhet az ivásnak. Inni, inni, inni…

Aztán arra gondolt, hogy sírhatna, zokoghatna egy kicsit. De nem jöttek könnyek. Száraznak és üresnek érezte magát. Csak… az az íz volt. *Siess, sofőr.*

Megint kibámult az ablakon. Szemközt egy tizenéves fiú üldögélt a verandán; fejét karjába hajtotta. Callahan a fiút figyelte, aztán a busz elindult, de a gyerek meg se moccant.

33

Ben egy kezet érzett a karján, és megpróbált magához térni. Mark a jobb fülébe súgta: – Reggel van.

Kinyitotta a szemét, kétszer pislogott, hogy a csökönyös álom elillanjon, aztán kinézett az ablakon. A hajnal őszi esővel surrant be; nem szakadt ugyan, de a csöpörgésnél több volt. A fák, melyek a kórház északi oldalán a füves kertben hajladoztak, félig már elhullatták lombjukat, és a fekete ágak úgy. meredeztek a szürke égre, mint valami ismeretlen ábécé óriási betűi. A 30-as út, mely kelet felé vezetett ki a városból, vizesen csillogott, mint a fókabőr – egy kocsi hajtott rajta; felkapcsolt fényszórói vörösen, baljóslatúan tükröződtek a kockaköveken.

Ben felállt, és körbenézett. Matt még aludt, mellkasa szabályosan, de erőtlenül mozgott. Jimmy, az egyik kórházi fotelban elnyújtózva, szintén aludt. Arcán orvoshoz nem illő borosta, és Ben tenyerével végigszántott saját állán. Szúrt.

– Ideje lenne elindulni, nem? – kérdezte Mark. Ben bólintott. Az előttük álló nap teendőire, az elkövetkező borzalmakra gondolt, és visszarettent. Ezt csak úgy lehet végigcsinálni, hogy az ember csak pár percre előre gondolkodik. A fiú arcára nézett, s amikor észrevette rajta a mohó, mindenre elszánt kifejezést, émelygés fogta el. Jimmyhez ment, és megrázta.

– Huh! – mondta Jimmy. Úgy ficánkolt a fotelban, mint az úszó, aki a mély vízből bukik föl. Arca megrándult, szeme felpattant, és egy pillanatig üres rémület áradt belőle. Bambán, ostobán nézett rájuk.

Aztán megismerte őket, és teste ellazult. – Ó. Csak álom volt.

Mark, mint aki tökéletesen érti, miről van szó, bólintott.

Jimmy kinézett az ablakon és a „nappal van” ugyanúgy hangzott szájából, mint amikor az uzsorás azt mondja: *pénz.* Fölkelt, és Matthez lépett; megfogta a csuklóját.

– Matt jól van? – kérdezte Mark.

– Azt hiszem, jobban, mint tegnap este – válaszolta Jimmy. – Ben, a szolgálati liften menjünk, hátha tegnap észrevette valaki Markot. Minél kevesebbet kockáztatunk, annál jobb.

– Mr. Burke-nek nem lesz semmi baja egyedül? – kérdezte Mark.

– Azt hiszem, nem – mondta Ben. – Bíznunk kell a leleményességében. Barlow semmire sem vágyik jobban, mint hogy valamelyik nap lehetetlen helyzetbe hozzon minket.

Lábujjhegyen végigosontak a folyosón, és a szolgálati lifttel lementek. A konyhában éppen most kezdődött a munka – negyed nyolckor. Az egyik szakács felnézett, és intett. – Hello, doki! – Más nem szólt hozzájuk.

– Hová menjünk először? – kérdezte Jimmy. – A Brock Streeti iskolába?

– Nem – válaszolta Ben. – Délutánig túl sok ott az ember. A kicsik korán mennek el, Mark?

– Kettőig mindenképp.

– Akkor még bőségesen lesz időnk – mondta Ben. – Először Markékhoz megyünk. Karókért.

34

Ahogy 'Salem's Lothoz közeledtek, a félelem szinte érezhetően rátelepedett Jimmy Buickjára, és a beszélgetés elakadt. Amikor a hatalmas, zöld fényvisszaverő táblánál – 12-es

ÚT JERUSALEM'S LOT CUMBERLAND, CUMBERLAND KÖZP. – Jimmy lefordult az autópályáról, Bennek eszébe jutott, hogy Sus annal első találkozásuk után ezen az úton mentek haza – Susan valami autós-üldözéses filmet akart megnézni.

– Rossz dolgok történtek – szólalt meg Jimmy. Fiús arca sápadt volt, félelem és harag ült rajta. – Istenem, szinte érezni lehet a levegőben.

Tényleg, gondolta Ben, bár a szagot inkább idegeikkel, s nem érzékszerveikkel fogták fel: a sír leheletét.

A 12-És út majdnem kihalt volt. Útközben látták Win Purinton tejeskocsiját, az út mellett állt elhagyatottan. A motor járt, és Ben, miután benézett a kocsi hátuljába, leállította. Amikor visszatért, Jimmy kérdőn ránézett. Ben a fejét rázta. – Nincs itt. A motor járt, és már szinte kifogyott a benzin. Már órák óta járt. – Jimmy öklével a lábára csapott.

De ahogy a városba értek, Jimmy hihetetlenül felszabadultan így szólt: – Nézzék. Crossen nyitva van.

Tényleg nyitva volt. Milt kint állt, épp egy műanyag fóliát terített az újságokra; sárga esőköpenyben Lester Silvius ácsorgott mellette.

– A többieket nem látom-mondta Ben.

Miit fölnézett, és intett; mindkettőjük arcvonásai hajszoltságról árulkodtak. A „Zárva” tábla még mindig ott lógott Foreman temetkezési irodájának ajtaján. A vaskereskedés is zárva tartott, és Spencernél is sötét volt, az ajtón lakat. Az ebédlő nyitva volt, és miután elhaladtak mellette, Jimmy a Buickkal az új bolt felé hajtott. A kirakat fölött aranyozott betűk hirdették: „Barlow és Straker – Bútorkereskedés”. És ahogy Callahan mondta, az ajtóra egy tábla volt kifüggesztve; a kézzel írott, finom betűket mindannyian felismerték a tegnapi levélből: „További értesítésig zárva.”

– Miért állunk itt meg? – kérdezte Mark.

– Hátha esetleg itt rejtőzködik – mondta Jimmy. – Ez annyira kézenfekvő, hogy talán azt képzeli, elkerüli a figyelmünket. És azt hiszem, egyes vámosok megjelölik azokat a ládákat, amiket már ellenőriztek. Méghozzá krétával.

Megkerülték a házat, s miközben Ben és Mark összehúzták magukat az esőben, Jimmy könyökével belökte a hátsó ajtó üvegét, és mindannyian bemásztak.

A levegő poshadt és fojtogató volt, olyasfajta szagú, mint az a szoba, melyet már évszázadok óta nem szellőztettek. Ben bekukkantott a bemutatóterembe, de ott nem volt bujkálásra alkalmas hely. Alig néhány bútort látott, egyáltalán nem úgy tűnt, mintha Straker újra feltöltötte volna az árukészletet.

– Jöjjön ide! – ordította Jimmy rekedten, és Bennek a torkába ugrott a szíve.

Jimmy és Mark egy hosszú láda mellett álltak, melyet Jimmy félig fölfeszített a kalapács kampós végével. Amikor belenéztek, egy sápadt kezet és egy sötét: öltönyujjat láttak.

Ben gondolkodás nélkül nekiesett a ládának. Jimmy a láda végénél a kalapáccsal matatott.

– Ben – mondta Jimmy –, még megvágja a kezét. Még…

Ben oda se figyelt. A szögeknek és szilánkoknak fittyet hányva rántott ki deszkákat a ládából. Ott van mögöttük, ott van ez a nyálkás éjjeli izé; és ő ugyanúgy beledöfi a karót, mint Susanba, ő…

Még egy szál rozzant deszkát szakított ki a ládából, aztán Mike Ryerson hamuszürke arcába bámult.

Egy pillanatig néma csendben álltak, aztán kifújták magukat… mintha enyhe szellő söpört volna végig a szobán.

– Most mit csinálunk? – kérdezte Jimmy.

– Először Markékhoz kellene elmennünk – mondta Ben csalódott hangon. – Tudjuk, hogy hol van. Még egyetlen karót sem csináltunk. A széttört deszkadarabokat visszahányták. – Jól tenné, ha megnézné a kezét – mondta Jimmy. – Vérzik.

– Később – mondta Ben. – Menjünk.

Szótlanul megkerülték az épületet, és magukban mindannyian örültek, hogy ismét kint vannak a levegőn; aztán Jimmy a Buickkal végighajtott a Jointner Avenue-n, be a lakónegyedbe, mely a szegényes üzleti negyeden túl épült. Talán korábban is érkeztek meg Markék házához, mint ahogy szerették volna.

Callahan atya vén kocsija ott állt Henry Petrie szemrevaló kétüléses Pintója mögött a kör alakú kocsibejáróban. A látványtól Marknak elakadt a lélegzete, és elfordította a fejét.

A vér kifutott az arcából.

– Én nem bírok bemenni – motyogta. – Sajnálom, majd kint várok a kocsiban.

– Nem kell sajnálkoznod, Mark – mondta Jimmy.

A Buick megállt, Jimmy leállította a motort, és kiszállt. Ben egy pillanatig tétovázott, aztán Mark állára tette a kezét. – Ugye nem lesz semmi baj?

– Nem hát. – De elég rossz bőrben volt. Álla remegett, és tekintete kifejezéstelen maradt. Hirtelen Benre nézett, és a kifejezéstelen szemek fájdalommal és könyvekkel teltek meg. – Takarja le őket, jó? Ha meghaltak, takarja le őket!

– Persze, letakarom – válaszolta Ben.

– Talán jobb is így – mondta Mark. – Az apámból… belőle nagyon jó vámpír lehetett volna. Idővel talán ugyanolyan jó, mint Barlow. Neki… neki minden sikerült, amibe csak belefogott.

– Próbálj meg nem ezen rágódni – mondta Ben, és szinte undorodott a szavak sutaságától. Mark felnézett, s halványan elmosolyodott.

– A farakás hátul van – mondta. – Gyorsabban haladhatnak, ha az apám esztergapadján dolgoznak, lent van a pincében.

– Jó – mondta Ben. – És fel a fejjel, Mark. Fel a fejjel. De a fiú elfordult, és karjával a szemét dörgölte. Ben és Jimmy a hátsó lépcsőn bementek a házba.

35

– Callahan nincs itt – mondta Jimmy határozottan. Az egész házat végigjárták.

Bennek erőt kellett vennie magán, hogy ki bírja londani: – Barlow biztos elkapta.

A kezében lévő törött keresztre nézett. Tegnap még Callahan nyakában lógott. Mindössze ennyit találtak, mi Callahanre utalt. A kereszt a Petrie házaspár holtteste mellett hevert, tényleg halottak voltak. Fejüket olyan erővel csapták össze, hogy a koponyájuk szó szerint darabokra tört. Bennek eszébe jutott, micsoda természetfölötti erő lakozott Mrs. Glickben, és hányingere támadt.

– Rajta – mondta Jimmynek. – Le kell takarnunk őket. Megígértem.

36

A nappaliban a díványról lehúzták a bútorvédőt, és azzal takarták le a házaspárt. Ben megpróbálta elterelni a figyelmét a műveletről, de képtelen volt rá. Amikor elkészültek, egy kéz – a finom, lakkozott körmök nyilvánvalóan June Petrie-éi voltak – csúszott ki a tarka mintás bútorvédő alól, és Ben lába hegyével tolta vissza, s közben majd elhányta magát. A takaró alatti formák félreérthetetlenül emberi testek voltak, és erről a vietnami háborúban készült képek jutottak az eszébe – halottak a harctéren; és a katonák fekete műanyag zsákokban –, melyek abszurd módon leginkább a golfzsákokhoz hasonlítottak – borzalmas terheket cipeltek.

Lementek a lépcsőn: mindkettejük egy nyaláb sárga kőris tűzifát cipelt, három láb hosszú hasábokat.

A pince Henry Petrie birodalma volt, s tökéletes képet adott személyiségéről: egyenes vonalban három nagy fényerejű lámpa lógott a munkaterület fölé; mindegyiken széles fémellenző, úgyhogy a fény vakító ragyogással esett a gyalura, a lombfűrészre, a fűrészbakra, az esztergapadra és a csiszológépre. Ben úgy látta, hogy Henry Petrie valamiféle madáretetőn

dolgozott, melyet tavasszal, a hátsó udvarban akarhatott felállítani; a tervrajz, melyből dolgozott, gondosan kisimítva, sarkaiban fém papírnehezékkel, előttük feküdt az asztalon. Tökéletes, de ihlettelen munkát végzett, mely most már sohasem készül el. A padlót szépen felseperték, de a fűrészpor kellemes, nosztalgikus illata továbbra is belengte a helyiséget.

– Hát ez nem fog menni – szólalt meg Jimmy.

– Tudom – mondta Ben.

– A farakás – horkant fel Jimmy, és elengedte a tűzifákat, melyek nagyot csattantak a földön, aztán, mint a bábuk, vadul szétgurultak a padlón. Jimmy élesen, hisztérikusan felkacagott.

– Jimmy…

De a kacagás, mint a zongora hangfogója, Benbe fojtotta a szót. – Kimegyünk, Henry Petrie hátsó udvarán ott van egy rakás fa, és véget vetünk ennek az istencsapásnak. Mit szólna néhány széklábhoz vagy baseballütőhöz?

– Jimmy, mi mást tehetnénk?

Jimmy ránézett, és szemlátomást erőfeszítést kellett tennie, hogy uralkodni tudjon magán. – Mint valami kincsvadászat – mondta. – Charles Griffen északi legelőjén menjen negyven lépést előre, és nézzen be a nagy szikla alá. Haha. Úristen. Kijuthatunk a városból. Megtehetnénk.

– Abba akarja hagyni? Tényleg ezt akarja?

– Nem. De Ben, ezt nem tudjuk egy nap alatt megcsinálni. Még hetekbe telik, amíg mindegyiket elkapjuk, ha egyáltalán sikerül. Bírja ezt gyomorral? Kibírja, hogy… hogy százszor, ezerszer ugyanazt csinálja, amit Susannal? Csak azért kiráncigálni ezeket a vonagló, visítozó lényeket a szekrényekből, bűzös kis odúkból, hogy aztán karót kalapáljunk a mellükbe, és szétverjük a szívüket? Kibírja így novemberig anélkül, hogy nem golyózik be?

Ben elgondolkodott, aztán a teljes értetlenség üres falának ütközött.

– Nem tudom-felelte.

– És mi van a gyerekkel? Maga szerint ő kibírná? Addigra már teljesen bedilizne. És Matt meghalna. Erről biztosíthatom. És mit csinál akkor, ha a szövetségi zsaruk elkezdenének szaglászni, ugyan mi a fene történt 'Salem's Lotban? Mit mondunk majd nekik? „Bocs, de még beverem ezt a karót ebbe a vérszívóba”? Ehhez mit szól, Ben?

– Honnan a fenéből tudjam? Ki a francnak volt arra ideje, hogy ilyesmiken gondolkodjon?

Hirtelen rádöbbentek, hogy farkasszemet néznek, és egymással üvöltöznek. – Hé – mondta Jimmy. – Hé. Ben lesütötte a szemét. – Bocsánat.

– Nem, az én hibám volt. Nyomás nehezedik ránk… Barlow ezt bizonyára végjátéknak nevezné.– Beletúrt vöröses hajába, és céltalanul körülnézett. Aztán Henry Petrie vázlata mellett szeme megakadt valamin; fölvette. Egy fekete zsírkréta volt.

– Talán így a legjobb – mondta.

– Mi?

– Maga itt marad, Ben. Kezdjen karókat faragni. Ha meg akarjuk tenni, akkor dolgozzuk ki az elméletet. Maga a gyártórészleg. Mark meg én kutatni fogunk. Átfésüljük a várost, megkeressük őket. Meg fogjuk találni őket, hiszen Mike-ra is ráakadtunk. Ezzel a zsírkrétával jelölöm meg a helyeket. Aztán holnap a karókon a sor.

– Nem mennek el onnan, ha meglátják a jeleket?

– Nem hinném. Mrs. Glick sem tűnt túl nagy észnek. Szerintem ők inkább ösztönösen cselekszenek, és nem az eszükre hallgatnak. Lehet, hogy idővel tapasztaltabbak lesznek, kicsit ügyesebben rejtőznek majd el, de eleinte inkább csak találomra.

– És miért nem én megyek?

– Mert én ismerem a várost, és a város is ismer engem – ahogy az apámat is ismerték. Ma 'Salem's Lotban az élők a házaikban rejtőznek. Ha maga kopogtatna be hozzájuk, nem nyitnának ajtót. Ha én megyek, engem beengednek. Ismerek néhány rejtekhelyet. Tudom,

hogy a csavargók hol bujkálnak a mocsárban, és azt is, hova visznek a mellékutak. Maga nem. Tudja kezelni az esztergapadot?

– Igen – felelte Ben.

Jimmynek persze igaza volt. Mégis, szinte bűntudat fogta el, hogy nem kell elmennie és szembenézni *velük.*

– Jó. Akkor rajta. Már elmúlt dél.

Ben az esztergapadhoz fordult, aztán megállt. – Ha még vár fél órát, úgy fél tucat karót adhatok maguknak.

Jimmy nem válaszolt azonnal, lesütötte a szemét. – Öööö… azt hiszem, holnap… inkább holnap…

– Rendben – mondta Ben.– Induljon. Tudja, mit? Jöjjenek vissza három körül. Addigra már elcsendesedik az élet az iskola körül, és akkor megnézhetnénk.

– Jó.

Jimmy kiment Petrie barkácsműhelyéből, és elindult a lépcső felé. Aztán valami – egy gondolatkezdemény vagy talán egy sugallat – arra késztette, hogy visszaforduljon. Nézte, ahogy Ben a sorban függő fényes lámpák alatt munkába merül.

Valami… és aztán elillant.

Visszaballagott a műhelybe.

Ben leállította az esztergát, és Jimmyre nézett. – Van még valami?

– Igen – mondta Jimmy. – Itt van a nyelvem hegyén. De nem jut eszembe.

Ben felvonta a szemöldökét. Amikor a lépcsőről visszafordultam, és megláttam magát, valami beugrott. De elfelejtettem.

– Fontos volt?

– Nem tudom. – Céltalanul dobbantott a lábával, várta, hogy a gondolat ismét beugorjon. Arról jutott eszébe valami, ahogy Ben a lámpák alatt az eszterga fölé görnyedt. Nem, ez nem jó. Ha erre összpontosított, még távolibbnak tűnt a dolog.

Fölment a lépcsőn, aztán megállt, és még egyszer visszanézett. A kép kísértetiesen ismerős volt, mégsem ugrott be. A konyhán át kiment a kocsihoz. Az eső már csak csepergett.

37

Az Övezetben Roy McDougall autója ott állt a lakókocsi-parkolóban, és Jimmy a legrosszabbra gyanakodott, hisz munkanapokon ez merőben szokatlan.

Markkal együtt kiszállt, fekete táskáját magával vitte. Fölmentek a lépcsőn, és Jimmy megnyomta a csengőt. Nem működött, úgyhogy kopogtatott. A kopogtatás senkit nem csalt ki McDougalléktól, sem a szomszéd lakókocsiból, mely vagy húszméternyire állt tőlük. Abban a kocsibeállóban is parkolt egy autó.

Jimmy a vészkijárattal próbálkozott, de az is zárva volt. – A hátsó ülésen van egy kalapács – mondta.

Mark kivette a kalapácsot, és Jimmy a kilincs mellett betörte a vészkijárat üvegét. Benyúlt, és kiakasztotta a kallantyút. A belső ajtó néni volt bezárva. Bementek.

A bűz azonnal megcsapta őket, és Jimmy érezte, hogy orrlikai vadul összeszűkülnek. A bűz nem volt olyan erős, mint a Marsten-ház pincéjében, de ugyanolyan átható volt – az oszlásnak indult holttestek szaga. Nyirkos, orrfacsaró bűz. Jimmy azon kapta magát, hogy egy gyermekkori emlékén gondolkodik: amikor egyszer a tavaszi szünetben barátaival elbicikliztek, hogy összeszedjék a visszaváltható üres sörös- és üdítősüvegeket, melyeket az olvadó hó alatt találnak. Az egyikben (egy narancslés üvegben) egy döglött mezei egeret talált, melyet az édeskés illat csalogatott oda, és aztán bentragadt. Beleszagolt, és azon nyomban okádnia kellett. Ez a szag kísértetiesen hasonlított rá – az émelyítően édes szag és a rothadás savanykás bűzének keveréke járta át a levegőt. Felfordult a gyomra.

– Itt vannak – mondta Mark. – Valahol itt. Módszeresen átkutatták a kocsit. – a konyhát, az

étkezőfülkét, a nappalit és a két hálószobát. Közben a szekrényekbe is benyitogattak. Jimmy azt hitte, hogy a szülők hálószobaszekrényében találtak valamit, de csak egy halom szennyes ruhára bukkantak.

– Pince nincs? – kérdezte Mark.

– Nincs, de valami üreg a vezetékeknek esetleg van.

Kívülről megkerülték a lakókocsit, és végében észrevettek egy befelé nyíló piciny ajtót, amely az ócska betonalapzatban volt. Égy régi lakat függött rajta. Jimmy ötször keményen rávágott a kalapáccsal, és amikor végül belökte az ajtót, a bűz azonnal megcsapta őket.

– Itt vannak – mondta Mark.

Jimmy bekukkantott, és három pár lábat pillantott meg; úgy feküdtek ott, mint halottak a csatatéren.

Az egyik pár lábon bakancs volt, a másikon kötött házipapucs, a harmadik pedig – az a picinyke láb – csupasz volt.

Családi kép, gondolta Jimmy őrülten. *Reader's Digest,* hol vagy, amikor kellenél? Hitetlenül körülnézett. A kicsi, gondolta. Hogy csinálhatunk ilyet egy kicsivel?

A fekete zsírkrétával megjelölte az ajtót, és fölemelte a földről a törött lakatot. – Menjünk tovább – mondta.

– Várjon – szólalt meg Mark. – Hadd húzzam ki egyiküket.

– Kihúzni…? Miért?

– Hátha a napfény megöli őket – mondta Mark. – Lehet, hogy nem kell a karókat bevetnünk.

Jimmy reménykedni kezdett.

– Jó, rendben. Melyiket?

– Ne a kicsit – mondta Mark hirtelen. – A férfit. Fogja meg az egyik lábát.

– Jó – mondta Jimmy. Szája teljesen kiszáradt, és hallani lehetett, amikor nyelt egyet.

Mark gyomra megremegett, lába alatt zizegtek a elhullott falevelek. Egyik bakancsánál megragadta Roy McDougallt, és húzni kezdte. Jimmy ott izgett-mozgott mellette; meggörnyedt, nehogy beverje a fejét az alacsony tetőbe, és klausztrofóbiás rohamával küszköiött. Megfogta a másik bakancsot, és együtt kihúzták a estet a napfényre, a szitáló esőbe.

Ami ezután következett, az szinte elviselhetetlen volt. Amikor a napsugarak végigszántottak a testén, Roy McDougall, mint akit álmából vertek fel, rángatózni kezdett. Gőz és nedvesség jött elő a pórusaiból, bőre elsárgult, és enyhén megereszkedett. Csukott szemhéja alatt a szemgolyói vadul forogtak. Lábai lassan, álmatagon rugdalták a nedves avart. Ajka felcsúszott, és elővillantak azok az agyarszerű fogak – olyanok voltak, mint a farkaskutyáé vagy a skót juhászé. Karjai lassan kaszáló mozdulatokba kezdtek, keze hol ökölbe szorult, hol elernyedt, és amikor egyik tenyere megérintette Mark ingét, a fiú felkiáltott, és undorodva hátrahőkölt.

Roy megfordult, és lassan kezdett visszakúszni oda, honnan előhúzták; karja, térde, arca rovátkákat húzott az esőáztatta földbe. Jimmy megfigyelte, hogy amikor napfény érte a testét, hörgő, asztmatikus légzés kezdődött, de amint Roy McDougallt ismét árnyék takarta, a hörgés azonnal abbamaradt. Akárcsak a kipárolgás.

Amikor korábbi rejtekhelyét elérte, McDougall megfordult, és elnyújtózott.

– Csukja be – mondta Mark fojtott hangon. – Kérem, csukja be.

Jimmy becsukta az ajtót, és visszaillesztette a szétvert lakatot. McDougall testének látványa, amely úgy tekergett a nedves avarban, mint csapdába esett kígyó, bevésődött az emlékezetébe. Biztos volt benne, hogy ez a kép élete végéig kísérteni fogja, még ha száz évig él is.

38

Remegve álltak az esőben, és egymást nézték. – A szomszédba megyünk? – kérdezte Mark.

– Igen. A McDougall család valószínűleg őket támadta meg először.

Átmentek, és itt már az előkertben megcsapta őket az ismert rothadt szag. A csengő alatt az Evans név állott. Jimmy bólintott. David Evans és családja. David Evans Gates Fallsban dolgozott a Searsnél mint autószerelő. Évekkel ezelőtt cisztával vágy valami ilyesmivel kezelte.

Itt működött ugyan a csengő, de nem jött ki senki. Mrs. Evanst ágyban találták. A két gyerek az egyik hálószobában egy emeletes ágyon feküdt, egyforma, micimackós pizsama volt rajtuk. Dave Evanst csak hosszabb keresés után találták meg. A kicsi garázs fölött lévő, félig kész raktárban bújt el.

Jimmy megjelölte a bejárati ajtót és a garázst. – Jól haladunk – mondta. – Kettőből kettő.

Mark szégyenlősen megszólalt. – Várna egy pillanatot? Szeretném megmosni a kezemet.

– Persze – mondta Jimmy. – Én is. Evansékat biztos nem zavarja, ha használjuk a fürdőszobát.

Bementek, és a nappaliban Jimmy lehuppant az egyik karosszékbe, és lehunyta a szemét. Aztán hallotta, hogy a fürdőszobában Mark megengedi a vizet.

Lelki szemei előtt felrémlett a boncolóasztal, látta, ahogy a lepedő, mely Marjorie Glick testét takarta, remegni kezdett, s aztán egy kéz csusszant ki alóla, és a levegőt kezdte markolászni…

Kinyitotta a szemét.

Ez a lakókocsi jobb állapotban volt, mint McDougal-éké, tisztább volt, takarosabb. Soha nem találkozott Mrs. Evansszel, de látszott, hogy az asszony büszke lehetett az otthonukra. A pici raktárhelyiségben gondosan összerakva ott álltak a halott gyerekek játékai, abban a szobában, melyet a lakókocsiszalon prospek-' tusa valószínűleg mosókonyhaként jelölt meg. Szegény gyerekek, bárcsak élvezhetnék még a játékaikat, amíg még jó idő van, és süt a nap. Volt ott egy háromkerekű bicikli, nagy, műanyag dömperek és egy játék benzinkút, egy lánctalpas traktor (biztos sokat veszekedtek is rajta), meg egy kicsi biliárdasztal.

Elfordult, aztán döbbenten visszakapta a fejét.

Kék kréta.

Három fémellenzős lámpa egy sorban.

A lámpák alatt férfiak járkálnak a zöld asztal körül, sorba állnak, aztán a kék krétaport törülgetik az ujjuk hegyéről.

– Mark! – ordította, és felült a karosszékben. – *Mark!* – És Mark ing nélkül odafutott, hogy megnézze, mi a baj.

39

Fél három körül Matt egy régi tanítványa (a '64-es osztályából, irodalomból ötöse, fogalmazásból hármasa volt) ugrott be, megjegyzéseket tett a halom misztikus könyv láttán, aztán megkérdezte, hogy vajon Matt az okkult tudományokból készül-e doktorálni. Mattnek nem jutott eszébe, hogy tanítványát Herbertnek vagy Haroldnak hívják-e.

Matt éppen egy *Különös eltűnések* című könyvet olvasott, amikor ez a Herbert vagy Harold besétált, és határozottan örült, hogy félbeszakítják. Már most a telefont nézte, bár tudta, hogy a többiek háromig nemigen juthatnak be a Brock Street– iskolába. Nagyon szerette volna tudni, mi történt Callahan atyával. És az idő száguldott – pedig mindig azt hallotta, hogy kórházban nehezen múlnak az órák. Lassúnak, kábának és : öregnek érezte magát.

Momsonról, arról a vermonti városról kezdett mesélni, Herbert-Haroldnak, amiről éppen olvasott. Roppant érdekesnek találta a történetet, mivel ha igaz, talán 'Salem's Lot végzetének előfutára lehetett.

– Mindenki eltűnt – mondta Herbert-Haroldnak, aki udvarias, de alig palástolt unalommal hallgatta. – Vermont északi részén fekszik, a kettes főúton vagy a tizenkilences vermontin lehet megközelíteni. Az 1920-as népszámlálás szerint háromszáztizenkét lakosa volt. 1923

augusztusában egy New York– asszony aggódni kezdett a nővéréért, aki már két hónapja nem adott életjelt magáról. Férjével odamentek, és ők voltak az elsők, akik az újságoknak jelentették az esetet, noha kétlem, hogy a környező településeknek ne lett volna tudomása az eltűnésekről. A nővér a férjével együtt eltűnt, akárcsak Momson többi lakója. A házak és a pajták álltak, az egyik lakásban még a vacsora is ott volt az asztalon. Akkoriban elég nagy feltűnést keltett az eset. Azt hiszem, nem mernék ott éjszakázni. A könyv szerzője szerint a környékbeliek különös dolgokról meséltek… szellemekről, gonosz koboldokról meg ilyesmikről. Néhány távolabbi pajtán a mai napig hatalmas festett keresztek és boszorkányjelek vannak. Nézd, itt van a helyi kocsma meg a takarmánybolt képe – ez volt a momsoni belváros. Szerinted mi történt itt?

Herbert-Harold udvariasan a képre pillantott. „Csak egy kisváros, néhány bolt meg ház. Némelyik igencsak rozzant, biztos a sok hótól. Az ország akármelyik városa lehetne. Ha az ember este nyolc után hajtana át rajtuk, azt hinné, teljesen kihaltak, olyan üresek az utcák.

Az öreg biztos begolyózott. Herbert-Harold arra az idős nagynénjére gondolt, aki élete utolsó két esztendejében meg volt győződve róla, hogy lánya megölte kedvenc papagáját és belekeverte az ételébe. Az öregek olyan furcsán gondolkodnak.

– Nagyon érdekes – mondta, és fölnézett. – De nem hinném, hogy… Mr. Burke? Mr. Burke, valami baj van? Csak nem… nővér! Hé, *nővér!*

Matt szeme megmerevedett. Egyik kezével megragadta a takarót. A másikat a mellének nyomta. Arca hamuszürkévé vált, vére vadul lüktetett halántékán.

Túl korai, gondolta. *Nem, ez túl korai…*

A fájdalom hullámokban tört rá, és aztán jött a sötétség. Kábultan azt gondolta: *Vigyázz az utolsó lépésre, mert megöl.*

Aztán a zuhanás.

Herbert-Harold kirohant a szobából, fölborította a székét és lesodorta a könyveket. A nővér már jött, ő is szinte rohanvást.

– Mr. Burke… – mondta a nővérnek Herbert-Harold. Még mindig a könyvet tartotta, mutatóujja a vermonti Momsonra szegeződött.

A nővér kurtán biccentett, és belépett a szobába. Matt feje félig lelógott az ágyról, szeme csukva.

– Maga szerint.. – kérdezte Herbert-Harold félénken. Teljes értékű kérdés volt.

– Azt hiszem, igen – felelte a nővér, és bekapcsolta az EKG-készüléket. – Most el kell mennie.

Most, hogy mindent tudott, a nővér megnyugodott, és már sajnálta, hogy félbehagyta az ebédjét.

40

– De 'Salem's Lotban nincs is biliárdterem – mondta Mark. – A legközelebbi Gates Fallsban van. Odament volna?

– Nem – mondta Jimmy. – Biztos, hogy nem. De egyeseknek otthon is van biliárdasztaluk.

– Igen, tudom.

– És van még valami – mondta Jimmy. – Mindjárt eszembe jut.

Hátradőlt, lehunyta a szemét, még a kezével is eltakarta. Volt még valami, ami valami módon a műanyaggal kapcsolódott össze. De miért műanyaggal? Műanyag játékok voltak ott, meg műanyag konyhai edények, pikniknél használatosak, aztán egy műanyag esőfólia, amivel a csónakot lehet lefedni, hajon a tél…

És akkor hirtelen egy hatalmas műanyag fóliával borított biliárdasztal villant az eszébe, és hangokat is hallott: *Igazán el kellene már adnom, mielőtt a filc megpenészedne – Ed Craig szerint bepenészedhet – de hát ez Ralph-é volt…*

Kinyitotta a szemét. – Tudom, hol van – mondta. -Tudom, hol van Barlow. Eva Miller

panziójában, a pincében. – És igaza volt; és tudta, hogy igaza van. Világosság gyúlt az agyában.

Mark szeme felragyogott. – Akkor menjünk, és kapjuk el.

– Várj.

A telefonhoz lépett, kikereste a könyvből Eva számát, és gyorsan tárcsázni kezdett. Senki sem vette föl. Kicsöngött tízszer, tizenegyszer, tizenkétszer. Rémülten lerakta a kagylót. Évának legalább tíz lakója volt, többségükben idős, nyugdíjas emberek. Mindig volt otthon valaki. Korábban mindig.

Az órájára nézett. Negyed négy volt, és az idő száguldott, igen, száguldott.

– Menjünk-mondta.

– Mi lesz Bennel?

Jimmy sötéten így válaszolt: – Nem tudunk telefonálni. A telefon nem működik nálatok. Ha most rögtön Évához megyünk, még ha tévednénk is, akkor is világosban jöhetnénk el. Ha pedig igazunk lesz, akkor elhozzuk Bent, és elintézzük azt a szemetet.

– Hadd vegyem föl az ingemet – mondta Mark, és visszarohant a fürdőszobába.

41

Ben Citroenje még mindig Eva parkolójában állt, nedves levelek fedték, melyek az udvaron álló szilfáról hullottak le. Az „Eva-panzió” tábla nyikorogva lengedezett a szürke délutánban. A házra kísérteties, várakozásteljes csönd telepedett; Jimmyt emlékeztette valamire, amibe beleborzongott. Ugyanolyan volt, mint a Marsten-ház. Kíváncsi volt, követett-e el itt valaki öngyilkosságot. Eva biztosan tud róla, de úgy vélte, nem beszélne erről… most már soha.

– Tökéletes volna – mondta hangosan. – Fészkeld be magad a helyi panzióba, aztán gyűjtsd magad köré a gyermekeidet.

– Tényleg ne menjünk el Benért?

– Majd később. Gyerünk.

Kiszálltak a kocsiból, és a veranda felé mentek. A szél belekapott a ruhájukba, és összeborzolta a hajukat. Minden rolót lehúztak, és a ház mintha rájuk nehezedett volna.

– Érzed ezt a szagot? – kérdezte Jimmy.

– Igen. Erősebb, mint eddig bárhol.

– Felkészültél?

– Igen – mondta Mark határozottan. – És maga?

– Nagyon remélem, hogy igen – válaszolta Jimmy. Felmentek a lépcsőn, és Jimmy lenyomta a kilincset.

Az ajtó nem volt bezárva. Amikor beléptek Eva Miller hatalmas, túlságosan is takaros konyhájába, a bűz úgy csapta meg őket, mintha egy nyílt szemétvödör szélén állnának – mégis, a szag valahogy száraz volt.

Jimmynek eszébe jutott az az Évával folytatott beszélgetés – majdnem négy éve, amikor praktizálni kezdett. Eva általános orvosi vizsgálatra jött. Azelőtt évekig az apja kezelte, és amikor Jimmy átvette a praxist – megtartva ugyanazt a cumberlandi rendelőt is –, Eva minden elfogódottság nélkül hozzá fordult. Ralph-ról beszélgettek, aki akkor már tizenkét éve halott volt, és Eva elmondta, hogy Ralph szelleme még mindig ott van a házban – hol a padláson, hol az íróasztal fiókjában bukkant Eva valami új vagy teljesen elfeledett dologra. És persze ott volt a pincében a biliárdasztal. Azt mondta, hogy már igazán túl kellene adnia rajta; csak a helyet foglalja, pedig mást is tehetne oda. De hát Ralph-é volt, és Eva egyszerűen nem bírta rászánni magát, hogy hirdetést adjon fel, vagy betelefonáljon a helyi rádió „Cserebere”-rovatába.

Most a konyhán át a pinceajtóhoz mentek; Jimmy kinyitotta. Szinte hanyatt döntötte őket az iszonyatos bűz. Megnyomta a villanykapcsolót, de nem történt semmi. Hát persze, Barlow azt is elintézte.

– Nézz körül – mondta Marknak. – Évának biztos volt zseblámpája vagy gyertyája.

Mark matatni kezdett a konyhában, bekukkantott a fiókokba. Észrevette, hogy a mosogató fölött a késtartó teljesen üres, de akkor még nem gondolt semmi rosszra. Szíve, mint egy hangtompító fátyollal ellátott dob, fájdalmas lassúsággal vert. Rádöbbent, hogy ereje legvégén jár. Agya már nem gondolkodott, csupán reagált az eseményekre. Szeme sarkából mintha folyton mozgást látott volna, és állandóan odafordította a fejét, de nem volt ott semmi. Egy háborús veterán biztos ráismert volna a harci kimerültség jeleire. Az előszobába ment, és átkutatta a tálalót. A harmadik fiókban talált egy hosszú, négy elemes zseblámpát. Visszavitte a konyhába. – Itt van. Ji…

Csörömpölés, aztán tompa puffanás hallatszott. A pinceajtó tárva-nyitva állt. Aztán elkezdődtek a sikítások.

Négy óra negyven volt, amikor Mark visszament Eva panziójának a konyhájába. Szeme üres volt, pólóján vérfoltok sötétlettek. Pillantása kába volt és lassú.

Aztán felvisított.

A hang a gyomrából dübörgött fel, át a garat sötétjén, majd a reccsenésig széttárt állkapcsok között. Addig visított, míg úgy érezte, hogy a téboly alábbhagy agyában. Addig visított, míg torka már kiszáradt, és hangszálai őrülten sajogtak, mintha csontszilánk akadt volna meg bennük. És amikor kiadta magából a félelmet, a borzalmat, a dühöt, a csalódottságot, az az szörnyű nyomás megmaradt, hullámokban tört föl a pincéből – annak tudata, hogy Barlow lent van a pincében –, és most már nemsokára leszáll a sötétség.

Kiment a verandára, és nagyokat szívott a friss levegőből. Ben. El kell érnie Bent. De valami különös letargia bénította meg a lábait. Ugyan mi értelme? Barlow győzni fog. Semmire sem mennek vele szemben. Jimmy mindenért megfizetett, akárcsak Susan és az atya.

De megacélosította magát. *Nem. Nem. Nem.*

Remegő lábakkal lement a verandán, és beszállt Jimmy Buickjába. A slusszkulcs benne volt.

Érd el Bent. Próbáld meg még egyszer.

Lábai nem értek le a pedálig. Előrébb húzta az ülést, és elfordította a kulcsot. A motor felbőgött. Sebességbe kapcsolt, és rálépett a gázra. A kocsi meglódult. Beletaposott a fékbe, és a kormánynak repült. A duda felharsant.

Nem tudok vezetni!

Aztán mintha apja logikus, kimért szavait hallotta volna: Legyél óvatos, amikor vezetni tanulsz, Mark. A vezetés az egyetlen olyan közlekedési mód, amit a szövetségi törvények csak részben szabályoznak. Ezért a vezetők mind amatőrök. Elég sokan úgy vezetnek, mint az öngyilkosok. Vagyis *nagyon* óvatosnak kell lenned. Úgy nyomd a gázpedált, mintha tojás lenne a talpad alatt. Ha automata kocsit vezetsz, mint amilyen a miénk is., a bal lábadat egyáltalán nem kell használnod. Csak a jobb lábadat, azzal nyomod a féket, aztán a gázt.

Levette a lábát a fékről, és a kocsi lassan gurult a kocsibejárón. Nekiütközött a járdának, és rángatózva leállt. A szélvédő bepárásodott. A karjával kezdte törölgetni, de ezzel csak bemaszatolta.

– Bassza meg – motyogta.

Idegesen újraindított, és a szemközti járdaszegélyt súrolva, hatalmas U-kanyart írt le. Aztán elindult a házuk felé. Útközben állandóan a kormány fölé nyújtogatta a nyakát. Jobb kezével matatott egy darabig, és bömböltetni kezdte a rádiót. Sírt.

43

Ben a Jointner Avenue-n sétált a város irányába, amikor Jimmy sárgásbarna Buickja rángatózva, zötyögve, részeg kilengésekkel feltűnt az úton. Integetni kezdett, és a kocsi leállt mellé, miután az első kerék nekicsapódott a járdának.

Karókészítés közben teljesen megfeledkezett az időről, és amikor az órájára nézett, döbbenten látta, hogy már négy óra tíz. Leállította az esztergát, magához vett néhány karót, az övébe tűzte őket, aztán felment a telefonhoz. Már-már felemelte a kagylót, amikor eszébe jutott, hogy nem működik.

Ekkor komolyan aggódni kezdett; kirohant, és benézett Callahan, majd Petrie kocsijába. Egyikben sem volt kulcs. Persze visszamehetne, és átkutathatná Henry Petrie zsebeit, de erre nem lett volna képes. így aztán sietős léptekkel megindult a város felé, s fél szemmel állandóan az utat figyelte, hátha feltűnik Jimmy Buickja. Már azon volt, hogy egyenesen a Brock Street– iskolába megy, amikor észrevette Jimmy kocsiját.

A vezetőülés oldalára rohant, és – Mark Petrie ült a kormány mögött… egyedül. Némán Benre nézett. Ajka mozgott, de hang nem jött ki a torkán.

– Mi a baj? Hol van Jimmy?

– Jimmy meghalt – mondta Mark színtelen hangon. – Barlow megint megelőzött minket. Mrs. Miller panziójában van, valahol lent a pincében. Jimmy is ott van. Lementem, hogy segítsek neki, de nem bírtam kijönni. Végül találtam egy deszkát, amin fel bírtam mászni, de először azt hittem, hogy ott ragadok… sö-sötétedésig.

– Mi történt? Miről beszélsz?

– Tudja, Jimmy rájött a kék krétára. Billárdasztalok, Mrs. Miller pincéjében van egy biliárdasztal, még a férjéé volt. Jimmy felhívta a panziót, és mivel nem vette fel a telefont senki, odamentünk.

Könnytelen szemével Benre nézett.

– Azt mondta, hogy keressek egy zseblámpát, mert a pincelámpa nem működött, akárcsak a Marsten-házban. így keresgélni kezdtem. Észre… észrevettem, hogy mosogató fölül az összes kés eltűnt, de nem gondoltam semmi rosszra. Tulajdonképpen az én hibám, hogy neghalt. Miattam halt meg. Az én hibám, az egész miattam történt, minden…

Ben megrázta két gyors mozdulattal. – Hagyd abba, Mark. Hagyd abba!

Mark a szájára szorította mindkét kezét, mintha a kitörni készülő hisztérikus zokogást akarta volna elfojtani. Keze fölött tágra nyílt szemmel Benre nézett.

Aztán folytatta: – Az előszobában, a tálalóban találtam egy zseblámpát. Akkor, amikor Jimmy leesett, és sikítani kezdett. Ő… én is leestem volna, de ő figyelmeztetett. Az utolsó mondata az volt: *Vigyázz, Mark!*

– Mi történt? – kiabálta Ben.

– Barlow a többiekkel egyszerűen leszerelte a lépcsőt – mondta Mark tompa, színtelen hangon. – A második foktól lefelé lefűrészelték a lépcsőt. Meghagytak egy részt a korlátból, hogy úgy tűnjön, mintha… mintha… – Megrázta a fejét. – A sötétben Jimmy azt hitte, hogy ott van a lépcső. Érti?

– Igen – mondta Ben. Szinte maga előtt látta. Rosszullét környékezte. – És a kések?

– Kirakták őket a padlón alul – suttogta Mark. – Átnyomták a pengéket ezeken a vékony, négyzet alakú furnérlemezeken, aztán leütötték a nyelüket, úgyhogy a kések hegye fölfelé… fölfelé… mutatott.

– Ó! – nyögött fel Ben. – Uramisten! – Megragadta Mark vállát. – Mark, biztos vagy benne, hogy Jimmy meghalt?

– Igen. Vagy… vagy egy tucat kés nyársalta fel. A vér…

Ben az órájára nézett. Tíz perc múlva öt. Ismét úgy érezte, hogy rohan az idő, kicsúszik a kezük közül.

– Most mit csinálunk? – kérdezte Mark halkan.

– Bemegyünk a városba. Felhívjuk Mattet, aztán Parkins Gillespie-t. Sötétedés előtt elintézzük Barlowt. El kell intéznünk.

Mark sötéten elmosolyodott. – Jimmy is ezt mondta. Azt mondta, hogy kicsináljuk azt a szemetet. De ő mindig megelőz minket. Bizonyára nálunk erősebb fickók is próbálkoztak

már.

Ben a fiúra nézett, és majdnem valami csúnyát tett.

– Úgy tűnik, félsz – mondta.

– Igenis, *félek* – mondta Mark, de nem hagyta magát provokálni. – Maga nem?

– Dehogynem – mondta Ben –, de őrült düh dolgozik bennem. Elvesztettem egy lányt, akit iszonyúan kedveltem. Azt hiszem, szerelmes voltam belé. Elveszítettük Jimmyt. Te elvesztetted a szüléidet. A nappaliban hevernek, a dívány bútorvédője alatt. – Végső kegyetlenségre ragadtatta magát: – Nem akarod megnézni?

Mark összerándult arccal elfordult tőle, szemében borzadály és fájdalom keveredett.

– Azt akarom, hogy velem gyere – mondta Ben, most már sokkal lágyabban. Gyomra önutálattól émelygett. Úgy beszélt, mint valami futballedző tétmérkőzés előtt. – Nem érdekel, ki próbált már szembeszállni vele. Az sem érdekel, ha maga Attila, a hunok királya küzdött is meg vele, és aztán veszített. Én is meg akarom tenni a magamét. Gyere velem. Szükségem van rád. – És ez volt a meztelen igazság.

– Rendben van – mondta Mark. Az ölébe nézett, ahol kezei egymásba kulcsolódtak, és tébolyult pantomimjátékba kezdtek.

– Állj a sarkadra – mondta Ben.

Mark elgyötörten ránézett. – Igyekszem – mondta.

44

A külső Jointner Avenue-n Sonny benzinkútja nyitva volt, és Sonny James (az ablakban, az olajos kannák fölött hatalmas, színes plakát hirdette a countryzenésszel való névrokonságát) kijött, és személyesen szolgálta ki őket. Alacsony, gnómszerű emberke volt, hátrahúzódó haját körben felstuccoltatta, úgyhogy látni lehetett alatta a rózsaszín fejbőrt.

– Hello, Mr. Mears, hogy s mint? Hun van a Citroennye?

– Bedöglött, Sonny. Pete hol van? – Pete Cook félállásban Sonnynál dolgozott; itt lakott a városban. Sonny azonban nem.

– Ma még ide se dugta a képit. Nem érdekes. Lelassult az élet, nem? Az egész város olyan halottnak látszik.

Ben gyomrát hisztérikus, sötét nevetőgörcs rántotta össze. Alig bírta visszafojtani.

– Tele lesz – intézkedett Ben. – Használhatnám a telefont?

– Persze. Na mi van, kölyök? Ma nincs iskola?

– Mr. Mearsszel tanulmányi kirándulásra megyek – mondta Mark. – Vérzett az orrom.

– Hát persze. A bátyámnak is állandóan vérzett. Ez bizony a magas vérnyomástól van, fiam. Aztán vigyázz ám. – Jimmy kocsija mögé ment, és levette a tanksapkát.

Ben bement, és egy New England-i autóstérképekkel megrakott állvány mellett tárcsázni kezdett a bedobós telefonon.

– Cumberlandi kórház, melyik osztályt kéri?

– Mr. Burke-kel szeretnék beszélni. A 402-es szobában van.

Hirtelen megfoghatatlan csönd lett a vonal másik 'égén, s Ben már azon volt, hogy megkérdezi, talán ossz szobát kért-e, amikor a hang megszólalt:

– Kivel beszélek, kérem?

– Benjamin Mears vagyok. – Sötét árnyékként átsuhant agyán a gondolat, hogy Matt esetleg meghalt.

Lehetséges ez? Nem, ez lehetetlen – ez már túl sok lenne. – Jól van?

– Ön a rokona?

– Nem, egy közeli barátja vagyok. Csak nem…

– Mr. Burke ma délután három óra hét perckor meghalt, Mr. Mears. Ha egy percet tud várni, megnézem, hogy dr. Cody megjött-e már. Talán ő…

A hang tovább beszélt, de Ben már nem hallotta, noha a kagylót még mindig ott szorongatta

a kezében. Majdnem rosszul lett, amikor rádöbbent, milyen fontos volt számukra Matt abban, hogy átvészeljék ezt a borzalmas délutánt. Matt meghalt. Elégtelen szívműködés. Természetes halál. Mintha még az Isten is elfordult volna tőlük.

Most már csak Mark meg én vagyunk.

Susan, Jimmy, Callahan atya, Matt. Mind elmentek.

Pánik kerítette hatalmába, és némán viaskodott vele.

Gondolkodás nélkül akasztotta vissza a kagylót,' félbevágva egy félig feltett kérdést.

Kiment. Tíz perccel múlt öt. Nyugaton a felhők felszakadoztak.

– Három dollár az egész – mondta Sonny vidáman. – Ez a Cody doki kocsija, nem? Láttam a rendszámjával, és erről mindig az a film jut eszembe, amelyikben egy egész csapat szélhámos van, és az egyik kizárólag ilyen rendszámú kocsikat lop, mer…

Ben a kezébe nyomott három egydollárost. – Mennem kell, Sonny. Elnézést. Bajban vagyok.

Sonny arca megnyúlt. – A fenébe is, nagyon sajnálom, Mr. Mears. Valami rossz hír gyött a kiadóiul?

– Így is mondhatnánk. – A kormány mögé ült, becsapta az ajtót, és elindult; sárga viharkabátjában Sonny utánuk bámult.

– Matt meghalt, ugye? – nézett rá Mark.

– Igen. Szívroham. Honnan tudtad?

– Az arcáról. Láttam az arcáról. 5:15 volt.

45

Parkins Gillespie a Községháza fedett tornácán állt; egy Pall Mallt szívott, és a nyugati égboltot bámulta. Kelletlenül Ben Mearsre és Mark Petrie-re nézett. Arca szomorú volt és öreg, mint azok a vizespoharak, amiket ócska kis étkezdékben tesznek az asztalra.

– Hogy van, biztos úr? – kérdezte Ben.

– Tűrhetően – vetette oda Parkins. Hüvelykujján a körömágyat vizsgálgatta. – Láttam, ahogy ide-oda kocsikáztak. Mintha legutóbb a gyerek vezette volna a kocsit a Railroad Streeten. így volt?

– Igen – felelte Mark.

– Majdnem elcsaptak. A szemből jövő fickó csak egy paraszthajszállal ment el melletted.

– Biztos úr – mondta Ben –, el akarjuk mondani magának, mi folyik itt a városban.

Parkins Gillespie kiköpte a csikket, anélkül, hogy felemelte volna a kezét a kicsiny, fedett tornác korlátjáról. A tekintetüket kerülve nyugodtan így szólt: – Nem akarom hallani.

Döbbenten ránéztek.

– Nolly ma nem jött – mondta Parkins még mindig nyugodt, társalgó stílusban. – Az a gyanúm, nem is fog. Tegnap késő este felhívott, és azt mondta, hogy a Deep Cut Roadon látta Homer McCaslin kocsiját – azt hiszem, a Deep Cutot mondta. Azóta nem jelentkezett. -Lassan, szomorúan, mint valami roskatag öregember az ingzsebébe nyúlt, és egy újabb Pall Mallt bányászott elő. Elmélázva sodorgatta ujjai között. – Ezek a rohadt dolgok a sírba visznek – mondta.

Ben újra próbálkozott. – Arról a férfiról van szó, aki megvette a Marsten-házat, Gillespie. Barlow-nak hívják. Most Eva Miller panziójában van, lent a pincében.

– Vagy úgy? – mondta Parkins különösebb meglepődés nélkül. – Vámpír, mi? Mint azokban a húsz évvel ezelőtti képregényekben.

Ben nem válaszolt. Egyre inkább úgy érezte magát, mint aki egy iszonyú lidérces álomba gabalyodott, amelyben az idő láthatatlanul, ámde kíméletlenül száguld a dolgok felszíne alatt.

– Elmegyek innen – mondta Parkins. – Már minden holmim ott van a kocsimban. A pisztolyt, a töltényeket meg a jelvényemet a polcon hagytam. Végettem a törvénnyel. Elmegyek a nővéremhez Kitterybe, el én. Ott biztonságban leszek, az elég messze van ide.

Ben homályosan a saját hangját hallotta: – Vén beszari. Magának tele van a gatyája. A város még él, és maga a bőrét menti.

– Nem él – mondta Parkins, és egy konyhai gyufával meggyújtotta a cigarettáját. – Ezért jött *ő* ide. A város ugyanolyan halott, mint ő maga. Már vagy húsz éve. Az egész ország erre a sorsra jut. Néhány hete Nolly meg én átmentünk Falmouth-ba egy autósmoziba, még az őszi szünet előtt. Több vér folyt abban a westernfilmben mint amennyit két év alatt Koreában láttam. A kölykök meg pattogatott kukoricát zabáltak, és baromira élvezték. – Tétován a város felé intett, mely a nyugatra tartó nap fényében természetellenesen aranylott, mint valami álomváros. – Biztos jól érzik magukat vámpírként. De én nem maradok; ma éjjel Nolly biztos eljönne értem. Megyek.

Ben tehetetlenül ránézett.

– Maguk is üljenek be a kocsiba, és tűnjenek el innen – mondta Parkins. – Ez a város ellesz nélkülünk… egy darabig. Aztán már nem érdekes.

Igen, gondolta Ben. *Miért is nem megyünk?* Mark mindkettejük helyett kimondta az igazságot. Mailt Mert ő gonosz, miszter. Igazán gonosz. Ezért.

– Igazán? – mondta Parkins. Bólintott, és szippantott a Pall Mallből. – Na jó. – A megyei gimnázium felé nézett. – Ma úgyis baromi kevesen voltak 'Salem's Lotból. A buszok késtek, a gyerekek nem jöttek, az iskola meg hiába telefonált a szülőknek, sehol sem vették fel. Ma az ügyeletes tanár felhívott, de lecsillapítottam. Fura, kopasz kis emberke, aki azt hiszi, tudja, mit csinál. Hát, a tanárok azért még ott vannak. Többségükben nem itteniek. Egymást azért még taníthatják.

Bennek Matt jutott az eszébe: – Azért van olyan, aki itt lakik.

– Nem érdekes – mondta Parkins. Tekintete a Ben övébe dugott karókra siklott. – Ezzel akarja kinyírni azt az embert?

– Igen.

– Elviheti a vadászpuskámat, ha akarja. Abba a puskába Nolly teljesen belehabarodott. Nolly szeretett állig felfegyverkezve járni, bizony. De a városban még egy árva bank sincs, amit kirabolhattak volna. De azért Nollyból jó vámpír lesz, ha kitanulja a szakmát.

Mark növekvő borzadállyal nézte, és Ben tudta, hogy el kell vinnie a fiút. Az egészben ez volt a legrosszabb.

– Gyerünk – mondta Marknak. – Vele végeztünk.

– Azt hiszem, ez az – mondta Parkins. Beesett, karikás szemével a várost pásztázta. – Tényleg csöndes. Láttam Mabel Wertset, ott kukkolt a távcsővel, de azt hiszem, ma nem sok kukkolnivaló van. Este valószínűleg már több lesz.

Visszamentek a kocsihoz. Már majdnem fél hat volt.

46

Háromnegyed hatkor álltak meg a Szent András-plébánia előtt. A templom egyre hosszabb és baljóslatúbb árnyékokat vetett az utcára, mígnem túloldalt prófécia-szerűén beborította a parókiát. Ben a hátsó ülésről előhúzta Jimmy táskáját, és kinyitotta. Több apró fiolát talált, tartalmukat kiloccsintotta az ablakon, az üvegcséket megtartotta.

– Mit csinál?

– Megtöltjük ezeket szenteltvízzel – mondta. – Gyere! A templomhoz mentek, és fölmásztak a lépcsőn. Mark már éppen ki akarta nyitni a középső ajtót, amikor hirtelen megmerevedett, és rámutatott valamire. – Nézze! A kilincs fekete volt, és kissé deformálódott; mintha nagyfeszültségű áramot vezettek volna belé,

– Mond ez neked valamit? – kérdezte Ben.

– Nem. Nem, de… – Mark a fejét rázta, elhessegette a homályos gondolatot. Kinyitotta az ajtót, és bementek. A templom hűvös volt és szürke; s az a fajta nehéz csönd ülte meg, amely az üres oltárokra olyannyira jellemző.

A két padsort egymástól széles folyosó választotta el, melynek mindkét oldalán egy-egy gipszangyal szentelt-vízkelyhet tartott – kedves, nyugodt arcuk úgy hajolt előre, mintha saját tükörképüket szeretnék megpillantani a mozdulatlan vízben.

Ben elővette zsebéből az üvegcséket. – Mosd meg az arcod meg a kezed – mondta. Mark riadtan ránézett. – De hát az szentségtö…

– Szentségtörés? Most nem az. Csináld!

Belemártották a kezüket a vízbe, és aztán úgy fröcskölték az arcukra, mint akik most ébredtek, és a hideg víztől akarnak magukhoz térni.

Ben fogta az első üvegcsét, és töltögetni kezdte, amikor egy éles hang felsivított: – Hé! Maguk ott! Mit csinálnak?

Ben megfordult. Rhoda Curless, Callahan atya házvezetőnője volt az, az első padsorban ült, és kétségbeesetten egy rózsafüzért morzsolgatott ujjai között. Fekete ruha volt rajta, az alsószoknya kilógott alóla. Haja rendetlen volt, csak ujjaival gereblyézte meg.

– Hol van az atya? Maguk mit csinálnak? – Vékony, éles hangja a hisztéria határát súrolta.

– Ön kicsoda? – kérdezte Ben.

– Mrs. Curless vagyok. Callahan atya házvezetőnője. Hol van az atya? – Összekulcsolta a kezét, és vadul tördelni kezdte.

– Callahan atya elment – mondta Ben nagyon lágyan.

– Ó. – Mrs. Curless lehunyta a szemét. – Azokat akarta elkapni, akik a várost sanyargatják?

– Igen – válaszolta Ben.

– Tudtam-mondta Mrs. Curless. – Kérdeznem sem kellett volna. Erős, jó bástyája volt a hitnek. Mindig akadtak olyanok, akik azt állították, hogy sohasem lesz méltó utóda Bergeron atyának, de tévedtek, akik ilyet mondtak, egyszerűen föl sem értek hozzá.

Tágra meredt szemekkel rájuk nézett. Bal szeméből könny buggyant elő, és végigfolyt az arcán. – Már nem tér vissza, ugye?

– Nem tudom – mondta Ben.

– Beszélték, hogy ivott – folytatta Mrs. Curless, mint aki nem is hall. – Hát van olyan valamirevaló ír pap, aki nem kortyolgat időnként? Még azoknak az elkényeztetett, picsogó templomjáróknak jár a szája! Nem is tudják, hogy ő mennyit ért! – Rekedt, szinte kihívó kiáltása egészen a boltíves mennyezetig szállt. – Ő *pap* volt, nem holmi szenteskedő tanácsnok!

Ben és Mark csodálkozás nélkül, szótlanul hallgatták. Ezen az álomittas napon már semmin sem lehetett csodálkozni; nem is lettek volna képesek rá. Már nem akartak bosszút állni, és hősöknek, megmentőknek sem érezték magukat, annyira letaglózták őket a nap eseményei. Már csak nyomorult élőlények voltak.

– Akkor is erős volt, amikor legutóbb látták? – meredt rájuk Mrs. Curless. A fürkésző szemében csillogó könnyek mély meggyőződésről árulkodtak.

– Igen – felelte Mark, és eszébe jutott, ahogy anyja konyhájában Callahan hogyan emelte magasba a keresztet.

– Az ő munkáját akarják folytatni?

– Igen – mondta ismét Mark.

– Akkor rajta – dörrent rájuk Mrs. Curless. – Mire várnak? – Azzal elment: fekete ruhájában – mint a magányos gyászoló a még meg nem tartott temetésen – elviharzott a. két padsor között.

47

Megint Évához mentek – immár utoljára. Tíz perccel múlt hat. A vérvörös nap előbújt a felszakadozott felhőtakaró mögül a nyugati fenyők fölött.

Ben a parkolóba hajtott, és kíváncsian a szobája ablakára nézett. A roló nem volt lehúzva; még az írógépét is látta, mely egy halom kézirat mellett őrködött – a papírokon ott állt a

gömbölyű papírnehezék. Különös, hogy lentről mindezt világosan látni lehetett; mintha az égvilágon minden a legnagyobb rendben lett volna.

Pillantása a hátsó verandára siklott. A két hintaszék, ahol Susannal először csókolóztak, érintetlenül ott állt a helyén. A konyhába nyíló ajtót még Mark hagyta nyitva.

– Nem bírom – motyogta Mark. – Egyszerűen nem bírom. – Szeme kitágult és fehér volt. Fölhúzott térdekkel kuporgott az ülésen.

– Kettőnkre vár a feladat – mondta Ben. Előrenyújtotta a szenteltvizes üvegcséket. Mark borzadva elfordult, mintha már maga az érintés is halálos méreg lenne.

– Gyerünk – mondta Ben. Már nem voltak érvei.

– Gyerünk, gyerünk.

– Nem.

– Mark…

– Nem!

– Mark, szükségem van rád. Csak mi maradtunk, te meg én.

– Én már épp eleget tettem! – kiáltotta Mark. – Nem bírok többet! *Hát nem érti, hogy képtelen vagyok ránézni?*

– Mark, kettőnkre var a feladat. Hat nem tudod? Mark elvette az üvegcséket, és lassan a mellére

szorította őket. – Ó, istenem – suttogta. – Ó, istenem, istenem. – Benre nézett, aztán biccentett. Ideges, elkínzott mozdulat volt.

– Rendben-mondta.

– Hol van a kalapács? – kérdezte Ben, amikor kiszálltak a kocsiból.

– Jimmynél volt.

– Jó.

A feltámadó szélben fölmentek a verandalépcsőn. Bent, a konyhában a halál nyirkos, átható bűze ostorcsapásként érte őket. A pinceajtó nyitva volt.

– Annyira félek – mondta Mark borzongva.

– Nem baj. Hol van a zseblámpa?

– A pincében. Ott maradt, amikor én…

– Jó. – A pincenyílásnál álltak. A naplemente fényeiben a lépcső épnek látszott, ahogy Mark mondta. -Gyere utánam – mondta Ben.

48

Bennek eszébe villant: – +*A halálba megyek.*

A gondolat teljesen természetesnek hatott, félelemnek, sajnálkozásnak nyoma sem volt benne. A befelé forduló érzelmeket elnyomta a helyiséget uraló gonosz égköre. Ahogy lecsusszant a deszkán, amelyet menekülés közben Mark állított föl, természetellenes, jeges nyugalom szállta meg. Észrevette, hogy kezei, mintha áthatatlan kesztyűk fednék, ragyognak. Még csak el sem csodálkozott rajta.

A látszat legyen a lét kapuja. Az. egy igaz úr a fagylaltok ura. Ki is mondta ezt? Matt? Matt meghalt. Susan meghalt. Miranda meghalt. Wallace Stevens is meghalt. *A helyedben én nem nézném meg.* De Ben megnézte. Ha tíz ember meghal, így nézhet ki. Mint amit szétlapítotok, eltörtek, ami más színű folyadékokkal volt tele. Sem is olyan rossz. Nem is olyan rossz, mint az ő halála, Jimmynél ott volt McCaslin pisztolya; még ott kell ennie a zsebében. Majd kiveszi, és ha a nap hamarabb lenyugodna, mint hogy megtalálnák Barlow-t… először fiút intézi el, aztán saját magát. Jónak nem jó, de jobb, mint az *ő* halála.

Lehuppant a pince padlójára, aztán lesegítette Markot. A fiú szeme a földön heverő sötét, összetekeredett valamire villant, aztán elkapta a tekintetét.

– Nem bírok ránézni – mondta rekedten.

– Persze, semmi baj.

Mark elfordult, és Ben letérdelt. Félresöpörte a halált hozó furnérlemezeket, melyekből sárkányfogakként meredeztek elő a pengék. Aztán óvatosan megfordította Jimmyt.

A helyedben én nem nézném meg.

– Ó, Jimmy… – próbált megszólalni, de a szavak artikulálatlanul bugyogtak elő a torkából, mint a vér. Bal karjával gyengéden átölelte Jimmyt, és jobbjával kihúzogatta testéből Barlow késeit. Hat penge állt belé; Jimmy már elvérzett.

A sarokban egy polcon gondosan összehajtogatva egy rakás bútorszövet feküdt. Jimmyhez vitte őket, s miután elvette a pisztolyt, a zseblámpát meg a kalapácsot, letakarta velük a testet.

Fölegyenesedett, és felkattintotta a zseblámpát. A műanyag lencsesapka megrepedezett, de az izzó működött. Körbevilágított. Semmi. Bevilágított a biliárdasztal alá. Semmi. A kazán mögött se. Befőttesüvegek sora, egy szerszámtartó falitábla. A lefűrészelt lépcsőfokok egy távolabbi sarokban hevernek, a konyhából nincs rálátás. Olyanok, mint egy sehova sem vezető állványzat.

– Hol van? – mormogta Ben. Órájára pillantott, a mutatók 6.23-on álltak. Mikor megy le a nap? Nem emlékezett rá. Legkorábban 6.55-kor. Alig fél órájuk maradt.

– Hol van? – kiáltotta. – *Érzem,* hogy itt van, de hol?

– Ott! – kiáltott fel Mark, és ragyogó kezével előremutatott.

– Mi az?

Ben odavilágított. Egy tálaló. – Ez nem elég nagy – mondta Marknak. – És szorosan a falhoz van tolva.

– Nézzünk mögéje. Ben vállat vont. A tálalóhoz mentek, és oldalt megragadták. Bent különös, növekvő izgalom szállta meg. A pince szaga, levegője, atmoszférája vagy ki tudja micsoda, mintha itt sokkal erősebb, sokkal bántóbb lett volna.

Ben a nyitott konyhaajtó felé pillantott. A fény elhalványult. A nap aranyos ragyogása megfakult.

– Nekem ez túl nehéz – lihegte Mark.

– Sebaj – mondta Ben. – Feldöntjük. Keresd meg a legjobb fogást.

Mark a tálaló fölé hajolt, válla nekifeszült a fának. Ragyogó arcából vadul villantak elő szemei. – Megvan.

Teljes testsúlyukkal nekidőltek, és a tálaló őrült robajjal felborult, s ripityára tört benne Eva/Miller porcelán nászajándéka.

– *Tudtam!* – kiáltotta Mark győzedelmesen.

A tálaló mögött a falban egy mellmagasságig érő, kicsiny ajtó volt. A reteszen egy új Yale-lakat lógott. Ben kétszer rávágott a kalapáccsal, s rá kellett jönnie, hogy a lakat nem enged. – Jézusom – mormogta halkan. A kudarc, mint valami keserű gombóc, feszítette a torkát. Hogy pont a célnál egy ilyen dolog, egy vacak lakat álljon az útjukba. Nem. Ha kell, akkor a fogával rágja szét a fát. Körbevillantotta a zseblámpát; a fény a lépcsőtől jobbra a takaros szerszámtáblán állapodott meg. Két acélszegen egy fejsze lógott; a pengét gumibevonat védte.

Odarohant, lekapta a fejszét a tábláról, és lehúzta a gumibevonatot. Zsebéből előkotort egy üvegcsét, de elejtette. A szenteltvíz szétfolyt a földön, és azonnal felragyogott. Előszedett egy másik üveget, letekerte a cupakot, és meglocsolta a fejsze pengéjét. A fejszét íátborzongató, kísérteties fény árasztotta el. És amikor megmarkolta a fanyelet, fogása hihetetlenül jó, elkéjesztően *biztos* volt. Mintha erő járta volna át a markát. Így darabig mereven állt, kezében a fejszével, s valami tirtelen sugallatra megérintette vele a homlokát. A bizonyosság, az elkerülhetetlen igazság *és fehérség* érése áradt szét benne. Hetek óta most először érezte, hogy nem a hit és kétely ködéiben botorkál, most, hogy olyasvalakivel kell megverekednie, akinek a teste túl anyagtalan ahhoz, hogy károsodjon a csapásoktól. Az erő szinte elektromos áramként kúszott föl a karjában. A fejsze egyre fényesebben ragyogott.

– Rajta! – könyörgött Mark. – Gyorsan! Kérem! Ben megvetette a lábát, meglengette a fejszét, és lesújtott; a fejsze világló íve egy darabig még ott káprázott a szemükben. A penge

hatalmas, hátborzongató csattanással mart a fába. Röpült a forgács.

Ben kihúzta a fejszét, a fa sikoltott, ahogy az acélhoz dörgölődött.

Újra lesújtott… újra és újra. Érezte, ahogy hátán és karján megfeszülnek, majd elernyednek az izmok: biztosan, összehangoltan mozogtak, a csodás tűz ellenére, ami bennük volt. Minden csapás után forgácsok repültek szét, akár a srapnel. Az ötödik csapás már a semmit érte, s Ben szinte a megszállottsággal határos sebességgel kezdte tágítani a lyukat.

Mark csodálkozva meredt rá. A penge hideg, kék tüze végigkúszott a fejsze nyelén, aztán Ben karján, mígnem úgy tűnt, egy égő lángoszlop vagdalkozik. Fejét félrefordította, nyakán megfeszültek az izmok; egyik szeme tágra nyílt, a másikat lehunyta. Lapockájánál a varrás mentén szétrepedt az ing, s bőre alatt kötélcsomókként rángtak az izmok. Mark egy eltökélt, megszállott embert látott és – anélkül, hogy tudatosult volná benne – észrevette, hogy ez egyáltalán nem keresztényi megszállottság: a jóság csiszolatlanul, elementáris erővel tört fel Benből. Mintha egyenesen a föld mélyéből robbant volna elő a jóság telérje. Alaktalan volt, őseredeti. Maga volt az Erő, a Hatalom, vagy bármi, ami a világegyetemet mozgatja.

Eva Miller zöldséges pincéjének ajtaja nem bírta az ellenállást. A fejsze most már szinte vakító sebességgel mozgott; lüktetett, hullámzott – olyan volt, mintha Ben válla fölül szivárvány ereszkedett volna a sors kapujának szétforgácsolt darabjaira.

Még egy utolsót csapott az ajtóra, aztán elhajította a fejszét. Szeme elé kapta a kezét. Ragyogott.

Mark felé nyújtotta, és a fiú visszarettent.

– Szeretlek-mondta Ben.

Kezet szorítottak.

49

A zöldséges pince kicsi volt és cellaszerű, s csak néhány poros üveg, egypár láda és egy ócska szalmakosár volt benne, melyből rothadó krumplik nyújtogatták csíráikat mindenfelé – no meg a testek. Barlow koporsója, mint valami múmia szarkofágja, a sarokban állt; a falnak támasztva; a címer úgy villogott a zseblámpa fényében, mint Szent Elmo tüze.

A koporsó előtt, mint a vasúti talpfák, azoknak az embereknek a teste hevert, akikkel Ben együtt élt és lélegzett. Eva Miller, mellette Menyét Craig, Mabe Mullican az első emeleti folyosó végéből, John Snow, akit a megye tartott el, és aki köszvényes lábával még a reggelihez is alig bírt levánszorogni, aztán Vinnie Upshaw meg Grover Verrill.

Átlépkedtek a testek között a koporsóhoz. Ben az órájára bámult – 6.40 volt.

– Ki kell innen vinnünk – mondta. – Jimmy mellé.

– De hát ez legalább egy tonna – mondta Mark.

– Meg tudjuk csinálni. – Kísérletképpen előrenyúlt, aztán megragadta a koporsó jobb felső sarkát. A címer üres, kifejezéstelen szemként csillogott. A fa undorítóan síkos volt; az évek során teljesen sima lett, és olyan, mint a kő. Még egy rücsök, aprócska göcsört sem volt rajta, amit az ujjak felismerhetnének, és amibe belemélyedhetnének. Mégis, könnyedén megdőlt. Egy fél kéz elég volt hozzá.

Ben egy kis lökéssel előrebillentette: s úgy érezte, mintha láthatatlan ellensúlyok tartották volna meg a hatalmas terhet. Belül tompa ütődés.

Ben fél kézzel tartotta a koporsót.

– Na – mondta –, most fogd meg a másik végét.

Mark megfogta, és a koporsó vége könnyen felemeltedéit. A fiú arcára csodálkozás ült ki. – Szinte az íjjammal meg tudnám tartani.

– Biztos. Végre minden nekünk dolgozik. Csak az idő nem.

A széttört ajtón kivitték a koporsót. A láda majdnem beszorult, olyan széles volt, de Mark leszegte a fejét, és meglökte. A fa csikorogva átcsúszott.

Odacipelték, ahol Jimmy holtteste feküdt Eva Miller bútorszövete alatt.

– Itt van, Jimmy – mondta Ben. – Itt van ez a rohadék. Tedd le, Mark.

Megint az órájára meredt. 6.45. Fönt, a konyhaajtóban a fényből már csak szürkés félhomály maradt.

– Most? – kérdezte Mark.

A koporsó fölött egymásra néztek.

– Igen – felelte Ben.

Mark odament Ben mellé, és egymás mellett állva nézték a koporsó zárait és pecsétjeit. Lehajoltak, és érintésükre a zárak éles csattanással fölpattantak. Felemelték a koporsófedelet.

Barlow ott feküdt előttük, szeme fölfelé meredt.

Most fiatal férfi volt, szűkös lakosztályában fekete haja érzékien úszott a szaténpárnán. Életteli bőre bársonyos,, arca rózsás volt. Fogai kihajlottak telt ajka fölé, fehérek voltak, erős sárga csíkokkal, akár az elefántcsont.

– Barlow… – mondta Mark, de nem fejezte be. Barlow vörös szemei forogni kezdtek üregükben; vadállati élet, a diadal sejtése tükröződött bennük. Markra szegezte tekintetét, és a fiú elbűvölten nézett azokba a szemekbe, az ő tekintete egyre üresebb és. kifejezéstelenebb lett.

– Ne nézz rá! – üvöltötte Ben, de elkésett. Odébblökte Markot. A fiú torkából vad vinnyogás tört fel, és hirtelen nekiesett Bennek. Ben döbbenten hátrálni kezdett. Egy pillanat múlva a fiú keze már Ben kabátzsebében, Homer McCaslin pisztolya után matatott.

– Mark! Ne…

De a fiú nem hallotta. Olyan üres volt az arca, mint a frissen mosott tábla. Mint valami csapdába esett apróvad, egyre csak vinnyogott. Mindkét keze a pisztolyra kulcsolódott. Dulakodni kezdtek, Ben megpróbálta kicsavarni a fegyvert a fiú kezéből, és elfordítani maguk felől.

– Mark! – ordította. – Mark, térj magadhoz! Az isten szerelmére…

A csőtorkolat a feje irányába rándult, és a pisztoly elsült. Érezte, hogy a golyó a halántéka mellett süvített. Két kézzel átfogta Mark pisztolyt tartó kezeit, és fél ábbal rúgott egyet előre. Mark hátratántorodott, és a fegyver csörömpölve kettejük közé esett. A fiú vinnyogva rávetette magát, és Ben teljes erejéből szájon vágta. Érezte, ahogy a fiú fogai nekifeszülnek az ajkaknak, s felordított, mintha őt magát ütötték volna meg. Mark térdre esett, és Ben elrúgta előle a pisztolyt. Mark földön csúszva próbálta elérni a fegyvert, és Ben megint megütötte.

A fiú fáradt sóhajjal elterült.

Az erő és a bizonyosság elszállt belőle. Most már újra csak Ben Mears volt – és félt.

A konyhaajtó négyszögében a fény halvány bíborrá alakult; az órája 6.51-et mutatott.

Hirtelen hatalmas erő áradt feléje, mely azt parancsolta, hogy nézzen arra a koporsóban heverő rózsás arcú, jóllakott élősködőre.

Gyere és nézz rám, te kicsi ember. Nézz Barlow-ra, aki így töltötte el az évszázadokat, ahogy te olvasgatsz órákig kandalló előtt. Jöjj és nézd meg az éj eme csodálatos teremtményét, akit egy nyomorult karóval akartál megöl. Nézz meg engem, te firkász. Én emberi életeket írtam; ér volt az én tintám. Nézz meg engem, és gyötörjön kétely!

Jimmy, nem bírom megtenni. Elkéstem; ő túl erős nekem…

NÉZZ RÁM!

6.53 volt.

Mark felnyögött a földön. – Mama? Mama, hol vagy? Fáj a fejem… sötét van…

Ő az én egyházamat fogja szolgálni…

Ben előrángatta övéből az egyik karót, de kiesett a kezéből. Szánalmasan, teljes kétségbeesésben felüvöltött. Kint a nap már nem sütött Jerusalem's Lotra. Utolsó napsugarai a Marsten-ház tetején pihentek meg.

Fölkapta a karót. De hol van a kalapács? *Hol van az a kurva kalapács?*

A zöldséges pince ajtajánál. Azzal csapott a lakatra.

Keresztültántorgott a pincén, és fölkapta a kalapácsot.

Mark félig felült; szájából ömlött a vér. Kezével törölte le, aztán döbbenten meredt a vérre.

– Mama! -ordította. – Hol van a mamám?

6.55 volt. Fény és sötétség tökéletes egyensúlyba került.

Ben átrohant az egyre sötétedő pincén, baljában a karót, jobbjában a kalapácsot szorongatta.

Fergeteges, győzedelmes nevetés harsant fel. Barlow felült a koporsóban; vérvörös szeme ördögien, diadalittasan ragyogott. Benre meredt, aki érezte, hogy az akarat lassan elhagyja.

Őrült, vadállati üvöltéssel a feje fölé emelte a karót, és lesújtott; a fa szinte sivított a levegőben. A karó kihegyezett vége keresztülhatolt Barlow ingén; Ben érezte, ahogy belemélyed a húsba.

Barlow felvisított. Hátborzongató volt hallani, mint egy sebzett farkas üvöltése. Az ütés erejétől visszazuhant a koporsóba. Kezei fölnyúltak, és karomszerűen behajlított ujjaival vadul hadonászott.

Ben a kalapáccsal a karó fejére vágott, és Barlow megint felvisított. Jéghideg kezével megmarkolta Ben balját, mellyel a karót tartotta.

Ben belevergődött a koporsóba, térdét Barlow térdén vetette meg. Lebámult a gyűlölettől és a fájdalomtól eltorzult arcba.

– *Eressz el!* – ordította Barlow.

– Nesze, te rohadék! – lihegte Ben. – Nesze, ta mocsok! Nesze, ez mind a tied!

Megint lesújtott a kalapáccsal. Hideg vérár csapott fel; egy pillanatra teljesen elvakította. A szaténpárnán ide-oda csapkodott Barlow feje.

– *Eressz el, ne merészeld, ne merészelj, nemerészeld ezt…*

Ben újból és újból lesújtott. Barlow orrából dőlt a vér. este, mint a horogra akadt hal rángatózott a koporsóban. Ujjaival mély barázdákat karmolt Ben arcába.

– ERESSZEEEEEEEEEEEEEL…

Ben még egyszer lesújtott a karóra, és a vér mely Barlow testéből szökőárként tört elő, hirtelen megfékezett.

Aztán az oszlás…

Két másodperc alatt játszódott le; olyan gyorsan, hogy évekkel később, fényes nappal nemigen akarta hinni az ember – de elég lassan ahhoz, hogy majd újra újra, mint valami szörnyű, véget nem érő lassított felvétel, visszatérjen a lidércnyomásos éjszakákon. A bőr, mint a régi vásznak, megsárgult, eldurvult és megrepedezett. A szem fakóvá, beesetté vált. A haj hófehér lett, és mint a régi tollazat, hullani kezdett. A fekete ruha alatt a test megremegett, és összezsugorodott. A száj szélesre nyílt, az ajkak egyre hátrább húzódtak, aztán elérték az orrot, majd eltűntek a kiálló igák száj gyűrűjében. A körmök megfeketedtek, s hámlottak; aztán már csak a csontok voltak, a gyűrűk úgy kocogtak rajtuk, mint a kasztanyetta. A vászoning vállai közül porfelhő szállt föl. A kopasz, ráncos fejből csak a koponya maradt. Az üres nadrág belappadt, s mintha csak fekete selyembe öltöztetett seprűnyeleket látott volna. Egy pillanatig egy borzalmasan életeszerű madárijesztő izgett-mozgott Ben alatt, aki aztán őrült ordítással kipattant a koporsóból. De Barlow utolsó metamorfózisáról egyszerűen nem bírta elkapni a tekintetét, annyira magával ragadta a látvány. A csupasz koponya ide-oda csapódott a szaténpárnán. A meztelen kapcsok néma ordításra nyíltak, de már nem voltak ingszálak, melyek rezeghettek volna. A csontujjak kattogva, marionett-bábuként járták légtáncukat. Különféle szagok csapták meg Ben orrát, aztán elvesztek: gázok, poshadt, szörnyű, hússzagú gázok; majd penészes könyvtárszag; utána savanykás füst; és tán a semmi. A tekergő, tiltakozó csontujjak megrengtek, aztán, mint amikor ceruzát hegyeznek, fokozatosan elfogytak. A koponyában az orrüreg tágulni kezdett, és elérte a szájüreget. A szemüregek testetlen csodálkozással és borzadállyal tágultak, összeértek – aztán nem voltak többé. A koponya most már olyan volt, mint egy Ming-korabeli váza. A ruhák elsimultak, mint a gondosan kiterített szennyes.

De még nem volt vége a Gonosz makacs uralmának – a koporsóban még a por is hullámzott, tekergett, mint megannyi apró porördög. És aztán hirtelen mintha valami vad szél süvöltött volna fel, s Ben beleremegett. Ugyanabban a pillanatban Eva Miller panziójának az összes ablaka kivágódott.

– Vigyázzon, Ben! – sikította Mark. – Vigyázzon! Egy szempillantás alatt hátrafordult, és látta, hogy előjönnek az alsó pincéből – Eva, Menyét, Mabel, Grover meg a többiek. Eljött az ő idejük.

Mark sikítása vészharangként zúgott a fülében, és vállánál fogva elkapta a fiút.

– *A szenteltvíz!* – üvöltötte Mark elkínzott arcába. – *Nem nyúlhatnak hozzánk!*

Mark sikítása nyöszörgéssé tompult.

– Menj föl a deszkán – mondta Ben. – Menj. – A deszka felé kellett fordítania a fiút, és a fenekére csapott, hogy mászni kezdjen. Amikor már tudta, hogy Mark fent van, megfordult, és rájuk – az élőhalottakra nézett.

Vagy öt méterre álltak tőle, mozdulatlanul, és embertelen gyűlölettel bámultak rá.

– Maga megölte a Mestert – szólalt meg Eva, s Ben úgy érezte, majdhogynem valódi szomorúság bujkál hangjában. – Hogy ölhette meg a Mestert?

– Visszajövök – mondta Ben. – Mindegyikükért.

A deszkához ment, belecsimpaszkodott, és fölmászott. A deszka felnyögött, de elbírta a súlyát. Föntről még egyszer visszanézett. A többiek most a koporsó köré sereglettek, és csendben belebámultak. Azok az emberek jutottak az eszébe, akik a baleset után Miranda holttestét vették körbe.

Markot kezdte keresni, s aztán észrevette, hogy a fiú arcra borulva, a verandaajtó mellett fekszik.

Ben azzal nyugtatta magát, hogy a fiú csak elájult, nincs semmi baja. így is lehetett. Pulzusa erős volt, rendesen lüktetett. Karjába kapta, és a Citroenhez vitte.

Beült a kormány mögé, és beindította a motort. Akkor tört ki rajta a felhalmozódott feszültség, amikor kifordult a Railroad Streetre, alig bírta visszafojtani a felbuggyanó sikolyt.

Az utcán voltak a sétáló halottak.

Hol a hideg futott végig rajta, hol forróság öntötte el, agyában vad dübörgés, ahogy a Jointner Avenue-n balra fordult, és kihajtott 'Salem's Lotból.

Tizenötödik fejezet
BEN ÉS MARK
1

Mark időnként felébredt, s hagyta, hogy a Citroën állandó zúgása ismét álomba ringassa, mielőtt még gondolkodni vagy emlékezni kezdene. Végül kinézett az ablakon, s jeges rémület áradt szét benne. Sötét volt. Az út menti fák homályos foltokká olvadtak, s a szembejövő autók mind felkapcsolt fényszóróval és parkolófénnyel közlekedtek. Egyszer csak artikulálatlanul felnyögött, és vadul a nyakához kapott: a kereszt még mindig ott lógott.

– Nyugodj meg – mondta Ben. – Már elhagytuk a várost. Húszmérföldnyire vagyunk tőle.

De a fiú átnyúlt előtte, hogy majdnem félrerántotta a volánt, s bezárta a kormányülés melletti ajtót. Aztán szélsebese'n visszafordulva a saját ülése melletti ajtót is bezárta. Aztán lassan összekuporodott a helyén. Bárcsak visszajönne a semmi, gondolta. A semmi szép. A szép semmiben nincsenek csúnya képek.

À Citroën állandó zúgása megnyugtatta. *Mmmmmm.* Szép. Lehunyta a szemét.

– Mark… Biztonságosabb, ha nem válaszol.

– Mark, jól vagy? *Mmmmmmmmmmmmmmm.*

– Mark–

Messze. Az jó. A szép semmi visszatért, és elmerült a szürkeségben.

A New Hampshire-i határ túloldalán Ben szobát foglalt; „Ben Cody és fia” néven jelentkezett be, majd alávakarintotta a lapot. Mark előrenyújtott kereszttel lépett be a szobába. Szeme úgy pásztázta végig a szobát, mint két csapdába esett, verdeső állat. Addig tartotta a keresztet, amíg Ben be nem zárta az ajtót, és a sajátját rá nem akasztotta a kilincsre. A szobában volt egy színes tévé, Ben egy darabig nézte. Két afrikai, ország közt kitört a háború. Az Elnök influenzás lett, de valószínűleg nem súlyos. És Los Angelesben egy ámokfutó férfi lelőtt tizennégy embert Az időjárás-jelentés szerint eső lesz – Maine északi részén akár hózápor is lehetséges.

3

'Salem's Lot mély, sötét álmát aludta, és a vámpírok, mint a gonosz faji emlékei, az utcákat, vidéki utakat járták. Egyesek közülük már magukra találtak ebben a halotti létben, s többé-kevésbé visszanyerték elmésségüket. Lawrence Crockett telefonált Royal Snownak, és áthívta egy kártyapartira. Amikor Royal megérkezett, és besétált, Lawrence és a felesége rávetették magukat.Glynis Mayberry felhívta Mabel Wertset, és azt mondta, nagyon fél, s megkérdezte, nem mehetne-e át, és nem maradhatna-e vele, amíg a férje haza nem jön Waterville-ből. Mabel szánalomra méltó megkönnyebbüléssel igent mondott, és amikor tíz perccel később ajtót nyitott, Glynis, anyaszült meztelenül, karján retiküllel ott állt, s hatalmas, vicsorgó fogaival elvigyorodott. Mabelnek még volt annyi ideje, hogy felsikítson – de csak egyszer. Valamivel nyolc óra után, amikor Delbert Markey kilépett a kongó kocsmából, Carl Foreman és a vigyorgó Homer McCaslin lépett elő az árnyékból, és azt mondták, innának valamit. Milt Crossent nem sokkal zárás után leghűségesebb vásárlói és legjobb cimborá lepték meg. És George Middler meglátogatott néhány gimnazista fiút, akik nála szoktak vásárolni, s akik mindig megvetéssel vegyes érdeklődéssel néztek rá; míg sötétebb vágyai is kielégültek. A 12-es úton továbbra is jártak átutazók meg turisták; semmit sem láttak a városból, csak egy Elks-féle hirdetőtáblát és egy harmincöt mérföldes sebességkorlátozó táblát. Amikor kiértek 'Salem's Lotból, ismét hatvannal kezdtek száguldani, s talán csak annyit jegyeztek meg: „Istenem, micsoda halott város!”

A város megtartotta a titkait, és a Marsten-ház úgy őrködött felette, mint egy trónfosztott király.

4

Ben másnap hajnalban elment, Markot a motelszobában hagyta. Westbrookban, egy forgalmas vaskereskedésnél megállt, és vett egy ásót meg egy csákányt.

'Salem's Lot némán áll a sötét ég alatt; még mindig nem esett. Csak néhány autó járt az utcákon. Spencer nyitva volt, de az Excellent Café bezárt; a zöld rolettákat leeresztették, az étlap eltűnt a kirakatból, s még a napi specialitásokat kínáló táblácskát is letörölték.

Az üres utcák láttán borzongás futott végig rajta; s hirtelen egy kép villant elé – egy régi rock and roll lemez borítója, melyen egy transzvesztita állt; az arc kiemelkedett a sötét háttérből, s a különös, férfias arc szinte vérzett a rúzstól és a festéktől. „Ők csak éjjel jönnek elő”, ez volt a címe.

Első útja Évához vezetett, fölment a lépcsőn az emeletre, aztán belökte a szobája ajtaját. Minden ugyanúgy volt, ahogy hagyta – az ágy vetetlenül. Az asztal alatt egy üres, bádog szemeteskosár állt; a szoba közepére húzta.

Fogta a kéziratot, bedobta a kosárba, és a címlapból gyújtóst csinált. Öngyújtójával meggyújtotta, aztán a gépelt papírhalom tetejére dobta a kosárba. A láng belekóstolt a papírba, jónak találta, aztán mohón falni kezdte. A sarkok felpöndörödtek és megfeketedtek. Fehéres füst szállt fel a szemeteskosárból, és Ben önkéntelenül az asztala fölé hajolt, és kinyitotta az ablakot.

Keze rátalált a papírnehezékre – az üveggömbre, amely ebben a kísérteties városban töltött

gyerekkora óta vele volt –, öntudatlanul ragadta magához, egy szörny házában tett álomszerű látogatása során. Rázzuk fel, és nézzük, hogy ülepszik le a hó.

Fölrázta, s mint gyermekkorában, szeme elé tartotta-s a régi-régi látvány megismétlődött. A hófelhő inogott egy aprócska mézeskalács házat lehet látni, ösvény vezet hozzá. A mézeskalács házikó zsalui zárva, de egy fantáziadús fiú (olyan, mint Mark Petrie) maga előtt láthatja, hogy a zsaluk kinyílnak (tényleg, mintha az egyik már nyílna is), egy hosszú, fehér kéz nyitotta ki, aztán egy halottsápadt arc néz rád, hosszú fogaival rád vigyorog, és behív ebbe a világon túli házikóba, a hamis hómezők végtelen, lassú fantáziabirodalmába, ahol az idő csak mese. Most egy arc kinézett Benre, egy sápadt, éhes arc, mely soha többet nem látja meg a napfényt s a kék eget.

Önnön arca volt az.

A sarokba vágta a papírnehezéket, s az ripityára tört.

Kirohant, meg sem várta, hogy vajon mi folyik ki belőle.

5

A pincébe ment, Jimmy testéért – ez volt élete legnehezebb útja. A koporsó ott feküdt, ahol előző este hagyták, még por sem volt benne. Mégis… nem volt teljesen üres. Benne volt a karó, és még valami. Érezte, íogy a gyomra fölfordul. Fogak. Barlow fogai – csak annyi maradt belőle. Ben lenyúlt, és fölemelte őket – és fogak mint apró fehér állatkák mocorogni kezdtek; harapni akartak.

Undorodva felordított, és kidobta őket, s a fogak szétszóródtak.

– Istenem – suttogta, s ingébe dörzsölte kezét. – Ó, des Istenem. Kérlek, vess ennek véget. Vess neki éget.

Valahogy sikerült kicipelnie Jimmyt a pincéből, Eva bútorszövetébe burkolva. A batyut begyömöszölte Jimmy Buickjának a csomagtartójába, aztán Petrie-ékhez hajtott; a csákány meg az ásó Jimmy fekete táskája mellett, a hátsó ülésen feküdt. A Petrie-ház mögötti fás tisztáson, a csobogó Taggart patak közelében az egész délelőtött és a fél délutánt egy széles, másfél méter mély sír ásásával töltötte. Jimmy és a bútorhuzattal letakart Petrie házaspár testét fektette a sírba.

Fél háromkor kezdte ezeket a tiszta embereket betemetni. Egyre sebesebben lapátolt, ahogy a nap a felhős égen nyugat felé hanyatlott. Bőre nemcsak az erőlködéstől izzadt.

Négyre betemette a sírt. Gondosan elegyengette a rögöket, aztán visszahajtott a városba; Jimmy Buickjának csomagtartójában most a sáros ásó és a csákány hevert. Az Excellent Café előtt állította le a kocsit, és körülnézett. Az elhagyatott, műhomlokzatú üzletek mintha recsegve az utca fölé hajoltak volna. Az eső, mely délben eredt el, lassan és lágyan esett, akárha gyászolna. A kicsiny park, ahol Susan Nortonnal találkozott, üres és kihalt volt. A Községháza rolói lehúzva. Larry Crockett Biztosítási és Ingatlanügynökségének ablakában a „Rögtön jövök” tábla hamis fesztelenséggel lógott. Csak az eső neszezett.

A Railroad Street felé sétált, cipője üresen kopogott a járdán. Amikor Évához ért, egy pillanatra megállt az autója mellett, és utoljára körülnézett. Semmi sem mozdult.

A város halott volt. Egyszeriben teljes bizonyossággal tudta,, mint annak idején azt is, hogy Miranda meghalt, amikor meglátta a földön a cipőjét.

Sírni kezdett.

Még akkor is sírt, amikor elhagyta az Elks-féle hirdetőtáblát: „Ön most hagyja el Jerusalem's.Lotot, ezt a szép kisvárost. Visszavárjuk!”

Ráfordult az autópályára. Ahogy végighajtott a felvezető úton, a fák eltakarták a Marsten-házat. Délnek tartott: Mark és az élete felé.

Epilógus

E megtizedelt falvak között E déli szélnek csupasz földdarabon, Midőn téged elrejt előlünk a hegylánc, Ki jegyzi fel döntésünk, hogy feledjünk? Ki fogadja majd őszi áldozásunk?
JORGOSZ SZEFERISZ

Immár nincsen szeme. Egykor kígyókat markolt, S most felfalják kezét.
JORGOSZ SZEFERISZ

Részletek Ben Mears jegyzetfüzetéből (az újságkivágások a portlandi Press-Herald-ból *származnak):*

1975.: november 9. (27. old.):

JERUSALEM'S LOT – Charles V. Pritchett és családja, akik alig egy hónapja vásároltak farmot a Cumberland megyei Jerusalem's Lotban, elköltöznek, mivel Charles és Amanda Pritchett szerint – akik Portlandból érkeztek ide – éjjelente állandóan tompa puffanások hallatszanak. A farm, mely a Schoolyard Hillen van, korábban Charles Griffen tulajdonát képezte. Griffen apja vezette a Napsugár Tejüzemet, melyet a Slewfoot Tejüzem nevű vállalat 1962-ben kebelezett be. Charles Griffent, aki a farmot egy portlandi telekügynökön keresztül adta el -Pritchett szerint „jócskán áron alul" – nem találták meg, így nem tudott az ügyben nyilatkozni. Amanda Pritchett elmondta férjének, hogy először a szénapadláson hallotta a „furcsa zajokat", nem sokkal azután, hogy.

1976. január 4. (. old.):

JERUSALEM'S LOT – Különös autóbaleset történt tegnap este vagy ma a kora reggeli órákban egy dél-maine-i kisvárosban, Jerusalem's Lotban. A kocsi közelében lévő csúszásnyomokból a rendőrség arra a következtetésre jutott, hogy a nagy sebességgel haladó új típusú személygépkocsi lesodródott az útról, és belerohant Maine központi erőművének egyik villanyoszlopába. Az autó teljesen összeroncsolódott, s bár találtak vérnyomokat az első ülésen és a műszerfalon, az utasoknak nyomuk veszett. A rendőrség szerint az autó a scarboroughbeli Mr. Gordon Phillipsé volt. Az egyik szomszéd szerint Phillipsék a Yarmouth-ban élő rokonaikat akarták meglátogatni. A rendőrség feltételezi, hogy Phillips feleségével és két gyermekével, kábultan elvánszorgott valamerre, és aztán eltévedt. A nyomozás folyik…

1976. február 14. (4. old.):

Ma reggel a Cumberland megyei seriff irodájának bizonyos Mrs. Gertrude Hersey azt jelentette, hogy özvegy nagynénje, Mrs. Fiona Coggins, aki egyedül lakott Smith Road-i házában Nyugat-Cumberlandben, eltűnt. Mrs. Hersey elmondta a rendőrségnek, hogy nagynénje gyenge egészsége miatt nem mozdulhatott ki otthonról. A seriff helyettesei nyomoznak az ügyben, akik közölték, hogy egyelőre lehetetlen megmondani, mi…

1976. február27. (6. old.):

FALMOUTH – Egy idősebb farmert, John Farrington falmouth-i lakost ma reggel veje, Frank Vickery holtan találta a pajtájában. Vickery elmondta, hogy Farrington egy szénakazal előtt, arcra borulva feküdt a földön; egyik keze mellett ott volt a vasvilla. David Rice, a megyei törvényszéki orvosszakértő szerint Farrington halálát valószínűleg erős belső vérzés okozta…

1976. május20. (17. old.):

PORTLAND – A Maine-i Állami Vadfelügyelőség felszólította a Cumberland megyei vadőrséget, hogy kutassák fel azt a kóbor kutyafalkát, amely feltehetőleg a Jerusalem's Lot-Cumberland-Falmouth térségben garázdálkodik. Az elmúlt hónap folyamán több döglött birkára akadtak, melyeknek átharapták a torkát, és szétmarcangolták a hasát. Egyes esetekben

a birkákat kibelezték. Upton Pruitt, a vadőrség helyettes vezetője azt mondta: „Mint tudják, Dél-Maine-ben a helyzet egyre rosszabbodik…”

1976. május 29. (1. old.):

JERUSALEM'S LOT – Valószínű, hogy valami piszkos ügy rejlik a Daniel Holloway család eltűnése mögött, akik nemrégiben költöztek ebbe a Cumberland megyei kisvárosba, a Taggart Stream Road– házba. A rendőrséget Daniel Hollo way nagyapja értesítette, akit megrémített, hogy a telefont többszöri próbálkozása ellenére senki sem vette fel.

A Holloway család két gyermekével áprilisban, költözött a Taggart Stream Roadra, és barátaiknak, rokonaiknak arról panaszkodtak, hogy sötétedés után „érdekes zajokat” hallanak.

Az elmúlt néhány hónap folyamán Jerusalem's Lot-ban sok rejtélyes esemény történt, és igen sok család…

1976. június 4. (2. old.):

CUMBERLAND – Egy Mrs. Elaine Tremont nevű özvegyasszonyt, aki e Cumberland megyei városka nyugati részén, a Back Stage Roadon lakott kis házában, ma kora reggel szívinfarktussal a cumberlandi kórházi ügyeletre szállították. Az özvegy lapunk tudósítójának elmondta, hogy este, tévénézés közben hálószobája ablakán kaparászást hallott, s amikor felnézett, egy arc bámult be.

„Vigyorgott – mesélte Mrs. Tremont. – Szörnyű volt. Soha nem ijedtem meg ennyire életemben. És amióta az a család alig egymérföldnyire innen, a Taggart Stream Roadon meghalt, állandó rettegésben éltem.”

Mrs. Tremont Daniel Holloway családjáról beszélt, amely valamikor a múlt hét elején tűnt el Jerusalem's Lot-beli lakhelyéről. A rendőrség nyomoz az összefüggés után, de…

2

A magas férfi és a fiú szeptember közepén érkezett Portlandbe, és három hétig ott tartózkodott. Hozzászoktak a hőséghez, de Los Zapatos száraz klímája után a párás levegőtől mindketten nagyon szenvedtek. A fiú sokat úszott a motel uszodájában, és rengeteget bámult a kék égre. A férfi mindennap megvásárolta a portlandi *Press-Herald*-ot; ezek a példányok frissek, tiszták voltak, nem mocskolta be őket kutyavizelet. Elolvasta az időjárás-jelentést, és Jerusalem's Lottal kapcsolatos cikkeket keresett. Portlandi tartózkodásuk kilencedik napján Falmouth-ban eltűnt egy férfi. Az udvarban holtan találták a kutyáját. A rendőrség megkezdte a nyomozást.

Október 6-án a férfi korán fölkelt, és a motel udvarában ácsorgott. A turisták többsége már elment, vissza New Yorkba, New Jerseybe, Floridába, Ontarióba, Nova Scotiába, Pennsylvaniába meg Kaliforniába. A turisták itt hagyták a szemetet és a nyaralásra szánt dollárjaikat, meg az ittenieket, hogy most már egyedül élvezzék államuk legszebb évszakát.

Ma reggel volt valami új a levegőben… A főútról felszálló kipufogógázt nem érezte olyan erősnek. Nem ült pára a látóhatáron, és a földeket sem terítette be tejszerű köd. A reggeli ég nagyon tiszta, a levegő csípős volt. Úgy tűnt, az indián nyár éjjel eltávozott.

A fiú kijött, és a férfi mellé állt.

A férfi így szólt: – Ma.

3

Már majdnem dél volt, mikor elérték a 'Salem's Lot-beli leágazást, és Ben fájón emlékezett arra a napra, amikor azzal a szilárd elhatározással érkezett ide, hogy. elűzi gyermekkori démonait, melyek azóta is kísértették. Bízott a sikerében. Akkor melegebb volt, mint most, a nyugati szél nem fújt olyan erősen, és az indián nyár épphogy csak elkezdődött. Eszébe jutott a két horgászbotos fiú. Ma keményebb, hidegebb kék volt az ég.

Az autórádió bejelentette, hogy ötös tűzvédelmi készültség van, az utolsó előtti legmagasabb. Szeptember első hete óta nem esett jelentős mennyiségű eső Dél-Maine-ben. A disc-jockey figyelmeztette az autósokat, hogy oltsák el cigarettájukat, aztán bejátszott egy számot, melyben egy férfi szerelmében le akart ugrani egy víztorony tetejéről.

A 12-És úton elhajtottak az Elks-tábla mellett, és már a Jointner Avenue-n voltak. Ben azonnal észrevette, hogy a villogó nem ég. Persze, már nincs is szükség rá.

A városban voltak. Lassan gurultak végig rajta, s Ben érezte, hogy a régi rettegés úgy kezdi nyomni, mint a padláson talált kabát, mely rámegy ugyan az emberre, de szűk és szorít. Mark mereven ült mellette, kezében egy üveg szenteltvíz, melyet Los Zapatosból hoztak magukkal. Gracon atya búcsúajándéka volt.

A félelemmel az emlékek is rátörtek: mélyen elszomorodott.

A Spencer Vegyeskereskedés LaVerdiere-re változott, de semmivel sem lett különb. A kirakatok mocskosak voltak és üresek. A Greyhound-busz tábla eltűnt. Az Excellent Café kirakatában egy „Eladó” feliratú tábla lógott ferdén; és az összes bárszéket lábastól kitépték, és egy jövedelmezőbb étkezdébe szállították. Valamivel tovább, az egykori mosodán egy tábla még mindig a „Barlow és Straker – Bútorkereskedés”-t hirdette, de az aranyozott, díszes betűk megfakultak, és csak az üres járdákra meredtek. A kirakat üres volt, a bolyhos szőnyeg mocskos. Ben Mike Ryersonra gondolt, és azon töprengett, hogy vajon még mindig ott fekszik-e abban a ládában, a hátsó szobában. Kiszáradt a szája.

A kereszteződéseknél lassított. A dombon látni lehetett a Norton-házat, előtte és mögötte, ahol Bill Norton kerti sütője állt, sárgás fű nőtt. Néhány ablak be volt törve.

Kicsivel odébb leállt a járda mellé, és benézett a parkba. A háborús emlékmű kiemelkedett a bokrok és a magas fű dzsungeléből. A kis tó kiszáradt, felverte a gyom. A zöld padokról lepattogzott a festék. A forgószékek elrozsdásodtak, s ha valaki forogni próbált volna, a kellemetlen csikorgás elvette volna a kedvét az egésztől. A csúszda az oldalára dőlt, s lábai fölfelé meredeztek, mint egy döglött antilopnak. És a homokozó sarkából egy játék baba karja nyúlt ki a fűre; valamelyik gyermek felejthette ott. A baba gombszemében mintha sötét, révedt borzadály ült volna, mint aki a homokozóból nézte a sötétség titkait. Talán látta is.

Ben fölpillantott, és meglátta a Marsten-házat; a zsaluk még mindig zárva – mintha rozogán, rosszindulatúan a várost fürkészné. Most ártalmatlan, de sötétedés után…?

Lehet, hogy az eső már lemosta róla az ostyát, mellyel még Callahan pecsételte le. Ha akarnák, talán megint az övék lehetne ez a szentély, ez a sötét őrtorony, mely az elhagyatott, halott város fölé magasodik. Összejárnak ott fönt? – töprengett Ben. Vajon sápadtan ott bolyonganak a sötét folyosókon, tartanak szertartásokat a Teremtőjük Teremtője tiszteletére?

Hűvösen elfordította tekintetét.

Mark a házakat nézte. A legtöbb ablakban le volt lúzva a roló: egyebütt az ablakok csupaszon meredezek üres szobák előtt. Ezek még rosszabbak, mint melyeken nem lehet belátni, gondolta Ben. A szellemileg visszamaradottak ostoba közönyével bámultak a nappali betolakodókra.

– Azokban a házakban vannak – mondta Mark elfúló íangon. – Most is, ott, azokban a házakban. A rolók mögött. Agyakban, szekrényekben, pincékben. A padló alatt. Bujkálnak.

– Ne gondolj rá – mondta Ben.

A város elmaradt mögöttük. Ben a Brooks Roadra ordult, aztán elhagyták a Marsten-házat – a zsaluk változatlanul meg voltak ereszkedve, a pázsitot felverte térdig érő boszorkányfű meg aranyvessző.

Mark fölmutatott, és Ben odanézett. A fűben kitapostak, fehérré tapostak egy ösvényt. Az úttól a verandáig. Aztán az is elmaradt mögöttük, és Ben érezte, hogy mellében csökken a nyomás. A legrosszabbal már szembenéztek, és maguk mögött hagyták.

A Burns Road vége felé, a Harmony Hill-i temető közelében Ben leállította a kocsit, és kiszálltak. Bemének az erdőbe. Lábuk alatt szárazon, harsányan recsegett az aljnövényzet. A

borókabogyók maró szaga terjengett a levegőben, s a kései sáskák neszezése lallatszott. Egy picinyke, dombszerű magaslatra értek, ahonnan át lehetett látni az erdőn; egészen Maine központi erőművéig, ahol a szeles, hűvös időben villogtak a vezetékek. Néhány fa már őszi színekbe öltözött.

– Az idősebbek szerint itt kezdődött – mondta Ben. – Még 1951-ben. Nyugati szél fújt. Szerintük valaki gondatlanul elhajított egy cigarettát. Egyetlen szál cigarettát. A tűz átvágott a mocsáron, és senki sem tudta megfékezni.

Egy doboz Pall Mallt húzott elő a zsebéből, s az emblémát kezdte tanulmányozni – *in hoc signo vinces* –, aztán letépte a celofánborítást. Rágyújtott, és elfújta a gyufát. A cigarettának meglepően jó íze volt, noha hónapok óta nem dohányzott.

– Megvan a helyük – mondta. – De elveszthetik. Sokukat megölhetnénk… vagy megsemmisíthetnénk. Igen, ez jobb szó rá. De nem mindegyiket. Érted?

– Igen – mondta Mark.

– Nem túl agyafúrtak. Ha elvesztik a rejtekhelyüket, a következő alkalommal elég ostobán fognak elbújni. Elég, ha néhány ember bekukkant néhány kézenfekvő helyre. Lehet, hogy mielőtt az első hó leesik, végezhetnénk 'Salem's Lotban. De az is lehet, hogy soha. Akárhogy is nézzük, nincs semmi biztosíték. De ha… semmi… semmink sincs, hogy elüldözzük, elriasszuk őket, akkor semmi esélyünk.

– Igen.

– Ronda és veszélyes dolog lenne.

– Tudom.

– De azt mondják, a tűz megtisztít – mondta Ben töprengve. – A megtisztulás azért számít valamit, nem gondolod?

– De igen – mondta Mark ismét. Ben felállt. – Vissza kellene mennünk.

A parázsló cigarettát a ropogó, száraz avarba pöccintette. A zöldellő borókabokrok előtt vékony, fehér füstcsík szállt fel, úgy egy méter magasságig, aztán belekapott a szél. Tíz méterrel odébb hatalmas csapda tátongott.

Meredten, hipnotizáltan nézték a füstöt.

A füst egyre vastagabb lett. Lángnyelv csapott fel. Az ágak, amelyekbe a tűz belenyalt, ropogni kezdtek.

– Ma nem fognak birkákat hajszolni, vagy farmokat látogatni – mondta Ben halkan. – Ma este menekülni fognak. És holnap…

– Maga meg én – mondta Mark, és ökölbe szorította kezét. Arcáról eltűnt a sápadtság; tekintete felragyogott. Szemei felvillantak.

Visszamentek az útra, és elhajtottak.

Az erőmű vezetékeire néző kis tisztáson a bokrokban égő tüzet egyre hizlalta a nyugatról érkező őszi szél.

1972. október 975. június

ÁRKÁDIA, BUDAPEST
A KIADÁSÉRT AZ ÁRKÁDIA KÖNYVKLUB IGAZGATÓJA FELEL
SZEDTE ÉS NYOMTA A SOMOGY MEGYEI NYOMDAIPARI VÁLLALAT
FELELŐS VEZETŐ MIKE FERENC IGAZGATÓ
KÉSZÜLT KAPOSVÁRON, 1991-BEN
A NYOMDAI RENDELÉS TÖRZSSZÁMA: 111 670
FELELŐS SZERKESZTŐ SZAPPANOS GÁBOR
A FEDÉLTERV ÉS A TIPOGRÁFIA SZ. BODNÁR ÉVA MUNKÁJA
MŰSZAKI VEZETŐ MIKLÓSI IMRE
KÉSZÜLT 27,84 (A/5) IV TERJEDELEMBEN
ISBN 963 307 194